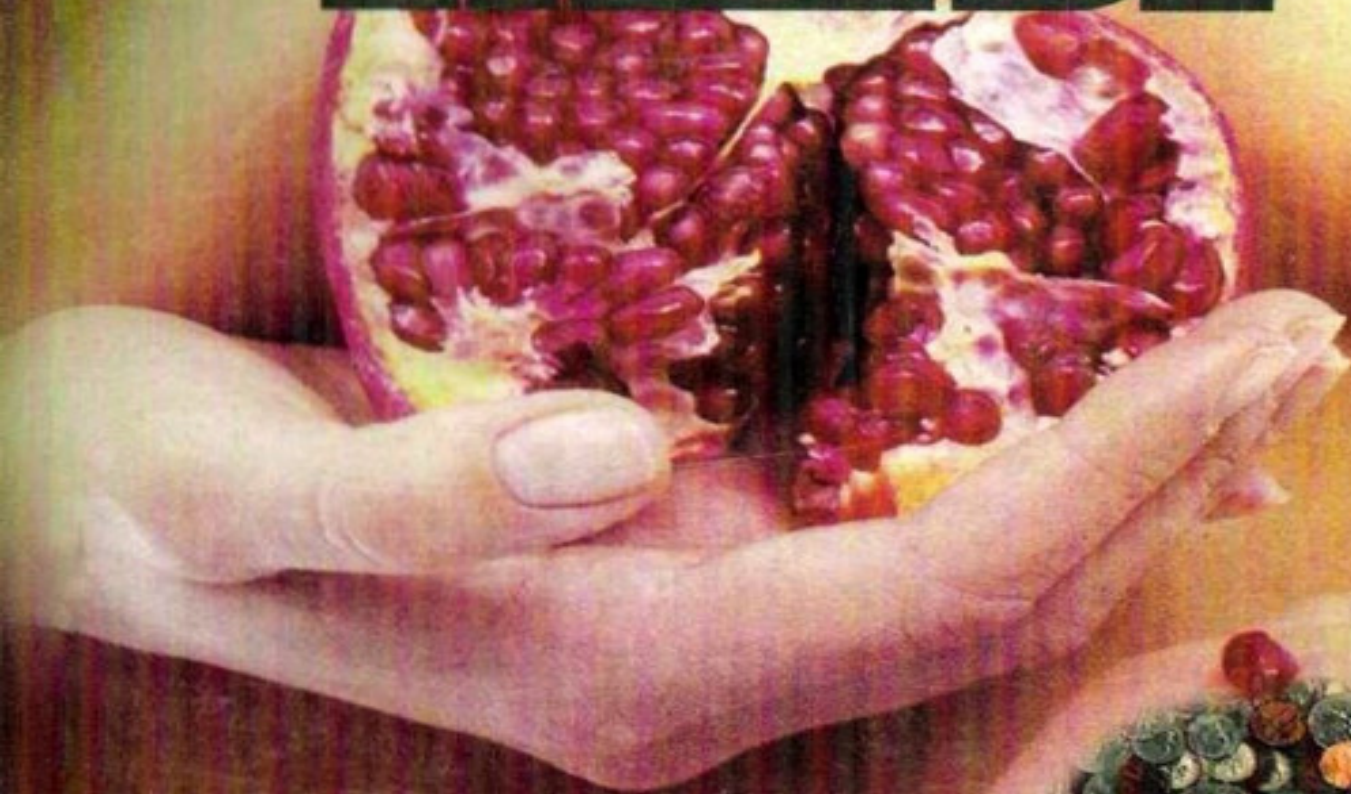

ДЖАНИЕТ ТАНЪР

СЪББЛАЗЪН

ДЖАНЕТ ТАНЪР СЪБЛАЗЪН

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Рос Нюман, дизайнерка в голямата модна къща „Вандина“, внезапно изчезва. Разтревожени, приятелят ѝ Майк Томпсън и сестра ѝ Маги предприемат собствено разследване. Подозренията се насочват към бившия съпруг на Рос — Брендън, известен със скандалджийския си нрав. След ненадейното му самоубийство Майк и Маги решават да търсят виновника сред колегите на Рос от „Вандина“. Постепенно изплуват скрити тайни и нечии тъмни домогвания...

Нещата и действията са такива, каквито са, а последствията от тях ще бъдат такива, каквито ще бъдат. Защо тогава да желаем да бъдем мамени?

Епископ Бътлър,
1692–1752

ПРОЛОГ

Историята беше на първите страници на всички таблоиди.

ШЕФЪТ НА „ВАНДИНА“ ЗАГИВА В САМОЛЕТНА КАТАСТРОФА — КРЕЩЯХА ЗАГЛАВИЯТА С ОГРОМНИ БУКВИ. — ДИНА МАРШАЛ ОСТАВА ВДОВИЦА СЛЕД ИНЦИДЕНТ ВЪВ ВЪЗДУХА.

Младежът ги видя, когато отиваше да си прибере пощата.

Вестниците се носеха на нефтената платформа навътре от Абърдийнския бряг с хеликоптера, който прелиташе два пъти дневно за по трийсет минути. Мъжете, които живееха и работеха там, винаги с нетърпение ги сграбчваха. В самотния им живот витаеше усещане за изолираност от останалата част от човечеството, което нито командването, нито близостта между тях можеха да заличат напълно. Чувстваха се откъснати от стихииите и погребани живи сред опасности, скука и изтощение от тежкия труд. Това ги изпълваше с такъв ненаситен копнеж за новини от външния свят, какъвто и безкрайното гледане на телевизия не можеше да уталожи.

Младежът дори не бе гледал новините по телевизията предишната вечер, защото се адаптираше към налягането след поредното гмуркане под вода, и сега заглавията, изникнали пред очите му, неимоверно го заинтригуваха. Сякаш електрически удар го разтнесе и той почувства, че пулсът му се учести — точно като преди гмуркане. Сложи пари на тезгяха и взе вестника, като се постара бързо да го пхне в джоба на ветроустойчивото яке. Колкото и да беше нетърпелив, не искаше да го чете тук, пред погледите на останалите. Трябваше да почака, докато остане сам.

Когато се прибра в каютата, измъкна вестника от джоба си, разтвори го на масата и жадно се надвеси над него, без да свали якето си. В откритото Северно море винаги беше кучешки студ, той се просмукваше до костите, проникваше във всяка пора и щипеше кожата. Младият мъж съвсем бе забравил какво означава да се чувства напълно стоплен.

Заглавието пак изникна пред очите му.

Погледна го автоматично и зачете нататък репортажа.

Ван Кендрик, шеф на кожарската модна империя „Вандина“, загина вчера, след като пилотираният от него лек самолет се разби в хълм в Глочестършир, 54-годишният Ван Кендрик е бил сам по време на катастрофата, причината за която е пълна загадка. Свидетели твърдят, че аеропланът, който съвсем наскоро е бил подложен на основен ремонт, сякаш се е гмурнал изведнъж надолу, преди да се забие в хълма и да избухне в пламъци.

„Видях го да лети над полето, където работех — казва фермерът Мелвин Такър, 25-годишен. — Затичах към местопроизшествието, но когато пристигнах, нямаше с какво да помогна. Беше толкова горещо, че не можах да приближа.“

Експертите, прегледали останките, са единодушни: пораженията са толкова големи, че по всяка вероятност Ван Кендрик е починал моментално, но дори и да не е било така, едва ли е щял да има шанс да се измъкне от последвалия пожар. Атмосферните условия по време на катастрофата са били благоприятни за летене, скоростта на вятъра — нормална. Приятели на Ван Кендрик твърдят, че напоследък се оплаквал от болки в гърдите. Шири се мълвата, че може да е получил инфаркт.

Модната империя „Вандина“, рожба на таланта на Ван Кендрик и съпругата му Дина Маршал, се роди преди двайсет и пет години в малка работилница в Съмърсет. Дарбата на Дина Маршал да предусеща тенденциите и да проектира качествени продукти, които завладяват съзнанието на обичащите модата богаташи по целия свят, заедно с легендарния нюх за бизнес на Ван Кендрик създадоха едно явление, което излезе от границите на скромното си начало и се разпространи като пожар по елитния пазар за аксесоари и дори хвърли ръкавица към големи модни центрове като „Хермес“. Ван Кендрик

създаде мотото, което олицетворява чара на „Вандина“ — „Докосване до корените“. То щеше да стане синоним на качество, стил и ненатрапчива елегантност.

Заедно с неизбежните загадки около обстоятелствата, при които е загинал Ван Кендрик, днес всички си задават един въпрос: Ще оцелее ли „Вандина“ без него?

„Разбира се, че бизнесът ще се развива, както досега — е казала говорителката на компанията на наш репортер. — Дина винаги е била за нас вдъхновение и пътеводна светлина. Естествено в момента тя е в дълбок шок, но няма никакво намерение да остави «Вандина» да се провали.“

Сигурно е, че на компанията ще ѝ липсва нейният динамичен и изобретателен шеф. И че Дина, съпругата му от двайсет и пет години, ще води тежка битка без него. Двамата нямат деца, всички знаят за тях, че бяха неразделни. „Те абсолютно се допълват — писа веднъж нашият вестник след едно изключително интервю. — Те са идеалните партньори.“

Сега Дина — една блестяща, но малко затворена личност — остана без своя идеален партньор. И ще трябва някак си да държи изправено знамето на „Вандина“ сама.

Младият мъж се надигна и поглади наболата си брада с леко треперещи пръсти. Адреналинът бързо се разливаше по тялото му...

И така — мъжът, който стоеше зад една от най-успелите и изобретателни дизайнерки в Англия, беше мъртъв. Дина Маршал бе съвсем сама, след като загуби своя съпруг, когото толкова често определяха като нейния Свенгали.

Или поне така си мислеше тя, а и целият свят.

Само той знаеше нещо друго.

Прекоси стаята, едва сдържайки вълнението си, и отиде до малката ракла, в която държеше личните си вещи. Взе един плик от амбалажна хартия, извади оттам нещо, приличащо на официален документ, и го разтвори.

Акт за раждане. Всеки имаше такъв и не му обръщаше внимание, но за него този имаше огромно значение. Не беше оригинал,

а копие от оригинала и беше получен от болницата „Света Екатерина“, след като Парламентът прие закон, който позволи на осиновените деца да разберат истината за произхода си.

Младият мъж замислено плъзна поглед по редовете.

Знаеше го наизуст, разбира се, но все още изпитваше желание да го чете.

Дата на раждане: 2 декември 1961 година.

Пол: мъжки.

Име: Стивън Джон.

Място на регистрация: Уотчет, Съмърсет.

На мястото, където трябваше да е името на бащата, бе записано — „неизвестен“.

Но имаше едно име на акта, едно и също за информатор и майка.

Дина Елизабет Маршал.

Младият мъж леко се изопна и загадъчно се усмихна.

Вестниците нямаха представа, че Дина Маршал има син. Той го знаеше от повече от две години, но не бе казал на никого. Пазеше тайната си и чакаше подходящия момент, за да я разкрие.

Сега му се струваше, че този момент е дошъл.

ПЪРВА ГЛАВА

Майк Томпсън пълзеше със сребристия си „Ситроен ZX“ в ранната вечер през върховно натоварения трафик, който задръстваше централните улици на Бристъл с безкраен бавно движещ се поток от коли. Майк напрегнато търсеше къде да паркира. Като мина по странична улица близо до Главно полицейско управление, той видя една от паркираните коли да потегля — за пръв път днес да му провърви! Даде бързо на заден в освободеното пространство и спря. Изскочи от автомобила, като затръшна нервно вратата зад себе си, и зарови в джоба си за дребни, за да захрани брояча. После затича по улицата към полицейското управление.

От надвисналите облаци се лееше силен, нетипичен за сезона порой, който на всичкото отгоре беше и учудващо студен. „Горещият юни“ — рече си иронично Майк. И за кратко се замисли за летата от младостта си, когато слънцето грееше сякаш безкрайно от безупречно синьото небе над ректората, където всяка вечер, щом приключе с домашните, той и приятелите му играеха крикет, докато така притъмнееше, че не можеха да виждат топката. Тази година никой не можа да си поиграе на крикет. Повечето от мачовете, които бе организирал за единайстите класове на гимназията, където преподаваше физкултура, се удавиха в дъжд, както и тренировките. Трябваше да прекарва почти всеки ден в спортната зала заедно със своите ученици, които бяха от единайсет до шестнайсетгодишни, и да ги кара вместо това да играят волейбол и баскетбол, като напразно се надяваше да впрегне неукротимата им и често разрушителна енергия.

И днешният ден не правеше изключение. Шест последователни часа сред викащи, пискащи, подскачащи и биещи се помежду си ученици — на Майк му се струваше, че ще полудее! А и повечето от момчетата от тази част на града, в която бе училището, добре си служеха с юмруците си. По-лоши ли бяха от обичайното? Вероятно не. Само дето днес не му се искаше да си прави труда да ги укротява, а това беше необичайно за него. Други неща се въртяха в ума му. Може

би и учениците бяха усетили особеното му състояние с онзи непогрешим инстинкт, който имат за настроението на учителите.

Досега, каквито и да бяха личните му безпокойства, Майк се бе държал винаги строго с учениците си — правеше им остри забележки или издърпваше ухото на най-големите немирници. Знаеше, че някой отмъстителен родител можеше да го изправи пред съда и да го обвини в тормоз, но странно — тези груби хора от най-затъналите в недоимък райони го уважаваха заради това. В техния свят важеше законът на джунглата, те го осъзнаваха и бяха превърнали в икона здравеняка учител по физкултура, който бе играл ръгби в много успял клуб и два пъти бе представлял Англия, преди сериозна травма на коляното да сложи край на славните му дни.

Майк пресече улицата, промъквайки се през полицейските коли, после се затича по стълбите, водещи към фоайето на управлението. Вътре беше учудващо оживено. В приемната жена на средна възраст, навлякла дъждобран и с кърпа на главата, съобщаваше за загубена дамска чанта. Пълното ѝ месесто лице беше почервеняло от вълнение. Зад нея чакаха ред млад мъж, облечен в характерните за централните градски офиси тъмен костюм и шлифер, и две момичета, които приличаха на ученички.

Майк се нареди на опашката и свали ципа на непромокаемото си яке, което носеше върху тъмносиния анцуг. От дрехите му по теракотените плочи на пода се стичаше дъждовна вода. Едното от двете момичета се обърна и го погледна. Очите ѝ заинтересовано светнаха, когато откриха грубоватото, но красиво лице под късо подстриганата коса, вече посребрена по слепоочията. Първите бели, косми се бяха появили, когато Майк бе само на двацет и две, и той се бе ужасил. Въпреки че изобщо не беше суетен, стресна го усещането, че времето препуска и младостта се изплъзва. „Не се притеснявай за това, скъпи — каза му Джуди, бившата му жена. — Мъжете, които побеляват, обикновено не оплешивяват.“ И един-единствен път се бе оказала права. Не, не единствен... Нейната неподлежаща на обсъждане правота бе най-дразнецката черта от характера ѝ, помисли си той. Вбесяваше го дори когато неохотно ѝ се възхищаваше за това. Но в този миг бе доволен, че поне засега репутацията ѝ на вечно права като че ли не бе помрачена. Беше на трийсет и три и за разлика от много ръгбисти, всичката коса още си стоеше на главата му.

Погледът на момичето се плъзна, отбелязвайки леко неравната брадичка и носа, поел ударите на безбройни схватки, пъстрите очи, напръскани със зелени точки, плътната, добре очертана долна устна. Като усети, че го оглежда, Майк срещна очите ѝ и тя се извърна бързо, засрамена от собствените си помисли. Забеляза как бузите ѝ порозовяха още преди да ги скрие под косите си, и веднага я забрави. От преподаването в гимназията бе претръпнал към вторачените погледи на невръстни Лолити и съблазнителните им по-големи сестри — момичета, които съчетаваха в себе си свежестта на младостта с тревожното невежество на съвременните тийнейджъри. Вниманието им беше част от живота му от толкова дълго време, че бе започнал да го приема механично, като само бе нащрек за капаните, които залагаха за неопитните учители. Във всеки случай днес бе прекалено погълнат от грижи, за да се занимава с някоя от тях.

Опашката се придвижи напред и Майк погледна към часовника си, надявайки се, че е нагласил за достатъчно дълго време брояча на паркинга. Полицейското управление беше толкова близо, че сигурно районът гъмжеше от инспектори, които се връщаха в централата след края на смените си и не му се искаше да си навлича неприятности. Учителската му заплата не беше толкова голяма, че да си плати глобата, без да му се отрази. Но сега това беше най-малката му грижа, дори нямаше значение, ако я сравнеш с причината, поради която бе тук.

Появи се още един полицаи и заговори с момичетата, а Майк се оказа пред титулярния дежурен, който си отбеляза нещо на един формуляр и вдигна поглед към него.

— Да, господине?

— Искам да съобщя за изчезнал човек — рече Майк, но тутакси се почувства малко глупаво.

Изражението на полицая остана непроницаемо.

— О, да, господине. И кой е той?

— Приятелката ми. — И това прозвуча глупаво, помисли си той, сякаш едно от онези шестнайсетгодишни момичета говореше за гаджето си. Но как би трябвало да се опише каква му се пада Роз? Бяха заедно от доста време, но не бяха официално обвързани. Не му бе съпруга или годеница, дори не живееше с него на съпружески начала. Роз не искаше да се откаже от независимостта си. Също като него

имаше един разбит брак зад гърба си. Също като него не бе готова да се обвърже отново. Това беше зряла връзка между две силни индивидуалности и вървеше много добре. Досега...

— Приятелката ви. — По безизразното лице на полицая сега се появи сянка от ирония, сякаш за да покаже, че и на него му е ясно колко е нелепо определението. — На колко години е?

— На колко години ли? — Независимо от предишните си мисли, Майк се изненада от въпроса. — Двайсет и седем. Не, двайсет и осем. Миналия месец имаше рожден ден.

— Разбирам. И кога я видяхте за последен път?

— Миналата седмица. Преди да замина на лагер. — Майк прокара пръсти през мократа си коса, капките от която се плъзгаха към очите му. — Може би трябва да обясня. Аз съм учител в гимназията „Сейнт Клемент“. Всяко лято организирам лагер и обикновено се оставям да ме уговорят да замина като ръководител. Тръгнахме миналия петък.

— Времето не е много подходящо за лагер — забеляза полицаят. — Къде бяхте?

— На остров Уайт. Валя практически през цялото време. Както и да е, видях Роз в сряда, преди да тръгна. Бях много зает да си събирам багажа и не можахме да се видим в четвъртък вечерта. Веднъж-дваж се опитах да се свържа с нея по телефона, докато бях извън града, но ми отговори само телефонният и секретар. Тогава не му мислих много — тя е заета жена и доста време не си е вкъщи. Но когато се прибрах, и пак не можах да я намеря, започнах да се чудя какво, по дяволите, става. Отидох до дома ѝ в събота, а нея я нямаше. Изглеждаше, сякаш не си е била вкъщи цяла седмица.

— Какво точно искате да кажете с това, господине?

— Ами — как обикновено се досещате, че някой не си е бил вкъщи? Вестниците и пощата лежат под прага, млякото в хладилника се е киснало, цветята във вазите увехнали... ей такива неща! Имам ключ и когато не отвори вратата, влязох.

— Значи жилището е било заключено?

— Очевидно, но нали ви казах — нямаше, я.

— Може би е решила да замине на почивка, като вас, господине.

— Без да съобщи никому, дори и на мен, че тръгва?

— Защо не? Казахте, че е на двацет и осем години. На тази възраст не трябва да отговаря пред никого.

— Знам това! — каза Майк, раздразнен от покровителственото държане на полицаия. — Но е съвсем необичайно за нея да изчезне просто ей така. Роз е много подредена жена. Ако тръгваше на почивка, щеше да откаже вестниците, щеше да изхвърли млякото, което би могло да се вкисне, и да се погрижи всичко да е наред. Тя мрази да се връща при вази с увехнали цветя и мухлясало кисело мляко. И освен това — работата ѝ! Роз има много важна работа като лична асистентка на Дина Маршал.

— Дина Маршал. — Полицаят вдигна глава и присви очи. — Имате предвид...

— Да, същата Дина Маршал. „Вандина“, нали се сещате?

Полицаят кимна, за първи път изглеждаше заинтригуван. Майк почувства за миг мрачно удовлетворение. Дори и той бе чувал за „Вандина“ — световен моден лидер във фините кожени аксесоари и красиви шалове от рисувана коприна. Главната квартира на фирмата беше само на няколко мили от центъра на града, в провинцията, където беше и нейното вдъхновение. Преди двацет и пет години Дина и нейният съпруг и покровител Ван Кендрик отвориха първата фабрика в хамбара зад фермата си и тръгнаха да превземат света с щурм. Историята на техния успех приличаше на приказка. Чантите, коланите и портфейлите на „Вандина“ сега се предлагаха от Лондон до Ню Йорк, от Париж до Хонконг в най-изисканите магазини. Само те имаха правото да продават тези стоки и това беше специална, много удачна политика на Ван, която правеше аксесоарите по-желани. Шаловите на „Вандина“ красяха шиите на богати, титулувани и известни особи, когато се събираха на конни надбягвания или на официални срещи. Мотото на „Вандина“ — „Докосване до корените“ — се появяваше, изписано на две страници във „Вог“ и „Харпърс“, както и в рекламни издания като престижното списание „Пенинсюла труп“, разпространявано между хората, които поддържаха луксозната хотелска верига в Далечния изток. Модните издатели се изтрепваха да получат някакви подробности за колекцията за следващия сезон или за някаква нова посока, която „Вандина“ възнамерява да поеме.

— Роз работи за „Вандина“, откакто е завършила колеж, и приема много сериозно задълженията си като асистент на Дина — каза

Майк. — Обадих се във фирмата в понеделник, след като се прибрах, и ми казаха, че не е на работа. Не знаят и къде е. Изглежда, позвънила е там рано сутринта миналия вторник, за да предупреди, че ще отсъства. Поискаха е спешен отпуск. Оттогава не са чували нищо за нея.

На лицето на полицаия се върна самодоволната усмивка, но сега изразяваше по-скоро досада, отколкото подигравка.

— Ами ето това е, господине. Решила е, че иска почивка и я е получила. Няма закон, който да забранява това, нали разбирате?

Майк усети, че раздразнението му нараства.

— Вие не сте разбрали и дума от това, което ви казах! Това също не е типично за Роз. Тя живее за работата си, мисли се за незаменима и като знам как се раздава, сигурно е така, по дяволите! Когато си взема отпуск — а това става два пъти годишно, — тя предварително се грижи всичко да върви гладко и пак се притеснява, докато не е там. Никога не би се измъкнала изневиделица, освен ако не се е случила някоя голяма беда. Не е дала никакво обяснение защо иска отпуск, нито пък е споменала къде отива. Нищо! Обадила се е във вторник сутринта, както ми казаха. Оттогава не са я чували. Честно казано, ужасно съм притеснен за нея, има нещо много странно в действията ѝ. Затова дойдох да съобщя, че е изчезнала.

Полицаят въздъхна. Изглежда, все още не бе убеден, но кимна примирено и вдигна капака на приемателното гише.

— Хубаво, господине. По-добре влезте в стаята за показания и ще запишем подробностите.

Майк го последва по коридора до малкото помещение за показания, в което имаше само гола маса и два стола. Часовникът на стената показваше 5,10, но от сивата светлина, която се процеждаше през малкия прозорец близо до тавана, изглеждаше, че е доста по-късно. Полицаят щракна електрическия ключ на стената и стаята се напълни с мътна бяла светлина.

Взе един формуляр и седна, като подкани с жест Майк да се настани срещу него.

— Име?

— Розали Нюман. Розали Патриша Нюман.

— Адрес?

— Удбайн Котидж, Стоук-съб-Мендип.

Полицаят спря да пише.

— Стоук-съб-Мендип. Това не е в нашия район.

— Какво искате да кажете?

— Попада под юрисдикцията на друг участък. Това е централната част. Трябва да съобщите за случая във вашето полицейско управление.

— Това е моето полицейско управление, по дяволите! Аз не живея в Стоук-съб-Мендип. И каква разлика има изобщо?

— Няма нужда да държите такъв тон, господине. Искам да кажа, че ако дамата живее в Стоук-съб-Мендип, трябва да съобщите в онзи полицейски участък.

— Но след като вече съм тук...

— След като вече сте тук, ще запиша показанията и ще ги предам където трябва. А сега — имате ли снимка?

Майк посегна към джоба на якето и извади портфейла си. Това поне бе предвидил. Беше най-хубавата снимка на Роз, която можа да намери. Направена бе от професионален фотограф на приема на „Вандина“ миналата Коледа. За момент се загледа в нея, в раздалечените синьо-зелени очи и чистите линии на лицето, обградено от бухнала тъмнокафява коса, меките очертания на разголените рамене над деколтето на смарагдовозелената вечерна рокля. На устните ѝ имаше типичната за нея загадъчна полуусмивка, сякаш се опитваше да го подразни. Той подаде с рязко движение снимката и видя как полицаят направи недвусмислена одобрителна гримаса.

— Това тя ли е?

— Да, снимана е преди шест месеца.

— Хм. — Полицаят хвърли поглед към Майк, преценявайки непромокаемостта на якето и анцуга, и на Майк му се стори, че може да прочете неговите мисли. „Какво търси момиче като нея със смотаняк като този? Нищо чудно, че е изчезнала!“

Той се постара да сдържи раздражението си, когато полицаят го засипа с безкрайни въпроси. Каква кола кара Роз? Какъв е номерът ѝ и дали тя също е изчезнала? Майк потвърди, че е така, но въпросите продължиха. Какви роднини има Роз? Кой са приятелите ѝ? Имена? Адреси? Къде би могла да е отишла? Изчезвала ли е и преди? Известно ли е да има някакви проблеми? Дългове? Семейни неприятности? Неразбирателства или откровени разпри?

Може би сред това изобилие от въпроси имаше нещо, което можеше да бъде полезно, помисли си Майк. А и какво бе очаквал той? Ядоса се, че не го вземат насериозно, после се раздразни, че си вършат работата. Какво му ставаше?

Най-накрая всичко свърши. Полицаят остави химикала на масата.

— Добре, господине. Ще предам това, за да се започнат проверки. Но мисля, че трябва да ви обясня — ако намерим госпожица Нюман, не ви гарантирам, че ще можем да ви съобщим къде е.

— Какво искате да кажете, по дяволите? — избухна Майк.

— Възможно е госпожица Нюман да не иска вие да знаете, господине — каза мрачно полицаят. — Често хората изчезват, защото искат да прекъснат контактите си с някого. И то, разбира се, си е тяхно право, трябва да го уважаваме.

Изведнъж на Майк му дойде много — разбираше накъде бие полицаят и направо си представяше какво си мисли. Независима млада жена, разведена, която внезапно решава, че ѝ е писнало от напрежението в работата, от мъжа, с когото има връзка, и решава да скъса синджира поне за известно време. Беше прекалено достоверно, а може би дори и прекалено често срещано поведение. Нищо чудно, че ченгето не проявяваше кой знае какъв интерес. За виделия какво ли не полицай това беше рутинен домашен проблем — попълва формуляр, намира жената, гарантира ѝ правото на неприкосновеност — и край на случая!

Само че те не познаваха Роз, както той я познаваше. Не знаеха колко нетипично за нея би било просто да изчезне по собствено желание без причина и без да каже дума на когото и да било.

— Благодаря ви за отделеното време, господин офицер. — Майк стана. — Надявам се само някой да приеме случая по-сериозно, отколкото, изглежда, вие го приемате. И трябва да ви предупредя, че междуременно и аз ще си направя някои разследвания.

Той zakрачи по коридора, фойето все още бе оживено. Гъмжеше от обикновени граждани, всичките до един убедени, че точно сега техният проблем е най-важният на света. Не бе трудно да се разбере как полицаяте стават безразлични. Той си проправи път между хората и излезе на улицата. Все още валеше като из ведро.

На предното стъкло на автомобила в найлонов плик бе поставен талон за глоба за неправилно паркиране. Майк изруга и го скъса — само това му липсваше сега! Натъпка го в джоба си, без да си прави труд да го чете, и се качи в колата. Отпусна глава на кожената облегалка и дълбоко въздъхна.

Тревогата, която го налегна в полицейския участък, все още го терзаше. Той затвори очи и наум си представи отново как дава показания, чудейки се докъде ли биха стигнали полицаите в опитите си да разберат какво се бе случило с Роз. Предполагаше, че ще се свържат с майка ѝ, която живееше в Уилтшър, но там щяха да ударят на камък. Майк вече бе разговарял с Дулси по телефона. За да не я тревожи, я попита заобиколно дали има представа къде е Роз. Тя не знаеше и той не се учуди. Роз не беше близка с майка си. Тя се бе омъжила повторно, когато Роз приближаваше двайсет години. Според нея вторият баща презирал и нея, и по-малката ѝ сестра Маги и изисквал пълна всеотдайност от майка им. Самата Маги беше омъжена за грък и живееше на Корфу, така че едва ли знаеше нещо. Не можеше да повярва, че Роз би отлетяла на гости при сестра си, без да каже на никого, или пък че внезапно е заминала при приятели. Все пак бе оставил някои имена и адреси на полицията — на състуденти от Лондон и на най-добрата ѝ дружка — Ани, която живееше в Скарбъро.

Полицаите щяха да задават въпроси и във „Вандина“ с надеждата, че е оставила някаква следа за местонахождението си. Но Роз беше толкова самостоятелна и сдържана, че не можеше да си я представи да си бърби по момичешки с колеги или да им се изповядва. Дори и пред Дина, за която работеше от шест години и на която беше безумно предана. Толкова предана, че Майк се плашеше за връзката им. Въпреки че не беше ревнив по природа, у него тлееше леко съмнение, че не е на първо място в листата на Роз. От самото начало бе разбрал колко много тя държи на работата си, но покровителственото отношение към Дина се появи, след като съпругът ѝ — Ван Кендрик, който беше шеф на компанията, загина при самолетна катастрофа малко преди година. От този момент нататък Роз пое отговорността за Дина или поне бе убедена, че е така. Точно тази безразсъдна преданост тревожеше най-много Майк след изчезването ѝ.

Не му се искаше да си го признае, но почти се бе убедил, че Роз го е напуснала, както бе намекнал и полицаят. Животът го бе научил,

че не може винаги да се вярва на жените. А и отношенията им напоследък се бяха пообтегнази. На моменти Роз му се сопваше нервно, понякога отлагаше предварително уговорена среща заради прозрачни извинения, а често между тях увисваха недоизказани неща. Майк се боеше, че може наистина да е избрала най-лесния изход от това положение и просто да си е тръгнала, без да си прави труд да му обясни. Но не можеше да си представи, че би постъпила така и с Дина.

Освен ако...-Майк изведнъж се изправи и забарабани замислено с пръсти по волана. Хрумна му, че промените във „Вандина“ напоследък може да имат някаква връзка с внезапното решение на Роз. Спомни си една история, която тя му бе разказала.

Изглежда, че Дина имаше незаконен син, който е бил осиновен като бебе. Той се бе появил преди около шест месеца, след като се сдобил с оригиналния си акт за раждане и научил, че Дина е истинската му майка. Роз му бе казала, че Дина го посрещнала с отворени обятия — намирането на изгубения син бе компенсирало загубата на съпруга. Възможно ли беше той да е сторил нещо лошо на Роз, да я е засегнал по някакъв начин във връзка с Дина? Но въпреки безпрекословната ѝ лоялност към Дина, тя беше професионалист и не би се оттеглила без борба.

Майк въздъхна разтревожено. Очевидната скептичност на полицая не бе разсеяла притеснението му. Само го бе засилило. Той беше абсолютно сигурен — безгрижното предположение, че е избягала, е грешно. Но въпреки това се боеше да изкаже с думи най-големите си страхове — че всъщност има нещо зловещо в изчезването на Роз.

Отново почувства как сърцето му се присвива — тази странна болка го тормозеше, откакто се прибра от лагера и разбра, че Роз липсва. Нямаше развитено въображение, но не беше и глупак. И по-стабилни личности от Роз можеха да напуснат дом, любим човек и кариера заради някакъв натиск, а тя изглеждаше малко пренатоварена през последните седмици. Но ако бе възнамерявала да бяга, никога не би го направила по този начин, оставяйки толкова недовършени неща. Тя не би постъпила така. Разбира се, беше се обадила във „Вандина“, но той, не можеше да спре да се пита дали не го бе направила по принуда и дали някой не я е държал против волята ѝ на телефона. Или дори по-лошо...

Предното стъкло на колата му се бе замъглило от дъжда. Избърса го с опакото на ръката си и видя един пътен полицаи да завива покрай ъгъла на улицата. Раздразнението веднага смени безпокойството. Не могат ли да го оставят на мира за пет минути? Не му се искаше днес отново да се сблъсква със закона. Включи двигателя и припряно се отдалечи от брояча на паркинга.

Но буреносният облак на предчувствието тръгна заедно с него.

По средата на пътя към къщи Майк се зачуди дали полицията щеше да се свърже с Маги в хода на разследването си. Биха могли и тя трябваше да бъде предупредена. Майк не можеше да си представи, че Дулси ще си направи труда да я осведоми за ситуацията и сигурно ще е доста ужасяващо да чуеш от някой непознат служител, че сестра ти е изчезнала.

Майк се бе срещал с Маги съвсем за кратко по време на редките ѝ посещения у дома, когато тя обикновено отсядаше при майка си в Уилтшър. Но знаеше, че Роз записа телефона ѝ в бележника до неговия собствен телефон, когато веднъж се обади на Маги от апартамента му.

— В случай че някога загубя портфейла си — беше казала тя и бе надраскала малка картинка на мъж в гръцки национален костюм до номера. Роз имаше навика да си драска, останал от времето, прекарано в художественото училище.

— Мисля, че ако загубиш портфейла си, телефонът на сестра ти ще е последната ти грижа! — беше я подразнил той. Роз носеше всичко в портфейла си — от кредитните карти и паспорта до адресите на приятели и бизнес партньори и ужасно важното календарче с ангажиментите си.

Е, сега не само портфейлът ѝ се беше загубил... помисли си мрачно Майк.

Той натисна силно газта и умело изманеврира през намаляващото вече улично движение.

Щеше да се обади на Маги веднага щом се прибере.

ВТОРА ГЛАВА

Маги Веритос пиеше кафе с лед във вътрешния двор на дома си в Касиопи, Корфу, когато телефонът иззвъня. Тя бързо обу пантофите си, стана от белия пластмасов шезлонг и влезе в къщата, разтривайки очи, за да се нагласи към сумрака след ярката светлина навън.

Вдигна слушалката, отметвайки водопада от светлокафявите си коси.

— Ало, Маги Веритос.

По линията долетяха само няколко пропуквания.

— Ало? — повтори тя. Пак нищо.

Маги въздъхна, не беше необичайно. Телефонните линии на Корфу не бяха надеждни, меко казано. В повечето случаи беше невъзможно да се свържеш и разговорите се водеха на фона на припуквания, като накрая заглъхваха или направо секваха. Но поне сега телефонът трябваше да работи нормално. Години след като го инсталираха, той не беше включен в системата и служеше само за украшение. Маги бе приела това мъдро — беше се научила, че е невъзможно да пришпорваш работниците на Корфу. „Маняна“ (утре) може и да бе дума от испански произход, но красноречиво говореше за отношението на местните към живота. Почти бе загубила надежда, че някога въобще ще може да ползва собствения си телефон, когато един ден техниците пристигнаха и за нейно изумление останаха достатъчно дълго, за да свършат работата. Сега всичко, от което се нуждаеше, бе някой да подобри връзките.

— Ало! — каза отново, без много надежда, но когато пуканията продължиха със същата сила, тя затвори.

Ако някой има нужда от нея, ще трябва да опита пак. Можеше, разбира се, да е грешка, често се случваше, или да е някоя приятелка, която я кани да излязат довечера. Можеше и да е Ари от офиса си в Керкира, който иска да ѝ каже, че ще закъснее довечера...

Устните на Маги леко се присвиха — сигурно е той. Ари често се обаждаше напоследък, че ще закъснее, и Маги ужасена осъзнаваше

какво се крие зад безкрайния поток от извинения. От доста време се опитваше да се освободи от нарастващото си подозрение. Ари беше много зает. За един архитект на остров, по който навсякъде кипи строителство, имаше много работа и за да запази клиентелата си, той приемаше всяко предложение. Но в много отношения си беше типичен грък. Въпреки че много държеше на семейството си, не отминаваше с безразличие хубавите жени. Маги отрано бе разбрала, че той няма намерение да се остави да го напъхат в ролята на съпруг под чехъл. След дългите часове в офиса обичаше да си пийне с „момчетата“ — приятелите му от детството и новите познати от работата.

Маги се опитваше да не се чувства обидена и той вече не бързаше към къщи, за да е с нея, както правеше след сватбата им. Тя се стараеше да се убеди, че след като не мърмори, след като му дава свобода, той ще преодолее тези свои навици. Но това беше наивно успокоение. Тя си имаше своите приятели от английската общност и, разбира се, семейството на Ари — сплотено и скупчено до клаустрофобия. Майката на Ари бе установила матриархат и управляваше всички с желязна ръка. Но Маги си искаше Ари, в края на краищата заради него бе дошла в тази чужда държава с непознати традиции.

После откри, че Ари не се среща само с „момчетата“, когато остава до късно в Керкира. Имаше и жена. Казваше се Мелина. Маги не знаеше как да реагира в този случай.

Тя постоя така с наведена глава. Мисълта, че Ари си има любовница постоянно ѝ тежеше, дори когато не мислеше за това. Болка, която отказваше да заглъхне.

Понякога ѝ се струваше, че трябва да се изправи срещу него и направо да му заяви, че знае за връзката му. Ако бяха в Англия, ако Ари беше англичанин, бе сигурна, че би направила точно това. Но не бяха в Англия, а на Корфу и Ари не бе англичанин. Въпреки че бе учил и специализирал на Острова, той си оставаше типичен грък. Четири години минаха, откакто го срещна за първи път, почти три, откакто се ожениха и той я доведе у дома на Корфу, но все още неговите непонятни привички я караха да се чувства, сякаш изобщо не го познава.

Въпреки че стаята бе приятно затоплена от горещината навън, Маги потръпна. Разбира се, бяха я предупреждавали — всички, които

знаеха нещо за смесените бракове, и тези, които и понятие си нямаха от тях. Бяха и изтъкнали трудностите, които неизбежно ще настъпят от културната бариера, обръщаха ѝ внимание колко трагично висок е процентът на разбилите семейства сред тези, които се бяха опитали да я игнорират. Обясняваха ѝ, че ще ѝ е много мъчно за живота в Англия, че няма да понесе да стане част от един род, който живее накуп — ако не в една къща, то в съседната. Братя, чичовци, братовчеди, управлявани от силна майка, която си мисли, че е първа инстанция в семейния живот — от отглеждането на децата до менютата на задължителните общи неделни трапези. А дори и да остави всичко това и погледне само съпруга, той ще бъде различен от всички мъже, които някога е срещала в живота си. Начинът, по който мисли, говори и действа, ще бъде предопределен от традиции, които са ѝ абсолютно чужди. О, да, те бяха направили всичко, което е по силите им, за да се опитат да я разубедят! А майка ѝ беше най-категорична в мрачните си прогнози:

— Сигурна съм, че всичко изглежда много романтично, скъпа. Ари е невероятно привлекателен и Корфу е красив остров — при положение че стоиш надалеч от ужасните туристически сбирнища. Но какво ще стане, когато меденият месец отmine?

Беше го изрекла с характерния за нея приповдигнат тон. Светлият ѝ мелодичен глас скриваше силното ѝ желание да доминира. Сякаш беше толкова сигурна, че е права, та чак не можеше да повярва, че някой, най-малко дъщерите ѝ, ще оборят нейното мнение. Маги понякога си мислеше, че ако не бе противопоставянето на майка ѝ, може би никога нямаше да избърза с брака си с Ари.

Обаче фактът, че не послуша нито един съвет, беше една от причините, поради които не ѝ се искаше сега да се признае за победена. И не искаше да направи или да каже нещо, което би могло да доведе до криза в семейството. Беше се омъжила за Ари и бе дошла с него на Корфу, решена да се справи с трудностите. Необузданата ѝ гордост не ѝ позволяваше дори да обмисли възможността как дипломатично да признае, че съдбовните пророци са се оказали прави, а тя е сгрешила.

Маги пак потрепери. Отиде до спалнята, запълнена от легло с табли от тъмно дърво и покривка от тъкан памучен плат, което делеше с Ари, взе един лек копринен халат и го метна върху банския костюм, с

който почти непрекъснато ходеше по това време на годината. Срещна отражението си в огледалото на масивния стар гардероб — високо, стройно момиче със златистокафява кожа, загоряла от непрестанното слънце. Косата ѝ падаше на меки вълни по алените шарки на халата ѝ.

Ари ѝ го бе подарил за рождения ден миналата година. Тя го бе видяла в един от многобройните модни магазини в Керкира, които продаваха главно на туристи, и се бе влюбила в него.

— Иди да си го купиш сама — беше ѝ казал Ари, когато му бе споделила.

— Но той е ужасно скъп...

— Не се притеснявай, очаквам няколко тлъсти хонорара. Освен това беше добра година за маслините.

Семейството на Ари притежаваше големи маслинови гори, а реколтата тази година се оказа изключителна. Не само че времето беше хубаво, но и дърветата бяха отрупани с плод. Въпреки че раждаха всяка година, имаха си свой ритъм и се редуваха добри с лоши реколти.

Въпреки че за повечето собственици на земи се оказа трудно да намерят берачи и се принудиха да разстилат километри найлон под дърветата, за да не оставят окапалите маслини да изгният в земята, семейството на Ари нямаше такъв проблем. Старите жени все още идваха в горите на семейство Веритос, пускаха магаретата си да пасат под дърветата и си мъкнаха в унисон някакви мелодии, докато беряха. Но не им плащаха добре и мислите за часовете изнурителна работа, която полагаха за оскъдната надница, докато семейство Веритос си седяха и прибираха печалбата, караше Маги да се чувства малко виновна.

— Според мен не би трябвало да харча толкова много за един нищо и никакъв халат — противопостави се тя.

Привлекателното лице на Ари потъмня.

— Какво ти става? Нали ти казах да си го купиш? И без това скоро имаш рожден ден. — Той измъкна един наръч банкноти от портфейла си и ги сложи на масата пред нея. — Това трябва да стигне. И си купи парфюм или нещо друго с остатъка.

О, Ари, помисли си тъжно Маги, докато прокарваше пръсти през меката коприна. Какъвто и да беше, нямаше съмнение, че е щедър. Но не можеше да спре да ѝ се иска сам да бе отишъл да ѝ купи подарък за

рождения ден, вместо да ѝ дава пари. У нея се промъкна и подозрението, че такава щедрост може да е резултат и на гузна съвест...

Маги си взе цигара от пакета на тоалетката, запали я и излезе. Навън започваше да пада здрач, мек и топъл. Допи каквото бе останало от кафето с лед и отиде да приседне на ниския зид, който отделяше двора от плажа, където тъмните, вече загадъчно морави вълни се разбиваха в каменистия бряг. На хоризонта морето се сливаше с небето в бледосиня мъглива ивица. Знаеше, че това е брегът на Албания. Спокойствието се нарушаваше само от кучешки лай надолу по плажа и от първите жални писъци на сова в маслиновата горичка над къщата.

Ето това най-много обичаше на Корфу, помисли си тя — усещането за безвремие и хармония, чувството, че цивилизацията е останала някъде далеч, постигайки съвършено равновесие, преди да бъде нарушено от съвременния хаос. Тук старите ценности все още имаха значение. Престъпност почти не съществуваше, особено в селските райони. Децата можеха да бъдат оставени да скитат и да играят навън в пълна безопасност.

Децата.

Когато си мислеше за тях, остра болка пронизваше Маги като свредел. Тънка нишка от първичен копнеж, която я теглеше към самата сърцевина на съществуването ѝ. Понякога я изпълваше неистово желание да има дете, понякога — както сега — чувстваше само сладка нега, примесена с онзи копнеж за пълноценност, който до този момент сякаш ѝ се изплъзваше.

Може би ако имаха дете, нещата щяха да са различни. Ако имаше син, Ари щеше да има причина да се прибира вкъщи. Маги нервно дръпна от цигарата, осъзнавайки как предположението, че едно дете би направило Ари верен съпруг, след като тя самата не успя, е признание за поражение. Но в същото време разбираше колко много надежди местните залагаха на децата си, а и знаеше как копнее Ари за син.

В началото често говореха за това, докато лежаха в онова голямо легло с дървени табли в мързеливите следобеди, когато Ари се връщаше от работа за обичайната обедна почивка.

Беше ѝ забавно как той разделя деня си на две половини — сутрини и вечери, а следобедите запазваше за отдих. През зимата, когато почваха дъждовете и пътищата ставаха понякога непроходими,

той настояваше да се преместят в градския им апартамент, но през всичките дълги летни месеци пътуваше половин час между Касиопи и Керкира по четири пъти на ден вместо по два, както правеше всеки англичанин, който не работи в града, в който живее. В средиземноморските държави обедната почивка си беше начин на живот.

Маги бе започнала да харесва тези часове, които ѝ изглеждаха някак си откраднати от времето. Двамата лежаха в обятията си и само тънка пелена от капчици пот покриваше телата им. Той подремваше след обилна порция риба, мусака или октоподи в гювече, а на нея не ѝ се спеше, защото следобедният сън още не ѝ бе станал навик. Любеха се — май че в онези ранни дни на брака им правеха любов непрекъснато. После разговаряха, мечтаеха и чертаеха планове във всепроникващата жегата на следобед, когато целият свят зад спуснатите капандури на стаята им сякаш бе замрял. Чуваше се само мекото припляскване на вълните по морския чакъл и подухването на топлия бриз.

— Когато се роди първият ни син, ще го кръстим Яну — като дядо му — казваше Ари. Той лежеше малко настрана от нея, но ръката му беше върху корема ѝ, сякаш в него вече бе започнал да расте живот.

— Знаем, нали това е обичай?

— Винаги е било така. Виждаш ли, старите хора вярват, а и ние, че душата продължава да живее с името.

Тя не каза нищо. Знаеше, че е по-добре да не бъде иронична. Хората на Корфу бяха много религиозни — повечето от тях източноправославни. Във всеки случай идеята ѝ се струваше хубава.

— Значи първият ни син ще се казва Яну, но ти можеш да му викаш Яни на галено. Той ще е много як и много умен и ние ще го запишем в добро училище в Англия. Нали това ще ти хареса?

Сърцето ѝ леко се сви от пристъп на носталгия — и заради нея самата, и заради неродения ѝ И незаченат син, който ще трябва да напусне Корфу и всичко, което му е близко, за да получи добро английско образование.

— Да — каза тя, — така ми се струва. Но не и преди да порасне. Ще ми липсва прекалено много.

— Разбира се, скъпа. Първо ще ходи тук на детска градина и после на училище. А сетне... после ще видим.

— Ари! — каза тя внезапно през смях. — Говорим, сякаш вече е тук! А аз дори още не съм бременна!

— Тогава да видим какво можем да направим, за да поправим грешката. Да започнем... веднага! — Той посегна към нея, притегли я по-близо и тя почувства как в нея прониква топлината на тялото му.

Сексът в онези дни беше съвършено удоволствие. Меката английска чувственост се срещаше със средиземноморската страст. Но въпреки че го правеха толкова често — Маги дори се шегуваше, че за шест месеца ще счупят леглото, което бе оцеляло цял век, — тя не забременяваше. И това, което в началото не заслужаваше много тревоги, защото изглеждаше като следващото стъпало на техния съвместен живот, започна да придобива все по-голяма и по-голяма важност.

Маги свикна да живее с косите въпросителни погледи на свекърва си. И с раздвоеността между чувството за непълноценност и копнежа, който я завладяваше, докато гледаше децата на сестрата на Ари — Кристина, да играят на плажа. Тя се бе омъжила на осемнайсет с хубава зестра — маслинови дървета. Маги знаеше, че свекърва ѝ не я одобрява много-много, защото нямаше подобна зестра. Знаеше, че щом досега не бе родила наследник, не бе създала дете, което да носи името на семейство Веритос, за тях беше абсолютно ненужна.

— Може би трябва да потърсим медицински съвет — беше се осмелила внимателно да намекне тя, след като измина повече от година и половина, а нямаше и помен от мечтаното бебе. Ари се намръщи, тъмните му вежди се снишиха, черните му очи изведнъж се смалиха и загледаха лошо.

— За какво, по дяволите?

— Ами за да разберем защо не съм забременяла.

— Да не намекваш, че нещо с мен не е наред?

— Ари — разбира се, че не! Но със сигурност е по-разумно да се уверим, че всичко е...

— Не искам да ходя при някакъв си нахален доктор и не искам и ти да ходиш! — прекъсна я той. — Личният ни живот си е наша работа.

— Но ако могат да ни помогнат да си имаме бебе...

— Не! Мъжете от семейство Веритос нямат нужда някой да им помага, за да създават здрави синове. Не можеш ли да престанеш да

говориш за това? Повече не искам да слушам.

Той се извърна ядосано, а Маги започна да се бори с внезапното си желание да ревне. Беше едновременно разстроена и изненадана от избухването му, но също така се почувства отчаяна и победена. Според Ари тя бе засегнала мъжествеността му, дивата гордост на гръцкия мъжкар, въпреки че това беше последното нещо, което тя имаше намерение да направи. За миг дори не си бе помислила, че може да е стерилен. По-скоро я притесняваше собствената ѝ неспособност да зачене. Винаги бе страдала от болезнени и нередовни менструации, а сега бе започнала да си мисли, че има нужда от някаква медицинска помощ. Но Ари се оказа толкова непреклонен, показваше такава неохота дори да обсъди проблема, че тя не знаеше как да го убеди да погледне всичко от друг ъгъл.

За първи път Маги се изправи пред огромната бездна между гръцкия и английския начин на мислене и това прозрение я обезпокои. В колко още жизненоважни области те нямаше да могат да се разберат? За момента знаеше, че няма какво да стори. Може би с времето Ари ще започне да осъзнава предложението ѝ, че поне тя трябва да потърси лекарска помощ. Надяваше се и се молеше това да не се наложи, но месеците минаваха и нищо не се случваше. И въпреки че повече не повдигнаха въпрос, Маги знаеше, че Ари твърдо не одобрява неспособността ѝ да дари майка му и баща му с още едно внуче, което да продължи рода Веритос.

Докато седеше на ниския зид в гаснещата светлина, Маги почувства как отчаянието пропълзва над нея като туловището на надвесен облак, каквито от време на време се появяваха внезапно откъм морето. Беше дошла на Корфу с такива големи надежди — едно много влюбено момиче, решено да превърне този омагьосан остров, както го наричаха понякога, в свой дом. И наистина бе опитала, но всичко сякаш се разпадаше. И вече започваше да се съмнява в способността си да събере отломките.

Въздъхна, стана от зида и тръгна обратно към къщата. Гореше я болка, може би причинена от непролетите сълзи, защото Маги рядко плачеше. Какъв бе смисълът? Плачът бе разточителство, което не решава нищо.

Насред вътрешния двор чу телефона да звъни отново. Изтича в къщата и сграбчи нетърпеливо слушалката.

— Ало?

Припукванията пак разваляха връзката, но този път сред тях успя да чуе мъжки глас. Не беше Ари, а някакъв англичанин.

— С Маги Веритос ли разговарям?

— Да — каза тя. — Маги Веритос. Кой е на телефона?

— Майк Томпсън.

— Майк... — За миг умът ѝ беше празен. После каза неуверено:
— Майк на Роз?

— Да. Не бях сигурен, че ме помниш.

Много добре го помнеше. „Ама че си късметлийка — та той е истински сладкиш!“ — бе казала тя, след като сестра ѝ ги запозна последния път, когато бе в Англия. Роз се усмихна малко печално. „Може би е дошло времето и аз да имам малко късмет. За да компенсирам за Брендън, моя вечно любящ бивш.“ Маги не отговори на това. Изглежда, и двете не бяха случили по отношение на съпрузите си, помисли си Маги, защото вече знаеше, че между тях с Ари нещата ужасно се бяха объркали.

— Разбира се, че те помня — каза тя. — Но просто бях наистина изненадана. Откъде се обаждаш? Да не си на Корфу?

— Не, в Англия съм.

През Маги премина първата стрела на лошо предчувствие. Защо, по дяволите, Майк Томпсън ще ѝ се обажда от Англия?

— Да не би нещо да не е наред? — попита тя тревожно. — С мама ли? Нали не е болна?

— Не, няма нищо общо с майка ти. Става въпрос за Роз.

— Роз! — Пръстите на Маги стиснаха по-силно слушалката и по ръката ѝ като ток премина напрежение. — Какво става с Роз?

— Дали случайно не е при теб?

— При мен? Не. Защо?

Последва кратка пауза, после Майк каза:

— Просто се надявах, че е. Аз... ами аз съм доста обезпокоен за нея. Изглежда, е изчезнала.

Маги отметна косата от лицето си.

— Какво, но дяволите, искаш да кажеш с това, че е изчезнала?

— Не знам къде е.

— Имаш предвид, че те е напуснала?

— Не, всъщност не мисля, че е така. Бях заминал на ученически лагер с децата, на които преподавам, и когато се върнах, нея я нямаше. Къщата ѝ е заключена, колегите ѝ във „Вандина“ не знаят къде е, нито пък майка ѝ. Просто се надявах, че ти може да знаеш.

— Не, не знам — каза Маги. — Не съм се чувала с нея вече няколко седмици. Тя ми се обажда от време на време, но телефонните линии тук са толкова лоши, че си е жив късмет да се свържеш. А и двете не сме много по писане на писма. Не може ли да е на гости на някои приятели? Тя има много познати в Лондон.

— Предполагам, че е възможно. Но никак не е типично за нея да замине, без да каже на някого къде отива. Вярно е, че ме нямаше, но все ми се струва, че би оставила във „Вандина“ адрес, на който може да бъде намерена, ако се наложи. Знаеш каква е, щом стане въпрос за работата ѝ.

— Да, доста се е вманиачила в нея, не мислиш ли?

Това винаги беше повод за шега между тях двете. „Не знам как понасяш да стоиш вкъщи и да не правиш нищо — беше ѝ казала Роз, когато за последен път дойде на Корфу да види Маги. — Аз бих полудяла! Слънцето, морето и пясъците са хубаво нещо, но след седмица вече тъгувам за мобифона си и за бюрото си!“

— Мисли се за незаменима във „Вандина“ и няма да се изненадам, ако се окаже права. — Той го произнесе ведро, но Маги усети острието на тревогата, която се опитваше да прикрие, за да не притеснява и нея. — Е, съжалявам, че те обезпокоих, Маги. Просто си мислех, че ще можеш да хвърлиш някаква светлина върху проблема.

— Страхувам се, че не мога. Какво ще правиш, Майк?

— Честно казано, не знам. Освен да продължавам да мисля къде би могла да е...

— Опитай при приятелите ѝ в Лондон.

— Сигурно ще опитам. Въпреки че ми се струва, че полицаите ще го направят преди мен.

— Полицаите! Какво искаш да кажеш?

За кратко настъпи тишина. Линията пропука злокобно, сякаш се канеше да се разпадне. После той каза малко объркано:

— Днес следобед им съобщих, че е изчезнала.

— В полицията?

— Да.

— В полицията! — повтори Маги. Започваше да вниква в сериозността на ситуацията. — Значи наистина мислиш, че нещо може да ѝ се е случило?

— Искрено се надявам да не е така. Но ми се струваше, че наистина трябва да го направя — за по-сигурно. Виж какво, Маги, съжалявам, че те разтревожих. Не исках да стане така. Убеден съм, че има напълно разумно обяснение. — Но не звучи много убедително, помисли си тя. — Ще ти се обадя веднага, щом има някакви новини.

— Майк... — Линията започна да пука. Последва тишина, а после силно изпращяване. — Майк! — извика тя настойчиво. Но линията окончателно се бе разпаднала.

Маги остави слушалката, постоя права, притискайки пръсти към устните си, като мислеше трескаво.

Роз изчезнала? Беше налудничаво, умът ѝ въобще не го побираше. Но без съмнение Майк се тревожеше. От това, което Маги си спомняше за него, със сигурност не изпадаше лесно в паника. И всичко, което ѝ каза, беше вярно. Роз не бе лекомислена. Не беше от хората, които зарязват всичко и заминават, без да кажат и дума на някого. И положително не беше типично за нея да измами работодателите си.

Маги пак си спомни последния път, когато Роз ѝ дойде на гости на Корфу. Остана само седмица, а преди това бе работила извънредно, за да се погрижи всичко да е наред. И пак си гризеше ноктите от притеснение какво ли може да се случи в нейно отсъствие. Или бе настъпила тотална промяна в характера ѝ, или имаше основателна причина да изчезне. Основателна... или зловеща?

Брендън, сети се Маги и се смрази. О, боже, дали Брендън нямаше нещо общо с това?

Брендън беше бившият съпруг на Роз. Някога започна обещаващо да прави кариера в медиите. За кратко време имаше собствена програма в местното радио, дори се появи няколко пъти по телевизията. Маги си спомни колко невероятно бляскав ѝ изглеждаше на нея — впечатлителната тийнейджърка, когато Роз започна да излиза с него. Но той провали всичко заради слабостта си към лекия живот и бутилката, провали и брака си.

Сестра ѝ премина през истински ад с него. Маги знаеше за това, въпреки че Роз направи каквото беше по силите ѝ, за да ѝ спести най-

лошото. Прикриваше го, като се преструваше пред Маги и майка си, че всичко е наред. Измисляше истории за падания от стълбите и блъскания във вратата, за да обясни произхода на синините, които често обезобразяваха лицето и ръцете ѝ. Но накрая вече не можеше да търпи и си призна: Брендън бе невъзможно ревнив, имаше избухлив характер и когато бе пиян, оставяше въображението си да се развихря и губеше контрол над юмруците си. Тя го напусна, но не се свърши с това. Той отказа да приеме окончателното ѝ решение, преследваше я, заплашваше я, причакваше я. Маги си спомни една ужасна нощ, когато Брендън дойде до къщата на сестра ѝ, когато и тя беше там, и започна да удря по вратата и да иска да го пуснат. Крещеше обидни думи, дори блъсна колата на Роз със своята. Накрая трябваше да повикат полицията, за да се отърват от него, а след като всичко утихна, сестрите останаха будни до среднощ и си говореха и говореха, защото не можеха по никакъв начин да заспят. Маги не си спомняше да е виждала Роз така разтреперана. И тогава тя си призна:

— Страхувам се до смърт от него. Толкова е ревнив, направо лудост! Винаги е бил такъв.

— Ти не си му давала никакви поводи за това, нали? — попита Маги.

Роз поклати глава:

— Брендън не се нуждае от поводи. Не и истински поводи. Всичко става в мозъка му. Както всичко между нас е наред, прекарваме си добре вечерта заедно, той изведнъж се променя, просто ей така, защото си въобразява, че някой ме гледа или се опитва да ме заговори. Тогава ме дръпва, завежда ме вкъщи и в повечето случаи си го изкарва на мен, защото съм била окуражавала натрапниците. Той наистина може да бъде жесток, Маги, и честно казано, ужасявам се от него.

— Но нали го напусна? — попита наивно Маги. — Той вече не те притежава.

Роз се засмя горчиво:

— Не съм сигурна, че Брендън вижда така нещата. Веднъж ме заплаши: „Ако не мога да те имам, никой друг няма да може.“

— Това са само приказки — успокои я Маги. — Скоро ще му мине и ще те остави на мира.

— Дали? Не съм сигурна.

— Той никога не би те наранил, Роз. Ако те обича, няма да ти причини нищо лошо.

Тогава почти си повярва. Дори докато ударите на юмруците на Брендън по вратата на къщата още отекваха в ушите ѝ, беше направо невъзможно да си представи, че би могъл да е наистина опасен. Ревнив, буен, когато питиетата му размътеха главата — да. Но истински опасен... такива неща се случваха само в сензационните вестникарски хроники. Не и в реалния живот...

Мина време и Брендън, изглежда, прие, че няма друг избор, освен да остави Роз на мира, и Маги забрави какво се бе случило.

Но сега студенината в нея растеше и тя си спомни всичко съвсем живо.

Възможно ли бе Брендън да има нещо общо с изчезването на Роз? О, разбира се, че не! Това се бе случило толкова отдавна. Но кой би могъл да знае как ще постъпи такъв вманиачено ревнив човек като Брендън? Какви ли фантазии са ферментирали през цялото това време в главата му? Кой би могъл да каже какво внезапно би го предизвикало да реши да направи нещо? Маги всъщност от известно време не се бе чувала с Роз. Ами ако Брендън е започнал отново да я безпокои, вбесен от мисълта, че в живота ѝ има друг? Ако само е изчаквал момента? Майк каза, че е бил заминал на ученически лагер. Може би Брендън е знаел това и е използвал шанса си...

Изведнъж Маги усети, че цяла трепери. Посегна за нова цигара и едва поднесе огънчето към лицето си. После всмукна дълбоко от дима.

„За бога, Роз, какво се е случило с теб? Дали не изпадам в паника за нищо? Само защото съм толкова далеч, се чувствам така безпомощна.“

Но и Майк се тревожеше. Разбра го по гласа му, беше прекалено очевидно, за да греши. Иначе никога не би ѝ се обадил чак тук, ако наистина не беше загрижен. И със сигурност нямаше да съобщи в полицията за изчезването на Роз, ако и той не мислеше, че има вероятност да ѝ се е случило нещо ужасно.

„О, само ако бях там!“ — помисли си Маги и почти веднага разбра какво ѝ се иска да направи. Да замине, за да помогне на Майк да търси Роз.

Поседя няколко минути, обмисляйки идеята. Изглеждаше драстично, но в същото време можеше да го оправдае за себе си. Тя по-

добре от Майк можеше да предположи къде евентуално се намира Роз. Някога беше много близка със сестра си и това все ще значи нещо. А и поне щеше да е в Англия. Мисълта да стои тук и само да чака новини беше непоносима.

С решително движение Маги смачка цигарата: Сега ще си стегне багажа, а сутринта ще разбере какви полети има за Англия. По това време на годината трябва да са на често. Със сигурност ще успее да си намери място в някой от тях без предварителна заявка.

На Ари, разбира се, идеята ѝ няма да хареса, но да върви по дяволите! Роз ѝ е сестра и сега тя отчаяно се безпокоеше за нея. А освен това Ари правеше каквото му допада, защо и тя да не може да прави същото?

ТРЕТА ГЛАВА

Дина Маршал посегна към купчината листове и документи, струпана на бюрото пред нея, и си помисли, че не мрази нищо повече от работата с книжа. Дългите многословни доклади я объркваха. Винаги се разсейваше още преди да свърши първите няколко параграфа — компютърните разпечатки на движението на акциите, поръчките и продажбите не бяха нищо друго, освен ужасяващо добре подредени брътвежи. Що се отнася до прогнозите, те бяха още по-зле. Комбинация от фактори, които, изглежда, нямаха никаква връзка, но бяха събрани заедно преди всичко с намерението да я накарат да се чувства отчайващо неадекватна. Един безсмислен черно-бял ад, от който не можеше да избяга.

Не че беше глупава, просто творческият ѝ жив ум не работеше по тази схема. Дина виждаше нещата във въображението си, чувстваше ги и това предизвикваше прилив на емоции във всяка нейна пора. Километричните текстове и колони от цифри направо я караха да побегне.

Но не можеше. Беше затворник в ултрамодерното си ателие и Лиз Кристофър, секретарката ѝ, беше надзирателят, седнал зад пишещата машина във външния офис. Тя очакваше Дина да се обади и да каже, че е прочела пощата и е готова да диктува отговорите си, да обсъжда работата за деня и да прегледа ангажиментите си.

Дина въздъхна и прокара пръсти през късо подстриганата си сребристоруса коса. Мразеше и офиса, мразеше нарочната изрядност на подредбата му и лъснатите до блясък дървени части от чам, мразеше гладката синя кожа, с която, бяха облицовани столовете, и дебелия син килим, избран заради луксозния си вид, без по него да остават следи от обувки. Дървото трябва да изглежда така, все едно диша, помисли си тя, а кожата — малко поизносена. Подът трябва да е с паркет и черги, не бездушна, простираща се от стена до стена постелка. Често, когато го гледаше, с цялото си сърце копнееше за прашното удобство на малкото си ателие в неугледната сграда, в която

се помещаваха някога. Може и да беше непрактична, да беше студено през зимата, защото се отопляваха единствено с малка газова печка, а под вратата И старомодните паянтови прозорци ставаше течение, може и да нямаше блясъка, с който впечатляваха клиентите, но бе истински дом! Дина горещо вярваше, че е сътворила най-добрите си неща там! Но пък вероятно ѝ влияеше атмосферата на миналото, с вълнуващото бъдеще, което се откриваше пред тях. Може би заобикалящият я материален свят нямаше нищо общо с това. А тя едва ли имаше основание да се оплаква... Специално построената фабрика и административната сграда се намираха в огромен красив провинциален парцел. Самият факт, че получиха разрешително за строеж, си беше истински успех. Изгледът от кабинета на Дина бе колкото успокоителен, толкова и живописен. Зелени поля с пасящи крави, тук-там живи плетове и малки горички.

А що се отнася до постройката — Ван бе наел най-добрите архитекти и вътрешни дизайнери с уговорката да направят сградата едновременно функционална и впечатлителна. „Вандина“ трябваше да пази международния си авторитет, за тях бе важно да представят елегантен и проспериращ образ. И вероятно е бил прав, кога инстинктите на Ван са го подвеждали? С впечатляващата нова централа „Вандина“ ставаше все по-силна, превръщаше се в приказка за успеха, истинска легенда в света на модните аксесоари. И Дина бе принудена да признае, че и този път амбицията и увереността на Ван водеха в правилната посока, въпреки че не съвпадаха със собствените ѝ представи за нещата. С удоволствие му оставяше цялата организация, за да се концентрира върху това, което можеше най-добре — да наблюдава пазара, да планира колекциите за новия сезон и да се доверява на предчувствията си в създаването на нови течения и стилове.

Но Ван вече го нямаше, за да поеме ежедневните грижи около ръководенето на „Вандина“ и да измисля дългосрочните проекти. Повече от година изтече, откакто загина, когато самолетът му се разби в един хълм в Глочестършир, а тя все още скърбеше за него, все още ѝ липсваше нетърпимо, сякаш всичко се бе случило вчера.

Когато стана катастрофата, Дина си помисли, че животът ѝ е свършил. Почувства се, сякаш сърцето ѝ е изтръгнато и в нея остава една огромна зееща дупка, която отказва да заздравее. В началото ѝ се

искаше да е била заедно с него, за да умре и тя в горящите останки на самолета. С Ван бяха неразделни от толкова дълго, че едва си спомняше времето, в което не го бе обичала. Мисълта за бъдеще без него бе истинска пустош, прекалено мрачна, за да има сили да я осъзнае.

За Дина загубата не бе само лична. Трябваше да се мисли и за бизнеса, който Ван бе контролирал и направлявал от самото му начало.

Как, по дяволите да продължи да живее? — се бе замислила Дина, след като вцепенението след смъртта му започна да се разсейва и тя бе отново способна да мисли. Как, по дяволите, „Вандина“ ще оцелее без него? Но тя имаше огромна нужда да работи — това бе единственото обезболяващо средство срещу всеобхватното чувство за загуба. И освен това знаеше, че трябва да продължи заради Ван.

„Вандина“ бе тяхната мечта, заедно я построиха. Сега щеше да стане, негов паметник.

Разбира се, имаше много съветници, към които Дина можеше да се обърне. „Вандина“ нямаше да израсне толкова, ако не бе събрала около себе си цяла армия счетоводители и юристи, силен среден мениджърски персонал и най-добрите търговски представители. Дина се бе вслушвала в съветите им, бе повишавала най-способните от тях и ги бе насърчавала да поемат повече отговорности в областите, които познаваха. Но не ѝ се искаше да ги оставя да контролират, въпреки че понякога се чувстваше безнадеждно неадекватна. Вместо това бе наела нов амбициозен дизайнер — Джейн Питърс-Браун, да поеме част от работата, която Дина преди вършеше, а тя самата се опита да хване кормилото.

Борбата беше много тежка и Дина я мразеше. Но с помощта и съветите на екипа си успяваше да се справи — или поне така си мислеше. Ала през последните няколко дни не бе толкова сигурна. Роз Нюман, личната ѝ асистентка, си взе неочаквано отпуск и тя се ровеше в купчините книжа, които сега пристигаха директно при нея. Дина започна да осъзнава със свито сърце колко жизненоважна роля имаше Роз в компанията.

Въздъхна и посегна към очилата си. Металната рамка се вряза неприятно в тесния ѝ нос и тя я нагласи внимателно с красиво оформения си маникюр. Знаеше, че рамките на очилата нямаха много разумен дизайн. Бяха прекалено тежки задълго носене, но тя се

харесваше с тях — изглеждаше елегантно и делово. Макар че повечето рамки я правеха да прилича, както тя казваше, на „лелка“, а това беше видът, който най-малко искаше да има.

Всъщност притесненията ѝ нямаша никакво основание, въпреки че беше почти на петдесет. Косата ѝ бе изсветлена, за да прикрие сивото, което се появяваше измежду естествено сребристорусите ѝ коси. Късата ѝ модна прическа бе едновременно елегантна и екстравагантна. Лицето ѝ бе съвсем леко гримирано, почти без бръчки и с гладка кожа. Дина се бе подложила доброволно на лечение с хормони и блясъкът и жизнеността ѝ без съмнение доказваха ефективността му. Фигурата, винаги стройна и оформена, се поддържаше от строга диета и посещения във фитнесклубове, упражнения в домашния физкултурен салон на Ван. Но откакто той загина, тя не можеше да се застави да влезе там.

Дина се обличаше перфектно, въпреки че стилът ѝ учудващо не бе толкова експериментален. Често носеше черни дрехи, но след смъртта на Ван не слагаше нищо друго — малки черни рокли, раздвижени къси черни поли с плътни копринени черни чорапогащници, прави черни панталони, широки черни мъжки сака. Днес бе в костюм по поръчка, задължителната къса пола и късо сако, съчетани с идеално скроена копринена черна блуза. Имаше няколко важни срещи, затова бе почувствала нужда да изглежда малко по-официална. Но преди това трябваше да свърши някои неща — тази скучна до задушаване купчина книжа, която лежеше на бюрото и чакаше нея.

Тя прелистваше страниците и забелязваше с облекчение, че някои могат да се предадат и на други хора. Опитваше се да вникне в съдържанието, за да не се изложи, когато ги обсъжда със съответните шефове на отдели.

В купчината имаше доклад от отдела по дизайн на платовете с приложени компютърни графики на новите тъкани и направените от тях блузи, които тя имаше намерение да прибави в колекцията. Остави доклада настрана, за да се запознае по-добре с него по-късно, това поне щеше да е приятно за вършене.

В купчината следваше една вестникарска изрезка, подготвена за нея. Дина моментално разпозна женската страница на популярен национален ежедневник, в чиито статии тя често присъстваше.

Не и днес обаче. Материалът бе озаглавен „Бляскави чанти“ и беше за „Рубенс“ — една нова фирма в областта на модните аксесоари. Дина почувства, че настръхва. Докато четеше, раздражението ѝ прерасна в недоверие и накрая — в истински гняв. Свърши и пак я препрочете, трепереща от яд. Позвъни на Лиз и след миг облицованата в синя кожа врата се отвори и се появи секретарката ѝ с молив, бележник и дневника с ангажиментите.

— Готова ли сте, госпожо Маршал?

— Видя ли това? — попита Дина, като заби розовия си маникюр в статията.

Лиз Кристофър кимна, тя беше отлична секретарка. Хубаво, макар и малко пълничко момиче, чието меко закръглено лице ставаше почти красиво, когато се усмихваше. Но сега не се усмихваше.

— Да, госпожо Маршал. Беше в сутрешните вестници. Помислих си, че трябва да знаете.

— Честно казано, не вярвам на очите си! — избухна Дина. — Ако може да се разчита на тази статия, „Рубенс“ са излезли с почти същата идея за колекция от чанти, каквато аз имах за новата линия през следващата пролет.

— Не е ли странно?

— Не е просто странно, това е катастрофа. Идеята трябваше да е ударът на „Вандина“. Абсолютно отговаряща на нашия имидж, но със съвсем различна комбинация от материи — естествени тъкани, дръжки от меко дърво, кантове от велур и кожа. И ето сега „Рубенс“ излизат с нещо много подобно и продават части от колекцията преди нас. Те направо ни закопаха.

— Доста е неприятно — съгласи се Лиз. — Но такива неща се случват.

Дина гневно изсумтя. Така беше — в постоянното търсене на новото не беше прецедент двама дизайнери, абсолютно независимо един от друг, да стигнат до една и съща идея. Твърдеше се, че се намесва и мистична сила, сякаш дизайнерите по едно и също време се „включваха“ на едни и същи „идейни вълни“. Или пък че е просто закон за неизбежното — понякога двама или дори повече души или фирми могат да се доберат до новаторска идея просто защото отчаяно са търсели нещо невиджано досега или най-малко нещо, което не е било в центъра на внимание от доста време. Хората казваха, че няма

нищо ново под слънцето — има само начини да го направиш да изглежда ново.

Дина не бе сигурна, че подкрепя тази теория. Успехът ѝ я бе направил малко надменна. И тъй като винаги беше родоначалник на нови течения, познаваше доста имитатори. Никой от тях не бе накърнил „Вандина“. Качеството на техните продукти ги поставяше доста нива над останалите на пазара И фактът, че винаги те се появяваха първи с оригинална идея, ги правеше неуязвими. Какво от това, че веригите от магазини ги следваха по стъпките и предлагаха евтини и крещящи техни копия? Те не се конкурираха за едни и същи клиенти. Но „Рубенс“... това беше нещо съвсем различно.

„Рубенс“ се бяха втурнали на пазара само преди няколко сезона и определено възнамеряваха да отнемат нишата на „Вандина“. В началото на пътя им Ван все още бе жив и прословутият му нюх за бизнес веднага бе предусетил опасността.

— Зад тези стоят много пари — бе предупредил той мрачно. — Все още не съм сигурен на кого са, но по някаква причина не се показват на открито. С времето ще се разкрият, разбира се, не могат вечно да останат анонимни. Винаги ще има някой, който да ти диша във врата. Но междувременно е по-добре да внимаваме, иначе можем да се окажем и губещи.

Тогавя Дина пропусна всичко покрай ушите си. Не искаше да се обвързва много с деловата страна. Въображението ѝ блокираше от тревоги за конкуренцията, за пазарните ниши и стотиците неща, свързани с управлението на една преуспяваща компания. Тя беше идейната половина от тяхното партньорство, Ван можеше да се занимава с администрирането. Той щеше да се погрижи „Рубенс“ да не се превръщат в заплаха, точно както жонглираше с бюджетите, инвестициите, разходите и дългосрочното планиране.

Изглежда, сега „Рубенс“ заплашваха „Вандина“ точно както бе предсказал Ван. Но него вече го нямаше и кой щеше да ги предпази от бедите?

Проклетите „Рубенс“ публикуваха толкова подобна на тяхната идея, че ги обезоръжиха. Сега трябваше основно да преосмисли пролетната линия. След като вече от „Рубенс“ започнаха кампанията си, щеше да изглежда, че тя просто ги копира, ако продължеше да работи според плановете си. Не можеше и да пропусне да представи

колекция, трябваше да измисли нещо съвсем ново, а вече бе поръчала и някои материи, с които да започне производство. Или трябваше да откаже поръчките, или да даде идея как да ги използват по друг начин.

По дяволите! И всичко това да се случи, когато личната ѝ асистентка Роз не беше тук. Имаше си достатъчно грижи и без провала с „Рубенс“. Обсъждане на схема за премиране с представител на браншовия съюз, етапна среща с директор на фирма, с която сключиха договор за изработка на ограничена колекция от бижута за костюми. И обяд с шефа на продажбите на един от най-важните клиенти на „Вандина“. Обядът, разбира се, не можеше да се отложи. Жизненоважно бе да направи упражнение по делови контакти и самата тя да покани закупчика, като се старае чашата ѝ за шампанско да е винаги пълна. Роз щеше да се справи с бижутерската фирма и да се види и със синдикалиста.

Дори нещо повече, призна тя. Въпреки че той идваше да се срещне преди всичко с Дина, Роз щеше да проведе разговорите, като нещо я прекара през капаните, които поставят контактите с профсъюзните дейатели, които в най-добрия случай са нагли и обезпокояващо непочтителни, а в най-лошия — открито агресивни. Дина мразеше сблъсъците. Тя не виждаше нищо вълнуващо в борбата с нокти и зъби за най-добрата възможна сделка, нито някакво удоволствие в увъртането и лавирането, за да бъдат и работниците донякъде доволни, и да се извлече максимум печалба за „Вандина“. Въпреки че за щастие Джордж Питман, пробивният сопнат синдикалист, все още като че ли не беше го осъзнал и всяко съприкосновение с него я разтреперваше от напрежение. Докато беше жив, Ван я предпазваше от подобни неприятности, а след неговата смърт тя все повече разчиташе на Роз.

Защо, по дяволите, избра точно този момент, за да си вземе непредвиден отпуск, чудеше се Дина. Никога, откакто работеше за фирмата, не бе постъпвала така необмислено. Дойде като стажантка преди шест години. Впечатляваше още от самото начало, учеше за допълнителна квалификация по икономика и бизнес, която прибави към образованието си на моден дизайнер. И не след дълго Ван забеляза потенциала ѝ и я повиши на престижната длъжност личен асистент на Дина. През цялото това време тя не можеше да си спомни Роз да не е била на мястото си, когато е имало нужда от нея. И когато смъртта на

Ван я връхлетя внезапно, Дина не знаеше какво би правила, ако не беше Роз. Тя беше спокойна и вършеше много работа. Дина не си спомняше да я е виждала някога объркана или разтревожена. Умееше да работи с хора, увереността ѝ внушаваше респект и беше великолепа в потушаването на проблемите. Най-вече беше надеждна. За разлика от повечето хора от администрацията, Роз, изглежда, никога не боледуваше. Когато излизаше в почивка, тя винаги бе планирана отдалеч и времето ѝ бе внимателно избрано, за да се избегнат натоварените периоди в календара на „Вандина“. Преди да излезе в отпуск, Роз винаги се погрижваше всичко да върви гладко в нейно отсъствие. Нямаше недовършени неща, само множество бележки за човека, който поемаше от нея работата.

Под нейно наблюдение администрацията работеше като по ноти и чак когато я нямаше, Дина разбра колко много работа всъщност вършеше. А през последната седмица без нея беше истински ад.

Дина въздъхна, леко сбърчвайки чело. Не можеше да разбере защо Роз си взе отпуск по този начин. Беше направо шокирана, когато преди седмица Лиз ѝ каза, че Роз се е обадила и, предупредила, че има нужда от няколко свободни дни. Честно казано, и през ум не ѝ мина да се учуди или да се притесни за повода на това напълно непривично поведение. Беше прекалено ядосана, че я изоставя изневиделица.

Сега, седмица по-късно, с целия хаос, който я засипваше като лавина, беше дори още по-разгневена. Как може Роз да ѝ причини това? Нямаше ли поне малко чувство за лоялност? Знаеше, че доставчиците трябва да бъдат преследвани, знаеше, че синдикалистът е дразнеща личност. Със сигурност не биваше да изчезне така изведнъж и за толкова дълго.

— Предполагам, че няма новини от Роз? — каза тя.

— Ни вест, ни кост — отвърна Лиз. — Не е типично за нея да потъне по този начин. Започвам доста да се тревожа.

— Да, така е. Аз пък в момента се тревожа как, по дяволите, ще се справя без нея днес. И на всичкото отгоре — това с „Рубенс“! Наистина е пълен ад!

В този миг Лиз едва не подскочи, когато един мъжки глас се чу откъм вратата зад нея. Сладка усмивка от чиста радост изтри намръщеното изражение на Дина.

— Стив! Не знаех, че ще идваш тази сутрин!

— Винаги можеш да бъдеш сигурна, че ще те изненадам. — Той се усмихна широко и около ъгълчетата на очите му се появиха загрижени бръчки. — Изглеждаш доста потисната. Да не би нещо да не е наред?

— Не питай, нищо не е наред.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — Въпреки че се обърна към Дина, успя да хвърли един кос поглед на Лиз и изглеждаше, че говори на нея. Лиз леко порозовя, както правеше винаги когато той я поглеждаше по този начин. „Толкова е сладък, направо няма да повярвате! — беше казала тя на приятелките си. — Фантастичен на външен вид и истински мъж — нали разбирате какво имам предвид! Бил е водолаз на нефтена платформа в Северно море. Трудно бихте намерили по-голям мъжкар от него!“

— Просто ела и поговори с мен пет минути, Стив — каза Дина. — Това страшно ще ми помогне.

— Да дойда по-късно? — попита Лиз.

— Да, би ли се погрижила да ни донесат кафе?

Лиз излезе и Дина хвърли на младия мъж поглед, пълен с удоволствие и гордост от вида му. Висок, добре изглеждащ светъл младеж, облечен в тъмно сако, риза на райета, светлобежови панталони, модни елегантни мокасини. Той е всичко, за което би могла да се надява, помисли си тя. Присъствието му оправяше сприхавото ѝ настроение, самото му съществуване даваше смисъл на всичко.

В нея се надигна и се разля странна топлина, едно особено чувство, останало непомрачено от деня, в който той влезе в живота ѝ.

Нейният син. Когато го остави като бебе, принудена от обстоятелствата, които не зависеха от нея, да го даде за осиновяване, изобщо не очакваше да го види пак. Често мислеше за него през годините, представяше си го как расте, чудеше се как ли изглежда и какво прави, страдаше от всепоглъщащия копнеж по него, понякога толкова силен, че усещаше физическа болка. Нищо не бе изтрило спомена от мига, в който за първи път го сложиха в ръцете ѝ. Все още леко, но отчетливо усещаше мириса му в ноздрите си. Докосването на малкото му твърдо тяло до гърдите ѝ я изпълваше с любов. Мекото му бебешко лице със стисната уста и немигащи сини очи бе отпечатано върху сърцето ѝ. Нямахше Коледа, на която да не си мислеше какво ли би било, ако той е с нея. Представяше си вълнението му и плачеше без

сълзи и без глас, че не може да го сподели. Всяка година на рождения му ден прекарваше известно време сама, като преживяваше отново и отново деня, в който е роден. И плачеше за онова докарано до отчаяние момиче, изправено пред невъзможно решение.

Но всичко бе скътала в себе си, знаеше, че Ван щеше да се ядоса, ако прочете мислите ѝ.

— Само да бях сигурна, че е добре — това е всичко, което искам — каза тя веднъж и видя как лицето на Ван потъмня от раздражение.

— Разбира се, че е добре! Но това не е всичко, което искаш — отговори той. — Ако получиш една новина, ще поискаш още. Няма да има край.

Дори тогава със сърцето си разбираше, че е прав. Това, което наистина искаше, беше Стив да е с нея, да го вижда, да чува гласа му, да го прегърне отново. Но всичко бе една отчаяна мечта. Нямаше никаква представа кой го е осиновил. Пълната дискретност беше част от договорката. А и нямаше никакви права. По всяка вероятност щеше до гроб да гадае какво е станало с него.

Беше го приела, беше се отказала от Стивън, а с това идваше и краят на всичко. Но искрицата надежда отказваше да загасне и тя продължаваше да таи увереност, че някой ден, бог знае кога, ще го намери.

Целият ѝ копнеж, всички безмълвни молитви бяха чути!

Писмото на Стив пристигна малко след смъртта на Ван. Дина беше смазана от отчаяние, бе загубила мъжа, който означаваше за нея нещо много повече от съпруг и бизнес партньор. Мъката бе все още изгаряща, току-що бе започнал да се надига гневът към безмилостната съдба и дори към самия Ван, задето я напусна така изневиделица. Завинаги в паметта ѝ се запечата онази сутрин, когато, без дори да осъзнава това, животът ѝ щеше да се промени...

Спомняше си, че плачеше. Едни от онези ужасни ридания, които разтърсваха цялото ѝ тяло и превръщаха хубавото ѝ лице в зловеща маска. Между риданията крещеше и на Ван: Защо не отиде на лекар заради болките в гърдите? Защо се отнасяше към тях с такава лекота при цялото прекаляване със силна храна и хубави вина? И защо най-вече реши да лети със самолета си в онзи ден? Спокойно можеше да вземе фирмения „Лиърджет“ за срещата, на която трябваше да присъства, и да накара професионалния пилот, нает от него, да го

управлява. Но той обичаше своята „Чесна“, Летеше с нея винаги когато можеше и понякога лиърджетът и пилотът изглеждаха като ненужни скъпи добавки към бюджета на „Вандина“.

Не трябваше да го прави, плачеше Дина. Всеки нормален човек би преценил, че здравето му не е наред и би позволил на някой друг да поеме част от стреса и напрежението вместо него. Но Ван не беше като останалите. Той бе изключителен, решимостта му да остане на пилотското място беше непоклатима. Бе довел себе си и нея до успеха благодарение на тази решимост и загина заради нея.

Накрая Дина преодоля пристъпа на мъка и слезе сред реалностите. Лицето ѝ все още бе бледо под грима, а очите ѝ — леко зачервени и подпухнали от плач. Почтата пристигна и тя я взе със себе си в приемната, заставяйки се да я прочете.

Както обикновено, имаше куп съболезнователни писма и всяко едно от тях отваряше нова рана в сърцето на Дина. Много мило, че хората ѝ пишеха, някой ден добрите думи, които сипеха за Ван, щяха да ѝ бъдат утеха. Но в момента четенето им беше болезнено.

Едно от писмата имаше марка от Абърдийн. Не познаваше почерка, но тогава идваха писма от много хора, за които изобщо не бе и чувала — бизнеспартньори на Ван, напълно непознати за нея, просто прочели за трагедията във вестниците и почувствали желание да пишат на вдовицата. Повечето бяха любезни — няколкото злобни писма тя бързо бе захвърлила в коша за боклук.

Неизвестно защо Дина се поколеба какво да направи с писмото с абърдийнската марка. Имаше някакво предчувствие, което витаеше в периферията на съзнанието ѝ, преди пелената от мъка да се спусне още веднъж и да замъгли сетивата ѝ. Тогава тя скъса плика и извади един лист. Сравнително евтина хартия, изписана с обикновен химикал. Хвърли поглед към адреса. Нефтена платформа „Епсилон“, Фортис Филд. Нефтена платформа? Какъв ли човек оттам бе познавал Ван?

Започна да чете и изведнъж се разтрепери, загубила контрол над ръцете си.

Писмото беше от млад мъж, който твърдеше, че е неин син. Винаги бил знаел, че е осиновен, пишеше той, а преди година подал молба да получи оригиналния си акт за раждане и открил, че тя е неговата майка. Не бил направил каквото и да било повече. Прекалено много се уплашил, че тя може да не иска да има нищо общо с него. Но

сега прочел във вестника, че Ван е загинал и се чудел дали не можел да направи нещо, за да ѝ помогне. Може би изглеждал нахален, но толкова много искал да се срещне с нея. Дали имало някаква вероятност и тя да иска същото?

Дали имало вероятност? Дина не си спомняше някога през живота си да е изпитвала такъв прилив на радост. Той я издигна и я понесе сред водовъртеж от емоции, които я оставиха без дъх. Беше едновременно зарадвана и уплашена — уплашена да се срещне със сина си, когото не бе виждала, откакто навърши две седмици, уплашена, че няма да се справи със ситуацията, че няма да отговори на изискванията му или пък той на нейните.

Всички тези страхове се оказаха безпочвени, мислеше си тя сега, докато гледаше как Стив ѝ се усмихва от другата страна на отрупаното с книжа бюро. Той бе всичко, на което се бе надявала. И слава богу, остана при нея, а не си тръгна отново, както се страхуваше, че ще направи. Не би могла да понесе да го загуби повторно.

— Е, какво те тревожи, Дина? — попита той, докато седеше в един от облицованите със синя кожа столове, които тя откровено не харесваше, и докато изпъваше дългите си крака. — Да не би да имаш проблеми в работата?

— Нека поне засега да не говорим за това — каза Дина.

Той лениво повдигна вежди.

— Както искаш. Но помни, че ако има нещо, с което мога да ти помогна, трябва само да кажеш.

— Знам. — Дина кимна. — Може би не го осъзнаваш, но това е едно от най-важните неща за мен.

Той, изглежда, се колебаеше. Тя позна по поразително ясните му светлосини очи. Понякога се чудеше откъде ли бяха се взели у него.

— Наистина — увери го тя.

Отсъствието на Роз, тревогата преди срещите, насрочени за предстоящия ден, дори и случката с „Рубенс“ избледняваха до незначителност, сравнени с най-важния факт от нейния живот.

Стив беше тук. След почти трийсет години раздяла те пак бяха заедно. Сега нищо друго нямаше значение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Самолетът на Вътрешноевропейските въздушни линии приближаваше летището в Бристъл, снишавайки се над Съмърсет. Маги надникна през прозореца към приличащите на кръпки ниви, обсипани с къщи и ферми, тъмните горички, синята водна шир на езерата в долината Чу. Спомни си, че това са долини, изкуствено наводнени, за да съхраняват водата, необходима за града и околностите. Под едно от водохранилищата имаше цяло село с къщи, кръчма и църква. Хората, живели някога там, все още носеха горчивина и тъгуваха заради случилото се. По време на отливите, когато водата се отдръпваше, те се събираха на ръба на езерото и се разхождаха по разкаляните платформи, опитвайки се да намерят църковната кула. Сочеха и местата, където са били къщите им на всеки, който проявяваше някакъв интерес.

Днес обаче, освен диви патици и няколко рибари, покрай езерата нямаше никой, а водите им бяха тъмни и загадъчни.

— Изглежда, отново се завърнахме към английския климат — промърмори мъжът до Маги.

Той все още бе облечен с тениска, по-подходяща за пековете на Корфу, отколкото за този мрачен и влажен ден. Когато седна до Маги, тя нямаше как да не забележи, че ръцете му са почервенели от неразумни слънчеви бани.

Беше отпускар. С изключение на нея, всички на борда на самолета бяха такива, предполагаше тя, осъзнавайки какъв късмет е имала, че въобще си е намерила място.

Неразумна късметлийка, както бе предпочел да каже Ари.

— Не можеш да тръгнеш за Англия просто ей така! — изуми се той, когато предната вечер най-после се върна вкъщи и я видя, че си стяга багажа. — Това е лудост!

— Трябва да отида — каза спокойно тя, опитвайки се да го накара да я разбере. — Наистина се притеснявам за Роз и нищо не би могло да ме спре. Никой няма да забележи, че съм тръгнала.

— Майка ми ще забележи — рече той, правейки се, че не я е разбрал. — Следващата седмица е голямото семейно събиране, а ти знаеш, че тя обича всички да са там. Освен това не трябваше ли да ѝ помогнеш да изпере килима?

Прането на килимите, които покриваха подовете на всекидневните, беше важно ежегодно събитие за местните хора. В страна, където никой не бе чувал за почистващи препарати, постелките се търкаха и после се разперваха на слънце да изсъхнат. За тази работа трябваша поне две жени.

Предложението да отложи пътуването за след прането опъна докрай и без това напрегнатите нерви на Маги.

— Мислех си, че откриването на сестра ми е малко по-важно от прането на килима! — отвърна тя сприхаво. — Може да се направи във всеки един ден до септември, а ако аз не съм тук, сестра ти може да се поразмърда и да помогне.

Ари сви устни.

— Постъпваш детински, като се нахвърляш върху сестра ми. На ръцете ѝ са три малки деца. Както и да е, това не ми харесва — решавах да си стегнеш багажа и да тръгнеш, без да се посъветваш с мен.

— Ако си беше вкъщи, щях да се посъветвам. Но ти не беше. Никога не си си вкъщи. Къде впрочем бе досега?

— Знаеш, че работя много, за да има какво да ядем и какво да обличаш.

В този момент нервите на Маги не издържаха. Сега, докато гледаше през прозореца на самолета към зеленината на английските долини, виждаше само наглото красиво лице на Ари, което се мръщеше ядосано, и чуваше вбесения му глас.

— Със сигурност не си работил до среднощ. За каква ме вземаш, Ари, за глупачка ли?

Той се взря в нея и тъмните му очи се присвиха:

— Какво искаш да кажеш с това?

— Точно каквото казвам. Не вярвам, че си бил в офиса през цялото това време. Бил си с нея, нали? Мелина Скриперо. Секретарката ти или каквата е там.

За миг си помисли, че Ари се готви да я удари. Чертите на лицето му бяха изкривени от гняв. Буреносното му изражение я накара да се

присвие от страх. Но Ари не беше склонен към насилие. При целия си горещ средиземноморски нрав, никога не бе я пипнал и с пръст, не го направи и сега. След миг ядът се изпари от лицето му и видът му стана гузен, но нападателен.

— Е, и? Какво ако е така?

Маги, на свой ред, изпадна в шок:

— Няма ли поне да отречеш?

— Какъв смисъл има? — Той сви рамене и се обърна на другата страна. — Очевидно си ме шпионирала.

— Не, не съм! Просто събрах две и две. Не съм глупава. Забелязах как ме гледа тя, когато идвам в офиса ти. Подсмихва се като котка, която е докопала млякото. Забелязала съм и как гледа теб. И дрехите ти миришат на нейния парфюм. Такова нещо не може да се скрие. То витае около теб, Ари.

— Никога преди това не си казвала нищо!

— Не исках да го повярвам. Наистина не исках! Мислех си, че ако си трая, ще отmine... — Тя млъкна. Сълзите внезапно заплашиха да овлажнят очите ѝ. О, да, от седмици знаеше за Мелина заради всички причини, които изброи, и още десетина други — всички онези малки улики, които съпругите събират почти несъзнателно, докато се слоят и очертаят цялата картина. И все пак беше шокирана, когато чу как той го потвърждава. И то така равнодушно, сякаш ѝ признаваше, че е оставил мивката в банята мръсна.

— Как можа? — попита тя нещастно. — Как можа да го направиш, Ари? Какво се е случило с нас?

— Нищо не се е случило. — Той сви безразлично рамене. — Ти все още си моя съпруга, а аз съм тук, нали?

— Да, но не и заради мен. Ти си тук, защото това е твоят дом, твоят роден дом. Ето това има значение за теб, какво мислят те, твоят род.

Тя усети горчивината в гласа си и се ядоса на себе си. Нямахше намерение да въвлича и семейството му в скандала им, въпреки че понякога мислеше, че ги мрази, че мрази ориенталското им общество, а в същото време бе странно обидена, защото се чувстваше изолирана. Струваше ѝ се, че я обвинят пипала на октопод, задушаваше се от традициите им — не ѝ даваха да започне работа, трябваше да се примирява и да показва уважение в каквито и да било ситуации. И

въпреки това пак гледаха на нея с малко недоверие. Английското момиче без зестра, покорило едно сърце, на което няма право.

Докато бяха по-щастливи, тя се опитваше да разговаря с Ари за това, но никога не успя да извърви пътя към него, не успя да му обясни какво чувства. Когато ставаше въпрос за семейството му, Ари целият настръхваше. Не можеше или не искаше да разбере. Той се възползва от критичния ѝ намек и рязко обърна посоката на атаката.

— Защо винаги трябва да намесваш семейството ми?

— Защото единствено на тях държиш, не на мен. Ако майка ти поиска нещо, долиташ като куршум. Тя те командва, сякаш си още малко момче.

— Я стига! — каза гневно Ари. — Бедата ти е, че просто не разбираш местния начин на живот. Започвам да си мисля, че никога няма да го разбереш.

— И затова, предполагам, си започнал връзка с Мелина Скриперо.

— Кой ти каза, че имам връзка с нея? Излизаме да пийнем и да хапнем нещо след работа. Да, харесвам я, харесвам компанията ѝ. Толкова ли е чудно? Тя поне разбира и не ми опява постоянно за майка ми, сестра ми или баща ми. Знае какво е уважение. Вероятно ако положиш съвсем малко усилие, на мен може и да ми стане по-приятно да си прибирам вечер къщи.

— Не е честно, Ари! — възпротиви се тя. — Положих усилия, и то немалко. Не можеш ли да разбереш колко различно е всичко тук от това, на което съм свикнала?

— Разбирам, че семейството е без всякакво значение в Англия. Затова имате проблеми с пияниците и футболните хулигани — те нямат никаква семейна чест, на която да държат. Майките и бащите им не се срамуват, когато те безчинстват. И защо? Защото и на тях не им пука за децата им. Ходят на работа и ги оставят да се прибират в празни къщи след училище, не ги спират да не безобразничат. Тук винаги има някой член от семейството, който да ги наглежда — да ги утеши, ако паднат и се ударят, да им издърпа ушите, ако не слушат.

— Само ако можеш да се чуеш колко си помпозен! — отбеляза тя. — И двуличен на всичкото отгоре. Не спиращ да говориш за семейството, а всичко започна, защото се противопостави да си отида и да разбера какво се е случило със сестра ми. Когато казваш, че

семейството е важно, имаш предвид твоето семейство. Моето може да върви по дяволите! — Тя видя как по лицето му за миг се появи несигурност и продължи: — И още по-двулично е да имаш връзка със секретарката си зад гърба на жена си!

— Казах ти — нямам връзка. Няма нищо такова, не ми ли вярваш?

— Не! Не ти вярвам!

Той разтвори ръце — типично средиземноморски жест.

— Значи ме разбираш още по-малко, отколкото си мислех. Маги... чуй ме. Жените ми харесват, така е. Харесва ми и Мелина. Но ти си моя съпруга. Един ден ние ще сме тези, които ще продължат традицията. Ние ще бъдем това семейство за нашите деца и за децата на нашите деца.

Промяната в тона му, внезапното осъзнаване, че наистина му вярва и най-вече споменаването на децата, които той все още се надяваше, че тя ще му дари, въпреки постепенно обземащото го отчаяние, внезапно размекнаха Маги. От очите ѝ избликнаха сълзи и тя се извърна.

— Разстроих ли те? — каза той още по-нежно. — Толкова ли много мразиш самата идея за семейство?

Тя поклати глава.

— Не, разбира се. Ари... ти честно ли нямаш връзка с Мелина?

— Казах ти. Колко пъти да го повтарям?

— Не знам... Аз наистина си мислех...

Той застана зад нея и я прегърна. Стори ѝ се, че я лъхна парфюмът, който бе свикнала да свързва с Мелина — силен, секси, с мирис на мускус, — но се опита да не го забелязва.

Обичаше Ари. Искаше да му вярва, трябваше да му вярва. Особено когато заминаваше.

— Ела да си легнем — каза той в ухото ѝ и сърцето ѝ се присви. Винаги ставаше така, независимо колко беше объркана и отчаяна, въпреки скандалите, които избухваха и затихваха внезапно като лятна буря. Първичният му магнетизъм винаги ѝ действаше, би отишла накрай света заради него. И го бе направила! Краката ѝ омекнаха, тялото ѝ, чиято чувствителност бе изострена от емоционалните сътресения, откликна жадно на докосването му. Нетърпеливостта ѝ почти я издаде.

Обърна се към него и почувства памучната му риза върху голата си кожа, когато той отметна копринения халат от раменете ѝ. Разтвори устните ѝ със своите и така изви тялото ѝ, че бедрата ѝ се сляха с неговите. За известно време, докато се остави той да я заведе до спалнята, да свали банския ѝ костюм и да я положи на голямото старо легло, тревогите и отчаянието на последните няколко часа станаха маловажни за нея. Тя се отдаде на любовта му още по-трескаво заради травмата от преживяното. Но когато всичко свърши, първото нещо, което се изпречи пред очите ѝ, беше наполовина стегнатият куфар на старовремската резбована ракла до таблата на леглото. Роклите ѝ висяха отвън на гардероба. Реалността започна да се просмуква обратно между тях.

— Ари, аз все още искам да замина за Англия — каза тя малко уплашено.

Почувства как той леко се стегна, но само каза:

— Да, да, предполагам, че доста отдавна не си си била вкъщи.

— Не е само това. Не бих тръгнала така внезапно, ако беше само заради едно гостуване. Знаеш го. Трябва да разбере какво се е случило с Роз, да се уверя, че всичко е наред.

— Май че това е работа на английската полиция?

— Но аз съм ѝ сестра. Ние почти можем да си четем мислите. Моля те, опитай се да разбереш, Ари. — Той не отговори и тя продължи: — А когато се върна, нека да се опитаме да започнем отначало. Помниш ли колко хубаво ни беше? Това може пак да се върне, ако и двамата наистина положим усилия.

Заспаха в прегръдките си. Маги се събуди през нощта и се притисна в него. По тялото ѝ се разливаше облекчение.

На сутринта той вече бе станал, когато тя изплува от дълбините на сладкия ободрителен сън. Отиде при него във вътрешния двор, където той ядеше обичайната си закуска от овесени ядки с плодове и гъсто пълномаслено кисело мляко. Веднага усети, че пак се е отчуждил от нея.

— Явно каквото и да кажа, няма да те спре да заминеш за Англия — каза той, надигайки чашата с гъсто ароматно черно кафе.

Можеше да ѝ каже, че я обича и иска да е с него. Можеше да ѝ обещае, че няма да стои до късни нощи с Мелина и да я увери, че кой каквото ще да мисли, тя е по-важна за него от майка му и останалото

му семейство. Но Маги знаеше, че това би прозвучало детински. И само изрече на глас:

— Трябва да отида. Мисля, че ти обясних.

— Да. Е, щом така си решила, предполагам, че трябва да се съобразя. — Гласът му беше хладен. Близостта от предишната любовна нощ бе изчезнала напълно. — Колко време няма да те има?

— Не знам... зависи. Колкото трябва, за да открия Роз.

— Недей да бързаш да се връщаш заради мен. Следващите няколко седмици ще съм много зает. Огромна работа ми се струпа заради новия хотелски комплекс в Кавос. След като няма да си тук, може да остана в апартамента в Керкира. Това ще ми спести доста време за път.

И ще е много удобно за Мелина, помисли си тя, без да ще. Но не искаше пак да повдига въпроса точно когато тръгваше, не искаше той да разбере, че все още не е сигурна дали да повярва, че между него и секретарката му няма нищо повече от приятелство. Но продължаваше да мисли за това, когато го целуна за довиждане, и все още не бе престанала да се тревожи и сега, когато приближаваше летището в Бристъл.

Ако все още наистина нямаха сериозна връзка, тя им даде всички възможности да я направят такава, като отлетя за Англия и остави Ари сам. Ако си беше в Корфу и при положение че той знае за подозренията ѝ, може би поне щеше да си помисли пак с какво се е заел, ако въобще държеше на нея и брака им. А сега за него щеше да е толкова лесно да се обърне към красивата Мелина с тъмните очи и смуглата кожа, умната девойка, която говореше перфектно английски, а се справяше доста добре и с немския, подходящата съпруга, чийто баща без съмнение щеше да дари на бъдещия ѝ мъж маслинова гора за зестра и която прекрасно разбираше Ари, защото също беше родена в Корфу.

Самолетът се спусна доста рязко няколкостотин метра по-ниско и стомахът на Маги се присви.

Трябваше да дойда, помисли си тя. Трябваше да изпълня дълга си и да се уверя, че Роз е добре. И ако не мога да имам доверие на съпруга си за няколко седмици, тогава какъв изобщо е смисълът да сме заедно?

Колелетата докоснаха асфалта, двигателите спряха и самолетът започна да губи скорост по пистата.

Вкъщи съм, помисли си Маги. Дори не ѝ хрумна, че това усещане е предателство към най-дълбоките ѝ чувства, нито че след три години живот на Корфу би трябвало да мисли за него като за дом.

Майк Томпсън стоеше в чакалнята зад митническия пункт. Маги му бе телефонирала тази сутрин, за да го попита може ли да я посрещне на летището.

— Самолетът ми трябва да пристигне в 18,30 английско време — каза тя. — Знам, че не е много удобно да искам да ме посрещнеш, но си помислих, че бих могла да отседна в къщата на Роз, а предполагам, че ти имаш ключ.

— Да, разбира се — каза той. — Но виж какво, нямах предвид да те притеснявам чак толкова, че да долетиш веднага.

— Искам да дойда — каза тя. — Сигурно още нямаш новини от нея?

— Не, нищо. — Както винаги, връзката започна да се разпада. — Ще те чакам на летището — завърши той набързо.

— Сигурен ли си, че няма да ти създам затруднения?

— Ни най-малко. До скоро.

Ето го, гледаше излизащите пътници от самолета от Корфу. Повечето бяха явно отпускари — загорели, в спортни костюми и якета, бутата пред себе си колички, натоварени с куфари и пластмасови торбички от безмитните магазини. „Дали щеше да я разпознае?“, чудеше се той. Бяха се срещали само веднъж, но ясно си я спомняше. По-младо и по-лирично копие на Роз.

Потокът от пристигащи пътници съвсем изтъня и Майк си помисли, че тя може би е решила да не идва. Или е отишла до летището в Керкира, но не е имало билети за самолета. Би трябвало да му се обади все пак, ако е станало така. Той се обърна и погледна спиращите и потеглящи коли пред сградата на летището. Когато се извърна отново, я видя да се появява. Високо момиче, с кестенява коса до раменете, в тъмносини панталони и скъпа тениска с емблема на дизайнерска къща под измачканото бяло ленено сако.

Тя го съзря точно в същия момент и се усмихна ведро и малко извинително, повдигайки ъгълчетата на издължената си уста. Забърза към него.

— Майк! Извинявай, че се забавих. Куфарът ми беше най-отзад на лентата. После пък митничарите решиха, че искат да ме проверяват. Сигурно не изглеждам като завръщащ се отпускар, но мисля, че не приличам и на наркотрафикант!

— Не приличаш. — Той ѝ се усмихна в отговор. Помисли си, че отегчените от безкрайните процедури митничари са се зарадвали да прекарат десетина минути с една много привлекателна жена. — Но трябва да ти кажа, че почти се бях отказал да те чакам.

— Слава богу, че не си. Знаеш ли, наистина е много мило от твоя страна да ме посрещнеш. Сигурен ли си, че не съм ти причинила неприятности?

— Аз съм този, който те забърка в неприятности. И искрено се надявам идването ти да се окаже безпричинно.

— Ти май наистина мислиш, че нещо се е случило с Роз?

— Моля се на Бога да не е. Но едновременно съм и притеснен. Виж какво, ще отида да взема колата, тук не можем да говорим.

— Къде е тя?

— В дневния паркинг.

— Тогава и аз ще дойда с теб. Нищо няма да ми стане, ако се поразгъпча.

Той взе куфара ѝ и се изненада, като усети колко е лек. Когато Роз заминаваше някъде, тя сякаш взимаше със себе си целия си гардероб. Излязоха през летящите врати. Днес не валеше, но въздухът беше все още влажен и студен за юли. Маги потрепери.

— След Корфу тук ми се струва като Антарктида! Трябваше да си донеса по-топли дрехи. Но мисля, че мога да взема назаем от Роз.

Те преминаха краткото разстояние до паркинга, където Майк отключи багажника на ситроена си и сложи вътре куфара на Маги. После ѝ отвори предната врата, влезе и включи парното.

— Трябва скоро да се стопли. Но си права, времето е доста лошо за средата на лятото. — Той спря, за да плати таксата на паркинга и пое към изхода на летището. — Все още искаш да останеш в къщата на Роз, нали?

— Да. Струва ми се, че така е най-разумно.

— Искаш ли първо да хапнеш?

— Не, няма нужда, ядох в самолета.

— Може би трябва да спрем в някой магазин да си купиш хляб и мляко.

— Това е добра идея. — Те завиха по главното шосе. — Е? — каза Маги. Все още държеше ръцете си скръстени, опитвайки да се стопли. — За какво става въпрос, Майк?

— Знаем ли? — Той плавно смени скоростта. — Честно казано, не мисля, че мога да ти съобщя нещо повече от това, за което говорихме по телефона. Когато тръгнах на едноседмичния училищен лагер, Роз беше тук. Всичко изглеждаше напълно нормално. Но щом се върнах, нея я нямаше. Никакво съобщение, никакво телефонно обаждане, нищо!

— И никой друг не знае нищо за нея?

— Обадил съм се на всички, за които се сетих, но без никакъв успех. Сигурно съм пропуснал някого. Тефтерчето ѝ с адреси е в портфейла ѝ, а тя го носи навсякъде със себе си. Така че няма как да проверя на кого не съм се обадил. Това е едно от нещата, за които се надявам да ми помогнеш.

— Ще се опитам — каза колебливо Маги. — Но не забравяй, че през последните три години съм била в Корфу. Познавах всичките ѝ стари приятели, разбира се, но съм сигурна, че през това време се е сприятелилила и с други. А и винаги е възможно някои да са създали семейства, да са се преместили. Но все пак си мисля, че ако дам някакви отправни точки, полицаите ще могат да продължат.

Майк подкара бясно колата по един завой в тясната, виеща се алея.

— Не може да се каже, че ченгетата са много отзивчиви. Те, изглежда, си мислят, че Роз просто е отишла да се поразходи.

— Искаш да кажеш, че няма да направят нищо?

— Обещаха, че ще проучат, но у мен остана ясното впечатление, че нито ги интересува, нито ще си дадат много зор. Полицаят, на когото докладвах за изчезването, ми бръщолевеше нещо, че не му било в района и май си помисли, че става дума за скъсване — че Роз е избягала от мен и не иска аз да знам къде е отишла.

— Но не е така, нали? — попита Маги.

Майк я погледна с присвити очи.

— Не ми се вярва. А на теб?

— Не, Роз не бяга така. Тя е от хората, които остават, за да си бранят териториите. И освен това... — Тя млъкна, защото не искаше да произнесе мисълта, която ѝ хрумна — Майк не е от този тип мъже, от които момичетата бягат. С този профил, орлов нос и волева брадичка, с тези присвити пъстри очи и издължена чувствена уста, с тази едра и в същото време атлетична фигура и поразяваща усмивка Майк по-скоро би предизвикал възхищение, отколкото да накара някого да избяга. Може, разбира се, под този външен чар да се крие пълен негодник, но дори и така да беше, съдейки по своя опит, Маги реши, че едва ли щеше да има голяма разлика. По правило жените не бягаха от привлекателните негодници. Те напускаха обикновено свестни момчета, които им купуваха шоколадови бонбони и цветя, и правеха всичко, което беше по силите им, за да им угодят. Не беше честно, но беше вярно. И освен това Роз беше луда по Майк, при положение че със сърдечните ѝ предпочитания не е настъпила фундаментална промяна. Той беше най-хубавото нещо, което ѝ се е случвало от доста време насам. Така казваше тя. Маги не можеше да повярва, че го е разлюбила дотолкова, че да избяга от него, или пък че ѝ е присъщо да постъпи така. Тя не избяга дори от Брендън — и бог знае защо не го направи, въпреки че имаше основание. Остана и търпя, въпреки ревността му и грубостите му. Колкото и да беше успокоително за Маги да приеме обяснението на полицаия, това едва ли беше вероятно.

— Струва ми се, че не можем да ги виним — каза Майк. — Някога имах един приятел в полицията и той казваше, че много хора изчезвали след семейни скандали по различни причини — не само след караници между влюбени, разбира се, но и след проблеми между родители и деца, между съпрузи. Предполагам, че на затрупания от работа полицаей му се е сторило, че е чувал това и друг път.

— Може би на мен ще ми обърнат повече внимание — каза Маги. — Ще говоря с тях утре и ще видя какво са направили.

— Вероятно нищо, иначе със сигурност щяха да ми се обадят.

— Ще видим — каза Маги. — О, това там сервиз ли е? Дали продават мляко?

— Много е вероятно. — Майк паркира до малкия магазин, който приютяваше и администрацията на сервиза, а Маги влезе вътре и погледна с изненада разнообразието от стоки — от хранителни

продукти до цветя и дори някои домашни пластмасови съдове. Когато тя живееше в Англия, в сервизите продаваха само шоколади, цигари и почистващи течности за предното стъкло.

Тя си взе кутия прясно мляко, един хляб, бисквити и кафе, плати за тях и се върна при Майк. Почти сигурно беше, че в шкафа на Роз има кафе, помисли си тя, но не искаше да рискува.

Домът на Роз беше само на няколко километра по-нататък, в покрайнините на село Стоук-съб-Мендип. Когато Майк зави по алеята, водеща към къщата, Маги забеляза, че живият плет се е разлистил и раззеленил от скорошните дъждове, а до него се виждаха коренчета девесил. Игликата все още цъфтеше, надвесена на места над пътеката, а през вратата на двора се виждаха крави, пасящи безучастно по поляните, които се редуваха със засети с рапица ниви.

Съмърсетска идилия, помисли си Маги. Нищо чудно, че сестра ѝ я обичаше и не искаше да се мести, въпреки че мястото беше отдалечено за сама жена.

Имаше само две къщи на алеята, втората беше на Роз. Една малка къщичка като на картинка, която някога е била жилище на ратаи. Беше квадратна, с ниски стрехи и имаше един достроен етаж, който ѝ придаваше малко несиметричен вид. Стената бе покрита с бръшлян, червените ръбчета на листата ѝ придаваха топъл оттенък. Покрай малката веранда растяха орлови нокти и закриваха пътната врата. Но когато Майк спря на покритата с чакъл площадка, Маги забеляза, че градината в предния двор изглеждаше занемарена. Розите се нуждаеха от подрязване, храстите се биеха за светлина и пространство на полянката, която бе обрасла с детелина и дори с глухарчета, които бяха рядко срещани тук.

Маги знаеше, че Роз няма много време за работа в градината, но си даваше вид, че ѝ харесва да развъжда растения. Затова наемаше един човек от селото, който за няколко часа на седмица поддържаше двора в приличен вид. По всичко личеше, че той отдавна не е идвал и за известно време Маги се почуди защо. Но можеше просто да е болен или да е в отпуск, а по това време на годината градините бързо избуяваха.

Майк извади куфара ѝ от багажника и го занесе до предната врата, после зарови из връзката си с ключове. Докато чакаше, Маги поемаше дълбоко аромата на орловите нокти, които се стелеше тежко

във вечерния въздух. Но когато влязоха в миниатюрното коридорче, я лъхна задушната миризма на къща, затворена повече от седмица.

Миризмата ѝ припомни, че, Роз не е тук. Толкова по-различно беше предишния път, когато ѝ гостуваше. Роз беше великолепа готвачка, обичаше да доставя удоволствие, когато имаше време. Кухнята ѝ бе изпълнена непрекъснато с мирис на пържен чесън, свежи подправки, кипящи винени сосове и току-що сварено кафе. — През зимата Роз имаше навика да пали ароматизирани свещи. През лятото ухание на фрезии и рози изпълваше, къщата. Сега всички намиращи се вътре цветя бяха мъртви, увехналите им листенца се спускаха тъжно и разбъркано покрай прашните вази.

Майк остави куфара на Маги в коридорчето и я последва към кухнята, където тя разтовари покупките върху безупречно чистия пластмасов кухненски плот на Роз.

Кухнята беше съвсем разтребена, ако не се смяташе една купа и една чаша, измити и обърнати върху сушилнята за чинии.

— Няма нищо подозрително, нали? — каза тя колебливо. — Имам предвид, че не изглежда, сякаш е тръгнала набързо.

— Не, но ти познаваш Роз. Тя обича да разтребва дори преди да тръгне на работа. А и аз малко поподредих. Изхвърлих разваленото мляко и някои загнили плодове. Отказах вестниците и прибрах пощата. Може би има нови писма в телената кошничка под пощенската кутия.

— Ще я прегледам по-късно. — Маги се пресегна да отвори прозореца, за да проветри, после изля чайника, изплакна го и го наля отново със студена вода.

— Да пием по едно кафе. Или ти трябва да тръгваш?

— Не бързам. — Майк обикновено играеше скуош в сряда вечер, но днес го бе отложил. — Най-важното нещо сега е да разберем какво, по дяволите, се е случило с Роз. — Млъкна и загледа как Маги сваля големи чаши от дървения рафт на Роз и слага в тях нескафе. — Нали не мислиш, че преувеличавам?

Тя прехапа устни. Момичешки жест, който влизаше в противоречие със сериозния ѝ вид, и изведнъж я правеше да изглежда много беззащитна.

— Забелязах, че колата ѝ я няма отпред, Майк. Където и да е отишла, трябва да е с нея. Ами дрехите ѝ? Проверил ли си какво е взела със себе си?

— Не.

— Хайде да го направим тогава, докато чакаме чайника да заври. Трябва да ми помогнеш, отдавна не съм я виждала, за да мога да преценя какво липсва.

— Шлифера ѝ го няма, той обикновено виси зад вратата. Но това нищо не означава. Напоследък толкова много валеше, че едва ли би отишла където и да е без него. Но не съм сигурен, че мога да установя какво друго липсва. Роз има ужасно много дрехи.

Маги леко се усмихна. Майк си беше типичен мъж, който не проявяваше и най-слаб интерес към дамската мода. Представи си своята елегантна и много чувствителна към дрехите сестра, която губи ужасно много време, за да се облече заради него, без нито за миг да си даде сметка, че той изобщо не забелязва какво има по нея, освен, разбира се, че изглежда великолепно. Но бе твърдо решена да го накара да си спомни.

Тя го поведе нагоре по стръмната тясна стълба. Спалнята на Роз беше вдясно на горната площадка. Леглото с правеното от дизайнер покривало в розово и бледомораво беше безупречно оправено. На малката осмоъгълна масичка до него имаше отворена книга с меки корици. Върху нея бяха очилата на Роз за четене. Сърцето на Маги се сви — знаеше, че сестра ѝ не може да чете ситно напечатан текст без очила. Дали нарочно е тръгнала без тях? Възможно беше да има друг чифт, разбира се — един за четене в леглото и втори, който носеше в чантата си, за да е сигурна, че винаги са ѝ подръка... Да, точно така би направила деловата, добре организирана Роз.

Маги се огледа из спалнята, чувствайки се като натрапник. На тоалетката, покрита с тънък слой прах, имаше малки порцеланови животни, които Маги помнеше от детството си. Те предизвикаха у нея остър пристъп на носталгия. До тях се намираще шишенце с любимия парфюм на Роз — „Коко Шанел“. Той беше още в картонената си кутия, която го пазеше от светлината. Маги пак се зачуди дали би тръгнала без парфюма си. Но може би има малко флаконче от него в чантата си, а и не се виждаха никакви бурканчета с крем или тубички фон дьо тен, струпани пред огледалото.

— Гримовете ѝ май ги няма — каза тя с надежда.

— Мисля, че ги държи в банята — предположи Майк и Маги осъзна, че след като той беше мъжът в живота на сестра ѝ, би трябвало

да знае най-интимните подробности от навиците ѝ, Най-вероятно често е спал с нея в това легло. — Ще видя дали не са там.

След миг се върна.

— Там са, на мястото си. Или поне на мен така ми се струва.

Маги отиде в банята да провери. Точно така си беше — бурканчета с хидратантни и нощни кремове, почистващи лосиони, фон дьо тен и кутия пудра за лице бяха подредени на полицата над мивката. Усети страх, но все още не бе безнадеждно — Роз може би има от всичко това в малка тоалетна чантичка. Беше от хората, които се подсигурияваха.

— Къде са дрехите ѝ? — попита тя. В спалнята имаше съвсем малък гардероб, красиво резбован, но по-скоро декоративен, отколкото практичен.

— В отделно помещение. — Той я поведе покрай стаята, в която Маги отсядаше, към една врата в дъното на стълбищната площадка. — Тя го преправи в нещо като гардеробна преди няколко месеца. Както ти казах, има прекалено много дрехи.

Малката стаичка беше препълнена с вещи — няколко реда със закачалки, всички дрехи облечени в найлони срещу праха. В ъгъла имаше полици за обувките. Проверката можеше да им отнеме цялата нощ. Но поне Роз си подреждаше нещата. Летните ѝ дрехи бяха до вратата, а палтата и зимните костюми бяха опаковани в най-отдалечения край.

— Какво носеше напоследък? — попита Маги.

— Ами рокли, като че ли. — Майк безпомощно сви рамене. — Понякога панталони. Носеше едни бели джинси — добави той, внезапно озарен от прозрение.

Маги въздъхна и зарови из дрехите. Два-три ленени костюма, пет-шест модерни, но елегантни рокли, свободен спортен костюм с панталони, сако и панталон от сурова коприна... Невъзможно беше да разбере дали Роз би предпочела да ги вземе със себе си, ако е решила да ходи на почивка. Имаше и няколко празни закачалки — това поне означаваше нещо. Нямаше и следа от белите джинси. Може би е била с тях, когато е заминала... закъдето и да е. Маги каза това на Майк и той кимна.

— Носеше нещо тъмнозелено с тях — подсказа ѝ той.

— Нещо тъмнозелено?

— Риза... Но не я виждам тук. Ала това... — Той посочи костюма с панталоните. — В това съм я виждал често. Бих си помислил, че го е взела със себе си. А тази кремава туника също ѝ е любима. Но не ми се иска да твърдя нищо със сигурност.

— Знам. Невъзможно е, нали така? — Изведнъж ѝ хрумна нещо друго. — Куфар! Тук ли е куфарът ѝ?

— Тя го държи на тавана.

Маги бе обзета от всепроникваща умора. Изведнъж си помисли, че не би искала да знае със сигурност дали куфарът на Роз липсва. Ако си беше там, на тавана, най-лошите им страхове щяха да се потвърдят, а тя не се чувстваше способна да понесе това точно сега.

— Нека първо да слезем да пийнем кафе — каза тя. — Чайникът трябва вече да е кипнал.

Бе започнало да се стъмнява, в кухнята здрачът усилваше усещането за изоставеност. Странно, помисли си Маги. И двамата бяха тук, но само защото Роз я нямаше, чувството за празнота оставаше. Тя разсеяно светна лампите, мислейки си, че поне в Англия човек няма защо да се притеснява, че светлината ще привлече комари.

— Нещо не ми харесва, Майк — въздъхна тя, докато сипваше гореща вода върху кафето и отваряше кутията с мляко.

Съвсем фамилиарно той си взе захарницата от шкафа и разбърка захарта в чашата, която тя му подаде през плота.

— Нали разбираш защо се притеснявах, Маги? — каза той тихо.

— Полицията трябва да направи нещо. Ако съставим списък на всички подозрителни неща...

Той удари с юмрук по плота и чашата се заклати, а част от кафето се разсипа по пластмасовата повърхност.

— По дяволите, не трябва да правим това! Защо не се вслушат в думите ни? Та ние я познаваме, за бога! Знаем, че не би тръгнала просто така, без да каже на никого. Аз пак ще поговоря с тях сутринта, ще се опитам да ги раздвижа. Само си представи, че нещо се е случило с нея. Представи си, че някой я държи против волята ѝ. Знам, че звучи ужасно мелодраматично, но такива неща стават. Ако е това, колкото по-скоро полицията ни повярва, че не е избягала от мен, толкова по-добре.

— Прав си — съгласи се Маги. — Нашите възможности са ограничени. А и както казваш, времето е много важно, ако е била

отвлечена...

Тя млъкна. Както беше притеснена, а фантазията ѝ се бе развихрила, самото произнасяне на думата „отвлечена“ звучеше абсурдно и страшно, като история от някой таблоид. А що се отнася до нещо друго... Маги с болка осъзнаваше, че и тя, и Майк употребиха „отвлечена“ и „държана против волята ѝ“, защото другата възможност беше прекалено ужасна, за да я признаят. Но все пак мисълта се спотайваше в умовете и на двамата — една нарастваща заплаха, която те не можеха да се накарат да произнесат. Ако Роз бе изчезнала, и то не доброволно, имаше само две обяснения — едното, което бяха казали на глас, и другото, което не смееха...

— Логично е, ако някой я е отвлякъл, да чуем нещо досега — каза Майк замислено. — Щяха да искат откуп или нещо подобно.

— Ако са я отвлекли заради пари.

— Че каква друга причина ще има? — Майк млъкна внезапно, докато наум си отговаряше на въпроса.

— Ще ти пречи ли, ако запаля? — Маги бе извадила пакета с цигарите.

Майк отпи от кафето.

— Не, но Роз мрази да ѝ мирише на дим в къщата.

Маги запали и се почувства виновна за това, но имаше нужда да чувства приятното присъствие на цигарата между пръстите си и успокоителното въздействие на никотина. Непрекъснато възнамеряваше да се откаже от този навик, но не точно сега.

— Предполагам, че не си припалвал?

— Не, спортът и пушенето не вървят заедно.

Мислите на Маги пак се върнаха към изчезването на Роз.

— Знаеш ли дали се е виждала напоследък с Брендън? — попита тя.

— Бившият ѝ съпруг ли? Не мисля, но аз съм я предупредил, че трябва да стои далеч от него. Така че може и да не ми каже, дори и да го е срещала. Защо? Да не мислиш, че е замесен?

— Честно казано, не знам. — Маги въздъхна. — Но не мисля, че бихме могли да го изключим. Роз май беше доста напласена от него.

— Така ли? — Майк изглеждаше искрено изненадан.

— Да, беше. Не ти ли е признавала?

— Не, никога...

— Чудя се защо. Може би се е страхувала от това, което ти би направил, ако разбереш как се държеше с нея.

— И как се държеше с нея?

— Лошо. Беше прекомерно ревнив, с богато въображение. Напиваше се и я биеше.

Лицето на Майк потъмня.

— Ако знаех за това, със сигурност нямаше да се чувствам отговорен за действията си. Да не намекваш, че Брендън може да има нещо общо с изчезването на Роз?

— Знам само, че тя се страхуваше от него. — Маги се поколеба. Не й се искаше да добави какво и бе казала Роз. Брендън я бе заплашвал, че щом той не може да я има, няма да позволи на никой друг. — Струва ми се, че ако е искал да прави нещо, щеше да го стори, когато за първи път скъсаха — не след чак толкова време. Но с такъв непредвидим човек като Брендън никога не можеш да си сигурен — продължи тя. — Кариерата му вече е напълно провалена, нали?

— Казах ти, рядко говорехме за него. — Майк сви рамене. — Но със сигурност не съм го чувал по радиото скоро.

— Ще се опитам да се срещна с него утре и да го под — питам какво знае — каза Маги.

Майк изглеждаше разтревожен.

— Мислиш ли, че трябва? Ако е склонен към насилие, няма ли да е опасно?

— Няма да ми направи нищо.

— Но ако той е отвлякъл Роз...

— Ако той е отвлякъл Роз, значи е съсипан. Ако не е, мисля, че няма от какво да се страхувам. Във всеки случай мога да се погрижа за себе си.

— Говориш като Роз — вметна Майк мрачно. — Ако ме бяха питали кое момиче може да се грижи за себе си, със сигурност щях да кажа, че това е Роз. Но и с нея се е случило нещо. Не трябва да поемаш никакви рискове.

Маги потрепери.

— Не е много топло, не мислиш ли? — каза тя ни в клин, ни в ръкав. Но знаеше, че треперенето бе по-скоро заради мисълта какво би могло да се случи на Роз. — Не се тревожи, ще внимавам — продължи тя. — Трябва да проверим всяка възможност и ако има нещо

подозрително, да го занесем на полицията. Тогава ще ни обърнат повече внимание.

— Утре съм на работа, но бих могъл да дойда с теб вечерта при него — каза Майк. Помълча за известно време, отпивайки от кафето си, после продължи да мисли на глас: — Мъчех се да си спомня дали Роз не е казвала нещо, което би могло да ни подсети. Единственото, което ми идва наум, е за „Вандина“...

— За работата ѝ ли имаш предвид?

— Не точно. Тя каза: „Нещо странно става във «Вандина». Не мога да го разбера.“ После сменихме темата. Случи се нещо, което прекъсна разговора ни, и тя не спомена повече за това. Просто се чудя дали не е важно. Може би си струва да поговорим с хората там и да видим дали нямат някаква представа.

— Да, и аз смятах да направя същото — каза Маги. — Роз може и да е споделила пред някого плановете си. Има ли тя приятели в работата, на които би могла да се довери?

— Напоследък Роз май не се сприятеляваше много, прекалено е независима. Работи главно със самата Дина Маршал. Това по правило я изолира от останалите.

— Тогава ще се срещна с Дина Маршал.

— Това може и да не стане много лесно. Трудно е човек да се добере до нея, доколкото знам.

— С мен ще се срещне. — Гласът на Маги беше решителен. — Е, предполагам, че тази вечер няма какво повече да направим. Може би трябва да се опитам да поспя малко. В Корфу са с два часа напред, а и искам да съм със свеж ум утре.

Маги допи чашата си и стана, подавайки му непромокаемото яке, което бе метнал на облегалката на стола. Той го облече и сякаш изпълни кухнята. Беше едър и мъжествен, с малко раздърпан вид.

— Сигурна ли си, че ще се чувстваш добре тук сама?

— Добре съм. Бих искала да съм така сигурна, че и Роз е добре. О, Майк, къде е тя, по дяволите? И ако не ѝ се е случило нищо лошо, тогава защо не се обажда? Не се обажда на мен, на теб, въобще не се свързва с когото и да било?

Майк поклати глава. Изглеждаше почти безпомощен.

— Не знам. Всичко, на което можем да се надяваме, е да ѝ е дошло до гуша и да е избягала някъде на спокойствие.

— Да, и аз това си мисля. Както и да е, утре сутринта се заемам с проучванията. Ще се видим ли?

— Ще ти се обадя след училище. Може би ще дойдеш с мен на вечеря. Наоколо има добри кръчми, в които предлагат отлична храна.

— Добре. — Тя кимна. — Ще чакам да ми се обадиш.

Проследи го как слиза по пътеката и потегля на заден със ситроена си от мястото, на което беше паркирал. Когато изчезна от погледа ѝ, тя се прибра. Сега къщата ѝ изглеждаше ужасно празна и всичките ѝ съмнения и страхове се стовариха върху нея и изведнъж я накараха да осъзнае колко е самотна. Каза на Майк, че е добре, но въпреки това ѝ се искаше той да е тук, да изпълва кухнята с успокояващото си присъствие.

Роз беше голяма късметлийка, че имаше такъв човек до себе си. Тогава защо, освен ако нещо много лошо не се е случило, ще изчезва, без да му се обади.

Утре ще се срещна с Брендън и ще отида до „Вандина“, обеща си Маги.

Разбира се, за това ѝ трябваше паспорт. Сутринта щеше да се обади на една от компаниите за коли под наем. Но тази вечер не можеше да направи нищо повече, освен да си легне и да се опита да се наспи.

Маги заключи, угаси светлините и се качи горе. Но когато видя куфара си на стълбищната площадка, си спомни: с Майк забравиха да проверят на тавана за куфара на Роз. Тя се поколеба, чудейки се дали да го остави за сутринта, но реши, че няма да може да мигне, докато не разбере.

Вратата към тавана беше над стълбищната площадка. Маги взе стола от спалнята и се качи на него, за да махне резето, после откачи подвижната стълба и я пусна надолу. Мансардата над нея беше абсолютно тъмна, тя напразно търси ключ за лампа.

Върна се на първия етаж, за да подири някаква светлина и намери едно електрическо фенерче на кухненския шкаф. После се изкачи пак по стълбата с отчаяната надежда, че няма да открие куфара на Роз. Ако го нямаше там, ако изобщо го нямаше в къщата, тогава имаше шанс където и да е отишла Роз, да го е направила според някакъв предварителен план. Каквито и да бяха причините за заминаването, щяха да ги поправят — лични тревоги, неприятности в

работата, здравословни проблеми... нищо не можеше да е толкова ужасно, че да няма как да се разреши, колкото и време да отнемеше.

Но ако куфарът беше там... Маги преглътна, когато стигна до края на стълбата и освети тъмната мансарда с фенерчето.

Там, вляво от нея, точно на мястото си, стоеше куфарът на Роз. Маги насочи светлината право към него. Не искаше да повярва на очите си, но продължаваше да се взира.

Куфарът от гладка свинска кожа с инициалите на Роз сякаш също се взираше в нея.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Маги се събуди на разсъмване. Въпреки че предната вечер с часове не можа да заспи, биологичният ѝ часовник още не се бе нагласил към британското време.

За миг се почуди къде точно се намира. После, когато забеляза първо пердетата в розово и светломораво, които бе забравила да пусне вечерта, след това двукрилите прозорци, през които утринното слънце вече напичаше, и непознатите бледозелени стени, си спомни...

Беше в леглото на Роз, в стаята на Роз. Допълнителното легло не беше оправено, покривалото бе сложено върху дюшек, а снощи бе прекалено уморена, за да търси чисти чаршафи. Сега обаче се почувства малко виновна заради свободата, която си бе позволила. Кой е спал в леглото ми? — помисли си тя и сякаш чу гласа на разсърденото джудже от пиесата за Снежанка, която бе гледала като дете. Абсурдността на тази мисъл усили още повече усещането, че живее в кошмар.

Изопна се под чаршафа и се зачуди какво ли прави Ари в момента. В Корфу сега беше седем и половина, сигурно закусва във вътрешния двор или вече се готви да отпътува до офиса си в Керкира. Ако изобщо се е прибрал снощи. А може и да не е. Може и да е останал в апартамента в града. И ако е така — дали Мелина е с него?

Когато почувства познатия прилив на безпомощна ревност, Маги отхвърли завивките и се надигна от леглото. Безсмислено беше сега да хаби енергия в мисли за Ари. Ще има достатъчно време да реши брачните си проблеми, когато се намери Роз. Маги отиде до прозореца и разтвори напълно пердетата. Избуялата и раззеленена от скорошните дъждове градина беше окъпана в златните отблясъци на ранното слънце и изглеждаше дива и девствена. Един малък кът от Англия, която толкова ѝ бе липсвала.

Разбира се, Корфу беше зелен остров. Ако беше сух и пращен като Крит или някой друг гръцки остров, Маги не мислеше, че щеше да го понесе.

Халатът за баня на Роз висеше зад вратата на спалнята. Маги го навлече върху огромната тениска, която ѝ служеше за нощница. Ари мразеше тя да спи с тениски, харесваше я в съблазнителни коприни и дантели. Но след задушните нощи на Корфу Маги очакваше да ѝ бъде студено. Освен това тениските бяха много по-удобни от тънките като спагети презрамки и спускащите се до пода нощници. Ако не можеше да си позволи да ѝ е удобно, когато спи сама, кога да го направи? Това беше малка разточителна глезотия. Хрумна ѝ, че занапред ще има много възможности за такива глезотии, но бързо отхвърли тази мисъл.

Набързо среса косата си, наплиска лицето си със студена вода и слезе долу, като по пътя събра натрупалата се поща от телената кошничка. В кухнята прегледа писмата, предлагайки гарантирани цени за покупки до определен срок, реклами от две компании за поръчки по пощата и един клуб, специализиран в продажби на компактдискове и касети. Имаше и един плик, обещаващ безплатен филм за всеки, проявен във фирмата. Мети изхвърли на боклука по-голямата част, ядосана заради отсечените дървета, от които бе направена хартията за такива глупости, после се върна към единствените два плика, които изглеждаха поне малко интересни.

На първия бе напечатан адресът на банката на Роз. Той се оказа истинско разочарование. В него имаше още рекламни материали, по-сложно замаскирани. Този път се опитваха да продават финансови услуги. Но когато го скъса на две и го хвърли в коша при другия боклук, Маги си помисли, че може би в банката ще ѝ подскажат друга посока за разследване. Вероятно можеха да ѝ кажат дали от сметката на Роз са теглени пари през последната седмица.

Вторият плик беше надписан на ръка и Маги се поколеба, преди да го отвори. Но когато го направи, откри, че вътре има само бележка от зъболекаря на Роз, който ѝ напомняше, че си е взела час на Б9 юли за Б6,30, в рамките на предплатата за шест месеца. „Дали Роз щеше да го спази?“, почуди се разтревожена Маги.

И така — в днешната поща нямаше нищо, което поне малко да осветлява нещата. Ами телефонният секретар на Роз? Дали там нямаше нещо записано? Екранчето показваше, че са оставени девет съобщения. Маги пренави лентата и натисна бутона за прослушване.

И пак остана разочарована. Три от обажданията бяха от Майк, две от майка ѝ, едно от мъж, който трябва да е тапицер, защото ѝ

съобщаваше, че столът, който е оставила за подмяна на облицовката, е готов и може да си го прибере. Един човек не беше оставил съобщение — обичайна реакция на някои хора, които чуват записан на касета глас от другата страна на линията. Имаше и едно обаждане от стара приятелка на Роз от Скарбъро, която я молеше да ѝ позвъни. Това означаваше, че Роз не е с нея, помисли си Маги. Последното съобщение беше очевидно на човек от „Вандина“.

„Роз, Лиз е. Просто се чудех дали вече не си се върнала. Има един-два въпроса, на които наистина само ти можеш да отговориш, а Дина направо загива без теб. О, имам и някои новини, които искам да ти кажа, ти знаеш за какво. Моля те, звъни ми веднага, щом се прибереш. Чао!“

Маги пренави отново лентата и изслуша още веднъж съобщението. Явно нещата във „Вандина“ не вървяха добре без Роз, явно заминаването ѝ е било неочаквано и необяснимо, както бе казал Майк. Оттам не знаеха кога да я чакат да се върне. Но недомлъвката за нещо, прекалено деликатно, за да бъде обсъждано по телефона, ѝ се стори интригуваща. Маги се сети, че Майк спомена за коментара на Роз, че нещо странно става във „Вандина“. Дали съществуваше някаква връзка?

До телефонния секретар имаше лист и молив. Маги посегна към тях и написа с големи букви ЛИЗ — „ВАНДИНА“. Поне вече имаше едно име на човек, с когото можеше да се свърже във фирмата, освен труднодостъпната Дина Маршал. Когато отиде до офиса, ще поговори с тази Лиз и ще разбере какво точно е имала предвид.

Чайникът завря и се самоизключи. Маги се почувства изведнъж бодра и си приготви препечена филия и кафе. Когато свърши със закуската, беше още прекалено рано да тръгне за срещите, които си бе набелязала, затова реши да претърси къщата за някакви други следи. Чувстваше се като шпионин — но нали точно за това бе дошла?

Започна съвсем методично да преглежда пощата, която Майк бе прибрал предишните дни и бе струпал прилежно на плота в кухнята. Искаше да открие нещо, което да ѝ помогне да си изгради представа за

живота на сестра ѝ. Разбира се, Майк можеше да ѝ каже как живее Роз, но не бе същото, като да го намери сама за себе си, да се опита да види с очите на Роз. А и във всеки случай имаше неща, за които Майк не знаеше. Той може и да е приятелят на Роз, но Маги подозираше, че след проваления брак с Брендън за сестра ѝ ще е трудно да се довери напълно на някого. Още повече че винаги си беше малко потайна. Изглежда, скрила е някои неща от Майк, както не беше му съобщила за грубостите на Брендън.

Докато минаваше от стая в стая в търсене на следи, Маги усети как новопоявилият ѝ се оптимизъм започна да залинява. Въпреки че Майк бе изхвърлил развалените храни, той бе пропуснал някои неща в хладилника — херингови филета с подправки във вакуумирана опаковка, чийто срок на годност бе изтекъл преди седмица, и парче варено пиле, завито във фолио. Миризмата му накара Маги да сбърчи нос от отвращение, когато го разопакова. В малкия килер имаше купчина дрехи за гладене, а в коша в банята — мръсно бельо, всичко беше не както трябва и водеше до заключението, че Роз не е възнамерявала да отсъства дълго. Но нямаше нищо, което да подсказва къде може да е тя или какво ѝ се е случило.

След като завърши обиколката из къщата, Маги се върна в кухнята и погледна, часовника — минаваше девет. По-добре да се обади на майка си, преди да стори каквото и да било друго, помисли си тя. Но не изгаряше от желание да го направи. Трябва да обяснява как Роз е изчезнала, и то доста по-недвусмислено от Майк, който се бе постарал да не я тревожи. А нямаше да ѝ се разминат и личните въпроси — за Ари и Корфу, защо ги е напуснала и се е втурнала презглава към Англия. Но нямаше как да го избегне. Маги въздъхна, вдигна слушалката и набра номера на майка си.

Телефонът звъня безкрайно и Маги се готвеше да се откаже, когато един мъжки глас отговори:

— Ало, полковник Ашби е на телефона.

Сърцето на Маги се сви. Най-малко с полковника искаше да се обяснява сега! Смешен човек, помисли си тя. Защо продължава да се нарича полковник, след като поне от двайсет години вече не е.

— Хари? Маги е — каза тя. — Мога ли да говоря с мама?

— Не знам къде е.

„Ще полудея!“ — помисли си Маги.

— Искаш да кажеш, че не е там? — произнесе тя на глас.

— Някъде наоколо е, мисля, че в градината. Спомена нещо за бране на рози.

— Можеш ли да я повикаш? — помоли Маги.

— Да, да. — Но гласът му звучеше сърдито. Мразеше да прави каквото и да било. „Иска му се май все още да има ординарец, който да му прислужва. Вместо него това прави сега мама“, помисли Маги.

Тя зачака, като наум репетираше какво да каже. Но когато звънливият задъхан глас на майка ѝ долетя от другата страна на линията, всички внимателно обмислени фрази излетяха от главата ѝ.

— Маргарет, ти ли си?

— Да, мамо.

— Милостиви боже, каква изненада! И колко ясно се чуваш! Сякаш си в съседната стая, а не в Корфу.

— Не съм на острова — каза Маги.

— Какво не си? — недочу майка ѝ.

— Не съм в Корфу. В Стоук-съб-Мендип съм.

— В Стоук... Искаш да кажеш с Розали?

— Аз... ами не съм точно с Роз...

— Маргарет! — Имаше малко театралничене в гласа на Дулси Ашби, някаква потисната нотка за плах шок. — Маргарет, да не си напуснала Ари?

Маги усети, че се стяга. Как ставаше така, че само един разговор с майка ѝ можеше да я разстрои толкова? Но винаги беше едно и също — поне сега ѝ се случваше след няколко години. Дулси никога не въздействаше успокоително или утешително върху дъщеря си. Напротив, така я раздразваше, че тя се чувстваше като разтегната пружина, която очаква с нетърпение да се върне в нормално положение.

— Не, мамо, не съм напуснала Ари.

— Тогава какво правиш в Англия? Не знаех, че се каниш да идваш. Защо не си ми казала? Кога пристигна?

— Снощи. И аз самата не знаех, че ще идвам.

— Искаш да кажеш, че внезапно си взела решение да дойдеш на екскурзия?

— Мамо. — Маги се опитваше да се овладее. — Мисля, че Майк ти се е обадил преди няколко дни.

— Майк? Искаш да кажеш Майкъл? Майкъл, който е с Роз ли?

— Точно така.

— Да, наистина ми телефонира. Искаше да знае дали не съм я виждала. Сякаш това е възможно! Мисля, че виждам Роз по-рядко, отколкото теб.

— Виж какво, Майк не е искал да те тревожи, но, изглежда, никой не знае къде е Роз. Той ми се обади, за да разбере дали не е при мен. Не беше, разбира се, така че аз пристигнах, за да видя дали не мога да разбера какво се е случило с нея.

— От къде на къде?

— Защото май е изчезнала, мамо.

— О, боже, отново ли? Какво му е станало на този Майкъл, че е изпаднал в такава паника? Вчера тук идва полиция. Той е ходил и при тях. Постъпил е доста глупаво!

— Полицаяте са се срещали с теб?

— Да, един униформен офицер се отби тук в най-неподходящото време, точно когато с Хари обядвахме. Казах му, че нямам ни най-малка представа къде е Роз, а и защо, по дяволите, би трябвало да имам? Вие, момичета, не сте навикнали да ме информирате за придвижванията си! Казах му също така, че това е много шум за нищо. Роз е голяма, има си собствен живот. Не че винаги съм съгласна с начина, по който живее, но това едва ли има някакво значение. Изглежда, днес всички се развеждат. Няма сила, която да ги задържи на едно място. Най-вероятно заради безумните бракове, които сключват.

Маги почувства сприхавия упрек и настръхна. Но нямаше намерение точно сега да се остави да я вълнат в такъв спор.

— Значи нито си виждала Роз, нито си чувала нещо за нея?

— Не съм. Но както ти казах, няма нищо чудно в това. А що се отнася до Майкъл Томпсън, Розали не е длъжна да му докладва за всяка своя стъпка. Не ѝ е съпруг, нали?

— Но, мамо...

— Виж какво, Маргарет, това наистина не е най-подходящото време за мен. Организирах съм сутрешно кафе в подкрепа на „Помогнете на възрастните“ и имам сто и едно неща за правене. Точно се опитвах да набера малко рози, когато ти се обади, но бедничките цветенца са напълно съсипани от дъждовете. А беше и толкова

студено! Пъпките просто няма да се разлистят както трябва! Така че — кога ще дойдеш? Предполагам, ще те видя, докато си в Англия?

— Разбира се, че ще ме видиш — каза раздразнено Маги. — Ще ти се обадя пак, когато не си толкова заета.

— Добре, утре след вечеря може би ще е подходящо. Има една програма по Би Би Си 2, която Хари иска да гледа — нещо за актуалната политика, и между нас казано, е ужасно досадна. Тогава можем да уредим нещо. И за бога, скъпа, спри да се притесняваш за Роз. Абсолютно съм сигурна, че е съвсем добре.

— Да, мамо, чао засега.

Маги затвори телефона и известно време постоя, чувствайки се като изстискан мокър парцал. Добре поне, че майка ѝ не се тревожеше за Роз. Но как може да си помисли дори за миг, че ще се разтревожи?

„Има мозък колкото грахово зърно!“, помисли си злобно Маги. Как ли, по дяволите, бедният ѝ баща се бе спогаждал с нея? Нищо чудно, че си бе отишъл без време, несъмнено разочарован от откритието, че красивата млада жена, в която се бе влюбил, се бе оказала пълен въздух под налягане. Външността и изисканите ѝ маниери превръщаха разумните мъже в глупаци.

— Прилича на сладкиш със сладолед — беше казала веднъж Роз. — Изглежда добре, но когато отхапеш, вътре няма нищо, освен стопен сладолед.

Маги винаги се бе възхищавала, на блестящия ум на Роз и тогава се бе разсмяла, въпреки че не бе съвсем сигурна дали човек може да си позволи такива остри думи за собствената си майка. Но сега си мислеше, че съвсем точно разбира какво е имала предвид Роз.

— Слава богу, че приличаме на татко! — бе казала Роз по друг повод и с това Маги се бе съгласила от все сърце. Защото те наистина приличаха на баща си, когото и двете обожаваха. Понякога Маги изпаднаше в ужас, ако си помислеше, че е открила някоя от вбесяващите черти на майка си в своя характер...

Поне едно нещо се разбра от разговора, реши тя, докато се връщаше към кухнята, за да си направи още една чаша кафе. С каквото и впечатление да бе останал Майк от полицаите, те бяха започнали разследване. Но дали щяха да продължат разпитите си, след като Дулси им е казала, че според нея няма нищо обезпокоително?

Докато пиеше кафето, Маги усети, че ръката ѝ посяга към пакета с цигарите. Беше прекалено рано, но обстоятелствата бяха изключителни. „Със сигурност ще се откажа, като се върна вкъщи“, реши Маги и след като успокои така съвестта си, извади една цигара и я запали.

Оказа се права — беше прекалено рано. Тютюнът оставяше неприятен вкус върху езика ѝ, но въпреки това продължи да пуши, мислейки си какво ѝ предстои да направи.

Да наеме кола — това беше най-важното. Без транспортно средство не можеше да свърши кой знае какво. Досети се, че и колата на Роз липсва и това беше единственият обнадеждаващ факт досега. Дали полицаите са разпространили номера ѝ, зачуди се тя. Дали щяха да бъдат нащрек за нея? Някак си не можеше да си го представи, един голф не би привлякъл толкова внимание. Ако Роз имаше по-люксов автомобил... лесно. Но нямаше. Обичаше бързите, надеждни и лесни за паркиране коли. Практични, както всичко останало в живота ѝ.

Маги въздъхна — може би трябва да вземе пример от Роз и най-сетне да организира живота си. Тя придърпа през масата един от пликовете за писма, които отвори по-рано, порови в чекмеджето за молив и започна да прави списък на нещата, които възнамеряваше да прави.

1. Да наема кола.
2. Да се обадя за такси, ако е необходимо, и да отида да я взема.
3. Да се видя с Брендън.
4. Да отида до „Вандина“.
5. Да занеса някаква информация в полицията и да се опитам да ги притесня.
6. Да говоря с Майк.
7. Да се обадя пак на мама.

Дръпна от цигарата си, внезапно уплашена от деня, който ѝ предстоеше. В Корфу най-много усилия би положила, за да помогне на свекърва си да изперат килима, а през останалата част от деня щеше да се пече на слънце, да плува или да чете.

„Станала съм толкова мързелива и хаотична, че ако поне малко не заприличам на Роз, няма да свърша нищо.“

Тогава осъзна цялата ирония на положението. Роз може и да беше по-организираната от двете, но сега точно тя бе изчезнала, докато Маги — скитницата, която никога не бе имала никакви конкретни амбиции, освен да се омъжи за човека, когото обича, се опитваше да прояви разум в заплетената ситуация. Което едва ли бе по силите ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

В единайсет часа Брендън Нюман беше още в леглото. Рядко го напускаше преди обяд и днешният ден не правеше изключение. За какво в края на краищата трябваше да става? Нямаше работа, за която да бърза, а и когато му предстоеше нещо важно, едва се измъкваше от леглото.

Брендън беше нощна птица, влизаше във вихъра си, когато се стъмнеше. Не можеше да се съвземе преди първото за деня уиски и когато всички останали искаха да си лягат, той все повече се оживяваше, надигаше бутилката и дърдореше глупости на всеки, който се съгласяваше да го слуша. Някога тези хора бяха доста. Името му бе познато на всеки в радиус от 50 километра и това, че беше човек от радиото, караше останалите да се отнасят към него като към звезда. Дори и сега, когато новодошлите в града питаха: „Кой Брендън?“, той все още можеше да забавлява аудиторията на всеки бар и на всеки купон.

Когато Брендън беше във форма, имаше нещо магическо в начина, по който говореше — думите му се лееха като поток, който, освен че бе забавен, казваше и много нови неща. Успяваше някак си да звучи компетентно по почти всички въпроси, които се повдигаха, и винаги обсебваше разговорите, но събеседниците му рядко имаха нещо, против. Сладкодумието му идваше от ирландския му произход. „Аз съм голям ласкател, какъв друг би могъл да бъде един истински син на Ирландия?“, казваше той, като малко преувеличаваше провлачения акцент и звучеше така, сякаш е напуснал графство Корк едва миналата седмица, а не когато е бил на пет години.

В началото шефовете на местното радио, за което работеше, се колебаеха дали да наемат човек с толкова явен „чужд“ акцент. Те търсеха радиоводещи с едва забележимо местно наречие — това бе на мода след отказа от проникналият навсякъде „Би Би Си Оксфордски“ английски. Но Брендън успя да спечели на своя страна радиостанцията и да влезе в домовете и сърцата на слушателите. Без съмнение щеше да

стигне далеч, ако беше толкова дисциплиниран, колкото и чаровен. Започна с няколко добре премислени включвания, скоро след това му дадоха собствена програма. Спечели си почитатели и националните радиостанции започнаха да проявяват интерес към него.

Но Брендън позволи на суетата и разгулния живот да го провалят. Вместо да се прибира къщи и да си ляга рано, за да е свеж за следващия ден, той предпочиташе да виси в заведенията, където всеки искаше да празнува с него и да му се възхищава, да го черпи с алкохол и да слуша неизчерпаемите му разкази. И скоро този начин на живот започна да му пречи. Заради умора и махмурлук идваше на работа прекалено късно, за да може да се подготви както трябва за програма. Пропускаше интервюта, губеше ленти, беше изключително груб в ефир към хората, които се обаждаха с отговори на ежедневните му радиовикторини. Няколко пъти изобщо не се весна в студиото. Един ден продуцентът му заедно с репортер се появиха в ергенския му апартамент в града, в който живееше през седмицата, за да разберат какво му се е случило. Намериха го дълбоко заспал, но не в леглото, а във ваната!

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита пребледнелият продуцент, защото в началото си помисли, че Брендън е умрял — ако не от свръхдоза, то поне от замръзване.

— Спя! Какво друго мога да правя? — изрева в отговор Брендън, който имаше адско главоболие, а и краката му бяха изтръпнали.

— Но защо във ваната, за бога?

— По-близо е до клозета, ако ми се иска да пикая или да повръщам.

Продуцентът започна да осъзнава, че Брендън може да бъде толкова отвратителен, колкото и чаровен.

— Не ти ли мина през ум, че се опитваме да управляваме една радиостанция, а ти трябва да си в ефир след петнайсет минути? — изкрещя му той.

— Не се тревожи, ще бъда.

— Няма да бъдеш, по дяволите! Не си в състояние. Един бог знае какво може да кажеш. Брус ще те замести.

— Брус Стейпълтън? Този безгръбначен досаден тип...

— Но е там! Той е приятен и учтив и хората го харесват. Напомня им за любимия им син.

— Повдига ми се от теб!

— Не, Брендън, от алкохола е. И ти обещавам, че ако не спреш да пиеш и не започнеш да се отнасяш сериозно към работата си, ще изхвърчиш от радиото толкова бързо, че няма да се усетиш.

— Няма да направиш това с мен. Аз съм Брендън Нюман, забрави ли?

— Не ми пука кой си, приятел. Няма да ти се размине, ако продължаваш така, и по-добре да започнеш да го осъзнаваш.

Брендън го бе наругал, използвайки най-цветистите и обидни думи в речника си, които — дори в това му състояние — звучаха впечатляващо. Обаче на продуцента не му направиха никакво впечатление, нито биха направили на борда на директорите, който се събра, за да обсъди случая.

Жалко е, казаха те, Брендън би могъл да бъде добра инвестиция за нас. Без съмнение има талант. Но както го бе подкарал, бе започнал да се превръща в заплаха.

Брендън, малко по-трезвен тогава, бе крещял, спорил и заплашвал да ги съди за неправомерно уволнение, но без успех. Оказа се без работа и с такава репутация, която нямаше да му помогне много да си намери друга.

През славните му дни в света на шоубизнеса Брендън се бе сдобил с кредитна карта и сега я използваше. В началото, заради добре познатото си име, получи някаква работа — записи на текстове за реклами и серийни филми. После направи и една забелка към театъра, като игра краля в малка местна професионална постановка на „Старият крал Коул“. Но колкото повече се разпространяваше слухът за непостоянството му, хората започнаха да забравят, че някога е бил звезда и работата започна да намалява, докато най-накрая Брендън получи точно това, което винаги бе искал — много свободно време, за да може да прави каквото си ще. Ако пиеше и гуляеше по цяла нощ, нямаше нужда да се измъква рано от леглото на следващия ден, да бръсне наболата брада от все по-сбръчкващото му се лице и да работи до вечерта.

Но това не го направи щастлив. Мрачната същност на личността му, преди добре прикрита под неповторимото му весело излъчване, започна да взима връх и Брендън обвиняваше целия свят за пропадането си в забрава. А и вече нямаше готови пари, с които да

продължи да живее разточително, както беше свикнал, да яде и да пие, без да мисли за разходите, да ходи на почивка в екстравагантни чужди курорти и да кара бляскавата си спортна кола. Обвиняваше радиото, обвиняваше непостоянната публика, обвиняваше съдбата. Но най-много обвиняваше Роз.

— Мразя тази кучка — казваше той, когато се напиеше. — Беше нищо, когато я срещнах. Дадох ѝ всичко. Господ ми е свидетел, че я обичах. Поставих я на пиедестал и я боготворях. И виж какво ми причини!

— Какво ти причини? — питаха непознатите в компанията на Брендън. Старите приятели знаеха много добре и без да им казва.

— Излъга ме, измами ме, сложи ми рога и, ме направи да изглеждам пълен глупак. Бих сторил всичко на света за тази жена, а тя ме използва докрай и когато нямаше нужда вече от мен, ме заряза. Мразя я за това, което ми причини, и все пак още я обичам. Понякога си мисля, че ще я убия, за да не може никой друг да я има. Единствено така ще се успокоя... Защото само като си я представя с друг мъж — и полудявам!

Непознатите го мислеха за трагична личност, смятаха, че романтичното му сърце е разбито и целият му живот е съсипан заради любовта му към една невярна жена.

Но старите приятели, въпреки че още обичаха компанията му, имаха по-прагматично виждане по въпроса. Брендън можеше да обвинява само себе си, че загуби Роз, мислеха си те, както можеше да обвинява само себе си и за провалената си кариера.

Тази сутрин Брендън малко по-рано от обикновено изплува от тежкия си алкохолен сън. Слънцето грееше в прозорците и му пречеше да гледа, когато опитваше да си отвори очите, а главата му пулсираше от непоносима болка. Затвори очи и изруга.

Защо, по дяволите, му трябва на това слънце да грее точно тази сутрин, когато той се чувстваше толкова ужасно? Не се беше показвало през последната седмица, а точно тази сутрин проникваше безмилостно в стаята му. Най-лошото беше, че не си бе дал труда да пусне пердетата предната вечер. Дори не си спомняше как се е съблякъл, въпреки че очевидно го бе направил, след като на себе си нямаше нищо друго, освен бельо.

Странно, помисли си, как може да правиш нещо и после да не помниш, че си го правил. Напоследък му се случваше все по-често, цели отрязъци от време просто изчезваха от паметта му, сякаш мозъкът му съвсем се бе затъмнил. Ставаше така от години, разбира се, когато прекаляваше с пиенето. Губеха му се цели вечери, нямаше никакъв спомен къде и с кого е бил, но това беше различно и доста по-обезпокоително.

Не можеше да си намери вещите — някоя книга, портфейла си, часовника. Търсеше ги дълго и побесняваше все повече и повече, а после те се появяваха на единственото място, където би могъл да ги остави. Или започваше да разказва нещо и забравяше какво е то. За човек, който обича да говори — като Брендън, това бе вбесяващо. Ако загубеше нишката посред разказа, винаги излизаше от ситуация с някоя шега, но това не бе смешно, още по-малко за него. Забравяше за уговорки, забравяше, че приятели са му се обаждали, че в определено време е бил на определено място.

Не правя нищо, това е причината, мислеше си той. Нямам никаква работа, ще пусна корени. Време е да се заема с нещо и да се измъкна от дупката, в която ме захвърлиха тези проклети лигльовци, и да им покажа, че не могат да смачкат така лесно Брендън Нюман.

Амбицията беше силна, но траеше кратко. Ако на Брендън нещо не му влезеше в главата, той ставаше невероятно ентузиазирани. Никой не би могъл да се съмнява в първоначалната му амбиция. Но му липсваха постоянство и самодисциплина.

Ала тази сутрин в него нямаше и капка ентузиазъм. Отчаянието пулсираше в тялото му в ритъма на болката в слепоочията. Нито една хубава мисъл не се мяркаше в главата му. Искаше само да спусне пердетата и да закрие тази проклета ярка светлина.

Запрепъва се по пода и удари пръстите на крака си в една захвърлена обувка, след което изруга. Дръпна тежкото перде и отиде в банята. Слънцето печеше и там, процеждаше се косо през преградите на декоративната решетка и чертаеше искрящи фигури по огледалото. Като се стараеше да държи очите си притворени, той зарови в шкафчето за алка зелцер. Пакетче лепенки и несесер, в който някога стояха почистващите принадлежности за контактните му лещи, паднаха на пода, но той не си направи труда да ги вдигне. Знаеше, че ако се наведе, болката в главата му щеше да стане още по-ужасна.

Разтвори пакета, сложи два алка зелцера в чашата и я напълни с вода. Господи, защо вдигаха толкова шум? Защо човек не може да получи безшумно облекчение от махмурлийското главоболие? Започна да пие шумящия разтвор и замалко не повърна.

Когато вдигна глава, зърна в огледалото над мивката собственото си отражение и усещането му за пълна потиснатост се усили. Някога минаваше за доста привлекателен. Сега лицето, което до не много отдавна бе закръглено и момчешко, изглеждаше подпухнало и зачервено, изкривено от отоци. Очите му бяха кръвясали и мътни, вкопани в безформените гънки плът. Долната му челюст, обрасла с неколкодневна брада, се губеше в наченките на двойна гуша. Поне всичката коса още си беше на главата му, но бе полепнала грозно по челото. Тъй като беше започнал да побелява много рано по слепоочията, Брендън се боядисваше, но косата му ставаше лъщящо черна от това и само подчертаваше нездравата бледост на кожата.

С погнуса се взря в отражението си. Щеше ли някой наистина да повярва, че това е същото лице, което се усмихваше победоносно от рекламните снимки? Поне нямаше нужда да го виждат в това състояние. Ще се върне в леглото за още един час и ще даде време на алка зелцера да подейства.

Вече дремеше, когато на вратата се позвъни. Изруга и се мушна още по-навътре под юргана, като се надяваше който и да е да си тръгне. Но звъненето продължи още по-настойчиво. Брендън отхвърли завивките и се замъкна до домофона.

— Да? Кой е?

— Маги Веритос. Трябва да говоря с теб, Брендън.

Обля го безумен гняв. Маги, сестрата на Роз, тази кучка! Тя подучи Роз да го зареже, сигурен беше. Но заедно с яда почувства и студено пробождане, което можеше и да е страх. Страх? Но защо ще се страхува от сестрата на Роз? Тя беше само една жена и всичко беше отдавна свършило. Или имаше и друга причина, която бе забравил?

— Брендън? Ще ме пуснеш ли да вляза? — Чу, че гласът ѝ е решителен. Нямаше начин Маги да си тръгне кротко и мирно.

— Добре. — Той натисна копчето и чу бръмченето на отварящата се врата във фойето на приземия етаж. После се върна в спалнята и навлече един червен копринен халат.

Маги вече изкачваше последните стъпала. През него отново премина неприязън, примесена с малко изненада. В представите му Маги винаги си бе тийнейджърката, която се появи, когато той започна да ухажва Роз. Висока, малко върлинеста, в сини джинси и огромни тениски. Въпреки че я бе виждал и след като порасна, този образ остана в ума му, когато тя замина за Корфу. И тъй като все по-рядко я виждаше, някак си изтри другата, по-скорошната представа. Сега осъзна шокиран, че двете с Роз си приличаха повече, отколкото бе допускал. Имаха еднакви правилни черти на лицето, същите синьо-зелени очи. „Като морето, току-що огряно от утринното слънце“, както бе казал веднъж, изпадайки в лирично настроение. Дори овалите на лицата им бяха подобни. Косата на Маги също бе дълга и гъста, каквато бе на Роз, преди да се подстриже, когато реши, че късата прическа по-приляга на новия ѝ образ на професионалистка от модната индустрия.

Дълбоко в душата на Брендън нещо трепна. Вълнуващо и непоносимо приятно усещане, което беше и удоволствие, и болка. Сякаш погледна в миналото и видя Роз да тича нагоре по стълбите към него. Той потъна в копнеж по загубеното време и щастието, което се изплъзна от ръцете му.

Беше я обичал с необуздана жар, която го бе изпепелила. А тя запрати всичко в лицето му. Роз, която бе боготворял и бе поставил на пиедестал, беше изчезнала. Може би никога не бе съществувала. Тази, която зае мястото ѝ, не бе нищо повече от пародия на неговата любима — студена, твърда, амбициозна жена, която го излъга, изневери му, предаде доверието му. Тази Роз той мразеше необуздано, почти параноично. Мозъкът му се размъти от мисълта, която се появи в главата му, и той я потисна. Но знаеше, че още е там, непроменена. Онова желание, което понякога се разразяваше в него като буря — да сграбчи тази поругана красота ѝ да я унищожи.

Нейната ярка златиста коса е покрита с ръжда.

Тази, която бе млада и свежа, падна в прахта.

Не помнеше вече от кое стихотворение бе този цитат, но постоянно си го повтаряше наум, измъчван от разрушителната си страст. Косата на Роз не бе златиста, бе кестенява, но това нямаше значение. Съществен бе само начинът, но който тези стихове го караха

да се чувства — някак си силен, сякаш самото им произнасяне му даваше права над съдбата ѝ и я правеше недосегаема за другите мъже.

Ако не успееше да я има, щеше да се погрижи и никой друг да не може. Достатъчно често го бе казвал, а това пишеше и в стихотворението. Но нещата невинаги спираха дотам. Понякога си представяше как я сграбчва за шията със собствените си ръце и изстиска живота от нея. А напоследък все по-често сънуваше, че го е направил. Последния път остана под влиянието на съня през целия ден, като се чувстваше сигурен, че Роз е мъртва и че това е негово дело.

Усещането бе толкова реално, че направо го уплаши.

Ти си се побъркал!, помисли си той. *Ти наистина си се побъркал! Остава само да те приберат в лудницата, момчето ми!* Обаче още не се бе отървал от обхваналото го чувство за вина, примесено с някаква еуфория. Сега, когато видя Маги да идва към него, за миг си помисли, че вижда призрак.

Но призракът беше от кръв и плът и дишаше малко тежко от тичането по стълбите. Носеше широк памучен пуловер и панталони по поръчка — всичко в бледосиньо, които никога преди това не бе виждал. Той сграбчи края на вратата, защото почувства, че му се завива свят.

— Здравей, Брендън. — Гласът определено не бе на Роз, а на Маги. В него нямаше онази деловитост, която Роз бе придобила, след като започна да се издига в йерархията на „Вандина“.

— Маги — изрече той дрезгаво и се закашля, усилието предизвика нови пулсации в главата му. Облегна се на вратата и не се решаваше да помръдне.

— Няма ли да ме поканиш вътре, Брендън? — попита Маги.

Той изведнъж зае отбранителна поза. Страхът се бе върнал, въпреки че не знаеше защо.

— Какво искаш?

— Да поговорим. За Роз.

— Какво има да говорим за Роз?

— Брендън, наистина предпочитам да не водим този разговор на прага. Защо не ме пуснеш вътре?

— Ти ме изкара от леглото. Колко е часът според теб?

— Единайсет и половина, съвсем не е призори.

Той бутна вратата с внезапно нетърпелив жест.

— Е, добре, влез, щом трябва. Казвай каквото имаш и се разкарай. Чувствам се адски гадно.

— Не изглеждаш и много добре — каза Маги хапливо, но язвителността не можа да скрие лекото треперене на гласа ѝ.

Тя е нервна, помисли си той изненадан. Защо, по дяволите, ще е нервна?

Затвори вратата зад нея и я последва към кухнята, осъзнавайки, че там е пълна кочина, но не му пукаше. Видя как погледът на Маги се плъзна по купчината мръсни чаши от кафе, прелетя над пепелниците и захвърлените дрехи и го напуши смях. Ако приличаше на Роз толкова, колкото му се струваше, тя бе отвратена — Роз беше маниачка на тема чистота и ред. Взе от стола купчина списания, опаковка от хляб и един чорап и ги запрати към ъгъла зад себе си, после седна. Маги остана права. Той покри очите си с ръка, сякаш за да не я гледа.

— Брендън — каза Маги, — знаеш ли, че Роз е изчезнала?

Думите проникнаха през гъстата мъгла, която обвиваше мозъка му тази сутрин. Той рязко вдигна поглед, сякаш някой го бе стреснал, и през слепоочието му премина болка като от нажежена до бяло игла. Шокира го, че чува Маги да го казва.

— Да — отвърна той. — Е, поне от това, че един полицаи дойде тук. Казах му, че не знам къде е.

— Кога беше това? — попита Маги.

— Вчера или онзи ден. Какво значение има? И защо, по дяволите, ще питат мен къде е Роз? Откъде да знам? Аз съм само бивш съпруг. Вече не прави плановете си с мен. — В гласа му имаше горчивина и самосъжаление.

— Кога я видя за последен път? — попита Маги.

— Преди месеци, трябва да е било по Коледа. Не, чакай, излъгах — видях я преди няколко седмици в един бар в Клифтън. Но не си говорихме. Беше с друг.

— С кого?

— С мъж, разбира се. — Той стана, сложи чайника на котлона и затърси буркана с кафе в опит да се успокои и да заличи спомена, че е видял Роз с друг мъж. Знаеше, че тя вече си има някого. Роз беше като пчела-майка по отношение на мъжете, позволяваше им да се захласват

по нея и нарочно им бягаше, за да ги насърчава. Но когато ги видя заедно, нещо направо го преряза през корема.

— Предполагам, че е бил Майк — каза Маги.

— Майк? Имаш предвид онзи гаден учител по физкултура? — каза той язвително. — Не, не беше той.

— Кой тогава?

— Откъде, по дяволите, да знам? — Истината беше, че мозъкът му пак потъваше в мъгла, но той не искаше да си признае. Роз с друг мъж — това беше важното. Кой е той — нямаше значение. Само да го беше пипнал, щеше да го убие това копеле. Но бившият му колега и стар приятел Кийт Бюканън бе с него и го заговаряше, докато Роз и мъжът си тръгнаха. Поне не стана скандал онази нощ.

Той отвори шкафа, за да търси чаша, но полиците бяха празни. Взе една от мръсните от перваза на прозореца, където ги бе натрупал, изля остатъците в мивката и я изплакна със студена вода.

— Искаш ли? — попита той Маги.

— Каниш ли ме?

— Разбира се, че те каня. На какво друго ти прилича?

— Не предполагам, че си в настроение за гости.

— Не съм. Но след като чайникът ври... Само че няма чисти чаши.

— Виждам, ще измия няколко. — Тя се повъртя из кухнята и събра чашите в мивката. — Има ли топла вода?

— Трябва да тръгне, ако оставиш крана да се изтече. Но няма нужда да миеш, ще оцелея и без това.

— Знам — каза сухо Маги, докато търсеше измиващ препарат, но намери само едно старо шише, залепнало от застояла разлята течност на полицата. — Но ако ще пия с теб кафе, предпочитам да е в чиста чаша.

— Прави каквото искаш. — Той наля вряща вода върху гранулите в своята чаша. — Сигурно ще предпочетеш и сама да си го приготвиш.

— Да, сигурно, но докато го правя, ще ти измия всички тези чаши. Я да видя къде още си ги разхвърлял!

— Остави ги... — започна той, но бе късно, Маги вече изчезваше през вратата.

Разбърка захарта в кафето си и отпи, без да си слага мляко. Опари езика си и почувства, че ще повърне. Захвърли чашата и побягна към банята, но се оказа само нов пристъп на гадене.

Когато се връщаше, видя Маги да излиза от спалнята.

— Какво, по дяволите, правиш там? — попита той.

— Събирам мръсните ти чаши.

— Е, няма да намериш никакви в леглото! — сопна ѝ се той, раздразнен, че тя се чувства като у дома си.

Маги размаха една чаша за кафе и една за уиски под носа му.

— Грещиш, бяха под леглото. Плюс още три в креслото. Как можеш да живееш така, Брендън? Прилича на кочина.

О, да, помисли си той горчиво саркастично. Точно както очакваше — съвсем същата като Роз.

— Искаш ли нещо друго? — попита я. Единствената му мисъл сега беше как да я изгони, за да се върне пак в леглото и да се опита да облекчи ужасното главоболие.

— Не, щом не знаеш къде е Роз — рече Маги.

— Казах ти, че не знам.

— И твърдиш, че напоследък не е идвала тук?

— Не е идвала тук от сто години, по дяволите! Казах ти — виждам я само навън. Не иска да остава насаме с мен и не ме питай защо. Все пак съм бил неин съпруг, тогава беше съвсем щастлива. Но времената се менят, Маги, времената се менят. — Изведнъж се разсмя. — Мисля, че се страхуваше от мен.

— Разбирам.

Маги му бе обърнала гръб и той отново се порази от приликата между нея и предишната Роз, момичето, за което се бе оженил. Протегна ръка и я прокара над косата, която падаше меко по раменете ѝ, после я отдръпна внезапно, без изобщо да я докосне. Маги хвърли последната чаша в мивката и се обърна към него.

— В такъв случай те оставям на мира, Брендън. Надявах се, че ще можеш да ми помогнеш.

— Няма ли да си изпиеш кафето? — попита той.

— Не мисля, че ще си направя този труд. Ако чуеш нещо за Роз, ще ми кажеш, нали?

— Тя няма да ми се обади. Аз ще съм последният, с когото би се свързала — каза Брендън.

Маги кимна и тръгна, той я последва, за да ѝ отвори. Постоя за малко, загледан как слиза надолу по стълбите. После затръшна вратата и тежко се отпусна върху нея.

Слава богу, че си тръгна! Облекчението му бе толкова голямо, че направо му се зави свят. Но защо изобщо беше дошла, по дяволите? Наистина ли си мислеше, че той може да знае какво се е случило с Роз? Или просто е дошла да злобее?

Мисловният процес затрудняваше прекалено много замъглената му глава. Завлече се обратно в спалнята, свря се в леглото, без да си прави труда да сваля халата, и се зави презглава.

Маги излезе през входната врата и тръгна през кварталния паркинг, където бе оставила наетото от нея „Метро“. Ръцете ѝ леко трепереха, когато извади ключовете от джоба си и запали мотора. Излезе от паркинга, като се блъсна в тротоара, и зави по улицата, обградена от двете страни с внушителни викториански замъци. Чак когато стигна до кръговото движение в дъното ѝ и обърна колата по посока към града, намали скоростта.

Нервите ѝ бяха опънати, главата ѝ бучеше. Малко се бе страхувала да се срещне с Брендън, независимо от уверенията ѝ към Майк, че може да се грижи за себе си. Знаеше си, че не постъпва много разумно. Брендън винаги е бил опасен, а като се прибавеха и подозренията ѝ към него, знаеше, че си търси белята.

Но би направила всичко, за да разбере какво се е случило с Роз. А рискът си струваше. Беше си тръгнала невредима и въпреки че Брендън настояваше, че няма представа за изчезването на Роз, със сигурност знаеше, че я бе излъгал.

Тя го попита два пъти дали е виждал напоследък Роз и той отрече, като специално подчерта, че не е идвала в апартамента му от Коледа. Не Маги знаеше друго. Тя използва събирането на мръсните чаши като извинение, за да разгледа хубаво наоколо, и в спалнята откри една много издйническа следа.

В огромната бъркотия на пода имаше един шал, който тя веднага разпозна. Беше копринен шал със сини и зелени шарки, поръбен със златно. След като отпусна газта, Маги го извади от джоба си, където го скри, без да я види Брендън.

Тя самата бе купила този шал на Роз в един от модните бутици в Керкира. Тогава се почуди дали няма да подари хладилник на

ескимосите, след като Роз работеше в една от световноизвестните компании — производителки на луксозни аксесоари, но си помисли, че ще ѝ хареса типично гръцката шарка. Можеше дори да я покаже на дизайнерите на „Вандина“ за вдъхновение. Беше го изпратила на сестра си миналия месец като подарък за рождения ѝ ден.

Въпреки че Брендън отричаше Роз да е идвала в апартамента му след Коледа, шалът доказваше обратното.

„О, боже, Роз, какво ти е сторил той?“ — проплака тя и усети, че застива от ужас.

Маги спря колата до първата телефонна кабинка, която видя, и се обади в училището на Майк.

За късмет бе улучила обедната почивка. Знаеше, че сега няма часове, но на секретарката ѝ трябваше известно време, за да го открие, а Маги бе употребила почти всичките си дребни монети за телефон.

— Майк — слава богу! — Тя трепереше от вълнение, слушалката бе залепнала за мократа ѝ длан.

— Маги! Да не се е случило нещо лошо?

— Не съм сигурна. — Помъчи се да звучи нормално и разумно. — Но мисля, че е възможно. Току-що се срещнах с Брендън.

— Какво каза той?

— О, каза ми, че не е виждал Роз от месеци. Но ме излъга, Майк. Шалът ѝ беше там, в апартамента му.

— Шалът ли? Какъв шал?

— Този, който изпратих за рождения ѝ ден миналия месец. Тя е била там, и то скоро. Сега отивам в полицията, за да им кажа, но исках ти да знаеш преди това. И да те попитам в кой полицейски участък да докладвам. Кой се занимава със случая?

— Местното районно управление. Но честно казано, Маги, не мисля, че ще се заинтересуват.

— Как така няма да се заинтересуват?

Екранчето на телефона показа, че минутите пак са изтекли и Маги пусна последната си монета от десет пенита.

— Позвъниха ми по-рано... Намерили са колата на Роз. — Къде?

— Точно там е работата. Била е в паркинга до жп гарата Бристъл Темпъл Мийдс. Работниците на паркинга са казали, че е там от повече от седмица и май според полицаите това потвърждава теорията им, че Роз просто е заминала нанякъде.

— Но тя не би го направила!

— Опитай се да ги убедиш в това. След като колата ѝ е пред голяма железопътна гара, за тях това означава, че е взела влак.

— Да, но...

— Кажим им за шала, ако искаш, но мисля, че ще е все едно да си блъскаш главата в стена.

— Тогава какво да правим? — попита отчаяно Маги.

— Ходи ли във „Вандина“?

— Не, не още.

— Трябва да отидеш. Все си мисля за това, което каза, че там се случва нещо странно. Възможно е да има някаква връзка с изчезването ѝ. А някой като Дина Маршал би могъл да хвърли повече светлина върху тази мистерия.

— Но шалът...

— Може да ни доведе до задънена улица. Нямахме друга следа от Роз, нали?

— Не, но...

— Тогава няма за какво толкова да се хванем, нали така? Иди и се срещни с Дина, виж какво можеш да разбереш там и довечера пак ще си поговорим.

На екранчето отново се появи нула и преди Маги да успее да възрази, връзката прекъсна. Тя постоя за известно време, взирайки се в телефона, сякаш по чудо можеше да я свърже пак с Майк, после затвори и се върна в колата.

Малко се бе поуспокоила. Дори само разговорът с Майк я накара да се почувства по-добре, а може би наистина беше прав. Вероятно тя преувеличаваше, фактът, че Брендън я излъга, не означаваше задължително, че скрива от нея нещо зловещо. Възможно беше поради някаква причина да не иска тя да знае, че Роз е идвала да го види. Но все още бе разтревожена, Майк не познаваше Брендън като нея. И си бе набил в главата, че могат да открият причината за изчезването на Роз във „Вандина“.

Възможно ли бе да е станало нещо там, което да е разстроило толкова много Роз, че просто да се е махнала за няколко дни? Намерили са колата ѝ до жп гарата, както ѝ каза Майк, а това показваше, че е отишла с нея дотам и е взела влак. Колкото до куфара — може би си е купила нов или е взела багаж за един ден, а после е

останала по-дълго, отколкото е възнамерявала. Защото не е могла да се застави да се върне и да се срещне лице в лице с... нещото, което я тревожеше.

Но каквото и да е то, защо не е споделила с Майк? Вярно, че не е бил тук, когато е тръгнала, но така или иначе е споменала за „нещо странно, което става“. Защо не е обяснила докрай? Да се разговаря с Майк беше най-лесно от всичко на света, помисли си Маги. Той е директен, сърдечен, с много здрав разум — пълна противоположност на нейния избухлив, нервен съпруг, който не проявяваше никакъв интерес към неща, които пряко не го засягаха. А и със сигурност Роз можеше да се обади на Майк, след като той се е върнал. Освен ако не се бе случило нещо ужасно лошо.

Маги усети, че пак започва да трепери.

Запали колата, опитвайки се да потисне надигащата се в нея паника.

Ще се отбия във „Вандина“, реши тя, и ще видя какво мога да разбера, преди да отида в полицията с шала.

Отдели се решително от тротоара и влезе в натовареното движение, като се съсредоточи, за да намери пътя, който я изведе отново от града.

СЕДМА ГЛАВА

Сградата, в която се намираха фабриката и администрацията на „Вандина“, бе проектирана така, че да бъде едновременно естетическа и функционална. Намираше се в открито поле извън града, в покрайнините на малко село. Когато Маги влезе в обширния паркинг, стори ѝ се, че яркото юнско слънце се отразява в безброй прозорци, а от градините, които обграждаха мястото за колите, се носеше уханье на стотици рози, което насищаше въздуха.

Маги заключи наетото „Метро“ и влезе през главния вход. Портиерката, седнала зад излъскания дървен плот на рецепцията, вдигна поглед и ѝ се усмихна.

— Добър ден: С какво мога да ви бъда полезна?

— Искам да се срещна с Дина Маршал — каза Маги.

Усмивката на портиерката леко се смрази.

— Имате ли уговорка?

— Не, нямам, но въпреки това се надявам да се срещна с нея. Аз съм Маги Веритос, сестрата на Роз Нюман.

— О, разбирам. — Явно не разбираше, но името на Роз така или иначе тежеше. — Ужасно съжалявам, но госпожа Маршал не е тук в момента. Имаше уговорка за обяд и още не се е прибрала. А когато се върне, предполагам, че ще е заета с много срещи. Може ли секретарката ѝ евентуално да ви помогне?

Маги се поколеба. След като Дина Маршал я нямаше, и това бе решение.

— Да, вероятно... — смотолеви тя.

Портиерката вдигна слушалката на гълъбовосив телефон и набра един номер.

— Лиз, сестрата на Роз Нюман е на рецепцията. Искане да се срещне с госпожа Маршал, но аз ѝ казах, че вероятно ти можеш да ѝ помогнеш.

Лиз, която се бе обадила и бе оставила съобщение на телефонния секретар на Роз, помисли си Маги.

— Благодаря ти, Лиз. — Портиерката остави слушалката и пак се усмихна на Маги. Очевидно беше или много сърдечно момиче, или бе обучена да се усмихва непрекъснато, реши Маги. — Ако искате да отидете при нея, качете се по стълбите, свийте вляво, третата врата вдясно.

Маги последва указанията. Краката ѝ затъваха в дебелия луксозен тъмносин килим. Когато изкачи стълбите, вратата вляво от нея се отвори и едно хубаво, но доста пълничко момиче в строг морскосин костюм от сако и пола излезе оттам.

— Вие трябва да сте сестрата на Роз, личи си от пръв поглед.

— Не знаех, че толкова си приличаме — каза Маги.

— Със сигурност намирам прилика. Заповядайте вътре.

Тя я заведе в квадратния офис. Също като коридора, и той бе застлан със син килим. Стените бяха покрити с шкафове за картотеки от чам, а над тях висяха в рамки отпечатъци на някои от най-успешните реклами на „Вандина“ и една-две оригинални скици на модели. Момичето се отпусна в своя въртящ се стол и посочи към едно облицовано в синя кожа кресло вдясно от бюрото ѝ.

— Седнете, аз съм Лиз Кристофър.

— Маги Веритос.

— Радвам се да се запознаем, Маги. Какво мога да направя за вас?

— Става въпрос за Роз. Изглежда, никой не знае къде е. Чудех се дали не можете да ми помогнете.

Лиз поклати глава и тъмната ѝ коса се развя около хубавото ѝ кръгло лице.

— Съжалявам, но не мога. Обади ни се и каза, че спешно има нужда от отпуск.

— И не изтъкна никакъв повод?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Съвсем сигурна, аз приех обаждането. Изобщо не даде никакви обяснения.

Маги бързо премисляше — Лиз трябва да е последният човек, говорил с Роз, преди тя да изчезне.

— Как ви звучеше гласът ѝ? — попита тя. — Имам предвид разстроена ли беше?

— Не точно разстроена. — Лиз се замисли. — Може би малко напрегната. Но тя си беше такава от няколко дни.

— Знаете ли причината?

— Не със сигурност, беше й се струпало доста...

— Какво й се беше струпало? Разбирате ли, питам, защото е казала на Майк Томпсън — приятеля си, че нещо странно става тук, но не е обяснила какво. Мислех си дали не знаете.

— О, разбирам. — Пълничките бузи на Лиз леко порозовяха. — Ами не съм сигурна дали трябва да казвам това... наистина е доста неловко... — Внезапно млъкна, когато вратата на вътрешния офис се отвори и от нея излезе млад мъж. Висок, светъл, поразително красив, в риза на райета и панталони, той сякаш изпълваше цялото помещение. Руменината на Лиз се сгъсти и тя много се смути.

— Какво е неловко, Лиз? — попита той. В говора му имаше лек презокеански акцент, забеляза Маги. После, без да дочака отговор, мъжът обърна поглед към Маги, пронизващите му сини очи се допълваха от усмивка, от която можеше да ти спре дъхът. — Извинете, че ви прекъснах. Аз съм Стив Ломакс, синът на Дина Маршал.

Маги се изненада. Не знаеше, че Дина има син. Нямаше как да го знае, разбира се, но не можеше да си спомни Роз някога да е споменавала такова нещо.

— Маги Веритос, сестрата на Роз Нюман.

— Да, досетих се. — Гласът и маниерите му бяха приятни, но нямаше ли нещо прикрито в тези поразително сини очи? — Правилно ли разбирам, че сте дошли тук да търсите Роз?

— Не да я търся по начина, който имате предвид. Разбрах, че не е тук. Но се опитвам да открия местонахождението й. Много се тревожа за нея.

— Съжалявам, но не разбирам съвсем добре. Защо се тревожите за Роз?

Още един невярващ, помисли си уморено Маги.

— Изглежда, никой не знае къде е — рече тя. — Надявах се, че тук може да имате представа.

Стив леко присви очи.

— И кой по-точно?

— Ами който и да е. Някой, с когото Роз е говорила или му се е доверила.

— Вече ѝ обясних, че сме в пълно неведение — намеси се Лиз. — Аз приех обаждането на Роз и тя не ми даде никакво обяснение. — Лицето ѝ беше пламнало, бе крайно притеснена. Явно нямаше никакво намерение да довърши това, което се канеше да каже, след като Стив Ломакс се появи.

— Аз всъщност много се надявах, че Роз е споменала нещо за плановете си на майка ви — каза Маги. — Предполагам, те са доста близки.

Устните на Стив леко потрепнаха.

— Правилно предполагате. Като личен асистент Роз е безценна за майка ми, която всъщност не е най-деловият човек на света. Роз прекрасно организира работата ѝ. Но не мисля, че Дина знае нещо повече за нея от нас. В момента тя всъщност ѝ е доста ядосана, че я изостави изневиделица, както на нея ѝ се струва.

Маги кимна.

— Аз все пак бих искала да говоря с нея лично. Може да има нещо... Мога ли да си уговоря час?

— Денят ѝ е препълнен... — започна отбранително Лиз.

— Няма да ѝ отнема много време. След като и на нея ѝ липсва Роз, ще има интерес, ако се опитаме да я намерим.

— Ами страхувам се, че днес следобед няма да е тук. А утре...

— Имам доста по-добра идея — каза Стив. — Утре вечер имаме малко парти. Защо не дойдете тогава да се срещнете с майка ми?

— Частно вечерно парти? О, не, благодаря ви, но не бих могла да се натрапвам.

— Няма да е така. Ще бъдем само майка ми, Дон Кенеди — нейният счетоводител, Джейн Питърс-Браун — новата дизайнерка, със съпруга си и аз. Всички са хора от „Вандина“, с изключение на Дру Питърс-Браун. Някои от тях вероятно ще могат да хвърлят повече светлина върху проблема ви. — Той се усмихна. Тази усмивка би могла да побърка и най-целомъдрената жена. — Всъщност Роз би трябвало да е шестият човек. След като я няма, ще се радвам, ако вие дойдете вместо нея. Знам, че Дина ще се съгласи с мен.

Леко шумолене на хартия накара Маги да погледне към Лиз. Секретарката се бе привела над бюрото, незабележимо прелистваше купчина документи и изглеждаше, сякаш не е тук. Маги си помисли, че сигурно ще ѝ хареса да отиде на вечеря вместо Роз.

— Е, да го направим ли като среща? — Изражението в очите на Стив беше почти предизвикателно. — Ако, разбира се, нямате други планове...

Маги взе решение:

— Не, нямам. Благодаря ви, ще ми бъде много приятно да приема поканата ви.

— Добре. Имате ли транспорт или да изпратя кола да ви вземе? Всъщност това е добра идея. Така ще можете да изпиете едно питие, без да се притеснявате, че ще трябва да шофирате. Къде сте отседнали?

Маги леко се намръщи, чудейки се откъде Стив знае, че е отседнала някъде. Освен, разбира се, ако Роз не му е говорила за сестра си в Корфу.

— В къщата на Роз — каза тя. — Знаете ли къде е?

— Да, колата ще ви вземе към седем. А сега ме извинете, но се опитвам да изгзя през книжата на майка ми — едно от нещата, които обикновено вършеше Роз. Лиз, дай ми пет минути и после ела с бележника си при мен. Искам да ти продиктувам няколко писма.

Оттеглянето беше учтиво, но твърдо. Маги си помисли, че този млад мъж знае какво иска и си го взема.

— Благодаря, господин Ломакс, с нетърпение ще чакам да се видим — каза тя.

Той се обърна на вратата и я погледна хладно в отговор:

— Аз също. И моля те, наричай ме Стив.

— Ще намерите ли обратния път? — попита Лиз. — Може би е по-добре да ви го покажа.

— Сигурна съм, че ще се справя.

— Не, няма да ме притесните.

Тя придружи развълнуваната Маги надолу по стълбите и извън сградата чак до паркинга, където бързо стана ясно, че иска нещо да й каже.

— Госпожо Веритос, питахте ме дали знам защо Роз беше толкова напрегната напоследък. — Поколеба се. — Не можех да говоря преди малко, защото Стив беше в съседната стая, а и не съм сигурна дали изобщо трябва да казвам каквото и да било. Но след като сте сестра на Роз, мисля, че мога да ви се доверя. Макар че, честно казано, не виждам каква връзка би могло да има това с изчезването й...

— Какво? — попита Маги.

— Ами... — Лиз се огледа, сякаш да се увери, че няма никой наоколо, който би могъл да дочуе нещо, после продължи: — Роз мислеше, че във „Вандина“ може би има къртица.

— Къртица?

— Промислен шпионин, който изнася данни за продажбите и контактите ни на конкуренти, дори прави копия от моделите и проектите с новите идеи и ги предава незнайно на кого, а той после ги използва като свои. Звучи малко пресилено като история за Джеймс Бонд, но такива неща все пак се случват. Конкуренцията във всеки бранш е много жестока, но в модната индустрия може да бъде безмилостна. Толкова ужасно важно е да си пръв с оригинална идея! Който може да прогнозира тенденции и да изпревари другите в бранша, прави страхотен удар. „Вандина“ е лидер от толкова време, че е неизбежно да не пострада от такъв шпионаж от време на време. Роз беше сигурна, че точно това става в момента, и аз си мисля, че може и да е права. Тази сутрин един от конкурентите ни, новата компания „Рубенс“, публикува на първа страница идея за пролетна колекция от чанти, която практически е точно копие на последната идея на Дина. Разбира се, може и да е съвпадение, но не мисля, че случаят е такъв. Роз беше права — някой, на когото се доверяват във „Вандина“, всъщност работи за друга фирма — най-вероятно за „Рубенс“.

Тя млъкна. Беше зачервена и задъхана, а Маги се бе вторачила в нея с искрено удивление.

— Мили боже! От това ме побиват тръпки! Но от къде на къде ще има нещо общо с изчезването на Роз?

— Честно казано, не знам. — Лиз поклати глава. — Но вие ме попитахте защо е била притеснена и аз ви казах причината. Вижте, трябва да тръгвам. Стив искаше да ми диктува, а аз бих предпочела той да не знае, че съм ви казала това. Много е деликатно. — Поколеба се и обичайната руменина по лицето ѝ пак се сгъсти. — Госпожо Веритос, моля ви, имате ли нещо против да не казвате нищо на госпожа Маршал, когато я видите утре вечер? Знам със сигурност, че Роз не искаше тя да знае, докато не се увери кой е шпионинът. Дина може да изпадне в ужасно настроение от такива неща, а Роз се опитва да я предпазва, доколкото е възможно.

— Но нали все трябва да научи някога?

— По-нататък — да. Тя вече знае, че „Рубенс“ са прекопирали идеята ѝ. Когато го видях във вестника тази сутрин, бях длъжна да го предоставя на вниманието ѝ. Такива неща създават страхотни проблеми — ще трябва основно да се преработи цялата кампания. Но не мисля, че тя е чула най-лошото, докато Роз не се върне, за да ѝ го сервира лично. — Погледна към сградата. — Съжалявам, но трябва да тръгвам. И моля ви, отнесете се към това, което ви доверих, като към нещо напълно поверително!

Лиз забърза обратно през паркинга, преди Маги да успее да я попита още нещо. Ако наистина имаше шпионин във „Вандина“, тогава беше възможно Роз да е заминала, за да провери нещо. Но защо трябваше да отсъства толкова дълго? Това не обясняваше нищо, само поставяше нови въпроси. И не ѝ помогна много да разсее потиснатия страх, който се таеше в нея от първия момент, в който чу, че Роз е изчезнала.

„О, Роз, къде си, по дяволите?“, попита наум Маги. „И ако си добре, защо, защо не се обадиш?“

Но и тук, във „Вандина“, изглежда, нямаше задоволителен отговор.

Разказа на Майк какво се бе случило във „Вандина“, докато двамата вечеряха в селска кръчма. Тя беше от местата, по които Маги все още изпитваше дива носталгия, независимо от живописните таверни, с които вече свикваше в Корфу. Беше много приятно да ядеш на маси с чисти карирани покривки и да виждаш и да чуваш морето. От разнообразното меню на черната дъска със специалитетите за деня Маги си избра домашна пържола и пай с бъбреци — най-английското от всички ястия. Когато ѝ го поднесоха, през дупчиците на дебелия тестена кора подканващо се издигаше пара, но Маги почувства, че няма никакъв апетит. Откакто си тръгна от „Вандина“, напрежението ѝ все повече нарастваше, затова ароматът на пържолата и соса леко я замая.

Майк обаче не беше от хората, които позволяват на тревогите да засегнат апетита им. Той също си поръча пържола и пай с бъбреци и за минути изпразни и двете чинии, плюс още една с пържени картофи.

— Истински картопки, не френски — каза той със задоволство. — Сега ми разкажи какво направи във „Вандина“ — попита и отпи голяма глътка от високата бирена чаша.

Маги му разказа. Обеща на Лиз Кристофър да пази тайна, но според нейните разбирания споделянето с Майк не се броеше.

— Е — въздъхна той, когато тя свърши, — това е добра, интригуваща история наистина, но не виждам с какво може да ни помогне. Особено след като Лиз не ти е казала кой би могъл да е виновен за изтичането на информацията от „Вандина“.

— Знам. А това, че не трябва да го кажа пред Дина, е още една пречка. Не мога да си представя какво бих научила от нея утре вечер, без да повдигна този въпрос. Цял следобед се обаждах на всички стари приятели на Роз, за които успех да се сетя. Чувствам се като в задънена улица, Майк. Честно ти казвам, не знам какво да правя по-нататък.

Той замислено кимна:

— И аз така се чувствам. Същото изпитвах и преди да ти се обадя — пълна безпомощност. Когато разбрах, че идваш, поне видях някакъв смисъл да продължа да се боря, но сега си мисля, че съм се мамил.

— Съжалявам. — Тя спря да се мъчи да яде и остави ножа и вилицата. — Трябва някак си да накараме полицията да приеме това сериозно. Не мога да се отърва от усещането, че се е случило нещо ужасно лошо. Но аз просто не знам какво да направя. Какво казаха за колата й?

— Нали знаеш — паркирана е пред гарата. Те смятат това за доказателство, че е заминала нанякъде с влак и аз мисля, че може да са прави. Колата е заключена и паркирана по всички правила. Кой друг, освен Роз, може да я е оставил там? И защо да я зарязва, ако няма да хваща влак?

— Проверили ли са я? — попита Маги. — Погледнали ли са вътре за нещо, което може да ги насочи към следа?

— Съмнявам се. Според мен са на мнение, че се нуждаят от повече доказателства за това, че нещо подозрително се е случило с Роз, за да разбият напълно законно паркирана кола. Ти какво имаш предвид?

— Всъщност не знам. Но какво ли не оставя човек в колата? Чудя се дали Роз няма резервни ключове. Ако не мога да ги намеря, ще отида да проверя сама.

— Не е лоша идея. Но някак си не мога да си представя Роз да остави нещо важно в колата.

Маги не отвърна. Прав беше, разбира се. Роз не си разхвърляше нещата наляво и надясно, беше прекалено организирана. Но точно това беше най-притеснителното. Толкова много неща не се връзваха с характера на Роз. Маги се въздържа да изкаже на глас мислите си. А това, което наистина я интересуваше, беше дали няма доказателства, че някой друг е бил в колата на Роз. Брендън може би?

— Искаш ли още едно питие? — попита Майк.

Тя поклати глава.

— Мисля, че не.

— Значи да тръгваме?

— А ти не искаш ли още едно? Ако е така, не се ограничавай заради мен.

— По-добре да не пия. Не искам да се издъня, като шофирам.

— Можем да се върнем в къщата на Роз и да пием кафе.

— Добра идея. С удоволствие бих избягал от този шум.

Той посочи към автомата за електронни игри в ъгъла. Когато влязоха, Маги дори не го забеляза, но сега групичка младежи пускаше монети. Непрестанното свистене и тракането на изсипващите се от време на време пари в металната кутийка бяха дразнещи.

— Сигурно носи добри доходи — каза Майк, — за да се решат наемателите да го оставят в тази приятна кръчма.

Слънцето беше залязло. Докато вървяха към колата, Маги придърпа жилетката си. Беше широка артистична дреха от бял памук, но изобщо не топлеше. Маги потръпна, когато хладният бриз се спусна през паркинга.

— Студено ли ти е? — попита Майк.

— Добре съм. Само дето още не мога да свикна с английското време след Корфу.

— Сигурно. — Майк отключи колата и се пресегна, за да отвори другата предна врата. — Не съм уверен, че ти благодарих достатъчно, Маги, задето захвърли всичко толкова бързо и дойде тук.

— Нямам нужда от благодарности — каза Маги, докато пристягаше колана си. — Роз ми е сестра в края на краищата. И аз се тревожа за нея.

— Какво казва съпругът ти?

— Не беше много доволен, че се изстрелях така — призна си Маги, като нарочно смекчи реакцията на Ари. — Но няма да почувства

отсъствието ми, тъй като животът му ще стане малко по-лесен. Предполагам, че ще живее в града, докато ме няма, вместо да пътува от Касиопи до Керкира и обратно по два пъти на ден, както обикновено прави през лятото. Имаме апартамент в Керкира точно за такива цели.

— Какво точно работи той?

— Архитект е. А Корфу се разраства. Всеки, Който има парче подходяща земя, иска да построи върху него хотел или жилищен блок. Хората внезапно се събудиха и осъзнаха факта, че туризмът носи благосъстояние и с него по-лесно можеш да се прехранваш, отколкото с отглеждане на маслини. Повечето малки кафенета и таверни се появиха, защото тези, които живеят на по-главните улици или до плажа, разбраха, че трябва само да продават нещо освежително — и посетителите започват да се тълпят. До неотдавна повечето от тях бяха невероятно бедни. Сега изведнъж се оказаха собственици на печатница за пари, но не знаят добре какво да правят с нея. Те са просто едни емоционални хора, много държат на семейството и религията. Само се надявам нахлуването на западния свят да не ги промени коренно.

— Звучи ми, сякаш ги харесваш.

— Така е, те, общо взето, са добри. Взemi само семейната им йерархия — тя е ужасно силна. Както е било у нас, да кажем, преди петстотин години. Заради големите им семейства винаги има кой да стои при децата и те растат със силен респект пред авторитетите. И най-важното — не правят нищо лошо, защото ще навлекат срам за семейството.

— Тази система май ще е много подходяща за някои мои ученици — каза сериозно Майк.

— Със сигурност помага да не се отклоняват от правия път. Уверявам те, че една майка в Корфу е авторитет, с който всички се съобразяват.

— От печалния ти тон си правя заключение, че имаш — известен опит с майките от Корфу.

— Може и така да се каже. Прекрасно е, ако си роден с такава нагласа, предполагам. Но аз не съм.

— А как стана така, че се омъжи за човек от Корфу? — попита Майк, като намали на едно кръстовище и после пак даде газ.

— Срегнах го, когато беше тук на специализация.

— И ти ли си ходила в колеж?

— О, не — разсмя се тя. — Роз беше винаги умницата в нашето семейство. Аз бях секретарка, е, всъщност машинописка. Ари дойде на стаж във фирмата, в която работех.

Тя млькна и си спомни как точно се случи. Той ѝ изглеждаше така невероятно романтичен, напълно различен от всички други момчета, които познаваше. Когато я покани да излязат, тя се развълнува. Цялата им пламенна връзка премина шеметно и стремително като в мъгла. И когато той ѝ предложи да се оженят, тя изобщо не се поколеба. Толкова се страхуваше, че би могла да го загуби, когато той се върне в Корфу, че въобще не се замисли над реалностите, които я очакваха.

— Май си бях загубила ума — каза тя сериозно.

— Съжالياваш ли? — Той я погледна косо, после бързо добави: — Не исках да нахалствам.

— Няма нищо. — Тя прехапа устната си. — Ами да, ако трябва да бъда честна. Но такъв е животът, нали? Нищо не става така, както го мислим.

Бяха стигнали до къщата. Майк спря пред вратата, но не изгаси мотора.

— Ще влезеш ли за кафе? — попита тя.

— Помислих си, че може да искаш да си легнеш рано. Би могла, но не ѝ се искаше той да си тръгва и тя да остане сама с празнотата и тревогата си. Изненадано осъзна, че подсъзнателно бе очаквала да види светлини в прозорците и колата на Роз — като по чудо отпред. Сестра ѝ не можеше просто да е изчезнала. И все пак беше...

— Моля те, заповядай вътре на кафе — каза тя.

— Добре, щом настояваш. — Той угаси мотора, обърна се и ѝ се усмихна. Неочаквано нещо в нея трепна, странно спираловидно усещане, което имаше много общо със секса. Шокира се от този явен знак на физическо привличане и изведнъж се почувства объркана.

— Може да има някакво съобщение на телефонния секретар — каза, тя глуповато.

Имаше, но само от майка ѝ.

„Маргарет, там ли си? О, скъпа, наистина много мразя такива неща! Милинка, ти не ми се обади, чаках те цяла сутрин. Можеш ли да дойдеш утре? За обяд може би? Хари ще играе голф и можем хубаво да си поговорим. Много поздравя на Роз, ако я видиш, може би и тя ще

може да дойде. Чудесно ще е отново да сме всички заедно, също както едно време. Чао засега, милинка!“

— Не думай! — избухна Маги. — Тя просто не може или не иска да приеме, че Роз е изчезнала.

— Сигурно така е по-добре. Няма смисъл да я тревожим, докато не сме сигурни, че наистина има защо.

Маги се изсмя.

— Виждам, че не познаваш добре майка ми. Тя не се тревожи, ако не броим суетенето ѝ около Хари за тревога. За нея истината е прекалено изтощителна.

Тя последва Майк до кухнята. Моментният емоционален взрив, който я заля в колата, беше преминал.

— Значи няма да ѝ се обадиш? — попита я.

— Не тази вечер. Може би вече прави какао на Хари. — Тя посегна през него към чайника и чувството отново се появи: тялото ѝ се събуди като от докосване.

— Какао звучи добре — каза той, явно в неведение. — Не съм пил какао от години. Напомня ми за зимните вечери пред горящата камина, когато току-що съм се изкъпал и съм готов за лягане.

— Имаш предвид — когато си бил момче.

— За жалост — да. Апартаментът ми е с акумулиращи печки. Камините сякаш изчезнаха заедно с какаото. Роз няма какао, предполагам? — Той започна да отваря шкафовете, да премества нещата вътре. — Ето! Какво е това, ако не какао? Никога не съм я виждал да го пие.

— Може да го е слагала в сладкиши. Искаш ли?

— Защо не? Ако има достатъчно мляко.

— Тогава сядай, аз ще ти го донеса.

Малката всекидневна на Роз беше изключително уютна. Меки пухкави кресла, облечени в басма, плетена маса с покривка и надиплени пердета. Майк се бе изтегнал в едно от креслата с вдигнати върху табуретката крака. „Изглеждаше съвсем като у дома си, защо не?“, попита се Маги. Може би прекарва доста време тук с Роз. Тя остави чашите на масата и отиде да дръпне пердетата.

— Е — каза, като нарочно насочи пак разговора към изчезването на сестра си, — какво мислиш, че трябва да правим сега?

— Честно казано, не знам. — Той отпи каймака на какаото от керамичната чаша. — Хубаво е!

— Ще проверя тук за резервни ключове за колата и ще видя дали мога да се сетя за някой друг, когото Роз познава. Ще разгледам личните и книжа и вещи. Не ми се иска да го правя, но... — Маги седна на стола, който бе най-далеч от Майк, за да увеличи дистанцията между тях колкото бе възможно.

— Ти като че ли направи всичко, което трябваше, за един ден и не откри нищо.

— Е, не е точно така. Поне разбрах какво е имала предвид, като е казала, че „нещо странно“ се случва във „Вандина“. — Тя се поколеба, сякаш се страхуваше да произнесе мисълта си, която подсъзнателно я тревожеше. — Майк, нали не смяташ, че е подозирала някого и затова ѝ се е, случило нещо?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами това е голям бизнес. Може би са заложили много пари. Ако е открила, че някой е замесен в индустриален шпионаж, дали не биха... ѝ причинили нещо лошо, за да я отстранят?

— Звучи ми доста пресилено. — Той се намръщи. — Струва ми се, че ако някой е отвлякъл Роз, той най-вероятно е смахнат.

— Като Брендън, искаш да кажеш. — Тя забеляза невярващото му изражение и побърза да продължи: — Все още се съмнявам в него, Майк. Той ме излъга — шалът ѝ в апартамента му го доказва. Предчувствам, че нещо не е наред. Нали не предполагаш, че той може да е...

— Започвам да си мисля, че може би полицаите са правила ние грешим. — Майк се размекваше от какаото, гласът му звучеше лениво. — Вероятно Роз е заминала нанякъде по свое желание. Да вземем това във „Вандина“ например. Ако е подозирала някого, че е „къртица“, както се изразяваш, много е възможно да се е изстреляла на мига, за да провери някаква улика. Ако всичко е толкова поверително, тогава тя няма да иска никой да знае къде и защо е заминала.

— Но я няма повече от седмица!

— Всъщност това не е чак толкова много.

— А защо не ти се е обадила? Трябва да се е сетила, че си се върнал и ще се тревожиш за нея.

— Може би вече не съм важен.

Маги рязко го погледна. Никога не бе предполагала, че може да долови такава нотка в гласа му. Нотка на... какво? Примирение? С лек оттенък на горчивина? Не беше сигурна, но изведнъж ѝ хрумна как Брендън май спомена, че е видял Роз с друг мъж в Клифтън, мъж, който не е бил Майк. Тогава си бе помислила, че той просто се мъчи да отклони вниманието ѝ от себе си. А сега изведнъж се почуди дали всъщност не бе казал истината. Дали имаше друг мъж в живота на Роз? Някой, за когото не знаеше нищо? Може би е заминала с него? Но някак си не се връзваше. Гласът на Майк прекъсна разсъжденията ѝ.

— Имам чувството — каза той, — че Роз ще се появи всеки момент. И изобщо няма да ѝ стане весело, ако сме докладвали в полицията, че е изчезнала.

Маги въздъхна и поклати глава. Искаше ѝ се и тя да е толкова сигурна.

Когато той си тръгна, тя се приготви за лягане — отново в леглото на Роз. Но въпреки че краката ѝ я боляха, а очите ѝ горяха, сънят не идваше.

Независимо какво казваше Майк, тя все още ужасно се тревожеше за Роз. Много мило, че я успокояваше за Брендън, но той не го познаваше добре, не знаеше на какво го прави способен налудничавата му ревност. А Роз е била там, в неговия апартамент — шалът ѝ го доказваше.

Що се отнася до шпионажа във „Вандина“, това си беше още една неразгадана тайна.

Но тази вечер не само страховете ѝ за безопасността на Роз не ѝ даваха мира. Както и да се опитваше да не мисли за него, привличането ѝ към Майк я тормозеше неспирно.

Предполагаше, че това се случи заради двете чаши вино, които изпи почти на гладно. Но чувството ѝ беше толкова силно и неочаквано, толкова възбуждащо! Почти бях забравила, че може да се изпитва подобно нещо, помисли си Маги и благодари на небесата, че успя да го прикрие.

Но топлината на спомена бе съблазнителна. Знаеше, че е глупаво, но с тази мисъл се унесе в сън, усмихвайки се.

На другата сутрин се събуди с ужасно главоболие.

От време на време я налягаше мигрена, която я караше да се чувства, сякаш през слепочията ѝ я пробуждаха нагорещени шишове.

Пред погледа ѝ изскачаха звездички, гадеше ѝ се. Понякога това продължаваше с дни, а ако имаше късмет, преминаваше за часове.

Маги изстена. О, господи, мразеше тези дни, особено когато бе планирала толкова много неща. Ще трябва да ги отложи — всичките. Нямахте да е безопасно да шофира, едва можеше да мисли... Единственото възможно нещо беше да изпие хапчетата си, да зарови главата си под завивките и да се надява, че ще ѝ мине или поне ще затихне достатъчно, за да може да спази уговорката за вечерята у Дина днес.

С огромно усилие Маги стъпи на пода. Когато се изправи, нажежените шишове промушиха слепоочията ѝ и пулсирането в тила ѝ се усили. Замъкна се до банята и намери хапчетата си. Слава богу, че се сети да ги вземе. После си спомни, че майка ѝ очаква да ѝ се обади. Е, нямаше как. Не можеше, просто не можеше да понесе разговор с Дулси сега.

Остави таблетките да се разтворят в чаша вода, преглътна ги с отвращение и допълзя обратно до леглото.

ОСМА ГЛАВА

— Скъпи — каза изваяната червенокоса и сладно се уви около мъжа, — няма нищо по-хубаво на този свят от следобедния секс. Не мислиш ли?

Стив Ломакс прокара ръка през гърдите ѝ — кръгли и стегнати дори и когато се навеждаше, после надолу по корема ѝ, все още леко лепкав от близостта.

— Аз пък винаги най-много съм харесвал сутрешния.

Тя се засмя звучно.

— Боя се, че трябва да изключиш сутрините, що се отнася до мен. Сутрин трябва да се събуждам до съпруга си. Ако не съм там, той много ще се разстрои.

— Обзалагам се, че ще го направи, това копеле с късмет! — каза Стив, но знаеше на чия страна е късметът, фактът, че се будеха в едно легло, не означаваше, че след това се любеха. А дори и да го правеха, той нямаше намерение да си позволява да ревнува. Може и да го предпочиташе сутринта, но се чувстваше напълно доволен и в хотелската стая след вкусен обяд и няколко чаши „Курвоазие“. Хубава храна, хубави напитки и хубава жена — това беше ненадминато съчетание. След трудните години на нефтената платформа в Северно море то му изглеждаше като рая. Освен Това да се буди твърде често до една и съща жена намирисваше на постоянство, а не това искаше той, със сигурност не сега, а вероятно и изобщо. Свободата и необвързаността бяха повече в стила му. Особено щом съществуваша жени като Джейн Питърс-Браун за, тази цел.

Той леко извърна глава върху възглавницата и погледна към нея. Ярочервената ѝ коса беше разбъркана и стърчеше, но пак изглеждаше ослепително. Гримът ѝ беше почти непокътнат. Някои от жените, с които бе спал, след това изглеждаха ужасно, бяха зачервени и сбръчкани, с петна от спирала под очите, с изтрито червило, което полепваше по него. От време на време се чудеше какво го бе прихванало, та да легне с тях. Но не и Джейн — поне досега. Винаги

когато я погледнеше, пак му се приискваше да я люби. Дина може да я беше открила като дизайнер, но той със сигурност я откри като любовница! Желанието пак раздвижи тялото му и той посегна към нея, придърпа я върху себе си и простена от удоволствие, когато тя го яхна и го прие дълбоко в себе си, подпряла колене от двете страни на тесния му таз.

— Малка вещица! — промърмори той, докато тя повдигаше и спускаше тялото си в променлив ритъм.

Тя не отговори, само разтвори прекрасните си устни в ненаситна усмивка и наведе главата си над неговата. Целуваше и хапеше устата му със страст, която беше дори по-възбуждаща от движенията на тялото ѝ.

Стив притвори очи и се остави да го залее вълните на сладкото усещане, което беше наполовина удоволствие, наполовина болка.

Ето това беше живот! Не би се върнал пак в студения, изнурителен и самотен ад на нефтената платформа, дори това да беше последното място на света.

Благодарение на Бога и на Дина, разбира се, нямаше нужда да го прави.

Джейн Питърс-Браун погледна надолу към красивото лице, сгърчено в пристъп на страст, и се почувства оживена от усещането за власт и победа. Самата тя не бе възбудена този път. За многократния оргазъм беше чела само в списание „Космополитън“, не знаеше какво е в действителност, но не ѝ пукаше. Вече си получи порцията удоволствие за деня. Стив бе прекрасен любовник — е, не толкова добър, колкото си мислеше, а и кой ли мъж беше такъв, но това бе дори по-хубаво. Сега, вместо да се подчини на собствените си желания, тя контролираше напълно него. А тази мисъл я изпълваше със сладко опиянение.

Откакто се помнеше, Джейн копнееше за власт, а тя години наред ѝ се изплъзваше.

Джейн Суийни бе единствена дъщеря на дребен началник в каменовъглена мина в Нотингам. Длъжността на баща ѝ превърна детството ѝ в истински ад. Живееха в къща, собственост на мината — това бе една от придобивките от работата на главата на семейството. За съседските деца тя бе „дъщерята на шефа“. Отбягваха я, защото баща ѝ можеше да наема и уволнява и най-вече да вгорчава живота на техните

бащи, а и защото тяхната къща беше по-голяма и по-внушителна от останалите. Но когато родителите ѝ, опитвайки се да живеят според стандартите, които смятаха, че са достигнали в обществото, я изпратиха в частно училище, тя и там не се записа. Парите не достигаха, заплатата на баща ѝ не бе особено голяма. Таксите за образованието на Джейн и двамата ѝ братя го съсипваха, така че не оставаше нищо за разточителство, което по-богатите ѝ съученички смятаха за нещо нормално. Джейн не можеше да язди, а за повечето други момичета пони клубът бе естествената среда за контакти и запознанства. Говорът ѝ не бе изискан. Семейството ѝ бе запазило повечето от навиците на работническата класа, от която произхождаше. Баща ѝ се трудеше като обикновен миньор и заместник-началник смяна, преди да учи и да стане началник. И най-лошото — тя беше дебела.

Колкото и несправедливо да изглеждаше, в очите на висшестоящите наднорменото тегло е едно от най-тежките престъпления, които едно дете можеше да извърши. Дебелите деца ставаха мишена на шеги и прякори, дори по-грозни от неприличните подмятания за сексуалната дискриминация и расизма. Пълничките често се излагаха в игрите. Изглеждаха абсурдно, когато ги повлечеше последната модна вълна — винаги си мислеха, че има и техния номер от дрехите.

Джейн не бе просто пълна, а и твърде висока за възрастта си. Братята ѝ бяха винаги гладни и семейството свикна да яде по пет-шест пъти на ден. Кнедли и баници с мазни корички, димящи пудинги, препълнени с мармалад и меласа, щрудели с повече тесто, отколкото плодове. На единайсет години Джейн беше метър и шейсет и пет висока и тежеше седемдесет килограма. Като стана на тринайсет и гърдите ѝ започнаха да растат, тя бе пораснала с още 8 сантиметра и бе наддала нови шест килограма.

За капак майка ѝ се мъчеше да пести пари и ѝ шиеше повечето от дрехите. Като се имат предвид размерите на Джейн, това би могло да бъде и предимство, но тъй като госпожа Суийни имаше съвсем бегла представа какво носят тийнейджърките в началото на седемдесетте години, беше истинска катастрофа. Джейн изглеждаше демоде и се чувстваше като прокажена. Изгърбваше се, за да намали височината

си. Безуспешно се опитваше да скрие големите си ръце и крака и често се спъваше.

Естествено момичето мечтаеше един ден от дебело грозно пате да се превърне в лебед. Не само че щеше да е красива, но щеше и да успее в живота. И никой повече нямаше да ѝ се подиграва или да я отбягва.

Когато Джейн наближи петнайсет години, в училището ѝ дойде нова учителка по рисуване. Казваше се госпожица Мейким и беше доста различна от останалите преподаватели, а и от всички, които Джейн познаваше. Госпожица Мейким била хипи в лудото време на шейсетте години и оттогава малко се бе променила. Връзваше дългата си коса на опашка ниско до врата и почти не се гримираше. Носеше тензухени ризи, дълги праметнати поли от индийски памук и удобни сандали с дървени подметки, които тракаха силно, по дъсчените подове на училищните коридори. Като художник вярваше в свободата на изразяването, като учител нямаше никаква дисциплина, а като жена олицетворяваше непосредствеността и ентузиазма на поколението с девиза „Прави любов, а не война“.

Госпожица Мейким веднага забеляза огромната дарба на Джейн, за която другите бяха слепи. Талантът ѝ бе обречен на гибел, защото нямаше кой да го развива. Тя я окуражи да експериментира и да се труди упорито и когато дарбата ѝ започна да разцъфтява под ръководството ѝ, на учителката ѝ се прииска да помогне на срамежливото, непохватно момиче да разцъфне и по друг начин.

— Трябва да си вярваш — увери тя Джейн. — Имаш много да дадеш. Всеки има.

— Никой не се интересува от теб, когато си дебел — отвърна Джейн!

— Това са глупости. Само това, което е вътре в теб, има значение.

— А кой си прави труда да разбере какво е вътре в мен?

— Може би защото ти самата създаваш впечатлението, че усилието няма да си струва. Да знаеш, че другите хора в повечето случаи ни приемат според собствената ни оценка. А ти си се свила в себе си. Ако това, че си дебела, те притеснява — ами добре, не е задължителни да останеш дебела.

— Не мога — каза Джейн. — Майка ми казва, че имам големи кости.

— Това не е пречка да поотслабнеш — каза направо госпожица Мейким.

Седяха в кухнята на къщата ѝ. Тя бе поканила Джейн за упражнения по рисуване, които трябваше да станат по-интензивни, ако искаше да се представи възможно най-добре в натюрморта и композицията на изпита за напреднало ниво. Госпожица Мейким бе убедена, че тя трябва да се яви на този изпит, когато му дойде времето. След като сутрешният урок свърши, беше време за обяд.

— Какво обичаш да ядеш? — попита госпожица Мейким.

Докато Джейн изреждаше, госпожица Мейким слушаше, невярваща.

— Всичко това? Господи! Защо не закусваш с овесени ядки или плодове, вместо с пържени филийки и бекон? Вредно е да поглъщаш толкова въглехидрати и мазнини.

— А вие с какво се храните? — попита Джейн и погледна завистливо кръшната фигура на госпожица Мейким.

— Ами аз съм вегетарианка и ям много варива, свежи плодове и зеленчуци.

— Варива? — повтори озадачена Джейн.

— Боб, такива неща...

— Печен боб?

— Сушен предимно. В консервирания има много въглехидрати — каза строго госпожица Мейким. — Виж какво, в хладилника имам качамак. Ще обядваме с него и с хубава свежа салата, а ти ще ми кажеш как ти се струват.

На Джейн доста ѝ хареса, но не беше сигурна, че би искала да се храни само с това. А и майка ѝ нямаше да позволи!

— Промени навиците си на ядене и ще отслабнеш — посъветва я госпожица Мейким. — При положение, разбира се, че напълно се откажеш от бисквитите и шоколадите.

Джейн се изчерви, чувстваше се виновна, че ядеше каквато ѝ се прииска.

— Ако свалиш достатъчно, за да си купуваш два номера по-малки дрехи, ще можеш да носиш джинси като другите и от това ще се почувстваш много по-комфортно — каза ѝ госпожица Мейким. — А

ако се напънеш за още един или два номера надолу, ще изглеждаш великолепно. С твоя ръст ще приличаш на модел.

Съветите ѝ разпалиха ентузиазма на Джейн. Тя се прибра, твърдо решена да отслабне. Но битката беше жестока. Постоянно беше гладна, понякога ѝ се струваше, че умира за парче шоколад или пакетче бисквити. Но най-ужасното настъпваше, когато трябваше да се бори и с майка си.

— За бога, яж и си избий от главата всички тези диетични глупости — казваше Мери Суийни и тръсваше чиния с пържени картофи и плувнала в масло риба на масата. — Ще припаднеш, ако продължаваш да гладуваш.

— Но аз искам да отслабна!

— И за какво? Много си добре така. Някои момичета изглеждат, сякаш никога не са се хранили нормално през живота си.

Джейн въздъхваше безнадеждно, сипваше храната в чиниите на братята си, когато майка ѝ беше с гръб, и отиваше в стаята си да гризе нискокалорични бисквити, които купуваше с джобните си пари. Съмнително беше дали щеше да ѝ стигне волята да спазва диетата достатъчно дълго, за да има резултат, ако нямаше някакъв допълнителен стимул. Но тя имаше. Беше се влюбила.

Той се казваше Грейъм Тухи. Баща му беше новият шеф на една от другите мини, беше рус и красив и се бе сприятелил с шестнайсетгодишния брат на Джейн — Мартин, с когото бяха връстници. Момчетата постоянно се движеха заедно, плуваха, ходеха на кино и на кръчми, въпреки че родителите им не знаеха за заведенията. Джейн бе сигурна, че там се срещат с момичета и сърцето я болеше от ревност.

До този момент опитът ѝ с момчетата бе незавиден. По дискотеките винаги оставаше скрита в ъгъла, защото никой не я канеше за танц, а бе прекалено притеснителна да играе сама, тъй като момчетата се присъединяваха към групата от момичета. Никой не ѝ беше определял среща. Никой не беше я целувал, въпреки че На Коледа често минаваше под имела с надеждата, че все някой може да опита. Не бе получавала картичка за Деня на влюбените и си мислеше, че ако изобщо такава картичка с нейното име все пак паднеше на килима пред вратата, то щеше да е от някой, който ѝ се подиграва. Слушаше завистливо, когато другите момичета се хвалеха със

завоеванията си, но никога не чуваше най-пикантните подробности, защото те се разказваха шепнешком само на най-близките от компанията, а Джейн не беше от тях. Но сега бе изпълнена с яростна решителност. Все някак щеше да се добере до Грейъм Тухи.

За начало го избягваше, за да не пропилее шансовете си, преди да е готова. Щом килограмите ѝ започнаха да се топят, което тя разбра не от тегликата, защото майка ѝ отказа да вземе въщи подобна вещ, а по това как старите ѝ дрехи взеха да ѝ стоят като на закачалка, Джейн събра смелост да си купи джинси, както ѝ предложи госпожица Мейким. Избра си един магазин за спортни дрехи в града. Трябваше да ги премери в кабинка с летяща врата, а това бе доста смуцаващо при нейния ръст. Но не се отказа, а си купи и тензухена риза, подобна на тези, които носеше госпожица Мейким. Тя падаше свободно над джинсите и прикриваше несъвършеното ѝ тяло. После посети и козметичния магазин и си купи тъмен молив за очи, бледо червило и две големи обеци-халки.

Въщи се облече и се заразхожда пред огледалото. Не беше зле, но още не и съвсем добре. Моливът за очи се бе изметнал и я правеше да изглежда, сякаш не е спала цяла седмица, вместо да ѝ придаде знойния опушен вид, на който се надяваше. А и косата ѝ беше демоде.

Трябва да стана червеночоса, помисли си Джейн. Ако съм червеночоса, Грейъм със сигурност ще ме забележи.

Тя отиде до аптеката на ъгъла и си купи боя, на чийто етикет пишеше „Наситеночестенява“. Прекара следобеда в банята, докато чакаше да изчезне естественият сиворус цвят и докато триеше после боята под ноктите си.

Когато изми косата си, ефектът беше поразителен, но ѝ отиваше. Подчертаваше бледостта на кожата ѝ и открояваше синьо-сивите ѝ очи. Премести пътя си в средата — това правеше лицето ѝ да изглежда овално и интересно вместо кръгло, както преди. Развълнувана от собствената си дързост, тя облече новите джинси и ризата и слезе долу.

Майка ѝ побесня. Каза ѝ, че изглежда като пачавра, което не беше така — приличаше на картина от Ботичели, зряла и пищна. Майка ѝ ѝ заповяда да си върне незабавно нормалния цвят на косата, но Джейн излъга, че боята не се мие. Не беше така, падаше до шестото измиване, според упътването в кутията. А баща ѝ се усмихна така, сякаш я одобряваше:

— За мен изглеждаш добре, момичето ми.

Джейн също му се усмихна в отговор и той я възнагради с едно намигване.

Грейъм и Мартин караха велосипеди някъде навън. Сърцето на Джейн биеше от съдбовността на момента. Тя отиде в градината и се настани на поляната, за да ги чака. Взе си и списание „Космополитън“, което си купи в града, и зорко внимаваше майка ѝ да не види ярките мамещи заглавия на корицата: „Колко народен е вашият мъж?“, „Дебелее ли се от сперма?“ и „Как да намерите своята G-точка?“. Джейн се съмняваше, че майка ѝ знае какво е G-точка, самата тя не беше наясно, преди да прочете статията. Но останалите заглавия не бяха толкова мъгливи и по-малко шокиращи. Джейн нямаше търпение да ги прочете и си представяше как момчетата ще я видят със списанието — добър „аксесоар“ за новия ѝ образ.

Когато чу тракването на портата, ѝ се прииска да избяга и да се скрие. Вместо това събра всичкия си кураж и се нагласи в поза на модел, с подпряна на ръка брадичка. Примамливо тънкият тензух около все още едрите ѝ гърди се опъна, но Джейн нямаше представа за това.

Грейъм се подпря на кормилото на велосипеда си и подсвирна:

— Здравей, хубавице!

След това той винаги я наричаше „хубавице“ и тя все се вълнуваше при тази дума.

— Какво искаш да кажеш с това „хубавице“? Това е сестра ми! — каза Мартин и грубо прибави: — Какво, по дяволите, си направила с косата си?

Джейн не обърна внимание на нетактичността. Стана и тръгна към тях, тесните джинси правеха походката ѝ плавна.

— Не си ми казвал, че имаш такава сестра! — каза Грейъм.

— Но това е просто Джейн, която е направила нещо странно с косата си.

— На мен не ми изглежда странно — вметна Грейъм. За шестнайсетгодишен се изразяваше много гладко и сините му очи блестяха първично и разбиращо. — Мисля, че е хубава.

— Благодаря — каза троснато Джейн.

— Я не се лигави — ядоса се Мартин. Той забута колелото си нагоре по алеята, но Грейъм не го последва.

— Какво ще правиш утре вечер? — попита той Джейн.

Тя сви рамене, а сърцето ѝ биеше много бързо.

— В кметството ще има дискотека. Ще дойдеш ли?

— Може.

— Страхотно! — каза той. — Ще се видим там.

Джейн първо се развълнува, после се ужаси и накрая се притесни. Какво да облече? Похарчи всичките си пари за джинсите и ризата, а просто не можеше да отиде с една от шитите от майка ѝ рокли. На другата сутрин се качи на колелото си и отиде до къщата на госпожица Мейким.

Беше по средата на лятната ваканция. Джейн се страхуваше, че госпожица Мейким може да е заминала, но я намери, седнала в градината, да рисува котката, която спеше под плащещата върба.

— Джейн! — поздрави я тя. — Боже мили, не мога да те позная!

— Промених косата си — каза Джейн. Стана ѝ приятно.

— И не само това! Господи, диетата, изглежда, е направила чудеса! Какво те води насам?

Джейн ѝ разкри притесненията си.

— Знам, че е нахално, но си помислих дали не можете да ми заемете една пола, която да нося с тензухената блуза — довърши тя.

Госпожица Мейким се усмихна.

— Мисля, че мога да направя нещо по-добро. Ела да премериш някои неща.

След минути съдържанието на гардероба ѝ бе разхвърляно на леглото и Джейн си избра една свободна рокля от кремав тензух, поръбена с плат.

— Изглеждаш страхотно! — каза госпожица Мейким, доволна, защото се чувстваше отговорна за преобразяването на Джейн. — Кой е щастливецът?

— Казва се Грейъм.

— Разбирам. Но внимавай, Джейн, струва ми се, че този Грейъм ще реши, че си неустоима, а не ми се иска да се забъркваш в ситуация, за която не си готова.

— О, госпожице Мейким! — оправда се Джейн троснато, но предупреждението ѝ се стори забавно. Беше готова за всякакви ситуации, откакто прочете „Космополитън“ предишната нощ. Постоянно си представяше как заедно с Грейъм събират опит за някои

от нещата, за които беше чела. Какавидата се превръщаше в пеперуда. Джейн беше повече от нетърпелива да разбере какво е животът. Чувствената страна на личността ѝ, потискана толкова дълго под пластове тлъстини, също бе готова.

Нищо особено не се случи вечерта. Грейъм прекара неголямата част от времето с момчешката си компания. Но я изпрати до тях с ръка около кръста ѝ и я попита дали не иска да се разходят пак на другия ден.

— О, да! — каза Джейн, толкова развълнувана, че едва дишаше.

Той пристигна на велосипеда си, който подпря на стената на гаража. Мартин, объркан от посоката, в която се развиваха събитията, се държеше много пренебрежително с него, но Грейъм сякаш нямаше нищо против. Те се разходиха извън селото, покрай мината, в която баща ѝ беше заместник-началник, през полетата между купчините със сгурия и реката. Той я прегърна и започна да я целува. Джейн отговори с жар. Може и да не се бе целувала преди това, но със сигурност ѝ харесваше. А и не беше трудно. След пет минути се чувстваше, сякаш го е правила цял живот. Но усети, че Грейъм е малко стегнат. Не беше срамежлив или нерешителен, но се задъхваше от нетърпение, което го правеше леко непохватен. Изведнъж Джейн почувства, че не тя, а той прави всичко за първи път. Чувството беше приятно.

Тя го остави да пъхне ръката си в тензухената ѝ блуза. Не се чувстваше заплашена, а силна и показва властта си, когато той се опита да разкопчае ципа на джинсите ѝ. Отстрани категорично ръката му и я постави върху ханша си, а в същото време се притисна към него предизвикателно. Направи го естествено като целувката.

— Джейн! — простена той и пак плъзна ръка към ципа ѝ. — Хайде, остави ме само да те докосна!

Не след дълго тя го остави.

Но не би отишла по-далеч, не и този път. Беше прекалено скоро и освен това се забавляваше да му позволява по малко, да го кара да я моли, това по-голямо красиво момче, да си играе с него като с риба, лапнала въдицата. Това беше най-вълнуващото от всичко — да чувства вихрените му емоции в ръцете си.

Всеки път, когато излизаха, тя го оставяше да отиде малко по-далеч. Щом прецени, че ако го подразни още малко, ще си намери белята, му предложи да си купи презервативи. Изобщо не ѝ мина през

ума, че би могла да прозвучи пресметливо, а тя нямаше още шестнайсет години. Само знаеше, че се захваща с нещо, за което по рождение е добра.

Първия път беше истинска катастрофа, но вината не бе нейна и тя не се почувства унижена, а още по-силна от когато и да било. Неговото суетене, зачервеното му лице и трескавият край я накараха да повярва по-силно от всякога в превъзходството на жените. Никога в живота си Джейн не се бе чувствала заплашена от мъж, така беше и сега. Майка и командваше къщи, момичетата в училище я караха да се усеща глупава, недодялана и нежелана. Мъжете не правеха така. С тях тя беше като пчелата-царица — даваше им се или се отдръпваше по свой избор.

— Ще се видим ли утре? — попита Грейъм.

Тя все по-уверено си играеше на власт.

— О, не утре. Имам много работа. Но в града дават един филм, който искам да гледам. Ще ме заведеш ли в неделя?

— Да, щом искаш... — Но разочарованието му беше очевидно.

Джейн се усмихна наум.

— Не бихме искали да правим това прекалено често, нали? Мисля, че трябва да го запазим за наистина специални случаи.

Грейъм нямаше друг избор, освен да се съгласи.

До края на лятото всичко свърши, изчерпа се, както често става с невръстните връзки. Но промени Джейн завинаги.

Въпреки постоянното мърморене на майка ѝ, тя продължи да боядисва косата си червена, но реши да не отслабва повече. Момчетата, изглежда, я харесваха каквато си беше, в стандартните размери. Тълпяха се около нея — отчасти заради външността ѝ, отчасти заради репутацията ѝ. Момичетата в училище започнаха да я гледат по друг начин и да я ухажват с надеждата, че и те ще бъдат открити за света от някой Грейъм Тухи.

Успехът в обществото даде на Джейн увереност, с която да се развива и в други области. Получи пълни шестици по рисуване на изпитите за средно и напреднало ниво и стана първенец на класа. Постиженията ѝ я отведоха в няколко известни универсални магазина, но тя не остана дълго там. Беше нетърпелива, жадна за развитие, винаги търсеща нови предизвикателства, нови хоризонти за завладяване.

Промени изписването на името си и се сдоби със съпруг — Дрю Питърс-Браун. Срещна го в художественото училище и го хареса най-вече защото семейството му има\не добро положение в обществото. Бяха почти аристократи и това предлагаше на Джейн статуса, към който винаги се бе стремил.

Бракът им беше необикновен. Дрю беше бисексуален, по-скоро хомо. Преди години за известно време бе свирил в прилично успяла рокгрупа и въпреки че сега предпочиташе да рисува шедьоври, бе запазил вкусовете, придобити в онова време — хубаво уиски и изискани отлежали вина, луксозни ресторанти и ваканции в чужбина, да не говорим за употребата на някои забранени вещества. Баща му отказа да плаща за разпуснатия му живот, въпреки че можеше съвсем лесно да си го позволи, и Джейн трябваше да се нагърби да допълва малкия му доход от продадени картини.

Тя го правеше с удоволствие. Откакто той се отдаде на предпочитанията си към мъжете-, нямаше никаква сексуална власт над него, но компенсираше, като се разпореждаше със семейния бюджет.

Постът във „Вандина“ се откри, когато убиха Ван и Дина имаше нужда от помощ. Работата ѝ харесваше по много причини, не на последно място защото „Вандина“ беше едно от най-престижните имена в света на модата. Кандидатства и я взеха, двамата с Дрю се преместиха в извънградска къща близо до фирмата. Жилището им бе идеално за работата му и всичко изглеждаше прекрасно.

Стив беше последното разкошно допълнение. Реши да го има веднага щом го видя, точно както преди време бе решила да има Грейъм Тухи. И го завоюва точно толкова решително. Разбира се, той бе сигурен, че е инициаторът на връзката, но Джейн нямаше нищо против да си мисли така. Нека му оставя някаква илюзия, реши тя, заради гордостта му.

Но той се оказа по-голямо предизвикателство от всичките ѝ други завоевания от години. А и беше син на Дина — това го правеше още по-пикантен. Освен това в него имаше някаква твърдост, която ѝ създавайте усещане за... опасност.

Джейн погледна пак към красивото лице, почувства с длани твърдите мускули на плещите и ръцете му, стегнатия му тесен таз под нейния закръглен ханш — и се усмихна.

Не е лошо за едно невзрачно дебело момиче, помисли си тя. А това е само началото.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Към обяд мигрената на Маги започна да затихва. Клепачите ѝ тежаха, сякаш бе дрогирана или бе спала прекалено дълго, но поне ужасната остра болка изчезна. Когато се осмели да стане, разбра, че вече не трепери и не ѝ се гади.

Живна и отиде да вземе роклята на Роз. В тежките случаи мразеше не само ужасната болка, от която направо ѝ се искаше да умре, но и пилеенето на време. А сега, когато трябваше да продължи да търси Роз, я мразеше повече от обикновено.

Слезе долу, все още в очакване болката и световъртежът да се върнат, но движението не влошаваше положението ѝ. Направи си силен чай. Не беше хубаво да пие кафе, когато имаше мигрена — знаеше го от опит. Изцеди пакетчето в чашата и добави малко мляко.

С чая изпи още две таблетки — нейните „спасители“, както ги наричаше — и загриза една препечена филийка. Дотук — добре. Докато ядеше, телефонът иззвъня. Звукът прониза мозъка ѝ и тя вдигна слушалката колкото можа по-бързо.

— Маргарет, ти ли си? Или пак е онази проклета машина? Беше майка ѝ. Сърцето на Маги се сви.

— Аз съм.

— Къде си? Чаках те за обяд.

— Мамо, не съм казала, че ще дойда днес. Щях да ти се обадя, но имам мигрена...

— О, така ли! — Тонът на Дулси беше укорителен и Маги си спомни колко малко се интересуваше майка ѝ от такива неща като здравето на другите. Дори като деца Роз и Маги се бяха научили да не очакват много състрадание. Според Дулси шарката и заушките бяха само още една пакост, нарочно извършена, за да ѝ създадат неприятности. Настинките и кашлицата бяха източник на изключително раздразнение. „Не можеш ли да не кашляш? — питаше тя. — Опитай се да спреш, иначе ще ме подлудиш!“ Винаги твърдеше, че главоболията на Маги са на нервна почва. „Тя не разбира — беше

казала веднъж Роз. — Едва ли ѝ се събира и един ден боледуване за целия ѝ живот.“ Така беше — въпреки крехката си външност, Дулси се радваше на прекрасно здраве.

— Не знам откъде те прихващат такива неща! — каза тя сега с презрение. — Трябва да се посъветваш с лекар.

— Съжалявам. — Маги се чувстваше прекалено изтощена, за да спори.

— Е, поне ти не си изчезнала — каза Дулси, намеквайки, че изчезването на Роз, както и мигрените на Маги, са поредните преднамерено причинени неприятности. — Кога мога да очаквам да те видя?

— Не знам — отвърна Маги. Търпението ѝ се изчерпваше. — В момента първата ми грижа е да разбера какво се е случило със сестра ми. Ще ти се обадя, обещавам. — Тресна слушалката и веднага се почувства виновна. Защо позволяваше на майка ѝ да я дразни? Винаги ставаше така — неконтролируемо раздразнение, последвано от синовни угризения. Навярно другите хора нямаха такива полюсни отношения с родителите си. При Ари със сигурност не беше така. Той обожаваше майка си и ѝ угаждаше, без да се срамува.

Докато беше в коридора, Маги провери пощенската кутия, но днес не бе пристигнало нищо. Допи чая си и си направи още една чаша. Главоболието определено отминаваше и тя живна от облекчение. Дори си помисли, че ще може да похапне нещо — малко супа от консерва или печен боб? Отвори вратата на малкия килер на Роз, за да види какво би намерила там, и веднага видя ключовете, които висяха на закачалка за чаша на нивото на погледа ѝ.

Резервните ключове на Роз! Маги реши да пропусне супата и направо да отиде в Бристъл, за да провери колата. Взе си набързо една вана и топлата вода още повече я съживи. Когато излезе от къщата, като все още се движеше по-бавно от обикновено, от главоболието беше останало само едва забележимо пулсиране в черепа.

Докато караше към Бристъл, си мислеше за Майк и искрата на привличане, която припламна у нея. Струваше ѝ се, че всичко е станало насън. Но когато влезе в натовареното движение към града, Маги, която от години не бе ходила в Бристъл, трябваше да се съсредоточи, за да си спомни по коя улица да стигне до гарата. Имаше ремонти до моста за Бат, които причиняваха задръстване и объркване,

но тя най-накрая се пребори с тях, зави към площадката пред гарата и намери място за паркиране. После тръгна да търси колата на Роз и я откри, спряна недалеч от нейната.

Както и бе очаквала, автомобилът беше изрядно почистен и подреден. На задната седалка имаше сгъваем чадър и копринен шал — Роз обичаше много копринените си шалове. До задното стъкло лежах кутия с хартиени салфетки, гюдерия, пътна карта и портфейл с документите на колата. Дотук — нищо съществено, помисли си Маги. Сетне се мушна на шофьорската седалка и мълчаливо се загледа в таблото, покрито вече с тънък слой прах. Опитваше се да се пребори с разочарованието си. Роз бе изхвърлила всеки боклук, а нейната кола би била изобилен извор на информация. Безполезна наистина, но говореше за всичко, което е правила дори през предишната седмица. Списък с покупки, празни цигарени кутии, обвивки от бонбони и използвани салфетки. Отвори пепелника, разбира се — нямаше фасове, Роз не пушеше. Само един талон от паркингов автомат с дата отпреди две седмици, от който ставаше ясно, че колата е била паркирана четири часа в близкия град Бат.

Маги се облегна назад, с ръце на волана.

Изведнъж изстина. Несъзнателно бе изпънала крака към педалите, но не ги почувства под краката си. Побиха я тръпки. Изправи се и пак протегна крака. С върха на пръстите достигна спирачката и амбреажа, но първото ѝ инстинктивно подозрение се потвърди.

Не можеше да кара колата при такова положение на седалката. Със сигурност и Роз, която бе няколко сантиметра по-ниска от нея, не можеше да шофира така. От полицията казаха, че щом колата е паркирана на гарата, значи Роз трябва да е заминала нанякъде с влак, което означавало, че е тръгнала по своя воля. Но положението на шофьорската седалка доказваше без съмнение друго.

Не Роз е карала колата и не тя я е паркирала.

Маги погледна часовника си. Шокът от откритието бе предизвикал отново болка в главата ѝ. В момента мислеше само, че иска да говори с Майк.

Стрелките на часовника показваха 3,24. Прекалено късно, за да се обади в канцеларията на училището, в което той преподаваше. Знаеше, че училищните канцеларии затварят с последния звънец. Дали

Майк си бе тръгнал? Сигурно в момента няма часове, но може да се занимава с някаква допълнителна работа или да си почива в учителската стая на чаша чай?

Маги трескаво заключи колата и затича към своята. После потъна в следобедното движение. Задръстването до моста за Бат беше кошмарно — цареше истински хаос. Седеше напрегната, наведена към волана, надявайки се да се отвори някаква пролука, за да мине. Знаеше горе-долу къде е училището на Майк, но не и домашния му адрес. Ако си тръгне от училище, преди тя да стигне там, нямаше представа как да се свърже с него, а и заради вечерята у Дина Маршал нямаше да може да го види тази вечер.

След задръстването до моста за Бат движението беше сравнително спокойно. Маги натисна педала колкото ѝ стигаше смелост, докато търсеше посоката към училището. Загуби се. Трябваше да признае, че всичките улици ѝ изглеждат еднакви — редове от къщи, малка редица магазини, няколко високи блока. Никога нямаше да го намери, дори и да бе спокойна. Няколко жени бутаха детски колички по тротоара. Маги спря, свали стъклото и попита за посоката. Ръката ѝ трепереше толкова много, че едва завъртя дръжката.

За голямо нейно облекчение жените знаеха училището, упътиха я зад ъгъла. Тя тръгна по техните обяснения и видя порта с огромен надпис, над която се простираха мръсни сиви сгради. И — не беше за вярване — игрище, на което играеха крикет.

Маги паркира на шосето и когато приближи, видя Майк. Увлечен в играта, той не я забеляза, докато тя не стигна до него.

— Маги, какво правиш тук?

— Майк, слава богу, че те намерих! Трябва да говоря с теб.

— Защо, какво се е случило?

Тя на един дъх му разказа, за колата.

— Роз не може да е била последният човек, който е карал автомобила, Майк. Няма как да стигне педалите. Роз не я е паркирала пред гарата.

— Сигурна ли си, че седалката не се е плъзнала назад, докато си ровела? — Лицето му беше замръзнало.

— Не, не мисля. Щях да забележа, сигурна съм, Майк. Трябва да кажем на полицията за това.

— Не си ли им съобщила още?

— Не, исках първо да ти го кажа, трябва да има значение, нали? Това е сигурна улика. Може би сега ще ни обърнат внимание. Искам да кажа, че в колата не намерих нищо друго, което да ми подсказва кой може да е карал, но хората от тяхната лаборатория могат да я прегледат. Дори това, че е изоставена на гарата, е подозрително.

— Как така подозрително?

— Някой е искал да си помислим, че Роз е заминала с влак по свое желание. Страх ме е, Майк.

— Успокой се. — Той сложи ръка на рамото ѝ. Тя едва се удържа да не се хвърли в прегръдките му.

— Колкото повече неща научавам, толкова повече се уверявам, че нещо ужасно се е случило с Роз. Брендън...

— Мислиш, че Брендън може да стои зад това?

— Ами да, способен е на всичко. А знам, че Роз също се боеше от Брендън. Той е висок, седалката беше нагласена тъкмо като за него. И шалът ѝ беше в апартамента му. Има и още нещо, за което не ти казах. Брендън ми довери, че е видял Роз преди няколко седмици в Клифтън с някакъв мъж.

По докосването му по рамото ѝ тя усети как той леко се стегна.

— С някакъв мъж?

— Така твърди той, въпреки че не му вярвам много. Може да го е казал, за да отклони подозрението от себе си. Мисля, че пак трябва да идем в полицията, Майк, и да им представим новите улики. Мисля...

Рев от игрището накара и двамата да се обърнат.

— Виж какво, Маги, в момента не мога да говоря повече с теб — каза Майк. — Остави на мен, ще се обадя в участъка. Ако искаш, звъни ми, когато се върнеш от Дина Маршал.

— Всъщност аз нямам телефонния ти номер.

— Така ли? — Тя извади бележника и химикала си и той ѝ написа номера. — Ще ми се обадиш, нали, Маги?

Стисна ръката ѝ и тръгна, а тя внезапно изпита желание да го помоли за още няколко минути, сякаш само присъствието му можеше да прогони кошмара. Знаеше, че е глупаво, че Майк беше безпомощен като нея и нищо нямаше да спечелят, ако само говорят. Нищо — освен утешението да споделиш с някого страховете си. Или имаше и още нещо? Когато откри тревожната новина, не успяваше да мисли за друго, освен да я сподели с Майк. Можеше и сама да отиде в

полицията, но не го направи, изтича право при него. И защо? Имаше ли нещо повече от нетърпението да му каже за откритието си? Дали просто не бе искала да види Майк?

Тази коварна мисъл я разлюля, изпълни я с ужас и вина. Маги праметна чантата си на рамо, обърна се и се върна при колата си.

Майк провери какъв е резултатът, поговори набързо с колегата си от гостуващия отбор и се върна да гледа мача. Но умът му вече не бе там. От опит знаеше, че Маги казва истината. Роз винаги държеше седалката доста напред. В редките случаи, когато той шофираше, трябваше да изтегля седалката назад, за да се намести удобно. Възможно беше, както той предположи, да се е дръпнала случайно, докато Маги е претърсвала за улики, но тя щеше да забележи.

Значи — ако Роз не е карала колата до паркинга на гарата, кой е бил? Маги подозираше Брендън, но на Майк не му се вярваше. Логичният му ум не можеше да допусне как изведнъж Брендън може да реши да ѝ причини нещо лошо, след като са разделени толкова отдавна. Но Маги бе видяла шала на Роз в апартамента му... А той ѝ бе казал, че я е видял в Клифтън с друг мъж!

Коремните мускули на Майк се стегнаха. Дали не бе излъгал още веднъж? Както отбеляза Маги, Брендън може да се е опитвал да ги прати за зелен хайвер. Но Майк не мислеше така. Въпреки че това едновременното ядосваше и натъжаваше, той беше почти склонен да повярва, че е истина. Нещо ставаше с Роз в седмиците, преди той да замине, и това беше събудило подозрения у него. Струваше му се, че леко се е отдръпнала, че премълчава нещо, може би имаше някакви тайни. Тогава не искаше да го повярва, и сега не искаше, но не можеше и да отхвърли с лека ръка възможността тя да се е срещала с някой друг.

Не бе мислил за тази възможност много-много, но сега съмнението се загнезди в главата му и засегна най-чувствителното му място — мъжката му гордост. Това отвори стари рани, които нямаха нищо общо с Роз. Те му бяха причинени от Джуди — бившата му съпруга, която го напусна заради друг.

Отново го заболя след всичките тези години. Обичаше Джуди с онази проста, искрена, всепоглъщаща любов, която може да изпитва един обикновен доверчив мъж. Вярваше ѝ, никога не ѝ бе изневерявал

и през ум не му минаваше, че тя може да не му отвърне точно по този начин. Какъв слепец е бил!

Дали и Роз му бе изневерявала като Джуди? Дали и в момента не го правеше с някой друг? А може би горчивият му опит го правеше прекалено чувствителен? В края на краищата Роз никога не му бе давала и най-малък повод сериозно да повярва, че го лъже. Но уликите, които Маги толкова невинно му представи, възкресиха старата болка и все повече увеличаваха подозренията му.

Маги предположи, че положението на шофьорската седалка означава, че някой с по-дълги крака от Роз е закарал колата до гарата и я е оставил там, за да заблуди полицията. Колкото и да му бе неприятно да го признае, Майк се сещаше за много по-проста причина — че този, който е карал колата на Роз, е заминал заедно с нея. Брендън бе казал, че я е виждал с някакъв мъж в Клифтън. Този мъж и шофьорът, който е карал колата, може да са един и същи човек. Той видя възможната връзка веднага щом Маги му го каза. Затова я убеди да не ходи веднага в полицията с новата улика. Представяше си как и там ще направят същото предположение и ако са прави, накрая той ще изглежда още по-голям глупак. Ако го бе напуснала, не искаше никой, най-малко полицаите, да знаят колко много му липсва.

Майк изруга тихо и отново се съсредоточи върху мача по крикет.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дрю Питърс-Браун беше в ателието си — някогашен сеновал, на гърба на преустроения хамбар, в който той живееше със съпругата си Джейн. Прекара деня в рисуване, но преди час бе решил, че е работил достатъчно. Почисти четките си грижовно и прибра маслените бои. После сложи една касета с хевиметъл в дека, взе си топла бира, сви си една цигара от канабис и се просна на широкото легло да я изпуши.

Това, мислеше си той, е най-хубавата част от деня — времето, в което може да се отпусне, размекнат от удоволствие, че за няколко часа е сътворил нещо малко над посредственото, и с допълнително приповдигнато настроение от музиката и канабиса.

Разбира се, имаше дни, в които не се чувстваше така добре. Тогава работата му вървеше толкова зле, че той се потискаше от съмнения, че никога няма да нарисува нещо по-добро от цапаница. Тогава музиката и тревата имаха обратния ефект. Напомняха му, че славните дни са отминали и рисуваха бъдещето в мрачни краски. Но днес денят беше добър и Дрю също се чувстваше отлично.

Той се изтегна удобно на леглото и се замисли за предстоящата вечер. Беше върлинест мъж, облечен бе в раирана риза и кадифени джинси, изпоцапани с боя. Дългата му коса бе вързана на тила на тънка конска опашка.

Може би щеше да отиде до селото и да прекара един час в кръчмата. Обичаше да пие с местните хора, които го наричаха „художника“ и се отнасяха към него като към малко ексцентрична знаменитост. Или може би ще отиде с колата до града на гости на Клиф и Дейвид, негови приятели, на чиято „сватбена церемония“ преди няколко месеца той беше кум. При тях имаше някакъв младеж от Щатите и Дрю нямаше търпение да се запознае с него. Колебаше се над примамливата перспектива, когато изведнъж усети, че не е вече сам.

— Джейн, скъпа, изплаши ме до смърт! — каза провлачено той.

— Ако не си бе пуснал музиката толкова силно, щеше да чуеш, че те повиках.

— Може да не съм искал да чуя — отвърна той малко сприхаво.

— Сигурна съм, че не си. Както и да е, време е да се приготвяш.

— За какво?

— За вечерята у Дина.

— Мамка му!

— Не ми казвай, че си забравил!

— Забравил съм, напълно. Трябва ли да ходим?

— Да, Дрю, трябва.

— Мамка му! — повтори той. — Те са най-досадните лайпари на света. Някой хубав ден ще им го кажа. Това може да разведри гадната им вечеря.

Джейн отиде до леглото, взе кутията е бира от ръката на Дрю и заплашително застана над него.

— Хайде, стига вече, Дрю. Ще дойдеш с мен на вечерята у Дина и ще се държиш прилично. Тези досадни лайнари ти дават възможност да си живееш, както си свикнал, недей да забравяш. Още повече че ако си изиграем картите както трябва, ще ни платят да живеем в разкош до края на дните си.

— Те накърняват артистичната ми природа.

— Нали винаги си мечтал за замък във Франция или имение в Италия? Точно в този момент ти казвам, че от рисунките си никога няма да спечелиш достатъчно да си купиш дори и колиба! Да, скъпи, знам, че си добър, но художниците винаги ги оценяват след смъртта им, а това няма да помогне много и на двама ни. Така че бъди добро момче, ела да си вземеш душ, приведи се в приличен вид и задръж гнева си към нещастните досадни лайнари за няколко часа. Ясно ли е?

— Май нямам друг избор. — Дрю въздъхна.

— Не, скъпи, нямаш. — На вратата тя се обърна и му се усмихна снизходително. — Всъщност, ако им дадеш възможност, може да разбереш, че не всички са чак толкова досадни, колкото си мислиш.

— И кой по-точно?

Джейн сви устни, когато си спомни за следобедните изживявания.

— Няма значение, скъпи. Нали така?

— Не, няма значение — каза той искрено.

— Все още не разбирам, Стив, защо си поканил сестрата на Роз на вечеря днес — каза Дина Маршал.

— Мисля, че ти обясних — отвърна безгрижно Стив. — Искаше да говори с теб за Роз. Мисли, че може да знаеш къде е отишла.

— Не знам, не съм наясно, както и всички останали. — Тя се поколеба, а челото ѝ леко се смръщи. — Сериозно ли се тревожи сестра ѝ? Да не мисли, че нещо лошо ѝ се е случило?

— Какво би могло да ѝ се случи?

— Толкова е нетипично за нея да замине по такъв начин. Трябва да призная, че и аз самата съм малко притеснена...

— Помълча за миг и продължи: — Не виждам какъв смисъл има да я каним тук обаче. Не познава никого. Ами ако искаме да си говорим за бизнес? Няма да можем пред нея.

— Мислех, че предразполагането на хората е един от специалитетите ти. А и сама знаеш, че мразиш да се говори за работа на партита. Във всеки случай съпругът на Джейн ще дойде. Той също не е един от нас.

Дина се пресегна през масата да подреди букета от розови пъпки и карамфили.

— Не е точно така. Джейн е маниачка на тема мода и изцяло отдадена на „Вандина“. Сигурно вкъщи говори за това на Дрю.

Стив се усмихна кисело. Очакваше вечерта с нетърпение. Тръпката от опасността да седи на една маса с любовницата си и съпруга ѝ увеличаваше притока на адреналин в кръвта му. А сестрата на Роз също щеше да дойде.

— Прекалено много се притесняваш, Дина — каза той весело. — Ще ти наляя едно питие. Джин и тоник?

— С удоволствие.

Вероятно беше прав. Тя наистина се притесняваше прекалено много, но такава си бе по рождение. Затова Ван ѝ бе толкова нужен, той бе взел притесненията ѝ върху своя гръб. А сега вече позволяваше на Стив да прави същото. Погледна го над очилата си и сърцето ѝ се изпълни с любов. О, толкова беше хубаво да има на кого да разчита, особено на сина си, когото си бе мислила, че повече никога няма да види. Това я правеше хиляди пъти по-щастлива. Стив все още не бе навлязъл напълно в бизнеса, но и как би могъл? Това беше свят, съвсем различен от този, с който бе свикнал. Едва ли имаше по-различни неща

от нефтена платформа и модна империя. Но тя му вярваше напълно. За краткото време, в което беше тук, успя да научи толкова много за управлението на „Вандина“ и тя бе сигурна, че може да поеме още отговорности.

Дина си помисли, че би било прекрасно да отстъпи организацията на някой друг и да се върне към това, което обичаше най-много — дизайна и планирането. Прекрасно щеше да е да се отърве от книгата, от неприятните търговци, от притесненията за бавните доставчици и да ги предаде на някого, на когото има доверие не само защото е способен, на защото е и от семейството. После да се обгради със скици и картони и вдъхновяващи мостри от интересни материали и платове. И щеше да може да си позволи лукса да види реализацията на една идея от началото до края, вместо да го оставя на Джейн, независимо колко компетентна беше тя. Щеше да има време да обмисля и твори през деня, вместо да работи през нощта.

— Помолих Дон да дойде малко по-рано — каза Дина. — Искан да си поговорим за себестойността, преди да пристигнат другите.

Дон Кенеди беше директор на „Вандина“ по счетоводните и финансовите въпроси. Нямаше го през последните два дни, беше долетял в Бристъл този следобед.

— Себестойност! — каза укорително Стив. — Това не можеше ли да почака до утре?

— Утре съм в Лондон, забрави ли? Не, наистина е наложително. Трябва да задействаме нещата, за да компенсираме провала с „Рубенс“.

Стив отпи от уискито, което си беше налял.

— Както ти казах преди малко, прекалено много се притесняваш. Не разбирам защо е целият този шум. „Вандина“ има достатъчно добри позиции, за да бъде засегната от новаци като „Рубенс“. Пазарът на луксозни стоки си е изцяло запазен за нас.

— Защото сме оригинални. О, да, качеството е от огромно значение, но само то не е достатъчно. Клиентите ни очакват да бъдем новатори, обичат да чувстват, че те създават теченията в модата. Искат от нас да водим, а не да копираме другите.

— Ти никого не си копирала.

— Опитай се да кажеш това на хората от бранша или на клиентите, след като „Рубенс“ вече публикуваха плановете си. Знам, че

не е честно, но в бизнеса е така. И ти ще го научиш, Стив, повярвай ми! Но урокът би могъл да бъде много болезнен.

Той я погледна, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Предполагаше, че не бе спала през нощта. Но маската, която представяше пред обществото, си беше същата — блестящата, успяла Дина. Колко хора подозираха, че под тази маска се таи несигурност?

— Е, и как възнамеряваш да решиш този проблем? — попита той, полуусмихнат.

— Точно за това искам да поговоря с Дон. — Сякаш по поръчка се чу шум от мощна кола и скърцането на гуми по чакъла я накара да се обърне към прозореца. — Ето го и него. Ще го приема в кабинета. Виж какво, Стив, ако някой друг пристигне, преди да сме свършили, би ли го посрещнал?

— Разбира се. — Той допи питието си и ѝ се усмихна. — Не се тревожи, Дина, аз съм тук. Можеш да разчиташ на мен.

— За какво е всичко това, Дина? Толкова ли е спешно, че не може да почака няколко дни? — попита Дон Кенеди.

Той я погледна, тя стоеше под властния портрет на Ван. Беше стройна, все още красива жена, елегантна, в малка черна рокля, която открояваше блестящата ѝ руса коса и подчертаваше бледата ѝ кожа. Дон знаеше, че ще направи това, което винаги бе правил — ще застане до нея, когато тя има нужда от него.

Днес му се бе обадила само час след като се бе прибрал, но той не се поколеба. Нещо тревожеше Дина, тя искаше да говори с него и той с удоволствие дойде.

— Е? — попита я с равен глас. С полузакачливия си тон винаги прикриваше дълбоките си чувства към нея. — Какво толкова сериозно се е случило, докато ме нямаше?

Дина бе напълнила отново чашата си, сипа и на него голямо количество от любимото му сухо шери, преди да го покани в кабинета си. Той никога не пиеше концентрати, не му понасяха. Тя отпиваше от джина с тоник и го гледаше право в очите.

— „Рубенс“.

— „Рубенс“? — повтори той.

— Последните ни кандидат конкуренти.

— Да — каза. — Знам ги. Какво са направили?

Дина му разказа.

— Колекцията е почти същата като моята — завърши тя. — Господ знае как се е случило, но стана! Знаеш какво означава това. Няма да мога да направя промоция на новата линия на „Вандина“, както имах намерение. Модните журналисти ще ме разпънат на кръст. И още по-лошо — могат направо да ме пренебрегнат. Нещо трябва да се направи, и то бързо.

— Дина, тук с нищо не мога да ти помогна. — Той поклати глава. — Не съм създател на идеи. Бих искал, но не съм.

— Знам това, Дон — каза тя нервно. — Идеите са моя територия и аз вече съм измислила нещо. Но имам нужда да го обсъдя с теб. Трябва ми спешно да се изчисли себестойността. И твоето одобрение за възлагането на няколко много големи поръчки на най-добрите доставчици.

Той леко се усмихна.

— Че кога „Вандина“ е използвала други?

— Знам, но този път количеството ще направи поръчката прекалено скъпа.

Той повъртя чашата шери между пръстите си — меки бели пръсти с перфектно оформен маникюр, които не бяха вършили и час тежък физически труд през целия му живот.

— Добре, каква е идеята ти?

— Пътни чанти — каза тя задъхано и развъълнувано, както винаги се чувстваше, когато вдъхновението я изпълваше. — Искам да направя колекция от пътни чанти. Куфари — големи, средни и малки, меки борсети, сакове и лесни за носене на рамото чанти за багаж. Някои, разбира се, ще бъдат от свинска кожа. „Вандина“ работи предимно с кожа и всички знаят това. Но също така искам да сложа и естествени материали, които възнамерявах да използвам в новата пролетна колекция. Промазаното зебло например. Така пътните чанти ще станат част от едно цяло. Клиентите пак ще могат да си купуват по един от модните аксесоари, ако така искат, но ще наблегнем върху идеята за цял комплект за пътуване, а дамските чанти ще са само последното звено във веригата. И освен това — не искам да е предназначен единствено за жените. Мъжете много купуват куфари, но се нуждаят и от малки сакове, особено когато летят със самолет. Така ще има поне един модел, достатъчно мъжествен дори за най-грубоватите, който ще е доста по-практичен от обичайния компромис между дипломатическо

куфарче и борсета. Те ще са леснодостъпни „джобове“ за пътните документи, с твърди прегради, в които могат да си слагат очилата, без да се притесняват, че ще се счупят, когато чантата минава през граничния контрол. Ще има и специално проектиран несесер за четка за зъби и подобни неща. О, и самобръсначка, разбира се. — Млъкна, за да си поеме дъх и да отпие от джина с тоник. — Е, какво мислиш?

— Мисля, че доста си се потрудила! Кога измисли всичко това?

— Снощи.

— Просто ей така?

— Трябва да си призная, че не се наспах — каза тя с малко съжаление. — Но иначе нямаше да го измисля, прекалено много се притеснявах за това, което стана с „Рубенс“. Легнах си, както обикновено, но мозъкът ми се луташе насам-натам. Накрая станах, слязох тук и си направих едно силно питие. Спокойно мога да благодаря на дестилиращата компания за вдъхновението си. — Отиде до старинното бюро и извади една папка. — Това са предварителните ми скици... — Хвърли пред него големи листове, покрити с набързо надраскани от ръката на опитен дизайнер рисунки. — Ето така ги виждам — с оригинални очертания и обичайната смесица от материали и, разбира се, знака на „Вандина“. Е, кажи нещо, Дон.

Дон Кенеди поглади рядката коса над плешивината си, както винаги правеше, когато бе напрегнат. Ентусиазмът на Дина беше трогателен, всеотдайността ѝ към компанията не подлежеше на съмнение. Но талантът ѝ го плашеше. Предпазливостта беше основното му качество, с нея той успя да запази финансите на „Вандина“ и въпреки че разбираше, че без вдъхновените видения на Дина нямаше да има какви финанси да управлява, все още се разтреперваше при всяка нейна новаторска стъпка.

Някога се чувстваше единствено отговорен за притока на средства, които да дадат възможност на Дина да реализира предчувствията си за тенденциите. Ван наглеждаше останалото и я възпираше при по-екстравагантните ѝ идеи. Колко пъти беше задушавал проекти на Дина — Дон нямаше представа, може би много, може би никога, това си бе останало само между тях двамата. Сега Дон бе поставен в положението на арбитър и наставник, а той не се чувстваше упълномощен да преценява дали има хляб в нещо, което излизаше извън неговата област на компетентност.

— Няма да е евтино — каза той. — Не сме предвидили в бюджета такива големи разходи за тази финансова година.

— Но можем да си го позволим. Трябва да можем! Не сме някаква малка забутана компания, за бога. Ние сме „Вандина“!

— Така е, но не можем да си позволим отрицателни резултати за полугодieto.

— Дон, правя това заради репутацията ни. Ако не успеем тук, тогава ще трябва да започнеш да се притесняваш и за приключването на годината. Ще имаме успех. Знаем, че ще имаме!

— Говорила ли си с някой друг за това?

— Ти си първият. Не съм казала дори на Стив. Най-напред ми трябваше твоето одобрение от финансова гледна точка. След като вече го имам, ще задвижа нещата.

— Дина, не съм ти казал категорично „да“.

— Но ще кажеш! Ще кажеш!

— Мисля, че ще трябва да го обсъдиш с някой, който има подобър усет за пазара от мен.

— Ще го обсъдя, обещавам. Но утре не мога да направя нищо. Ще бъда в Лондон, както знаеш. А вдругиден ще кача скиците на компютъра. Искам да ги видя триизмерно и как различните материали ще се съчетаят в по-различни пропорции, отколкото на дамските чанти. Но съм сигурна, че идеята е печеливша. Може би в края на краищата трябва да благодаря на „Рубенс“, че ме накараха да премисля всичко!

Той поклати глава. Хубаво беше да види Дина, искряща от ентузиазъм, но предпазливостта се бе сраснала прекалено с него, за да ѝ отговори по същия начин.

— И аз се надявам да е така, Дина, но ще трябва да го обмислим. Лицето ѝ леко помръкна.

— Би трябвало да покажеш повече ентузиазъм!

— Казах ти, Дина — не бих могъл да преценя пазара.

— Но нали мислиш, че идеята е добра?

— Не знам. Бих искал да знам, но честно казано, не е така. Единствената ми грижа е да не се задръстим със скъпи стоки, които да не можем да продадем. А и ми се струва невъзможно да се ентузиазирам от идеята да правим ръчни чанти за мъже.

Веднага щом го каза, съжали за думите си. Изящните ѝ вежди се смръщиха, по челото ѝ се появиха едва забележими бръчки и ъгълчетата на устата ѝ увиснаха, сякаш се готвеше да заплаче. И преди я бе виждал такава, дължеше се на характерната за нея светкавична смяна на настроения — от кипящ ентузиазъм до пълно отхвърляне. За подчинените ѝ и за профсъюзните деятели, за клиентите и доставчиците Дина може и да изглеждаше изпълнена с увереност. Но близките ѝ знаеха за скритите дълбоко в нея колебания, които я мъчеха. Когато преценката ѝ се поставяше под съмнение, Дина можеше да се смачка като спукан балон, защото ѝ липсваше вътрешната сила на вярата в себе си, която привидно излъчваше. В пристъп на нежност той си помисли, че в този момент тя прилича най-много на дете, търсещо одобрение.

С цялото си сърце желаше да я насърчи, но не можеше. Какво щяха да спечелят, ако ѝ дадеше пълното си съгласие, ако ѝ кажеше, че идеята ѝ е добра, когато той самият изобщо не бе сигурен, че това е истината?

Ругаше се наум, че не оправда очакванията. Ван щеше да знае как да го направи. Ван щеше да каже „да“ или „не“ и непогрешимият му инстинкт за успешен бизнес нямаше да го подведе.

Нямаше как да замести Ван нито в компанията, нито в сърцето на Дина, помисли си нещастният Дон. Вдигна очи към властния портрет, сякаш търсеше отговор. Но очите му, които приживе блестяха от енергия, бяха все още пълна загадка. Ван нямаше да му изпрати послание от отвъдното.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мерцедесът, който Стив изпрати за Маги, пристигна точно в седем. Маги бе готова и го чакаше. Пушеше и крачеше нервно, чудейки се какво ще стане тази вечер. Не очакваше с нетърпение партито с непознати хора, които може би щяха да сметнат присъствието ѝ за досадно. Измъчваше се от мисълта дали е подходящо облечена, тъй като нямаше представа как протичат официалните партита у Дина Маршал. Най-накрая се спря на дълго свободно сако и тесни панталони в меки есенни тонове и на корсаж от коприна в екрю, с който се надяваше да не изглежда нито прекалено облечена, нито прекалено съблечена. Но все още не се чувстваше съвсем уверена и от все сърце ѝ се искаше да не бе приемала доста изненадващата покана на Стив. При нормални обстоятелства никога не би и помислила да отиде, но сега се чувстваше задължена да използва всяка възможност да получи и най-малката информация, която може да ѝ подсказва къде е изчезнала Роз. Въпреки че вече все повече ѝ се струваше, че това няма нищо общо с „Вандина“ и „странните неща“ там, а че всички факти водят към Брендън.

Когато шофьорът заобиколи автомобила, за да помогне на Маги да слезе пред къщата на Дина, предната врата се отвори и оттам изникна Стив. Беше неофициално облечен, в бяла риза и светли широки панталони. Маги се зарадва, че не се е издокарал.

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш. — Тонът му беше приятелски и гостоприемен. Лекият американски акцент, който тя забеляза още когато се срещнаха за първи път, му придаваше допълнителен чар. — Заповядай вътре, другите вече пристигнаха.

Когато влязоха, тя чу зад една затворена врата вдясно от нея да долитат гласове, но Стив я накара да подминат и се озоваха в приятна всекидневна. В един от столовете се бе разположил мъж с чаша в ръка. Обутите му в алени памучни панталони дълги крака бяха изпънати напред. Първо на Маги ѝ се стори, че е доста млад, но после осъзна, леко, шокирана, че се е излъгала. Дългата му коса, вързана на опашка

на тила, и ярките цветове на дрехите му я бяха заблудили. Сега вече видя по лицето му, че е малко пиян, между устата и носа му имаше бръчки, а под очите — тъмни сенки. Издадените му скули имаха син оттенък, който контрастираше на бледата му кожа.

Малко засрамена, Маги бързо извърна поглед към втория човек в стаята — една изваяна червенокоса жена, облечена ослепително в крещящо розово. Когато Маги влезе, тя се отдръпна от една ъглова полица за книги, където лениво бе оглеждала заглавията на натъпканите по нея томове. Посрещна погледа на новодошлата с хладна полуусмивка.

— Маги, запознай се с Джейн и Дрю — каза Стив. — Джейн е дизайнер във „Вандина“, Дрю е...

— Професионален безделник — прекъсна го пийналият мъж. Говорът му беше мързелив, но на изключително добре образован човек. Със сигурност беше ходил в частно училище, реши Маги, вероятно Марлборо, или Клифтън Колидж, може би и дори Итън или Ръгби.

— Дрю се шегува — каза рязко Стив. — Той всъщност е много изящен художник. Дрю, Джейн, запознайте се с Маги, сестрата на Роз.

Дали си въобразяваше, или наистина почувства промяна в атмосферата. Не, абсурд, сигурно си въобразяваше. Те трябва да са знаели, че и тя ще дойде. Но изведнъж Джейн сякаш застана нащрек, зелените и очи загледаха по-остро и алените й устни леко, но забележимо се преобразиха в нещо, което не беше съвсем усмивка.

— Сестрата на Роз! Я виж ти! — Тя се изпъна върху високите си токчета и започна да върти чашата между пръстите си с ален маникюр по начин, който беше почти чувствен.

— Маги живее на остров Корфу — информира ги Стив.

— Страната на Джералд Даръл — каза лениво Дрю от дълбините на стола си.

— Не точно. Аз всъщност живея близо до Касиопи.

— Достатъчно близо.

— Какво ще пиеш, Маги? — попита Стив. — Джин с тоник? Шери? Или нещо друго?

Маги хвърли поглед към множеството бутилки, които бяха истинска заплаха за малката чамова масичка.

— С удоволствие бих изпила едно кампари.

— Разбира се. С вода и сода?

— Ако обичаш.

— И резен портокал?

— Чудесно.

Знае как да прави питиетата, помисли си тя. Толкова много хора разваляха кампарито, като слагаха лимон вместо портокал. Тя го гледаше как приготвя напитката, беше сръчен като професионален барман, но усещаше, че Джейн я наблюдава.

— А какво правиш в Англия? — попита Дрю. — Ако аз живеях на Корфу, никога нямаше да мръдна оттам.

Маги се поколеба. Тази вечер бе дошла с ясното намерение да се опита да разбере нещо за Роз, но да започне с този проблем, когато едва бе прекрачила прага, изглеждаше нелепо.

Стив прекосяваше стаята с питието ѝ в ръка и, изглежда, усети колебанието ѝ, затова отговори вместо нея.

— Маги е дошла да види Роз, разбира се. Бедата е там, че Роз изведнъж решила да изчезне. — Той подаде на Маги чашата и очите им се срещнаха почти затворнически, а Маги пак усети, че въздухът за миг се наелектризира, без да може да разбере защо.

Взе питието и отпи с благодарност от леко горчивата смес, която Стив бе разбъркал в идеални пропорции.

— Колко жалко за теб — каза Джейн. Гласът ѝ беше като масло.

— Да... — Маги пак се поколеба, чудейки се дали е още прекалено рано да говорят за Роз, но отново бе спасена, този път от един глас откъм вратата.

— Здравейте всички. Извинявайте, че не ви посрещнах.

Маги се обърна и видя една крехка фигура със сребристоруса коса, облечена в черно. До рамото ѝ стоеше червендалест мъж, не висок от нея, с оплешивяваща коса, сресана внимателно над лъскавото му розово теме. И двамата бяха по-официално облечени от останалите, въпреки че нейната малка черна рокля бе подходяща за всякакъв случай, а неговият тъмен костюм сигурно беше подобен на този, който носеше на работа.

— Дина! Чудехме се къде си! — каза Джейн и я целуна доста театрално и по двете бузи.

— Трябваше да обсъдя един проблем с Дон, а не исках да ви досаждаме.

— Нямахте да ни досадиш. Господи, та аз ставам и лягам с работата, Дрю да ви каже. И какъв беше проблемът?

— Не, Джейн, не сега...

— Сигурно по-късно — каза Дон Кенеди. Той стоеше точно зад рамото на Дина. Като кралски ескорт, помисли си ни в клин, ни в ръкав Маги. — Дина има блестяща нова идея и я пробва на мен. Но не съм аз човекът, който може да даде мнение. Ти, Джейн, си доста по-компетентна.

— Каква идея?

— Нещо, с което да компенсираме провала с „Рубенс“ — каза Дина, — но съм сигурна, че Маги няма да иска да ни слуша как си говорим за работа. Ти си Маги, нали? А аз съм Дина.

Тя ѝ говореше приветливо, но Маги не можеше да не забележи леката скованост в жестовете ѝ.

— Много ми е приятно да се запознаем и наистина се надявам, че не се натрапвам.

— Съвсем не. Всеки гост, поканен от Стив, е повече от добре дошъл. — Но все още оставаше скована. Маги забеляза, че Дина се обръща към нея като към „гостенка на Стив“, а не като „сестра на Роз“. — Да ти представя Дон Кенеди. — Дина посочи към човека до рамото си. — Дон се грижи за финансите на „Вандина“, но освен това е един от най-старите ми приятели.

— На твоє място не бих се съгласил да ме наричат така, Дон — забеляза Стив.

— О, защо, нямам нищо против.

— Струва ми се, че е по-тактично да се каже „един от най-ценените ми приятели“. „Един от най-старите“ звучи, сякаш си вече старец.

Дон стана още по-червен. Никакво чувство за хумор, помисли си Маги. Но Дрю се кикотеше неприятно и Маги започна да не го харесва. Сигурна беше, че е от хората, които злорадстват пред нещастията на другите.

— Ще вечеряме ли? — предложи Дина.

Тя ги поведе през коридора към трапезарията.

— Ти ще седнеш до мен, Маги — каза Стив и дръпна един стол.

— Не е ли странно? — отбеляза лениво Дрю, когато зае мястото си от дясната ѝ страна. — Тук обикновено сядат Роз. Вместо това днес

имаме удоволствието да бъдем в компанията на сестра ѝ.

Настана кратка неловка тишина. Но Стив я наруши безгрижно:
— А удоволствието е наистина голямо.

Джейн се настани точно срещу Маги от другата страна на масата. Когато Стив каза това, Маги случайно погледна и забеляза, че другата жена я наблюдава с искрена неприязън. За нея ли беше предназначен този поглед или просто показваше отношението на Джейн към Роз?

„Не биваше да идвам“, помисли си сконфузена Маги, когато едно хубаво, но изтормозено момиче сервира супата. Трябваше вместо това да се срещне с Дина в офиса ѝ и да не въвлича никого в личните си разследвания. Нямахме как да научи нещо за изчезването на Роз тук. Тази вечер само ще си изгуби времето, и то по доста унижителен за нея начин.

Терзанията ѝ продължиха по време на вечерята. Но до сервирането на пудинга тя започна да се чуди дали има и друга причина да се чувства неловко, освен факта, че беше външен човек.

И останалите не бяха много естествени и спокойни. За хора, които работеха заедно и за които се предполагаше, че са приятели, се държаха направо изкуствено.

Дрю продължаваше да бъде надменен и затвърди впечатлението, че обича да наблюдава и да се забавлява на гърба на другите. Дон Кенеди беше мълчалив и очевидно потънал в мисли. Дина непрекъснато бърбеше, но изглеждаше някак уязвима, сякаш под енергичната ѝ маска се криеше някакво напрежение. А що се отнася до Стив...

Тъй като седяха един до друг, беше неизбежно да не говори предимно с нея. И след като разговорът на масата се обърна към теми, за които тя не знаеше нищо, той просто като добър домакин се опитваше да я включи. Но Маги чувстваше инстинктивно, че има и нещо друго. Не можеше да не забележи кратките скришни погледи към Джейн и се чудеше дали не ѝ обръща толкова внимание отчасти и заради нея. Подозрението ѝ се потвърди от реакцията на самата Джейн. Забеляза, че тя не я харесва. Смееше се прекалено високо, но устата ѝ се изкривяваше и зелените ѝ очи святкаха студено всеки път, когато погледнеше към Маги. Дали просто обичаше да е център на

внимание, или имаше и нещо друго? С жени като Джейн беше невъзможно да се определи.

Когато вечерята свърши, Дина помоли розовобузестото момиче да сервира кафето във всекидневната. Когато другите тръгнаха нататък, тя дръпна Маги настрана.

— Сигурно ме мислиш за много неучтива — каза тя с усмивка, която изведнъж много я подмлади. — Не можах да си разменя и две приказки с теб, Маги.

Тя леко се изчерви, като се чудеше дали Дина не е прочела мислите ѝ.

— Имате и други гости — каза веднага. — А и Стив се погрижи да не ми е скучно.

— Да, забелязах. — Дина пак се усмихна. — Но той ми каза, че ти си искала да говориш с мен за Роз. Не съм сигурна, че мога да ти помогна, но може би сега моментът е добър. Разбирам, че си притеснена за нея.

— Много притеснена. Никой няма ни най-малка представа къде е и аз се чудех дали не е казала нещо на теб.

— Нищо.

— Не е ли споменавала за някакви планове?

— Не, честно казано, и аз бях учудена, че така ме изостави. Много разчитам на Роз. Откакто умря съпругът ми, тя ми беше истинска опора. Всичко това е нетипично за нея, особено след като знае колко работа имаме. Просто не мога да си представя защо е трябвало да замине, без дори да ни каже кога да я очакваме.

Вълнението на Дина беше очевидно искрено и всичките страхове на Маги започнаха да я налягат пак. Колкото и неловко да се чувстваше по време на вечерята, беше ѝ някак си невъзможно да повярва, че нещо ужасно може да се е случило с Роз. Но след като сега се изправи лице в лице с факта, че тя наистина е изчезнала без дума обяснение, Маги почувства как напрежението отново я връхлетя.

— Предполагам, че е невъзможно да е... избягала с някого? — каза нерешително тя. — Искам да кажа, че има сериозен приятел, Майк Томпсън, но се чудех дали няма и още някой в живота ѝ, може би някой женен мъж, да кажем, или... О, не знам!

— Не — рече Дина. Отговорът и беше много бърз и много категоричен. — Не знам да има нещо такова.

— Значи не са се носили никакви клюки из „Вандина“? — настояваше Маги.

— Не съм чула нищо. Не — сигурна съм.

— Разбирам. — Маги се поколеба. — Има и още нещо. Роз е споменавала, че нещо странно става в работата ѝ. Дали не знаеш какво е имала предвид?

— Нещо странно? — Дина се намръщи. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?

— Не знам. — Маги се поколеба. Беше обещала на Лиз да не споменава за подозренията на Роз пред Дина, но какво от това? Много хубаво, че приближените на Дина искаха да я предпазят. Но единственото нещо, което имаше значение за Маги, беше да разбере какво се е случило с Роз.

— Не знам какво всъщност е имала предвид Роз — каза Маги, — но мисля, че е подозирала някакъв индустриален шпионаж.

Дина веднага реагира, стана бледа като платно и фината ѝ ръка се стрелна към изящната златна верижка на шията ѝ.

— О, господи!

— Съжалявам — каза Маги. — Не исках да те шокирам, но мислех, че може да е важно.

— Не съм точно шокирана, а по-скоро убедена в нещо, което и аз самата подозирах, но искрено се надявах да не е вярно.

Тръпки побиха по ръцете на Маги и се спуснаха към върховете на пръстите ѝ.

— Имаш предвид, че Роз е била права?

— Страхувам се, че е така. През последните няколко дни се случи нещо — друга компания публикува дизайн, много подобен на този, който аз планирах за пролетната колекция, и на мен ми хрумна, че може да има изтичане на информация. Опитвах се да се убедя, че е съвпадение, че двама творци са се включили на едни и същи вълни — такива неща се случват. Но щом и Роз е подозирала, че има предател... Кога е казала това?

— Не знам точно.

— Но преди Да тръгне, нали?

— Очевидно.

— И доста преди да знаем, че „Рубенс“ ще прекопират нашите модели. О, но това е ужасно! Като си помисля само, че някой във

„Вандина“ всъщност работи за „Рубенс“...

Тонът ѝ започна леко да се повишава и според Маги тя беше на ръба на истерията. Но след като бе стигнала дотук, трябваше да продължи, водена от почти сигурното потвърждение, че Роз е била права.

— Виж какво, знам, че звучи мелодраматично — каза тя, — но възможно ли е това да бъде опасно?

— Опасно? Един шпионин е много опасен. Той — или тя — може да подкопае цялата компания.

— Нямам предвид опасен за компанията. Искам да кажа наистина опасен, способен на насилие. Да речем, че Роз го е разобличила, може ли той... — Тя не довърши изречението. На вратата се появи Стив.

— Дина, кафето изстива... — Той спря, щом забележа преbledнелите им лица и напрегнатата атмосфера. — Какво става тук?

— Стив, Маги ми каза, че Роз е подозирала някого от „Вандина“ в шпионаж. Индустриален шпионаж!

Стив погледна под вежди.

— Доста логично, бих казал, като се има предвид случката с „Рубенс“.

— Аз не мислех така.

— Не би и помислила, защото не искаше да е така.

Разбира се, че не исках! Дори не мога да понасям да мисля за това — някой, с когото работим и на когото се доверяваме, да направи нещо толкова ужасно...

— Не се разстройвай, Дина. — Той я прегърна с една ръка. — Не и тази вечер! Не и когато всекидневната е пълна с гости. Ще поговорим утре.

— Но...

— Утре. — Той хвърли поглед към Маги. — Заповядай да изпиеш кафето си.

Прегърнал Дина с една ръка, той я поведе към всекидневната. Другите бяха млъкнали, най-вероятно се вслушваха в думите им.

— Добре ли си, Дина? — Дон стана прав, не можеше да скрие от никого загрижеността си за нея.

— Не съвсем, Дон. Предполага се, че някой във „Вандина“ работи за „Рубенс“ и че който и да е той, им е издал дизайна на новата

колекция.

Настана кратко мълчание, нарушавано само от развеселения смях на Дрю.

— Дина! — предупреди я Стив, но тя не му обърна внимание.

— Много съм разстроена. Не знам какво да правя.

— Казах ти, че тази вечер не можем да направим нищо — намеси се утешително Стив. — Ще започнем разследването утре. Лично аз ще се заема. Не се тревожи, Дина, ако има нещо такова, ще го разберем докрай.

— Но междувременно дръж скиците на спасителната идея под ключ — предупреди я Дон.

— Каква е тази твоя спасителна идея, Дина? — попита Джейн и цялата се превърна в слух.

— Дина измисли как да компенсираме провала с „Рубенс“ — колекция от принадлежности за пътуване, в която чантите са само една част. — Нетърпелив да я успокои, Дон забрави за предишните си терзания. — Но ако „Рубенс“ наистина имат шпионин в нашия лагер, засега е най-добре да не споменаваме пред никого това. Не искаме да откраднат и тази идея.

— Не биха посмели — каза решително Стив. — Пътните чанти ще са прекалено голямо начинание за тях.

— Откъде знаеш?

— Написах си домашното. О, те са дръзки и искат да се вклинят в нашата пазарна ниша. Но се съмнявам, че на нивото, на което са, ще имат средства да се мерят с нас.

Дрю пак се захили. Изглежда, намираше всичко това за изключително забавно. Джейн го накара да млъкне, като го изгледа свирепо.

— Какво ще направиш, за да разбереш кой издава информацията? — попита Дон. — Трябва да го разкрием бързо, иначе бъдещите ни планове няма да са в безопасност.

— Има си начини. — Стив отказваше да бъде пришпорван. Докато говореше, подаде по една чаша с кафе на Маги и На Дина. — Най-напред ще прегледаме препоръките на всички, които наскоро са постъпили в компанията, т.е. на всички, които имат достъп до моделите. Ако това не ни подсказва нищо, тогава ще заложа капан.

— Прилича ми на филмите за Джеймс Бонд — каза тихо Дрю. — Какъв капан, Стив?

— Мисля да запазя подробностите в тайна.

— Кое то означава, че не знаеш откъде да започнеш. Само за протокола, скъпо момче: а кой ще провери твоите препоръки? И ти самият си доста нов на сцената, нали така?

— Това не е смешно, Дрю! — сопна му се Дон, но Стив просто елегантно сви рамене.

— Абсолютно прав си, Дрю. Логично е и аз да съм сред заподозрените. Но е слабо вероятно да мамя компанията на собствената си майка. А в случай че се съмняваш, ще те уверя, че възможността да срещнеш някого от света на модата на нефтена платформа е нулева.

— Това беше абсурдно, Дрю — каза Дина. Звучеше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. — Но цялата тази работа е абсурдна. За мен работещите във „Вандина“ са ми като семейство. Просто не знам кой би могъл да направи такова ужасно нещо.

— Трябваше да се сетя, че е логично да е тя — каза Джейн.

Всички се обърнаха към нея. Тя седеше в едно меко кресло, безкрайните ѝ крака бяха кръстосани елегантно и грациозно. Усмихна се и ги погледна един по един, сякаш се наслаждаваше на обръщащото ѝ се внимание.

— Коя? — попита рязко Дина.

Джейн се протегна, за да остави празната чаша от кафе на ниската масичка от палмово дърво.

— Ами Роз, разбира се.

Всички онемяха от учудване. После Дина повтори:

— Роз!

— Роз. Не сте ли съгласни, че тя е най-вероятният заподозрян? Имаше възможност, имаше контакти и освен това липсва!

Маги започна да трепери от изненада и гняв.

— Това е ужасно предположение! — избухна тя. — Най-напред Роз заподозря, че има шпионин!

— Така казваш само ти.

— И секретарката на Дина. Питайте я, ако не ми вярвате.

— Значи и Лиз знае. — Джейн присви очи. — Но може би Роз просто е отклонявала вниманието от себе си. Знаела е, че ще подгонят

шпионина веднага щом „Рубенс“ публикуват нашите модели. И какъв по-добър начин да остане въвн от подозрение от това да внуши, че тя вече е предчувствала опасността?

Дина все повече се разстройваше.

— Не мога да повярвам, че Роз...

Джейн вдигна рамене.

— Няма никакво значение дали искаш да вярваш или не, Дина. И пак повтарям — къде е тя сега?

— Изчезнала е! — извика Маги.

— Точно така. А ти си тук. И защо, питам се аз? Дали не си дошла да поемеш оттам, откъдето тя свърши?

Маги изгледа гневно поразително красивото ѝ лице, но бе загубила дар слово от гадните обвинения. Стив бързо се намеси:

— Мисля, че нещата започват да излизат от контрол. Предлагам да сменим темата. Всички тези недоказани предположения никак не ни помагат. Както вече казах, ще започна разследванията утре, но докато нямаме нищо определено на което да стъпим, разговорът си остава само между нас. А сега какво ще кажете за една игра на карти?

— Колко на място! — промърмори Дрю. Той явно се забавляваше от сцената, както древните римляни са се забавлявали да гледат как гладиаторите се бият до смърт на арената. Но останалите не се отнесоха към идеята с ентузиазъм.

— Без мен — каза твърдо Дон. Дина все още премяташе нервно през пръсти верижката на врата си и не каза нищо.

— Мисля, че искам да се прибера — рече Маги. Трепереше от гняв и в главата ѝ пак се бе появила пулсираща болка. — Може ли да ползвам телефона, за да си повикам такси?

Дина стоеше неподвижна и сякаш не забелязваше кой какво казва, но Стив се усмихна със същото чаровно безгрижие, като изцяло забрави, че нещо лошо се бе случило.

— Нищо подобно няма да правиш. Пуснах Ричард тази вечер, но ти си моя гостенка. Ще те закарам сам.

Той я поведе към коридора, като леко обви кръста ѝ с ръка. Последното нещо, което Маги забеляза, докато излизаха през вратата, беше Джейн, която ги гледаше — вече с неприкрита враждебност.

— Не обръщай много внимание на думите на Джейн — каза Стив, когато се настаниха в ниския ягуар. — Тя най-много обича да

прави впечатление.

— Разбрах — отвърна Маги, — но въпреки всичко това, което каза, беше непростимо.

Стив погледна косо към нея.

— Какво те накара да повдигнеш въпроса за индустриалния шпионаж пред майка ми?

— Попаднах на нещо. Може би сбърках и съжалявам, ако съм я разстроила...

— Когато опознаеш Дина по-добре, ще разбереш, че за нея допирът с действителността е по-скоро болезнен — намеси се той. — Тя предпочита да се сгуши в своя измислен свят.

Маги остави коментара без отговор. Точно сега не й се впускаше в обсъждане характера на Дина.

— Боя се, че в момента единственото нещо, което наистина ме интересува, е да разбера какво се е случило с Роз — каза тя. — Тя ми е сестра и аз много се тревожа за нея.

— Извинявай. — Той извади цигара от пакета с „Кемъл“ в жабката на ягуара и запали. — Извинявай, но защо мислиш, че нещо се е случило?

— Поради много причини.

— Какви?

— О, не бих искала да ги изброявам сега.

— И какво точно си мислиш, че се е случило с нея? Добре, не отговаряй и на това. Очевидно е. Мислиш си, че е била убита.

Маги потрепери силно при дръзкото изказване.

— Виж какво — каза той безгрижно, — знам, че се обиди от това, което каза Джейн, а и аз трябва да призная, че тя не се изказа много тактично. Но трябва да ти кажа, че изглежда доста по-вероятно от това да са я убили.

— О, не започвай и ти! — ядоса се Маги.

— Знам, знам — успокой я той. — Но погледни логично, фактите ужасно добре се връзват.

— И предполагам, че и ти като Джейн си мислиш, че съм дошла да довърша каквото тя е започнала.

Той издиша дима, свали стъклото на прозореца и изхвърли фасана навън.

— Всъщност не, не мисля така. Виждам, че ти си много сладко, много невинно момиче и не можеш да се прикриваш или да мамиш, дори и да се опиташ.

— С което искаш да кажеш, че Роз може.

— С което нищо не искам да кажа! Питала ли си се някога, Маги, колко добре познаваш сестра си? О, да, вие сте израснали заедно, разбира се. Но ти живееш в чужбина от... откога? Три години? Четири? Много неща могат да се случат за това време. Хората се променят, променят се ценностите и целите им, почти всичко около тях. Може би тази Роз, която си познавала, не може да направи такова нещо. Но може би тя вече не съществува.

Бяха стигнали до къщата. Стив обърна ягуара и спря.

— Съжалявам, че вечерта не се получи, както си очаквала. — Той слезе и заобиколи, за да ѝ отвори вратата. — Знам, че се тревожиш, Маги, и много ми се иска да ти помогна. Всъщност, ако се сетя за нещо, ще ти се обадя.

Той ѝ подаде ръка да слезе от колата и сякаш пръстите му я задържаха няколко секунди повече, отколкото беше необходимо.

— Може би все пак трябва да поддържаме връзка?

Нещо в тона му, който беше като че ли престорено приятелски, и в продължителното притискане на ръката му върху нейната накара Маги да застане нащрек.

Може да беше омъжена от три години, но все още познаваше, когато я ухахват. Стив цяла вечер се занасяше с нея, макар по много прикрит и двусмислен начин. Дина го бе забелязала, забеляза го и онази самоуверена кучка Джейн. Последното нещо, което Маги искаше, бяха усложнения от такъв характер. Но Стив беше единствената ѝ връзка с „Вандина“. Ако за изчезването на Роз беше причина работата ѝ, тогава най-големият ѝ шанс да научи истината е да се държи приятелски с него.

Тя се насили, за да му се усмихне:

— Много мило от твоя страна.

— Добре. Искам да имам възможност да се реабилитирам, след като те замъкнах на една вечеря, която в крайна сметка се оказа пълен провал. Може ли да ти се обадя по телефона?

— Да — съгласи се тя.

Когато отключи вратата на къщата, чу, че часовникът от църквата отброява единайсет. Ясният звън на камбаната се носеше из неподвижния нощен въздух над равнината.

„Майк!“, помисли си тя. „Трябва да кажа на Майк какво се случи.“

„Позвъни ми по всяко време“, беше я помолил той, а единайсет не беше късен час.

Посегна към телефонната слушалка, набра номера, който той ѝ даде, и зачака с едва прикрито нетърпение да чуе гласа му. Но от другата страна никой не се обаждаше.

Тя го остави да звъни. Чувстваше се все по-отчаяна и по-изоставена. Когато чу автоматичното изключване и възобновения сигнал „свободно“, осъзна колко много бе искала да говори с него.

Тази мисъл малко я уплаши. Не ѝ беше приятно, но се увери, че този копнеж не се поражда само от желанието да сподели какво се случи тази вечер. Или може би беше точно това?

Започваше да ѝ се иска да споделя прекалено много с Майк.

Когато всичките ѝ гости си тръгнаха, Дина си наля голяма чаша уиски, прибави няколко кубчета лед и отиде в кабинета си.

Винаги щом биваше разтревожена или разстроена, най-много от всичко на света ѝ се искаше да бъде в стаята, която толкова много ѝ напомняше за Ван. Докато беше жив, съпругът ѝ бе за нея опора и източник на сили. Сега, когато вече го нямаше, тя черпеше упование от вещите, които той остави след себе си.

Дали някога се бе страхувал? Съмнявал ли се е в действията си или в способността си да преодолее всяко препятствие, изпречило се на пътя му? Ако е било така, то никога не го бе показал. Какъвто и проблем да имаше, Ван знаеше как да се справи с него. Със сигурност щеше да знае как да се справи и с последната криза.

Дина отпи от уискито. Надяваше се, че течният, студен като лед огън ще успокои нервите ѝ, но само ѝ стана още по-зле, когато питието стигна до стомаха ѝ.

„О, Ван, толкова ми липсваш!“, помисли си тя. „Трябва да се справя заради теб, а не знам дали ще мога.“

Но сега поне имаше Стив.

При мисълта за него топлината на уискито най-накрая се разля по вените ѝ. Слава богу, че Стив беше тук!

Погледна към портрета над камината. На него бе нарисован Ван в цял ръст в най-хубавите му години.

— Само ако го бе познавал — каза тя нежно, после, почти веднага след като произнесе тези думи, съжали. Вината, която я обзе, я накара да се почувства нелогично, сякаш бе извършила светотатство.

Ван не искаше да познава Стив. Ван реши тя да го даде за осиновяване. Въпреки че през всичките години тъгуваше за изгубения си син, никога не подложи на съмнение преценката на Ван, не се съмняваше в нея и сега. Навикът беше прекалено силен.

— Съжалявам, Ван, не исках да кажа това. Ти беше прав, ти винаги беше прав.

Той я погледна от платното — хлътналите му очи бяха толкова тъмносини, че изглеждаха почти черни и я хипнотизираха дори от отвъдното.

Дина знаеше, без да задава въпроси, че мъката и вината нямаха никакво значение. Ако трябваше пак да преживее живота си, би постъпила по абсолютно същия начин.

Дина

Беше само на двайсет години, когато за първи път срещна Ван. Беше без пукнат грош и бременна.

Дина рядко си мислеше вече за онова време, сякаш всичко се бе случило на някой друг. Но когато все пак се сецаше, откриваше, че може да си спомни с поразителна точност как се бе чувствала — безпомощна, захвърлена и самотна, като в капан.

Минаваше ѝ през ум, че може би нямаше да е дотам ужасно, ако не бе живяла така затворено и не бе толкова наивна за възрастта си. Все пак беше началото на времето, което хората наричаха „лудите шейсет“. Но тогава това време едва бе започнало. Табутата от предишните десетилетия още хвърляха дебели сенки. Да живееш с мъж без брак все още се разглеждаше като „да му отпуснеш края“, а неомъжените майки бяха срам и позор за семейството.

Тези ценности бяха трайно вгълпени на Дина от майка ѝ — Рут, която бе дъщеря на нонконформистки свещеник. Бащата на Дина почина от перитонит, когато тя бе на седем години. „Божествено наказание“, отбеляза веднъж дядо ѝ. С майка ѝ трябваше да напуснат

дома си и да се преместят в разнебитената стара свещеническа къща на баба ѝ и дядо ѝ.

Дина мразеше къщата. Тя беше тъмна и задушна, с дъсчени стени и огромни викториански камини, над които върху дъбови полици бяха наредени безброй порцеланови украшения. Тапетите на едри червени рози бяха пожълтели от старост и влага. Нямаше много огледала, за да отразяват оскъдната светлина. Те насърчават суетата, казваше дядо ѝ. Нямаше и картини, освен внушителната рисунка с молив на Джон Бъниън, която сякаш изпълваше всекидневната. Очите му като че ли те следваха, където и да отидеш, казваше дядо ѝ и Дина си мислеше, че е така.

Когато си наумеше някоя пакост, поглеждаше притеснено към нетрепващите втречени очи на Джон Бъниън.

Съвсем естествено животът в тази къща се ръководеше от религията. Но не от жизнеутвърждаващата религия на най-добрата приятелка на Дина — Мери. Тя беше римокатоличка и според дядо ѝ — осъдена вечно да гори в ада за това. Той никак не одобряваше тяхното приятелство. Религията в къщата им беше строга и мрачна и славеше един строг и мрачен бог.

Рядко се смееха. Дядото имаше уморения вид на праведник, понесъл всичките световни грижи на раменете си. Баба ѝ ситнеше покорно зад него. Майка ѝ бе спряла да се смее, след като баща ѝ почина. Когато се смееше, Дина се чувстваше, сякаш извършва светотатство, и бързо се обръщаше, за да види дали Джон Бъниън не бе забелязал.

Така беше през работните дни, но в неделите ставаше още по-лошо.

Те означаваха две ходения до църквата — сутринта и вечерта. Дина намираще това за ужасно досадно. Трябваше да седи на предната пейка, облечена в най-хубавите си дрехи, и да търпи потупванията и покровителствените думи на дамите, които се стремяха да се сближат със свещеника. Забавляваше се, като слушаше госпожа Томас да пее чувствено химни със своя плътен мецосопранов глас и да задържи последните тонове няколко такта, по-дълго от всички останали. Или броеше колко пъти ще се изкашля старият господин Хенри и дори гледаше как в снопа слънчева светлина блестят капките слюнка, които

хвърчат от устата на дядо ѝ, докато той изстрелваше проповедта си от амвона точно над нея.

Още по-ужасни бяха часовете след службите. Практически всяка дейност, с която времето минаваше по-бързо, беше забранена, защото денят бе отделен за възхвала и размисъл. Четенето не бе позволено, освен ако не ставаше въпрос за Библията или книга с библейски истории. Шиенето не бе разрешено, игрите — също. Картите бяха абсолютно забранени. Дядо ѝ не ги одобряваше по всяко време, наричаше ги „дяволски творения“. Радиото се пускаше само за прогнозата на времето и „Песни на възхвала“, а след това старецът четеше на глас от подвързаната с кожа семейна Библия, която държаха в един шкаф до камината.

По-късно, когато навърши тринайсет години, Дина се опита да се разбунтува срещу неделния режим. Мери ходеше на кафе в неделните следобеди и един ден Дина тръгна с нея, като каза, че отива на разходка.

Прекара следобед в напрежение. Прекалено много се боеше от възможните последствия от авантюрата, за да може наистина да ѝ се наслади. Пиеше чаши димящо еспресо и се чувстваше виновна, докато слушаше гърмящата от джубокса музика и говореше с момчетата в кожени якета, които се бяха насъбрали около него. Това е може би първата стъпка към падението, мислеше си тя и презираше дядо си, заради когото се чувстваше отхвърлена и в същото време неспособна да се отърси от натрапчивото чувство, че върши грях.

Когато се прибра, старецът я чакаше, хладен и разгневен.

— Къде беше? — попита той.

— На разходка — прошепна Дина разтреперана.

Дядо ѝ се изправи в цял ръст. Беше едър мъж, над един и осемдесет, и с широки рамене. Носеше най-хубавите си неделни свещенически дрехи. Лицето му беше зловец, сребрилата му коса искреше — беше застрашителна гледка.

— Как се осмеляваш да ме лъжеш! — Гласът му, който можеше да изпълни цялата църква, отекна страховито из стаята. — Не знаеш ли, че е грешно да се лъже? Пак те питам — къде беше?

— С Мери.

— Мери. Имаш предвид Мери О’Съливан? — Каза го с такова отвращение, както би казал „Лукреция Борджия“.

Тя кимна, но нямаше сили да го погледне.

— И къде бяхте с Мери О'Съливан?

— Ние... отидохме да изпием по едно кафе.

— И къде пихте това кафе?

Не можеше да отговори. Устата ѝ беше пресъхнала. Дядо ѝ я хвана за рамото и я разтресе.

— Била си в кафенето, нали? Нали?

Тя бе свела глава и виждаше само лъснатите до блясък обувки на дядо си.

— Гледай ме, когато ти говоря! — нареди ѝ той. — Ти и тази мръсница сте ходили на грешно място в Божия ден. Срамувам се от теб, Дина, срамувам се и съм разочарован. Знаеш, че си съгрешила, нали?

— Но... не е така! — протестира тя немощно. — Не съм направила нищо грешно.

— Предполагам, че там е имало музика? Така наречената попмузика?

— Ами да, но...

— В неделя! Защо им е попмузика в неделя? Това си е боклук и през другото време, кара младите хора да правят неща, които не бива, да имат помисли, които не трябва. Но в неделя! — Той замълча, извън себе си от гняв. — Трябва да забранят на това място да отваря в Божия ден. Ако зависеше от мен, ще го затворя изобщо, но предполагам, че определени хора ги влече към него. Но не и теб, Дина. Никога повече няма да ходиш там — нито през седмицата, а още по-малко в неделя. Сега си изтрий червилото от устата, иди си в стаята и остани там, докато стане време за църква. Разбра ли?

Тя кимна и избяга. Трепереше, чувстваше се засрамена и объркана. Дълбоко в себе си знаеше, че не е направила нищо нередно, но навикът да се подчинява на дядо си бе прекалено силен, за да го преодолее. „Почитай майка си и баща си“, се казваше в една от заповедите. В тази къща тя бе допълнена и звучеше така: „Почитай дядо си и баба си.“ Дина още не се бе научила да се противопоставя.

Но откъде знаеше той? Как беше разбрал, че не е била на разходка, както бе казала? Като си зададе този въпрос, гласът му сякаш пак отекна в главата ѝ: „Бъди сигурна, че греховете ти ще те застигнат.“

Лицето на Дина гореше от срам. Много време щеше да мине, преди да се разбунтува отново.

— Трябва да му кажеш — настояваше Мери. — Трябва да му кажеш, че имаш приятел. Ти си на шестнайсет години и вече е 1957. Той не може вечно да те държи заключена като някоя викторианска девица.

— Не мога, ще ме убие!

— Тогава да не се чудиш, ако Дейв Хикс скъса с теб. И ще го направи, Дина, повярвай ми. Той няма вечно да е съгласен да се срещате само зад навеса за велосипеди в обедната почивка. И когато те зареже, ти ще си виновна, че не си се изправила срещу това изкопаемо.

— Той не е изкопаемо — каза Дина, чувствайки, че е въпрос на чест да защити дядо си. — Такъв е, защото мисли, че прави всичко за мое добро.

— Глупости! На него просто му харесва да те държи в подчинение. Това го издига в собствените му очи.

— Не, той е добър човек в действителност. Нали е свещеник!

— Ха, разпорежда се с един параклис! Не е истински свещеник.

Дина не каза нищо. Мразеше да спори с Мери за религия. Рядко го правеха, не беше тема, която интересуваше много и двете. Но когато я засегнеха, различията между тях бяха толкова дълбоки и неизкореними, че заплашваха приятелството им.

— Безсмислено е. Той няма да ми позволи да излизам с Дейв. Знам, че няма — каза Дина, връщайки се на по-важния въпрос.

— Тогава излъжи, че излизаш с мен. Няма как да разбере.

— Не бих разчитала на това — отговори Дина и си спомни случката с кафенето. — Сякаш има очи навсякъде. Може би Бог наистина е с него. — Тя потрепери.

— Или по-скоро дяволът — отвърна Мери. — Ами майка ти, тя въобще ли няма думата?

— Почти...

Откакто се върна в къщата, Рут се бе върнала и към детския си навик да позволява на баща си да доминира над нея. Дина така бе свикнала да я съветват да „прави каквото казва дядо“, че нямаше никаква надежда майка и да се окаже неин съюзник. Когато беше малка, си мислеше, че тя е част от заговора на „възрастните“, които се бяха съюзили срещу нея, и имаше същите закостенели виждания и

ценности. Сега започваше да разбира, че Рут се страхува от дядо ѝ, колкото и тя самата. Но нямаше никакво значение. Не можеше да си представи Рут да признае, че баща ѝ греша, дори и насаме с дъщеря си. И никога нямаше да изкаже собствено мнение пред него.

Дейв Хикс беше от класа на Дина и тя го харесваше от много време. Винаги се вълнуваше, когато той я поглеждаше, политаше от щастие, когато ѝ се усмихнеше. Копнееше и той да я харесва, но се ужасяваше да я покани на среща, защото или трябваше да му откаже, или да си има страхотни скандали вкъщи. И когато това се случи, тя не знаеше какво да направи.

Досега му отказваше под предлог, че не може да се срещне с него вечерта и беше щастлива да го вижда само в училище. Той я целуна в тъмния ъгъл зад навеса за велосипеди и на нея ѝ се стори прекрасно. Дори страхът, че могат да я хванат, не можа да развали тръпнещото вълнение, романтиката и опияняващото щастие, които я изпълниха. Но пренебрегването на проблемите в онзи разгорещен миг не означаваше, че те вече са изчезнали. На нея ѝ беше достатъчно това, което имаха, но на него — не. Искаше да има момиче, с което да излиза вечер или поне от време на време. Започваше да става нетърпелив. Сърцето ѝ се свиваше, но Дина знаеше, че Мери е права. Ако не направеше нещо, той щеше да я зареже и да си намери друга, някоя, която не бе ограничена от консервативните правила и разпореждания на един властен старец.

Дина прехапа устната си — чувстваше се като в капан. Не виждаше как би могла да избяга.

Когато два дни по-късно излезе от училищния стол, госпожица Дарби, старшата учителка, от която всички се страхуваха, я чакаше.

Мис Дарби имаше ястребово лице, обрамчено от стоманеносива коса на букли. Носеше костюми от туид и семпли обувки и живееше с още една учителка в къща на километър и половина от дома на Дина. Учениците си мислеха, че те са две стари моми, които се утешават взаимно с компанията си. Всички изпитваха искрен ужас от нея. Яките тийнейджъри предпочитаха директорът да ги набие с пръчка, отколкото да станат жертва на острия език на госпожица Дарби. А изречението „Чакай ме пред стаята ми!“ беше мъчение, което караше най-дръзките да треперят, а по-кротките направо се вцепеняваха.

Когато учениците излизаха от столовата и я виждаха да стои там намръщена, спираха да говорят и тихомълком се изнизваха. Дина се опита да направи същото, но госпожица Дарби я дръпна настрана.

— Майка ти знае ли, че имаш приятел?

Дина я погледна и онемя от страх и изненада.

— Няколко пъти те подминавам с колата, докато се разхождаш с Хикс — продължи госпожица Дарби. — Той не живее към вас, нали?

— Не, госпожице Дарби.

— Значи се отклонява, за да те изпрати.

— Да, госпожице Дарби.

— Пак те питам — знае ли майка ти, че имаш приятел?

— Не, госпожице Дарби.

— Така си и мислех. Сигурна съм, че тя ще се съгласи с мен, че такова нещо може сериозно да навреди на учението ти. Ти си в девети клас и трябва сериозно да се съсредоточиш върху подготовката за изпитите, а не да се занасяш с момчета.

— Но, госпожице Дарби...

— Нямам намерение да споря с теб, Дина. Но мисля, че майка ти трябва да знае какво става, нали? Ще поговоря с нея.

— Госпожице Дарби, моля ви...

— Това е. Тръгвай, причиняваш задръстване. А между другото — крайно време е да се подстрижеш. Косата ти допира в яката по много нехигиеничен начин. И не си мисли, че ще ти се размине, като я връзваш на опашка. Така баретата ти не може да се сложи както трябва. Другата седмица ще дойдеш да проверя дали си изпълнила препоръките ми.

Тя отмина с бързи стъпки, безупречната ѝ черна манта, по която нямаше никакви следи от тебешир, както на другите учители, се развя зад нея.

Когато Дина се прибра вечерта, веднага разбра, че госпожица Дарби е изпълнила заплахата си. Не можеше да сбърка с нищо изражението на леко сбръчканото лице на Рут. Дина отиде в стаята си, за да се преоблече, а майка ѝ веднага я последва и затвори вратата зад себе си.

— Дина, говорих с госпожица Дарби по телефона. Каза ми, че се виждаш с някакво момче. Вярно ли е?

Сърцето на Дина заби много бързо.

— Ами... нещо такова.

— Искаш да кажеш, че е вярно! Казах на госпожица Дарби, че със сигурност греши. Как може да си толкова потайна и подла?

— В това няма нищо лошо! Той само ме изпраща... — Тя си поевъздих. — И ме покани на кино.

— Надявам се, че си му отказала!

— Мамо, моля те! Той е от моя клас и е много свестен...

— За бога, Дина, надявах се, че си по-разумна и няма да се занимаваш с момчета на твоите години. Както каза и — госпожица Дарби, трябва да се съсредоточиш върху училището. Има много време за други глупости, когато издържиш изпитите.

— Това няма да навреди на изпитите ми. Можем да отидем на кино в петък или в събота. През останалите дни ще уча много, за да си наваксам...

— Ще си мислиш за него, когато умът ти трябва да е зает с учене. Освен това има и нещо друго. Не си достатъчно голяма, за да излизаш с момчета. Нямах представа какво е това.

— Казах ти, че е много свестен!

— Може само да изглежда свестен — каза мрачно Рут. — Бедата е, че всички мъже са едни и същи. Млади или стари, мислят само за едно. Особено младите мъже.

— Какво имаш предвид?

— Ами... — Рут се изчерви и гласът ѝ затрепери. По същия начин изглеждаше и когато трябваше да обясни на Дина за менструациите. — Ами... те искат да правят разни неща, които не са хубави... като да те докосват, където не трябва. Ти няма, разбира се, как да го знаеш.

Дина усети, че и нейните страни пламват. Знаеше, че момчетата искат да докосват момичетата. По едно време не беше безопасно за едно момиче да остава само в класната стая след училище, защото момчетата се събираха и я сграбчваха, после се опитваха да ѝ бръкнат под блузата. Слава богу, това спря, след като един учител чу писъците и хвана виновните. Момчетата бяха изпратени при директора, а горкото нещастно момиче — при госпожица Дарби, която я обвини, че ги е насърчавала. О, да, Дина знаеше как момчетата искат да пипат момичетата, но не можеше да си представи Дейв да се отнася така с нея. Между тях имаше нещо специално, а не мръсно и отвратително.

— Той не би го направил — каза тя. — Не е такъв.

Рут се изсмя горчиво:

— Той ще поиска да го направи, Дина, и ти ще си безпомощна в ръцете му. Не искам да излизаш с момчета, докато не пораснеш достатъчно, и това е всичко. А сега ми обещавай, че ще спреш да се занимаваш с тези глупости и повече няма да говорим.

— Но, мамо...

— Не ми дръж тон, не искам дядо ти да научи за това. Той много ще се ядоса, ако разбере, че се държиш по този начин. Ще се обадя на госпожица Дарби утре и ще я помоля да ми каже дали те е виждала да говориш пак с това момче, така че дори не си го помисляй. Ясна ли съм?

Дина кимна съкрушена. И през ум не ѝ минаваше да се противопоставя. Не беше в природата ѝ. Когато майка ѝ я остави сама, тя легна на леглото и заплака.

Почти не спа през нощта. Лежеше будна и се чудеше какво да каже на Дейв и дали има някакъв начин да продължи да се вижда с него. Но на следващия ден в училище Дейв се държеше странно. Той сякаш нарочно я отбягваше, не срещна погледа ѝ нито веднъж и след всеки час се извърщаше и започваше да се смее и да се закача малко насила с приятелите си.

Трябваше ѝ цял ден, за да осъзнае истината, но когато след часовете той веднага си тръгна, без да я изчака, повече не можеше да се заблуждава. Нямахше нужда да казва на Дейв, че вече не може да го вижда. Той бе взел нещата в свои ръце.

— Нали ти казах, писнало му е от начина, по който се държиш — каза Мери. — Предупредих те, нали?

В този момент Дина почти мразеше Мери, която беше толкова смела и самоуверена и, изглежда, имаше всичко, което тя нямаше.

След седмица Дейв започна да излиза с Уенди Търнбул, която носеше прилепнали блузи и се кискаше и закачаше, когато момчетата ѝ подсвиркваха. Може би майка ѝ се бе оказала права. Може би точно това бе искал и той.

Настъпи краят на една мечта.

Откакто се научи да държи молив, Дина добре си служеше с него. Рисунките ѝ бяха много изящни, много подробни, въпреки че

обичаше най-вече да прерисува чужди картини, вместо да прави собствени композиции.

Учителят ѝ по изобразително изкуство — господин Робинсън — забеляза таланта на Дина отрано. Сега започна да я насърчава, като ѝ казваше, че е време да спре да копира картините на другите и да придаде собствен облик на работата си.

— Трябва да се опиташ да бъдеш оригинална, Дина. Да се научиш да рисуваш от натура. Започни със старите изсъхнали кестени, с купа плодове, с ваза с цветя. Може да ти се стори малко досадно, сравнено с това, което си свикнала да правиш, но е добро упражнение.

Дина направи каквото ѝ каза. На масата в трапезарията имаше ваза с рози и тя седна със скицника и се опита да я нарисува. Сериозното ѝ отношение към детайла означаваше, че работи много бавно и листенцата на цветята опадаха доста време преди да е свършила.

Същото се случи и с фруктиерата. Ябълката беше изядена, а портокалът изсъхна и се сви, а тя още се опитваше да направи както трябва кората му.

— Няма смисъл! — простена, когато показва недовършената картина на господин Робинсън. — Просто не мога!

— Разбира се, че можеш! Май трябва да вземеш неща, които не се променят, докато ги рисуваш — предложи, ѝ господин Робинсън. — Искам да събереш заедно няколко предмета, които са свързани по някакъв начин, но са от различна материя, и да ги подредиш в интересна композиция.

— Какви предмети?

— Каквито искаш, използвай въображението си.

Така и направи. Вечерта събра една от обувките с висок ток, които майка ѝ доста прибързано купи, но почти не бе обувала, яка от пера, кожен колан с огромна блестяща тока, красив прозрачен шал и една мека шапка на дядо ѝ. Взе от всекидневната малка масичка и я сложи на прозореца в стаята си, където светлината беше добра. Подостри моливите си, запаси се с доста от тях — от меките до най-твърдите — и се захвана за работа.

Дина помнеше и досега тази картина и знаеше, че тя бе началото на любовта ѝ към всички видове материи. Когато я завърши, се почувства направо ограбена, но и горда. Занесе я на господин

Робинсън. Той не я обсипа с похвали — никога не правеше така, въпреки че беше наясно повече от другите с крехката самоувереност на Дина и с отчаяната ѝ нужда от окуражаване. Даде ѝ да разбере, че е впечатлен.

— Знаеш ли, Дина, трябва да помислим как да те вкараме в художествен колеж — каза ѝ той.

Сърцето ѝ подскочи, толкова се изненада, че не знаеше какво да каже. Художествен колеж — когато всичките ѝ приятелки се целеха в секретарски курсове и обучение за учителки! Не изглеждаше реално, беше истинска мечта. След уталожването на първоначалната еуфория пак я налегнаха познатите опасения. Добре знаеше какво ще каже за този план дядо ѝ, дори и майка ѝ. Тази идея ще бъде заклеямена толкова безмилостно, колкото и кафенето в неделя и срещите с момчета.

— Не мога — едва отрони тя.

— Можеш, Дина! Талантлива си. Е, разбира се, ще трябва здраво да се потрудиш, но ти нямаш нищо против, нали?

— Не, не е заради това... — Тя се поколеба, чувстваше се предател. — Става въпрос за семейството ми. Те няма да ми разрешат.

— Защо?

— Просто няма.

— В такъв случай ще трябва да поговоря с тях — предложи господин Робинсън. — Ще помолиш ли майка си да дойде да се видим?

— Ще я помоля — отвърна Дина, — но не мисля, че има някакъв смисъл.

Както и бе очаквала, Рут се изказа презрително за идеята, а дядо ѝ изсипа цяла тирада от предупреждения за моралните норми на художествените колежи.

— Свърталища на греха! — обяви той. — Кой ти втълпи такова нещо? И за какво може да ти послужи размотаването там?

— Господин Робинсън казва, че после дори мога да преподавам рисуване като него.

— Ако искаш да преподаваш, има достатъчно други предмети. Ами английски? Винаги си го обичала. Или религия.

— Не искам да преподавам религия. Искам да рисувам. Моля те, мамо, ела просто да поговориш с господин Робинсън.

— Няма за какво да говоря с него, Дина. Още повече става въпрос за академичен колеж. Нито за миг не си помислям, че ще те приемат.

Обидена, но в никакъв случай не и изненадана, Дина събщи резултата на господин Робинсън и видя как погледът му се изпълни с упорство.

Добре, Дина, остави на мен — беше всичко, което той каза.

Седмица по-късно госпожица Дарби позвъни у тях.

— Госпожа Маршал, бих искала да поговоря с вас за Дина.

— О, не! — простена Рут. — Да не би пак да се размотава с онова момче?

— Не, няма такова нещо. Става въпрос за бъдещето ѝ. Кога можете да дойдете да поговорим? Удобно ли ще ви е утре следобед?

— О... да, госпожице Дарби, разбира се! — каза Рут, която изпитваше почти същото страхопочитание към старшата учителка като дъщеря си.

Дина винаги си бе мислила, че тогава стана някакво чудо. Омразната госпожица Дарби убеди майка ѝ да ѝ разреши да кандидатства в художествения колеж. В действителност трябваше да благодари на господин Робинсън. Той осъзна, че ужасната старша учителка е много по-голям авторитет от него и се обърна с проблема си към нея. Госпожица Дарби, която бе по-податлива към бохемския му чар, отколкото бе склонна да признае, се съгласи, че би било гордост за училището, ако някой ученик успее в такова непривично начинание. По своя си агресивен начин госпожица Дарби набързо убеди и Рут.

— Тя мисли, че трябва да ти се даде възможност да опиташ в някой наистина добър колеж — каза Рут на Дина, поставяйки ударението върху „добър“, сякаш това беше решаващият фактор.

— Надявам се, че ще имаш достатъчно разум да не ни опозориш — беше всичко, което каза дядо ѝ.

Първата общообразователна година в колежа мина доста спокойно за Дина. Далеч от клаустрофобичната атмосфера на свещеническият дом, тя започна да разцъфва. Промени стила си на обличане, спря да носи дрехите на добро момиче, което ходи в неделя на църква, и нахлузи джинси и спортни пуловери, но когато се прибираще вкъщи, винаги беше с пола, достатъчно дълга, за да не дразни дядо ѝ. Харчеше малкото си джобни пари за плочи на Елвис

Пресли и Били Фюри и си ги пускаше на грамофона, който взе от една разпродажба на старо. Пусна си косата, спря да я връзва и веднъж, в пристъп на дързост, я боядиса кафява, просто за да види как ще изглежда. Не ѝ хареса никак и цялата следваща седмица непрекъснато се миеше, докато падна боята. Започна да става и по-независима. Накара хазайката си, госпожа Медоус, да купува овесени ядки за закуска, вместо да ѝ готви бекон с домати и бъркани яйца, както бе поискала майка ѝ като част от договора за наем. От време на време излизаше с приятели от курса, ходеше на кафе или на кино, дори един-два пъти на танци, но в никакъв случай не бе погълната от лудешкия живот, за който предупреждаваше дядо ѝ. Възпитанието все още прекалено много ѝ пречеше, за да се претраши да пуши, да пие и да взема наркотици, което беше част от живота в колежа. А и нямаше време за тези неща.

Обучението беше по-строго, отколкото Дина бе предполагала. Имаше много работа и тя често трябваше да стои до късно вечер, за да завърши проектите си. Тъмните сенки под очите ѝ се дължаха на усилията ѝ в рисуването, а не на веселия живот.

Към края на годината Дина трябваше да избере специалност, с която да се дипломира. Все още не бе решила, когато дойде време за годишния студентски бал с маски. Но вълнението, похвалите, които получи за индианския си костюм, който направи от две-три парчета кожа, ѝ помогнаха да реши. Повече от рисуването тя обичаше да работи с материи.

Имаше курс по моден дизайн в колежа и Дина кандидатства. За нейна радост — бе приета.

През първата година работеше много, но в курса по моден дизайн — още повече. Учебните проекти следваха един след друг. Материалите бяха скъпи и Дина трябваше да започне на половин ден като сервитьорка, за да може да си ги плаща. Госпожа Медоус взе да се оплаква, че си ляга късно и хаби много електричество, като работи през нощта в стаята си. Тогава Дина взе да преглежда таблата за обяви в колежа, за да си намери друга квартира.

Накрая откри това, което търсеше — петима студенти, които бяха наели апартамент в голяма къща близо до колежа, издирваха шести съквартирант, за да им помага да плащат наема. Дина отиде да се срещне с тях. Все още бе малко срамежлива, но студентите — две

момчета и три момичета — изглеждаха добросърдечни, малко експанзивни и безгрижни. Апартаментът беше приветлив, но поразително разхвърлян — в мивката бяха натрупани мръсни чинии и тенджери, използвани чаши за кафе, препълнени пепелници се търкаляха по пода.

Дина познаваше момичето, с което щяха да живеят в една стая. Казваше се Лин Бекет и беше във втори курс. Скоро откри, че нещата не бяха толкова идеални, колкото си мислеше. Съблазнена от идеята за повече свобода, тя пропусна практичната страна на въпроса — нямаше самостоятелна стая, дори и малка като предишната, където да остави проектите си и да знае, че никой няма да ги пипне. Водата в банята беше по-често хладка, отколкото топла, и бе почти невъзможно да се влезе вътре сутрин. Още пет души се възползваха от млякото и портокаловия ѝ сок, хвърляха мръсни чинии и неизпрани дрехи навсякъде. Дина беше спретнато момиче, мразеше бъркотията, но независимо колко често подреждаше кухнята, на следващия ден тя пак беше разхвърляна. Разбра, че или трябва да се примири, или да се превърне в слугиня.

Апартаментът беше винаги шумен. Музиката се пускаше силно, вратите се тряскаха, хората вътре се смееха и говореха високо. Когато искаше да си легне рано, Лин неизбежно я събуждаше, като се тръшваше върху леглото и дори светваше всички лампи.

Дина започна да копнее за спокойствието на старата си квартира, в която единственото притеснение бяха оплакванията на госпожа Медоус, но бе прекалено късно да се връща. Госпожа Медоус имаше нов квартирант — един мрачен младеж, който работеше в банка. Но въпреки всичко новият апартамент компенсираше неразборията по един странен начин.

Той се казваше Нийл Мередит и беше в трети курс, специалност графика. Бе висок, с кафява, дълга до раменете чуплива коса и съвсем малка брада. Топлите му очи с дълги тъмни мигли я впечатляваха, а Даръмският му акцент ѝ се струваше много чаровен.

Нийл си имаше приятелка от курса по графика, която поразително приличаше на него. Изглеждаха като близнаци в своите джинси, тениски и кецове, косите им бяха с почти еднаква дължина и цвят и падаха на раменете им. Анджи прекарваше доста време в апартамента и Дина ѝ завидваше въпреки волята си, особено когато с

Нийл изчезваха в неговата стая и затваряха вратата. Но когато Анджи я нямаше, на Дина ѝ се струваше, че той ѝ обръща доста внимание. Щом ѝ се усмихваше и я питаше за работата ѝ, тя се разтреперваше. Но това беше достатъчно за Дина, за да се чувства щастлива и окрилена, сякаш нещо много хубаво я очаква всеки момент.

Една вечер, когато другите бяха излезли, той влезе в голямата всекидневна и размаха бутилка:

— Искаш ли?

Дина разглеждаше списания и търсеше материали за някакъв проект. Тя вдигна глава и се изчерви от изненада и удоволствие.

— Какво е това?

— Вино. Евтино, разбира се, но и то действа като хубавото.

Дина усети как червенината по лицето ѝ се сгъсти.

— Благодаря, но не пия.

— Не пиеш? — В гласа му прозвуча искрена изненада.

— Не. Е, поне досега не съм пила. — Млъкна, защото не ѝ се искаше да обяснява за стриктните табута, с които бе възпитана. Малко се срамуваше от тесногръдието на семейството си и от липсата си на опит.

— А, спомних си, ти си праволинейна методистка, нали? — каза той, посочвайки я с пръст.

— Откъде знаеш?

Той се усмихна широко:

— Имам си начини. Е, добре, ако не искаш, няма да те насилвам. Но не знаещ какво изпускаш.

Дина не искаше да изглежда задръстена и освен това — какво толкова можеше да ѝ се случи! По-артистичният ѝ начин на живот вече я караше да подлага на съмнение някои от правилата, които ѝ бяха набили в главата.

— Може би ще изпия малко — каза тя колебливо. — Да видя дали ми харесва...

— Не искам да те изкушавам. — Той все още стоеше и ѝ се усмихваше, но държеше бутилката на разстояние от нея. За миг тя се почуди дали и дяволът не е гледал така Исус в пустинята, когато му е предлагал земното царство, и сякаш чу да кънти гласът на дядо ѝ: „Иди си, Сатана!“. Но мигът отмина и тя се реши.

— Няма да ми стане нищо, нали? Само не ми давай прекалено много.

Той наля малко в една чаша и ѝ я подаде. Тя опита, очаквайки да не ѝ хареса, но откри, че ѝ допада. Преди да се усети, чашата беше празна и тя му я върна.

— Може ли още малко?

— Ти си върхът, Дина Маршал! Може, щом искаш, само после да не ме обвиниш, че съм те напил!

Тя взе да пие по-внимателно и усети, че главата ѝ започна да се замайва, но ѝ харесваше разливащата се в нея топлина, която можеше да се дължи и на виното, но и на начина, по който Нийл я гледаше — полуусмихнат, с дълбоки и замислени очи.

Изпиха цялата бутилка и си говориха, а когато стана време за лягане, проектът ѝ още не бе завършен, но тя се чувстваше прекрасно. Щеше ѝ се да запее от щастие. Може би все пак имаше някакъв шанс за нея с Нийл.

Но на следващия ден Анджи пак беше там и Дина трябваше да се отърси от мечтите си.

В апартамента нямаше телефон, само автомат с монети на стълбището. Но по него можеха да се обаждат отвън и когато звънеше, който пръв чуеше, вдигаше слушалката.

Една сутрин, през пролетта, той започна да звъни около седем. Не спираше, но никой пето вдигна. След това Дина, която по това време бе станала, за да довърши проекта си по дизайн, беше сигурна, че е чула далечния звън, но телефонът бе два етажа по-долу и тя не бе разбрала точно какъв е този шум и че може и да е за нея.

След час отвън се позвъни. Вече няколко души бяха станали и се готвеха да тръгват на училище. Хенри, един от студентите по изящни изкуства, отвори вратата и след миг почука на стаята на Дина.

— Тебе търсят. Полиция.

— Полиция! — повтори шокирана Дина.

Офицерът беше млад и учтив.

— Дина Маршал?

— Да.

— Може ли да вляза?

Във всекидневната беше пълна бъркотия. Лин седеше на пода и ядеше кисело мляко, облечена само в една тениска с Мики Маус, а

останалите съквартиранти си търсеха дрехите, загърнати в хавлиени кърпи.

— Ами всъщност не... За какво става въпрос?

— Имам съобщение за вас. От дома ви. Опитвах се да ви звънна, но никой не вдигна.

Дина усети, че коленете ѝ се разтреперват.

— Случило ли се е нещо?

— Ами... да. Сигурна ли сте, че не мога да вляза?

Дина сграбчи рамката на вратата.

— С дядо, нали? Получил е удар. Баба винаги казваше, че така ще стане. Той... мъртъв ли е?

Полицаят изглеждаше разтревожен.

— Не, боя се, че става въпрос за майка ви.

Кръвта се дръпна от лицето ѝ и тя почувства, че ще припадне.

— Мама! Не! Грешите!

— Боя се, че не греша. Съобщението е, че на майка ви ѝ е прилошало и сега е много зле и е в болницата. Семейството ви иска веднага да се приберете вкъщи.

— Къде е тя? В коя болница? Какво ѝ е?

— Съжалявам, не знам подробности — каза полицаят. — Предлагам ви незабавно да се обадите вкъщи и да разберете.

— Да... ще се обадя... Благодаря ви.

Тя затвори вратата. Всички я гледаха втренчено, бяха любопитни, но не искаха да го показват. Тя не им обърна внимание. Започна да търси в чантата си монети за телефон, но не намери.

— Някой има ли монети?

Хенри отиде в стаята си и се върна с цяла шепа. Дина ги взе и затича надолу по стълбите.

Телефонът звъня безкрайно, Дина направо го чуваше как отеква в къщата. Накрая вдигна госпожа Милър, която два пъти в седмицата идваше да чисти.

— Ти ли си, Дина? О, скъпа, какво само се случи! Опитвах се да се свържат с теб...

— Какво е станало, госпожо Милър?

— Майка ти! О, скъпа, ужасно е! Тя стана около шест и половина да отиде до тоалетната и просто ѝ призля. Баба ти се била събудила и я чула да пада. Намерила я да лежи на стълбищната

площадка, половината ѝ тяло било в банята, половината отвън. Предполагам, че се е почувствала зле и затова е тръгнала към тоалетната. О, скъпа, какъв ужасен шок!

— Но какво казват, че ѝ е?

— Не знам. Закараха я в болницата — в Централната, баба ти и дядо ти отидоха с нея. Сигурно ще ѝ направят изследвания и тогава ще знаем повече, но...

— Добре, госпожо Милър. Веднага си идвам. Ще отида направо в болницата. Нали ще кажеш това на дядо, ако се върне или се обади?

— Да, Дина. О, скъпа, толкова съжалявам...

— Нямате вина, госпожо Милър — каза Дина, сякаш единственото нещо, което имаше значение, бе да успокои прислужницата. — А лекарите правят чудеса, нали знаете? Поне е още жива!

Но докато Дина стигне в болницата, майка ѝ почина. Баба ѝ и дядо ѝ все още бяха там, в специална стая за роднините на починалите. Казаха на Дина, че Рут е издъхнала преди десет минути и че са били с нея до края. Мона, баба ѝ, беше разстроена, бършеше очите си с намачкана носна кърпа, но дядо ѝ изглеждаше направо приповдигнато. Дина си помисли, че шокът го е вцепенил ѝ не може да изрази тъгата си, но в театралното му поведение имаше нещо неприлично. Лицето му беше тържествено, както обикновено, когато служеше на погребения, очите му горяха върху сивото лице.

— Майка ти си отиде — каза той. — Отиде там, където болката и грехът не могат да я достигнат, където не може да бъде наранена от безразсъдството на хората, които обичаше. Откога не си идвала да я видиш, Дина? Прекалено дълго. А сега вече е късно. Ти не успя да дойдеш и да я утетиш, докато беше жива, сега вече е мъртва.

Дина го погледна ужасена:

— За какво говориш?

— Майка ти страшно тъгуваше за теб. Докторът ни каза, че е починала от мозъчен кръвоизлив. Но аз знам, че почина от мъка.

Дина простена, притисна ръка до устата си и сълзите и изведнъж потекоха.

— Отче, недейте сега — намеси се сестрата, която заведе Дина в стаята за роднини. Изглеждаше изненадана и ядосана. Тя я прегърна: — Искаш ли да идеш до майка си, мила? Ела с мен.

Мона понечи да ги последва, но сестрата я спря с едно махване на ръка.

— Ще се погрижа за нея. — В коридора тя стисна Дина за лакътя: — Не му обръщай внимание, мила, той е разстроен. Хората казват какво ли не, когато са разстроени.

Дина кимна, но сълзите още замъгляваха очите ѝ, тя се задавяше от мъка и вина. Така беше, напоследък не си идваше достатъчно често. Центърът на живота ѝ се беше изместил — светът вече се въртеше около колежа, но не беше само това. Такава ужасна суматоха настана у тях, когато се премести в студентския апартамент! Върху нея се изсипа същото черно неодобрение, обвиняваха я в същите грехове, но този път Дина реши да не им обръща внимание. Трябваше само да избягва да се прибира вкъщи. Истинско облекчение беше, когато престана да пътува всеки уикенд. За първи път в живота си почувства, че е на прага на истинската свобода.

Но сега свободата я хвана в друг капан. Как бе могла да бъде такъв егоист? Беше изтласкала майка си в периферията на живота си и вече беше късно да се поправи.

Рут лежеше в страничното отделение. Изглеждаше съвсем спокойна, сякаш просто бе заспала. Кожата ѝ все още не бе придобила възвращащата бледност на смъртта. Но Дина никога не бе виждала труп преди това и се запъна на вратата, страхуваше се да влезе.

— Ела, скъпа, тя не може да ти направи нищо. — Гласът на сестрата беше твърд и успокоителен. Дина, която никога не бе получавала много любов и внимание, бе готова да заплаче от това състрадание. Сестрата я прегърна и леко я придърпа в стаята. Взе ръката ѝ и я постави върху все още топлата длан на Рут.

— Виждаш ли, тя е спокойна, скъпа, нали? Прекрасна е. Не страда, можеш да бъдеш сигурна. А сега искаш ли да останеш за малко насаме с нея? Ще те оставя за няколко минути, но ще бъда съвсем наблизо, ако имаш нужда от мен. Добре ли си?

Дина кимна. Застана до леглото и погледна майка си. Толкова много неща искаше да ѝ каже сега, когато беше прекалено късно. Изведнъж осъзна, че те всъщност никога не бяха общували. Нямахше спомени от ранните си години, преди баща ѝ да почине. Животът сякаш беше започнал, когато се преместиха в свещеническият дом,

където властваше дядо й. Той не позволи на майката и дъщерята да имат нормални отношения.

Как й се искаше да е било по-различно! Тя падна на колене до леглото и вдигна безчувствената й ръка към мократа си буза.

— Съжалявам, мамо! — прошепна тихо.

— Как така ще се връщаш още днес в колежа? Току-що погребяхме майка ти. Това е неприлично!

Погребението започна в десет и половина и беше свършило, но най-близките бяха поканени в къщата след църквата. Те все още пиеха чай във всекидневната, ядяха сандвичи с риба тон и краставици и говореха приглушено за ужасната трагедия, сполетяла обичния пастор и неговото семейство.

— Съжалявам, дядо, но ще тръгна. Поръчах кола да ме закара до гарата.

— Откажи я! Има хора, които искат да говорят с теб.

— Аз не искам да говоря с тях.

— Те са дошли да отдадат последна почит на майка ти. Дължиш им го.

— Не — каза Дина. — Нищо не им дължа. Те не са тук заради мен, а заради теб. Ти говори с тях. Аз се връщам в колежа.

— Дина! — Лицето му беше буреносно. Не помнеше друг път да му е отговаряла. — Няма да търпя това държане!

Дина го погледна с презрение, което напоследък бе започнала да изпитва към него. Откакто напусна дома си, бе започнала да го вижда в друга светлина. Сега, след като бе прекарала пет дни с него под един покрив, се чудеше само как да избяга. Не я обградиха със състрадание, любов и нежност! Бяха мрачни и я обвиняваха. Но мъката й даде смелост, която не подозираше, че притежава.

— Дядо, връщам се в колежа днес и най-добре е да го приемеш.

За миг си помисли, че ще я плесне — толкова мрачно и ядосано беше изражението му. Но после през тялото му премина тръпка и старецът заприлича на ударено от гръм дърво.

— Дано Господ ти прости, Дина — каза той студено.

Дина се върна в апартамента в ранния следобед. Куражът й вече се бе изпарил и мъката, стресът и мъчителното чувство от погребението я събориха. Напълно изтощена, тя влезе в апартамента, като не очакваше да срещне никого. Пусна пътната си чанта на пода

зад дивана и отиде в кухнята, за да си свари кафе, от което имаше огромна нужда.

— Как мина? — Гласът идваше от вратата и я накара да подскочи. Тя се извъртя рязко. Нийл се бе подпрял на рамката.

— А ти как мислиш?

— Наистина съжалявам, Дина. Не знам какво да ти кажа.

Тя разбира се, знаеха, че майка ѝ е починала. Беше се обадила, за да им съобщи, че ще остане до погребението.

— Какво правиш тук днес следобед?

— Реших да избягам от лекции и да свърша малко работа.

Тя забеляза, че бе рисувал — по избелелите му джинси имаше ярки петна от маслени бои. Чайникът завря.

— Искаш ли кафе? — попита го.

— Не, знаеш ли какво, имам по-добра идея. Хайде да пийнем нещо по-силно.

— Вино? Посред бял ден?

— Не вино, а водка. И какво значение има дали е посред бял ден? Ще ти помогне. Хайде.

Дина върна кафето обратно в буркана, избърса чашите с кърпа и му ги подаде.

— Ще ни трябва ли?

— Не, няма да повярваш, но имаме стъклени — придобивка от кръчмата „Бялото сърце“. — Той се засмя и започна да ги търси заедно с бутилката зад леглото. — Искаш ли да ги измиеш или ще ми се довериш, като ти кажа, че не страдам от нищо заразно?

— Ще ти се доверя. — Мисълта, че ще пие от неизмитите чаши на Нийл, беше странно възбуждаща. — Макар че още не съм много сигурна за водката. Дали ще ми хареса?

— Опитай и ще видиш. — Той ѝ наля голяма доза, сложи вътре едно парче портокал и ѝ я подаде. — Само че не я пий, както пи от виното. Това е концентрат, не забравяй, че ще ти замае главата.

Тя седна на ръба на леглото му, отпи от чашата и почувства как реки от топлина се втурнаха през мъката и умората ѝ. Нийл се беше изтегнал в единствения стол.

— Не очаквахме да се върнеш днес — каза той. — Не и веднага след погребението.

— Нямахте нищо, което да ме задържи.

— Ами баба ти и дядо ти?

— Хм! — Тя се засмя кратко и горчиво.

— Не се ли разбирате?

— Може и така да се каже. Дядо ми иска всичко да става тъй, както той пожелае, не понася някой да му се противопоставя. Никога не ми прости, че напуснах дома му. А баба ми е много особена — живея с нея от седемгодишна и все още не мога да кажа, че я познавам. Тя е тиха, никога няма мнение за нищо, само следва дядо като сянка. Сякаш изобщо не е жив човек.

— Значи вече няма да се връщаш много често къщи.

— Изобщо не ми се иска да се връщам... — Една сълза се плъзна по бузата ѝ и тя покри устата си с ръка. Преглътна шумно, за да не заплаче. — Съжалявам...

— Хей, недей да плачеш! Дина, недей! — Той стана от стола и седна на леглото до нея. Взе чашата от ръката ѝ и я сложи на пода. — Искаш ли носна кърпа?

— Няма нужда, аз имам. — Бръкна в ръкава си и извади една смачкана салфетка. Но сълзите ѝ не спираха и когато Нийл я прегърна с една ръка, тя зарови лице в рамото му и зариде.

Нийл нежно я притисна и я залюля. След малко започна да целува косата и челото ѝ. Когато стоновете ѝ се поуспокоиха, тя усети докосването на устните му. Вдигна леко лице и той я целуна по носа, после по бузата. Тя не се помръдна, почувства, че в нея се надига някаква вълна от сладост. Той я целуна по очите и нежно облиза солената влага на сълзите ѝ.

В този момент за Дина неговата близост беше нещо повече от физическо присъствие. Близостта на мъжа, който я привличаше от месеци, сега бе преди всичко духовна. В докосването му имаше утеха, то означаваше, че вече не е сама. Дина, която цял живот жадуваше за любов, отговори на топлината на прегръдката му с настойчивостта на дете, което търси обятията на майка си. Тя се притисна в него и когато устните му посегнаха към нейните, отвърна на целувката му със страст, която го изненада.

Той разкопча леката ѝ памучна блуза и плъзна пръсти под нея, а тя не се отдръпна. Дори още по-силно се притисна, когато погали гърдите ѝ, намери зърната ѝ и ги подразни, докато набъбнат. Повали я нежно в чаршафите и легна до нея. Тя се обърна нетърпеливо към него

и се притисна с цялото си тяло. Полата ѝ вече се бе вдигнала. Като все още очакваше да го отблъсне, той издърпа полата ѝ над бедрата, но единствената ѝ реакция беше раздразнение, че телата им останаха разделени за миг. Пак се притисна в него колкото можеше по-плътно, обви го с голите си крака и го усети.

Нийл почувства, че го облива пот. Нямахше предвид да прави нещо повече от това, освен да я утеши. Харесваше я, дори бе флиртувал с нея, но никога сериозно не си беше мислил да премине границата. В края на краищата ходеше с Анджи. Но начинът, по който тя се притискаше към него, постави на изпитание тялото му. Тя май наистина го искаше!

Той проникна в нея с пръст. Тя премигна и той разбра, че е бил прав — беше девствена. Той пак се отдръпна. Можеше да мине и без такива усложнения. Но тя отново се притисна към него, дишаше тежко и стенеше:

— Моля те, не ме оставяй, не ме оставяй, не спирай!

Това беше повече, отколкото той можеше да понесе. Нийл забрави предпазливостта, забрави за Анджи, забрави всичко — освен желанието на тялото си и на момичето до него. Всичко свърши много бързо, прекалено бързо, и вината отново го връхлетя.

— За бога, Дина, съжалявам! Не исках...

Но тя още се притискаше в него и стенеше:

— О, кажи ми, че ме обичаш, моля те, кажи ми, че ме обичаш!

— Дина! — Той се изтръгна от нея. — За бога! — Погледна към нея, лежеше на леглото и по изражението ѝ личеше, че пак се готви да заплаче. — Виж какво, Дина, казах ти, че съжалявам. Но ти... ти наистина си го просеше.

Очите ѝ се разшириха и тя простена. После седна, оправи светкавично дрехите си, като че ли ако се покриеше набързо, всичко, което се случи, можеше да се изтрие.

— Дина! — Той посегна да я прегърне.

Тя се отдръпна рязко:

— Не ме докосвай!

— Но...

— Просто не ме докосвай. Ясно ли е?

Той сви рамене и се обърна:

— Както искаш.

Тя обу обувките си и изтича във всекидневната за пътната си чанта. Влезе в стаята си и затръшна вратата, подпря се на нея, отпусна се на пода, а по втренчения ѝ поглед личеше, че е в шок. Какво направи? Какво, по дяволите, я прихвана? Дали не беше от водката? Нищо чудно, задето дядо ѝ я предупреждаваше, че алкохолът води до падение! Или може би просто отчаяно се нуждаеше от някой, който да я утеши и да я обича? Осъзнаваше само, че се хвърли на врата на Нийл като някоя уличница и не можеше да понесе да го погледне пак в очите. Както и останалите... Съкрушена от мъка и срам, тя седна на пода, сви се и се загледа в пространството пред себе си.

Все още беше там, когато Лин се върна по-късно.

— Ох, горкичката! — съчувствено произнесе Лин, за да я убеди да се помръдне от вратата и да влезе в стаята. — Ужасно ли беше?

Дина кимна безмълвно.

— Погребенията са непоносими, знам, особено на хора, които обичаш. Хайде, ще ти направя чай. Или може би искаш нещо по-силно? Мисля, че Нийл има някаква водка.

— Не! — каза рязко Дина. — Моля те, чай!

Нямаше намерение да разкрива пред Лин, че вече е пила от тази водка, нямаше да позволи на нито едно живо същество да научи какво се случи между тях.

Искаше само да забрави. Можеше само да се моли, че и той ще направи същото.

Една юнска утрин Дина, както обикновено, тръгна за колежа, но когато видя голямата триетажна сграда от бездушен сив бетон на училището по моден дизайн, разбра, че не може да понесе да влезе вътре. Подмина я, премина покрай паркинга, остави зад себе си и ниските бараки, в които учеха първокурсниците, стъпи на алеята и по нея тръгна през полята, към един поток.

Беше прекрасна утрин, небето бе ведро, ясносиньо. Листата на дърветата, още непокрити с летен прах, бяха свежи и зелени. Лек вятър люлееше белите цветя, които обграждаха пътеката, по която вървеше Дина. Но тя бе прекалено потънала в размисъл, затворена в свой собствен свят от момента, в който ѝ хрумна страшната мисъл, че може да е бременна.

Ден след ден ужасът нарастваше, промъкваше се дори в сънищата ѝ и тя се събуждаше разтреперана, с облято в сълзи лице.

Дина не сподели с никого страховете си. Нийл почти не ѝ говореше след онзи следобед, тя беше наранена, но не и изненадана. Знаеше, че се срамува от това, което се случи, и обвиняваше изцяло себе си. Не искаше той да разбере, че е бременна след краткото им преживяване, гордостта нямаше да ѝ позволи да му каже. Но нещо трябваше да се направи. Не можеше вечно да се преструва, че нищо не ѝ се е случило. Засега не си личеше, тялото ѝ бе стройно, както винаги, като се изключи наедряването около талията, но нямаше да може да го крие вечно.

В тази прекрасна юнска утрин Дина се разхождаше покрай реката, опитваше се да проясни мислите си и да вземе някакво решение. Ако останеше в колежа прекалено дълго, не само Нийл, но и останалите щяха да разберат, че е бременна. Тази перспектива я изпълваше с вцепеняващ ужас и тя започваше да трепери. Трябваше да прекъсне най-малко за една година и да замине, реши тя. Но след като се роди детето — тогава какво? Осиновяване беше най-вероятният отговор, но и тази мисъл я изпълваше с ужас. Струваше ѝ се, че нищо не би могло да я отдели от него.

Ако избягам веднага от всички, които познавам, може би ще мога да отгледам детето сама, помисли си тя. Ще трябва да си намери работа, за да се издържа, но това нямаше да бъде кариерата, на която се бе надявала. Ала туй бе единственият избор, който предлагаше някаква надежда. За миг Дина направо се развесели, сякаш предприемаше някакво голямо приключение, но после също толкова внезапно се ужаси от трудностите, които щяха да ѝ се стоварят.

При цялата ѝ обърканост нито за миг не си помисли, че може да се върне къщи. Нямаше да даде на дядо си възможност да злорадства, че се е оказал прав. Каквото и да трябваше да направи, за да се измъкне от бъркотията, бе решена да го стори сама.

Крисчън Ван Кендрик младши, или Ван, както той обичаше да се представя, не се чувстваше напълно доволен. Не влизаше в задълженията му да интервюира кандидатите за черната работа във фабриката за обувки на баща си, или поне така си мислеше. Обаче баща му, Крисчън старши, беше на друго мнение.

— Трябва да изляза — беше му казал той. — Налага се да се срещна с банковия мениджър. Ти можеш да свършиш тази работа вместо мен. Има само трима кандидати за едно свободно място на

оператор. Знаеш какво търсим — някой стабилен и надежден, който може да върши много тежка работа, и няма да се разболява за цяла седмица всеки път, когато преписе в работническия клуб в събота вечер. Млад мъж със семейство е вероятно най-доброто. Той ще има нужда от редовно заплащане и ще върши и извънредна работа, за да си докарва повече пари.

— Защо Джим Пратън не се срещне с тях? — предложи Ван.

Джим Пратън беше изпълнителен директор. Той работеше в компанията от години — още откогато Крисчън Ван Кендрик дойде в Англия от Холандия преди последната война и основа малката си фабрика за работни обувки. Според Ван Джим трябваше да проведе интервютата, в края на краищата той щеше да работи с човека, когото ще назначат, а ако той не може да познае добрия работник след 25 години, значи не беше за тази работа.

Но баща му не искаше и да чуе.

— Помолих теб да го направиш, Крисчън. За теб това ще е добра практика, защото когато аз се пенсионирам, ти ще поемеш бизнеса. И така, първото интервю е в три часа, а това са молбите...

Ван гневно присви устни. Знаеше, че е безполезно да спори — баща му пак щеше да направи каквото е решил. Той беше най-големия инат, дете човек можеше да си представи. Взе папката с документите, която баща му му подаде през бюрото, и тръшна вратата на кабинета му.

Когато мина през цеха, Джим Пратън вдигна глава, и го поздрави шеговито. Той кимна сдържано — нямаше смисъл да се опитва да надвиква шума на машините. Влезе в своя кабинет, светна голата крушка с пластмасов абажур, която беше точно над бюрото му, и пусна щорите на прозореца, който гледаше към цеха.

Ван въздъхна, осъзнавайки истината, която избягваше от доста време, но която напоследък не му излизаше от ума. Мразеше фабриката, мразеше оскотяващата ѝ монотонност, чувството, че семейството му е само дребна еснафска грижа и никога няма и не може да излезе от границите на скромния си произход. Най-много мразеше усещането, че е хванат в капан, непробиваем като ината на баща му.

За Ван нямаше съмнение, че Крисчън старши възнамерява фабриката да стане съдба на сина му. Още преди да проходи, го доведоха в нея с количка. Докато растеше, баща му го развеждаше из

кроячната, покрай конвейерите. Държеше го за ръка, за да е сигурен, че няма да се нарани на някоя машина, и му обясняваше какво се прави там. Тогава той обичаше силното бръмчене и мириса на кожи, обичаше да слуша историята за това как баща му дошъл в Англия от Амстердам, влюбил се в майка му, оженил се за нея и купил малката разнебитена сграда на фабриката, чийто предишен собственик се разорил по време на Депресията.

— Те се присмиваха, че един холандец прави обувки — казваше Крисчън. — Мислеха, че носим само нальми. Но аз им показах, о, да, показах им!

Фабриката не печелеше състояние, но работеше като часовник и въпреки че семейство Ван Кендрик не бяха в никакъв случай богати, по всички стандарти бяха прилично заможни.

Сега Ван беше на трийсет години и знаеше, че има за какво да благодари на семейния бизнес — за безгрижното си детство, за образованието си, за стандарта на живот, с който бе свикнал. Но това не можеше да го накара да хареса ролята, която очакваха от него да играе. Баща му може и да беше доволен от тези ограничени хоризонти, но Ван беше по-амбициозен. Много пъти през последните години той се опитваше да убеди баща си да му позволи да разшири бизнеса, но старият реагираше с характерния си инат.

— Това е добър семеен бизнес — казваше той. — Не искаме да се разраства прекалено. Най-добре е да можем да го управляваме сами. Познавам всеки човек, който работи тук.

— Но ние трябва да се развиваме — спореше Ван. — Времената се променят, ние също можем да се променим заедно с тях. Днес голямото е по-добро. Скоро няма да има достатъчно място за малкия човек. Ако не модернизираме и не автоматизираме производството си, ще трябва да отстъпим позиции.

— Няма да позволя да се правят разни недоказани нововъведения. Качеството е нашият отличителен знак.

— Качеството ще трябва да се пожертва.

— Управлявам тази компания както си знам от близо 30 години. Тя си е добре и така, благодаря.

— Трябва да направим още една линия — предлагаше Ван, сменяйки тактиката. — Ако нуждата от работни обувки намалее, свършено е с нас.

— Работниците винаги ще имат нужда от обувки.

— Но не толкова много. — Ван чувстваше, че губи търпение. — Няма полза да се държиш като динозавър. Не виждаш ли, че времената се променят? След двайсет години хората ще се интересуват повече от обувките, които носят в свободното си време, отколкото от тези за работа. Трябва да сме готови за това.

— Семейство Кендрик е известно с работните обувки. В тази част на света Кендрик означава само това.

Оставаше непоклатим, независимо от убедителните аргументи.

На Ван му оставаше само да чака мига, когато баща му ще се пенсионира и той ще поеме фабриката. Но за човек с неговия темперамент чакането не беше лесна работа. Баща му беше почти на шейсет, но не даваше никакви признаци, че е готов да се оттегли. Все още ставаше призори и ходеше пеша четири километра до фабриката, както правеше от трийсет години, дори и в дъжд и сняг. И все още даваше инструкции на Ван, които си бяха чисти заповеди, въпреки че го беше удостоил с почетното звание директор на фабриката.

Ван въздъхна, посегна към кутията с пуретите и запали една. После придърпа молбите за работа към себе си и ги прелисти. Двама мъже и една жена, или по-точно момиче, студентка. Не беше много задоволителен кандидат. Ако той ръководеше бизнеса, дори не би си направил труда да я покани на интервю, но политиката на баща му беше да се среща с всеки, който е подал молба.

Погледна часовника си. Първият кандидат трябваше да пристигне след половин час. Достатъчно време да сложи в ред част от кореспонденцията си. Позвъни на секретарката, която дяляха с баща си.

Дина пристигна за интервюто десет минути по-рано. Точността ѝ беше навик, възпитан у нея още от детството.

Седна в тесния коридор пред приемната и сложи ръцете си, облечени в черни памучни ръкавици, в скута си. Загледа се в картините в коридора, но всъщност отвътре ѝ призляваше.

Това, което досега видя във фабриката, не ѝ харесваше. Беше потискаща и старомодна, далеч от бъдещето, което си представяше, но какъв ли избор имаше? Нуждаеше се от работа, а тази си имаше преимущества. Заплащането не беше страхотно, но щеше да ѝ позволи да се издържа, докато очаква бебето. Да седи до машината щеше да е

по-добре, отколкото права в магазин или да сервира в кафене. А и поне умееше да шие. Винаги бе сръчна с иглата и не можеше да си представи, че шиенето на обувки ще е много по-различно от шиенето на рокля.

Минутите минаваха. Дина погледна към секретарката, която печаташе трескаво на машина в малката стая, но момичето май беше забравило за присъствието ѝ. Тогава вратата се отвори и оттам излезе един набит мъж с буйна тъмна коса и толкова тъмносини очи, че изглеждаха почти черни. Беше по безупречно бяла риза с вратовръзка на сиви и сини ивици и тъмносиви панталони, които очевидно бяха част от скъп, добре ушит костюм. На китките му блестяха златни копчета. Излъчваше увереност и сила.

Дина се надигна и оправи гънките на тясната си черна пола, която бе започнала доста да я стяга около кръста.

— Госпожица Маршал? — Гласът му отиваше — беше нисък и дрезгав, с много лек западен акцент.

Дина кимна. Тъмносините очи преминаха одобрително по нея. Тя усети, че мъжът я чете като отворена книга и разбира неща, които тя си мислеше, че са само нейна тайна. Почувства, че страните ѝ пламват.

— Аз съм Ван Кендрик. — Погледът му се спря на лицето ѝ. Устата му, с пълна долна устна, която изглеждаше доста чувствена, се изви в хладна усмивка. — Съжалявам, че ви накарах да чакате. Заповядайте. Не разбирам добре защо искате да работите при нас, госпожице Маршал — каза Ван Кендрик. — Оператор в обувното производство изглежда доста невероятен избор за човек с вашата квалификация.

Дина преглътна, за да разтопи буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ. Очакваше да я попитат нещо такова и беше готова с отговора:

— Не мога да си позволя да остана в колежа. Загубих майка си наскоро.

— Разбирам. — Той я погледна и видя беззащитността, която се криеше под привидното спокойствие, както му се бе сторило на пръв поглед. Отвътре тя се раздираше от болка, а тази болка се пораждаше от мъката по един загубен сигурен свят. Беше много млада и много привлекателна. Ван все още бе ерген, но бе имал много момичета. Те

му се лепяха, привлечени от изключително добрия му външен вид, от парите и от личността му — онази смесица от чар и хладнокръвие, която не беше още съвсем изчистена, но пак въздействаше силно. Но нито едно момиче, независимо колко хубаво и умно беше, не бе въздействало така, както му въздействаше тя сега. Погледна я и усети, че иска да ѝ достави удоволствие, иска да види как изящното ѝ лице ще светне от радост, когато се усмихне. Мисълта премина за кратко през ума му, но той я отхвърли, защото я сметна за глупава сантименталност, която нямаше нищо общо с бизнеса.

— Не съм уверен, че работата е подходяща за вас — каза той. — Това е тежък и монотонен труд. Честно казано, мисля, че ще ви отегчи за нула време, а аз не мога да си позволя да наемам и обучавам нови хора.

Лицето ѝ помръкна. Бе приседнала в края на стола и мачкаше черните си ръкавици.

— Няма да ви разочаровам. Наистина имам нужда от работата.

Той я погледна изпитателно.

— Сигурен съм, че има и други, по-подходящи за квалификацията ви. Какво точно учехте?

— Моден дизайн. И ужасно се интересувам от обувки.

У него за пръв път припламна искра, но той се опита да я игнорира.

— Едва ли бих определил това, което произвеждаме, като обувки. Не и в смисъла, който вие имате предвид. Ние сме на светлинни години от модната индустрия.

— Но са кожени, нали? Обичам да работя с естествени материали. Правех един проект за обувки и аксесоари към тях. О, знам какво имате предвид с вашите обувки. Виждам, че не са много интересни... — Тя млъкна, когато осъзна какво е казала, но после продължи бързо: — Искам да кажа, че съм запозната с техническата страна на нещата. А може би за в бъдеще... — Пак млъкна, засрамена от признанието си, че не възнамерява да остане при семейство Кендрик до пенсионирането си.

Той се усмихна. Пак се развълнува и в главата му започна да се оформя план.

Очакваше момента, в който неговият старец ще отпусне малко хватката. Може би точно сега пред него стоеше човекът, който можеше

да му помогне да постигне амбициите си. Баща му би избрал някой от мъжете, но не той провеждаше интервюто. Изборът беше негов и с какво удоволствие щеше да го направи!

— Много добре — каза той. — Получавате работата, госпожице Маршал, ако още я искате. Кога можете да започнете?

И веднага бе възнаграден е прекрасната усмивка, която очакваше.

— Още в понеделник — каза тя. — Благодаря ви, господин Кендрик, много ви благодаря.

Дина работеше във фабриката от една седмица, когато Ван изпрати да я повикат. Сърцето ѝ веднага заби силно и едва не ѝ прилоша от страх. Не беше доволен от работата ѝ. Искаше да се отърве от нея. И какво щеше да прави тогава?

Спря машината си и прекоси цеха до неговия кабинет. Почука на вратата и зачака да я покани вътре.

Ван преглеждаше някакви книжа в картотеката на една от претърпаните прашни полици.

— Искали сте да ме видите, господин Кендрик — каза тя колебливо.

— Да, Дина. — Той обърна към нея тъмносиния си поглед и тя почувства, че се изчервява. — Как се справяш?

— Добре.

— Нали работата не ти се струва прекалено трудна?

— Не, тя е... добра.

Беше лъжа, въобще не ѝ харесваше. Беше досадна, точно както ѝ бе казал в началото. Твърдата кожа за обувки бе трудна за обработка, а ръцете ѝ — прекалено слаби за нея.

— Дина, искам да говоря с теб. Би ли седнала?

Тя нервно се отпусна на същия стол, на който бе седяла по време на интервюто. Но вместо да седне срещу нея, той заобиколи бюрото и се настани на ъгъла му със скръстени ръце и изпънати напред крака.

— Спомням си, че ми каза, че като студентка по моден дизайн изключително много си се интересувала от обувки.

— Да. — И това беше лъжа. Наистина бе правила проект за обувки, но само защото бе длъжна. Ала си мислеше, че ще прозвучи добре и може да наклони везните да ѝ даде работата.

— Чудех се дали няма да искаш да използваш таланта си, като порботиш за мен. Отдавна желая да направя нещо малко по-възбуждащо от работни обувки, но не съм напълно сигурен как точно да го осъществя най-добре. Надявах се, че ти можеш да имаш някоя идея.

Дина беше толкова изненадана, че въображението ѝ съвсем блокира.

— Каква идея?

— Ами очевидно ние нямаме най-доброто оборудване за производство на модни обувки. Нашите машини са нагласени за тежко производство и операторите нямат нужните способности. Така е, затова трябва да впрегнем таланта и оборудването, които семейство Кендрик може да осигури, но за друга част от пазара — обувки за свободното време може би. Не знам точно. Именно тук се надявах да ми помогнеш.

— Ами... аз...

— Виж какво — каза той, — не си мисли, че очаквам от теб блестяща идея или да направиш някоя магия. Но си помисли, можем пак да поговорим. На едно питие може би. Или на вечеря.

Той видя учудения ѝ поглед и се усмихна. Страните ѝ се зачервиха.

— О, разбирам, но хазайката ми готви, когато се прибера.

— Със сигурност няма да има нищо против, ако ѝ дадеш веднъж почивка — каза той весело.

Дина се поколеба. Помисли си, че по всяка вероятност госпожа Брукс, при която живееше, щеше да бъде против. Бе много тънкообидна, а готвеше отвратително. Но не заради госпожа Брукс се колебаеше, а заради страха от чувствата, които Ван предизвикваше у нея всеки път, когато я погледнеше с тези тъмносини очи или просто преминаваше покрай машината ѝ. Дори не трябваше да го вижда, за да знае, че е наоколо. Властното му присъствие бе осезателно като докосване и то предизвикваше у нея слабост на същото място, на което очакваше да почувства и първите движения на бебето. Знаеше, че това е лудост. Никой преди не ѝ беше въздействал така — нито Дейв Хикс, нито Нийл. Въпреки че си бе мислила, че е влюбена в тях, това бе просто естественото привличане на момичето към момчето.

Но това... това беше почти като обожанието към кинозвезда, която е блестяща, но непостижима. Нямаше шанс Ван да я забележи

дори и при най-добрите обстоятелства. Той беше толкова по-възрастен от нея и въпреки че бе разбрала, че не е женен, беше сигурна, че такъв зрял и привлекателен мъж като него трябва да си има приятелка или дори годеница. Той идваше от съвсем друг свят — беше изтънчен, заможен, „шефът“, който трябва да спазва стандартите си на живот. Дори и при други обстоятелства той никога не би я погледнал. А след като бе почти в третия месец бременна, мечтата ставаше още по-невъзможна.

Затова вероятно той ѝ въздействаше така. Бременността я правеше прекалено чувствителна и глупава, мислеше си тя. Но осъзнаването на този факт не променяше чувствата ѝ към него, не достигаше до скритата дълбоко в нея противоречива ирационална сигурност, че това е мъжът, предназначен за нея, мъжът, когото един ден ще обича до края на живота си.

Но все пак в деня, в който той я покани на вечеря, тя му повярва, че иска да говори с нея за бизнес. И въпреки че беше развълнувана, страхуваше се да я приеме, за да не издаде чувствата си към него.

Ван обаче, верен на характера си, не ѝ даде възможност да приема или да отказва. Той просто се държеше така, сякаш това не подлежи на обсъждане.

— Бих искал да говоря за плановете си далеч от кабинета — каза той. — Засега не искам никой да знае какво съм наумил. Което ме навежда и на друга мисъл — ще ти бъда благодарен, ако не кажеш на никого за това. В бизнеса има моменти, когато е добре човек да е малко дискретен.

Тя кимна.

— Няма да кажа нищо. И без това не говоря много с другите.

Беше забелязал колко изолирана изглежда.

— Ами тогава, да кажем, утре вечер?

— О, не знам дали дотогава ще съм измислила нещо...

— Не се тревожи. Може да поговорим и за идеите, които евентуално би имала. Да те взема ли? Около седем и половина?

— Да се срещнем някъде — каза тя бързо. Не искаше госпожа Брукс да забележи как излиза в голяма лъскава кола, а и се срамуваше Ван да види мръсната малка къща, която засега беше нейният дом. — Ще бъда на площада, до военния мемориал.

— Добре. — Той се усмихна.

Когато тя излезе от кабинета му, той все още се усмихваше.

Същата нощ Дина почти не спа. Само по себе си това не беше странно — имаше много безсънни нощи след ужасното откритие, че е бременна. Но това беше различно. Вместо да се върти в леглото и горко да се бори със собствените си проблеми, тя лежеше будна, а мозъкът ѝ работеше, раздвижен от вълнуващото предизвикателство, което Ван ѝ предложи. До сутринта имаше една-две идеи, а по време на работата във фабриката продължи да ги премисля, докато ръцете ѝ бяха заети да направляват твърдата кожа през машината.

Видя няколко пъти Ван, но той едва ѝ кимна по същия делови начин, по който се отнасяше и с останалите работници. Тя започна да се чуди дали не е размислил и дали няма да я остави да чака напразно. Но когато стигна до военния мемориал точно в седем и половина, той вече бе там, а синият му ягуар бе паркиран наблизо със запален мотор.

— Знам едно малко бистро — каза Ван, когато тя седна на предната седалка. — Мислех си да отидем там.

Дина кимна с облекчение, че няма да я води на много изискано място. Умря от притеснение какво да облече. Никога не бе притежавала много дрехи, а доста от тези, които имаше, вече не ѝ ставаха. Най-накрая се спря на една семпла синя рокля с висока талия, с лодка яка, която подчертаваше заоблените ѝ рамене. Корсажът беше украсен с английска бродерия. Ван бе облечен официално в тъмен костюм и копринена риза, с вратовръзка в меки тонове. Дина се зачуди дали не беше решил да отидат в бистрото, след като я видя как е облечена.

Но страховете ѝ се разсеяха, когато стигнаха там. Ван каза името си и обясни, че е направил резервация. Заведоха ги до една маса в дъното с изглед към живописната градина.

Посрещна ги мирис на чесън, от което Дина веднага огладня. Тя непрекъснато гризеше солети, докато чакаха първото ястие да пристигне — гъби в прекрасен сос с чесън.

— Нали ще пиеш и вино? — попита Ван, докато четеше менюто.

Дина си спомни как ѝ въздействаше алкохолът и поклати глава:

— Бих искала вода.

— Разбира се. — Той поръча вино и вода, но когато сервитьорът донесе бутилката в сребриста кофичка с лед и той отпи, за да го опита,

пак я погледна въпросително. — Защо не изпиеш поне една чаша? Много е хубаво.

Дина се поколеба. Не искаше да изглежда пълна провинциалистка.

— Ами добре. Но само една.

След първата глътка изобщо не докосна виното. Страхуваше се да не ѝ замае главата, а и нямаше никакво отношение към вкуса му. За нея изисканите сухи вина бяха същите като това, което бе изпила с Нийл.

— Е — каза Ван, — имаше ли време да помислиш за това, което говорихме?

Той обираше последните останки от гъбения сос с парче хляб. Дина беше шокирана, защото дядо ѝ определяше това като лоши маниери.

— Всъщност да — каза тя. — Имам няколко идеи, до не знам как ще погледнеш на тях.

— Опитай.

— Каза, че искаш да се пробваш на пазара със стоки за свободното време. А общото между този пазар и това, което в момента произвеждате, са спортните обувки. За туризъм, дори може би за катерене. Не знам по какво ще се различават, над това трябва да поработя. Например обувките за туризъм трябва да са най-вече удобни. Но те ще бъдат големи, груби и лесни за поддържане — като тези, които правите в момента.

— А-ха, продължавай.

— Освен това — ботуши за езда. Ездата напоследък става много модерна, особено сред младите момичета. Там, където съм родена, само фермерите и много богатите хора яздят, но откакто съм тук, забелязах цели стада от понита да се разхождат в парковете и няколко билборда, рекламиращи училища по езда. Мисля, че...

— Откъде си? — прекъсна я той.

— Глочестършир. А последния път, когато си бях вкъщи, забелязах, че и там вече е така. Собствениците на конюшни дават уроци на децата.

— Къде точно в Глочестършир?

Тя присви очи. Той видя, че бариерата е спусната. По някаква причина момичето не искаше да говори за дома и семейството си, но

нежеланието ѝ само го направи по-любопитен.

— Къде точно в Глочестършир? — настоя той.

— Едно село на име Ставърли. Но си мислех, че ще си говорим за идеи. Не за мен.

Той леко се усмихна. Въпреки загрижеността ѝ и привидната свенливост и несигурност, тя можеше и да хапе.

— Разбира се, продължавай.

— Очевидно ботушите за езда са по-различно предложение. Те трябва да се правят от големи парчета кожа, така че може да излезе скъпо. Няма да може да се изрязват некачествените участъци, както се прави сега. А трябва да са и по-Меки, по-добре обработени.

Той кимна, впечатлен от труда, който си бе направила, и от това колко много знаеше вече за производството на обувки. Но той не хареса много идеята за ботушите за езда и ѝ го каза.

— Според мен проблемът е, че ще бъдат ужасно скъпи. Права си за големите качествени парчета кожа, а те не излизат евтино. Хората няма да искат да плащат толкова. Повечето деца, които съм виждал в училищата по езда, носят уелингтънки и добре правят. Те са многофункционални и са по-евтини за подмяна, когато краката им пораснат.

Лицето ѝ посърна и той почти се почувства виновен.

— Трябва да направя малко проучване на пазара, преди да предприема нещо такова — продължи Ван. — Въпреки че може да има хляб в тях. Някои изкуствени материали напоследък са много добри. Ще си помисля. Други идеи?

— Само една. Мислех си за остатъците кожа — за изрезките. Не ми харесва, че се изхвърлят и измислих как да се оползотворят.

— И какво да правим от тях?

— Сандали.

Той поклати глава.

— Ние не се занимаваме с модни или детски обувки. Това наистина е доста далеч от стила на Кендрик.

— Сандали за мъже.

— Парчетата не са достатъчно големи за това.

Тя остави ножа и вилицата. Очите ѝ пак блестяха от въодушевление.

— Не говоря за обикновени сандали. Говоря за сандали с ремъци. Нещо като библейски сандали за млади мъже. Те вече се обличат по-свободно, не искат да приличат на бащите си. Предпочитат да носят джинси и спортни ризи, дори мъниста, и имат нужда от някакви обувки от този вид. Още повече — сандалите в библейски стил са и за мъже, и за жени. И момичетата могат да ги носят. Ако се използват изрезки, ще излязат наистина евтино, а ако не се продават, загубата няма да е голяма. Но си мисля, че могат да станат хит.

Ван усети, че косата му се изправя. В това недообразовано обикновено момиче имаше нещо странно. Почувства го още първия път, когато я видя в кабинета си. А сега със сигурност знаеше какво е. Не можеше точно да го определи, но вероятно беше способността ѝ да гледа напред, да предсказва теченията и да определя модата. В сигурния, скучен свят на обувното производство той рядко бе срещал, а още по-рядко — работил с хора, които имаха този рядък дар, но си мислеше, че в момента седи пред такъв човек.

Сервитьорът бе застанал до рамото му и пълнеше чашата му. Ван я вдигна, тя направи същото, въпреки че досега почти не бе пила. Но дори когато се усмихна одобрително и вдигна наздравицата, вродената му предпазливост и мисълта, че трябва да владее положението, взеха връх.

Не ѝ давай да разбере колко си развълнувай. Нека бъде зависима от твоето одобрение, мислеше трескаво той.

Докато си мислеше, че той е единственият, който вижда и оценява таланта ѝ, Дина щеше да е в неговата власт. Ако загубеше това, можеше да загуби и нея. Засега, по много причини Ван не искаше това да става в никакъв случай.

Дина беше щастлива, по-щастлива от когато и да било в живота си.

Сега Ван беше целият ѝ свят. Беше влязъл под кожата ѝ, изпълваше всяка нейна мисъл от мига, в който се събудеше, до мига, в който заспиваше. Но дори и тогава той оставаше в сънищата ѝ. Обичаше всичко в него. Обичаше и това, което правеше за нея, отваряйки ѝ цял нов свят, който не бе предполагала, че съществува — и в материалния, и в духовния смисъл на думата.

Той я покани да излязат още няколко пъти след това, понякога само за едно питие, но по-често на вечеря. Всички места, в които я

заведе, бяха от друга класа, не като тези, които посещаваше като безпарична студентка. Всички срещи протичаха по един и същи начин. Първо говореха за работа, обсъждаха идеите ѝ, после разговорът ставаше по-неофициален. Понякога Ван се опитваше да я накара да говори за себе си, внимателно подпитваше за произхода ѝ, но Дина отклоняваше въпросите му. Тя дори не щеше да мисли за това. Искаше да продължи да живее като насън, да играе ролята си като актриса, да стане съвсем нов човек, докато не само не си повярва, но и наистина се преобрази в друг човек — без проблеми, без усложнения, без тъмно минало и несигурно бъдеще. А когато той настояваше, тя започваше да си съчинява невинни лъжи, които се вписваха в романтичната измислена реалност, в която се бе вживяла.

Когато той я разпитваше за дома ѝ, тя описваше къщата, в която бе минало детството ѝ, но никога не споменаваше свещеническият дом. Когато искаше да знае нещо за роднините ѝ, тя казваше, че няма, но после измисли едно семейство братовчеди в Нова Зеландия, защото идеята ѝ хареса. В повечето случаи успяваше да отклони разговора от себе си и да започне да задава въпроси на Ван.

Беше поразително лесно. Ван обичаше да говори за себе си и у Дина намери внимателен и одобряващ слушател. Разказваше как баща му започнал бизнеса си, как все още го държал изкъсо и как той се опитвал да модернизира производството.

— Ако зависи от татко, той няма да промени нищо — казваше на Дина. — Дори съм кръстен на него. Искаше да е сигурен, че начело на компанията пак ще стои Крисчън Ван Кендрик, когато него вече няма да го има.

— Мисля, че това е много симпатично желание — каза Дина.

— Симпатично? Да си известен в семейството си като Малкия Крисчън? Някога мразех това, мислех си, че нямам собствена самоличност.

— И как смени името си? — попита го тя.

— О, когато бях в училище, към момчетата се обръщаха на фамилия и приятелите ми набързо я съкратиха на Байт. Обаче родителите ми още ми викат Крисчън. Дори Малкия Крисчън понякога.

Дина се засмя. Ван си помисли, че тя има най-заразителния смях, който някога е чувал. Звучеше тихо, като мехурчета от шампанско.

— И кога мислиш, че ще спрат да ти викат така?

— Може би щом най-накрая застана начело на бизнеса. А може би никога.

След вечерята Ван я закарваше до тях. Вече не се притесняваше, че той ще види грозната малка къща, в която беше квартирата ѝ — какъв беше смисълът да се крие, когато той можеше много лесно да провери адреса ѝ в списъка с работниците? А за госпожа Брукс Дина вече не се тревожеше дали ще забележи лъскавата кола и какво ще си помисли. Господжата беше част от истинския живот, който Дина бе решила засега да не забелязва.

Понякога, когато спираха на тротоара пред квартирата ѝ, Дина се чудеше дали той ще я целуне за лека нощ и се надяваше да го стори. Но Ван не правеше никакво движение към нея, независимо колко горещо го желаше. Всъщност той рядко дори изключваше мотора, довършваше разговора, пресягаше се и ѝ отваряше вратата. Всеки път в миг на опиянение ѝ се струваше, че наистина ще я целуне, после, когато разбираше, че няма да го направи, изпитваше не само разочарование, но и срам.

— Благодаря за прекрасната вечер — казваше тя набързо, измъкваше се от колата, като избягваше докосването на ръката му.

— Удоволствието беше мое — отвърщаше той, после звукът на мотора се променяше от тих и ленив на дрезгав, но все пак контролиран рев, който по някакъв начин ѝ напомняше за самия Ван. И той изчезваше.

Дина стоеше известно време на тротоара, преди да започне да търси ключовете си, загледана в тъмнината, която го бе погълнала. Наслаждаваше се на чудния сладък плам, който я изпълваше.

Разбира се, не трябваше да очаква нищо от тази връзка. Но с цялото си сърце желаше това да продължи вечно.

Ван чакаше нещо, но не бе сигурен напълно какво. Знак може би или просто инстинктът да му подсказе, че моментът е подходящ.

Не разбираше собственото си нежелание да отиде по-нататък, да направи следващата стъпка, и после още една — в тяхната неизбежна вечна последователност, докато връзката му с Дина се превърне в истинско любовно приключение. Такова нещо не му се бе случвало никога. Когато желаше една жена — а той бе пожелавал доста, — винаги действаше бързо и решително. Рядко го отблъскваха, а когато

се случваше, никога не се тревожеше излишно. Свиваше рамене, решаваше, че дамата губи повече от него и се насочваше към нови цели. Но този път беше различно, не искаше да поема рискове. Ако я притиснеш прекалено много, ако избързаше, можеше да я загуби. От това се страхуваше повече от всичко.

Но защо? Дали само талантът ѝ, който щеше да му помогне да разшири бизнеса както иска и който толкова го вълнуваше, му беше така скъп? В началото бе сигурен, че това е причината. Чак когато наруши дългогодишния си навик и вдигна щорите на прозореца между кабинета си и цеха, за да може от бюрото си да я гледа как работи, Ван си призна, че интересът му към нея беше много по-дълбок. Доставяше му удоволствие да я наблюдава как седи до машината. Златистата ѝ глава бе наведена и оголваше деликатната ѝ шия. Той почувства, че иска да докосне тази шия, да прокара пръсти по извивката ѝ, надолу към рамото и към гърдите ѝ. А когато тя се усмихваше с онази хубава грееща усмивка, която правеше сериозното ѝ лице красиво, докосваше нещо дълбоко в него, сграбчваше сърцето му и събуждаше усещания, които бе забравил, че е възможно да изпитва.

Когато излизаха заедно, той се наслаждаваше не само на въодушевените ѝ идеи, на които се бе отдала така изцяло, но и на радостта ѝ от цялото преживяване. Усещаше, че тя е напълно чужда на живота, в който той я въвеждаше, и изпитваше удоволствие да разширява кръгозора ѝ и да наблюдава учудването ѝ. Все още излизаше и с още две жени. Те бяха изключително сексапилни, но им липсваше емоционалност. Ала нито една от тях не можеше да го накара да желае Дина по-малко.

Когато бяха насаме, често му се струваше, че и тя иска той да я докосне. Желанието висеше във въздуха между тях и беше толкова осезателно, че ако го отречаха, щяха да се почувстват неловко. Но част от нея изискваше да се спазва дистанция. Въпреки очевидната ѝ естественост, той се чувстваше странно уверен, че не я познава, че тя крие от него много важна страна от себе си.

Понякога го забелязваше в очите ѝ. Когато си говореха на някоя ресторантска маса, гледайки озареното ѝ лице, той изведнъж я питаше нещо за живота ѝ, а тя моментално спускаше някаква бариера. Какво ли крие? — чудеше се той. Какво я караше да се отдръпва и да не му казва истината за себе си? Защо се обграждаше със защитна стена и

отблъскваше всяка крачка, която той правеше към нея, а в същото време сякаш я желаше?

Дина беше загадка, но той бе решен да я разгадае някой ден. Трябваше само да изчака подходящото време и да намери подходящото място. Тогава беше сигурен, че търпението му ще бъде богато възнаградено.

По времето, когато се влюбваше в Дина, Ван започна да премисля и предложените от нея планове за фабриката и към края на август щеше да бъде готов да осъществи поне два от тях.

Реши, че ботушите за езда ще почакаат. Трябваше да се направи маркетингово проучване и да се реши въпросът с алтернативните материали. Но вече бе обсъдил предложението ѝ за туристическите обувки със своя инженер, бяха изработили прототип, който, изглежда, притежаваше необходимото удобство и издръжливост.

Със сандалите беше по-лесно. Нямаше нужда от нови калъпи, старите имаха същите размери, трябваше само да се добавят няколко ленти към подметките. Но Ван си мислеше, че ако може да покаже на баща си готов чифт, ще има повече шанс да го убеди да рискува на този нов пазар, отколкото ако само му занесе рисунки. Идеалната възможност да се направи нещо такова беше по време на ежегодната лятна ваканция, когато фабриката се затваряше за две седмици — последната от юли и първата от август.

— Ще ходиш ли на почивка? — попита той Дина към средата на юли.

Веднага забеляза предпазливост в очите ѝ. Но тя поклати глава:

— Не, нямам планове.

— Аз също. — Не беше точно така. Беше запазил за себе си и за колата си място на ферибота за Франция. Смяташе да пътува там, накъдето му видят очите. Но всяка почивка му се струваше ужасна загуба на време. Отегчаваше го още след първите няколко дни и се ядосваше, че не може да работи. А особено сега нямаше никакво желание да бъде далеч от Дина и от работата си.

— Виж какво съм измислил, фабриката ще бъде затворена за две седмици и родителите ми ще бъдат в Италия. Ходят там всяка година. Това е идеалната възможност да се опитаме да направим сандалите и туристическите обувки. Искам да видя какво ще стане, когато никой не наднича през рамото ми.

Очите ѝ пак се озариха.

— Сандалите, които аз проектирах ли?

Той се усмихна на детинската ѝ радост.

— Да, разбира се. Готова ли си да се откажеш от почивката си заради това? А когато моят старец се върне, ще му покажа готовия продукт и ще се, опитам да го убедя да направим още. Всъщност възнамерявам да сторя нещо повече от това. Тази фабрика е бъдещето ми и е време да имам думата в управлението ѝ. Е, искаш ли?

— Разбира се!

Не се въздържа да я изпита още малко:

— Някой няма ли да те чака вкъщи?

— Никой. Мислех си да прекарам няколко дни у Мери, но нищо определено не съм предприела.

Изведнъж Ван застана нащрек. За първи път Дина споменаваше някого от миналото си.

— Мери?

— Мери О'Съливан, приятелка от училище. Е, сега е Мери Колбърн, омъжена е и има малко момченце, но все още мисля за нея като за Мери О'Съливан.

— Ходили сте заедно в училище в Глочестършир?

— Да, беше най-добрата ми приятелка. Никога не сме прекъсвали връзките си.

— И въпреки че е колкото теб, вече е омъжена и има дете?

— Тя е католичка — каза Дина, сякаш това обясняваше всичко, но той видя как сянката се върна на лицето ѝ и се почуди защо.

Да не би Мери да е откраднала приятеля на Дина? Но тогава нямаше да поддържат връзка. Дина искаше да запази нещо от миналото си в тайна и то по някакъв начин бе свързано с брака и децата. Ако не беше толкова млада и очевидно неопитна, щеше да си помисли, че самата тя е омъжена. Но наивността ѝ го опровергаваше и освен това не се връзваше със следването ѝ в художественото училище, което той бе напълно сигурен, че е посещавала.

— Какво конкретно искаш от мен? — попита Дина, отклонявайки неудобните му въпроси, както преди.

— Просто да останеш тук по време на ваканцията. Заедно ще направим тези неща.

— О, да! — каза възхитено тя. — О, Ван, толкова ще ми бъде приятно!

И това наистина се оказа най-невероятното забавление — да се промъкват във фабриката, където машините стояха безмълвни и пращинките се носеха в слънчевите снопове, процеждащи се през прозорците без капаци.

Ван я взе в девет и половина през първия понеделник на ваканцията. Родителите му бяха тръгнали за Италия предния ден и Ван паркира ягуара си на мястото с името на баща си. Въпреки че нямаше кой друг, освен Дина, да го види, той се почувства добре, сякаш вече беше шеф на фирмата, а не само престолонаследник. Отключи фабриката с голямата си връзка ключове и влезе вътре. Всичко бе спряно за ваканцията, дори и водата. Ван развъртя кранчетата, а Дина направи кафе, което занесоха в цеха, за да не губят време, тъй като бяха прекалено нетърпеливи да се захванат за работа.

Трудиха се здраво цели три дни. Първите образци не ставаха — сандалите не изглеждаха спортни, а почти вехти. Ботите биха направили туристите инвалиди още на първия километър. Върнаха се към чертожната дъска, проектираха ги наново и ги подобриха, после пак опитаха. Стана много по-добре. Сандалите изглеждаха модни, ако не и напълно нетрадиционни. Дина пак повтори, че могат да ги продават и на жени. Ван направи туристическите обувки своя номер. Обу ги и отиде да се разходи първо из цеха, после по паркинга и заяви, че са „почти готови“.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита той Дина.

Тя поклати глава, докато оправяше една от каишките на сандалите.

— Да вземем да разходим както трябва тези обувки по поляните, из Шотландия, в района на езерата — ти кажи къде. Нали в края на краищата сме във ваканция!

Видя как страните ѝ бързо пламнаха и реши, че това означава неодобрение. После тя прошепна тихо и унило:

— Искаш да кажеш, че все пак си решил да заминеш? Той осъзна, че не го е разбрала.

— Не само аз, ти също. Къде искаш да отидем?

Тогаво отново се появи онази усмивка на истинското щастие, която преобразяваше лицето ѝ. Щастие, примесено с изненада и малко

неверие.

— Аз ли?

— Да, ти си го заслужи.

Усмивката ѝ изведнъж помръкна:

— Но аз не мога да си позволя да отида на почивка.

— Кой те кара да плащаш? Хайде — къде искаш да отидеш?

— Ексмуър — каза тя. — Долината Дуун. Искам да видя църквата, в която е застреляна Лорна.

Той се засмя:

— Това е само легенда!

— Може би, и все пак искам да я видя.

В този миг би я завел накрай света, ако тя пожелаеше.

— Добре — каза Ван. — Нека да е Ексмуър. Кога ще можеш да се приготиш?

— По всяко време.

— В такъв случай — каза той, притеснен да не би да ѝ даде време да размисли — тръгваме тази вечер.

Той се обади от телефона в кабинета си, за да запази стаи в един хотел в Майнхед — подстъпа към Ексмуър, после я закара до квартирата, като ѝ даде един час да си събере багажа, и после пак мина да я вземе.

— Не мисля, не госпожа Брукс одобрява това — каза Дина през смях, докато слагаше разнебитения си куфар в багажника до неговия елегантен кожен куфар с монограм. — Тя ме мисли за блудница.

„И точно такава ще станеш, ако имам късмет!“, помисли си Ван с горчиво чувство за хумор. Но на глас каза:

— Не обръщай внимание. Тя е една тесногръда стара еснафка.

Дина пак се засмя.

— Да — каза тя щастлива, — такава е.

Беше по-спокойна от всеки друг път, откакто я познаваше. Настроението му се подобри. Може би далеч от познатата атмосфера щеше да може да разгадае Дина и да насочи отношенията им към по-интимна фаза.

Хотелът им беше на един склон над града, откъдето се откриваше чудна гледка. Първата вечер Ван не направи никаква стъпка. На следващата сутрин закусуваха в огромната хотелска трапезария. Дина си похапна обилно — плодова салата, бекон, бъркани

яйца с домати, препечена филийка с мармалад и кафе. Ван бе свикнал да я гледа само да рови в чинията си, когато излизаха на вечеря, и се учуди на апетита ѝ. Забелязваше, че напоследък е напълняла, което не бе невероятно, ако всяка сутрин се тъпчеше така!

След закуска отидоха с колата до Ексмуър. Дина гледаше въодушевена променящия се пейзаж наоколо. Ван се размекваше от удоволствие, както първия път, когато тя се усмихна в кабинета му.

Накрая спряха и Ван сложи обувките, които бяха направили.

— Настъпва мигът на истината!

Дина се засмя:

— Удобни са, знам!

— Надявам се, защото иначе моите крака ще се покрият с мехури!

Малко му стискаха на глезените. Той седна на един камък, свали обувките и разгледа зачервеното място.

— Дали е от краката ми или от обувките?

Дина се настани до него и се наведе над обувката. Разгледа високата маншета, която обгръщаше глезена.

— Не би трябвало да има значение колко нестандартен е кракът ти, трябва да са удобни. И на теб, и на всеки друг. Може би ако сложим малко подплата отгук... дотук.

— Кога?

— Веднага щом се върнем във фабриката.

— Ами аз? Как ще се върна в колата?

Дина се усмихна закачливо:

— Ще трябва да ходиш бос! Или може би бих могла да направя някаква подплата сега. Дай, само за опит.

Тя потърси в чантата си чиста носна кърпа и я сложи под маншета на обувката. Когато пръстите ѝ докоснаха кожата му, той пак премигна, но не от болка, а от надигащо се удоволствие. Тя погледна притеснено, защото си помисли, че го е наранила. Уплашените ѝ очи предизвикаха истинска буря от желание дълбоко в него. Той посегна и докосна косата ѝ, прокара пръсти по меките копринени къдрици по тила ѝ. Тя седеше, без да мърда, гледаше го, а ръката ѝ още беше върху крака му. Той се наведе и нежно я придърпа към себе си. Никога не бе желал жена повече от нея, но инстинктивно усещаше, че не трябва да прибързва дори сега.

Когато лицата им се приближиха, през тялото ѝ премина тръпка — беше нежна като вятъра в листата. В този момент болката на миналото и заплашителната несигурност от непосредственото бъдеще спряха да съществуват. Съществуваше само Ван. Докосването на ръката му върху косата ѝ беше и люлката, и гробът ѝ, целият ѝ живот се намираше в ръцете му. Той беше единственият, който някога е имал и щеше да има значение за нея. Би преминала през адските пламъци, за да бъде с него, би пожертвала всичко само за да може той да я гледа по този начин, да я прегръща, да я обича. Дина усети как душата ѝ се окрили. В същото време тъмната ѝ страна ѝ нашепваше, че този прекрасен миг никога няма да се повтори, когато останат насаме. Тогава ще бъдат отделени не само от останалия свят, но и от собствените си страхове и амбиции, от тревогите и мечтите си, затворени в собствена вселена, обсипана с милиарди звезди.

Устните му докоснаха нейните и изведнъж не само душата ѝ, но и тялото ѝ изпита копнеж. Твърдата чувствена уста се притисна в нейната с изключителна нежност. Тя пусна стъпалото му и то някак си се озова между коленете ѝ. Ръцете ѝ сграбчиха силните му рамене, гърбът ѝ се изви, главата ѝ увисна назад под целувката му, тя заприлича на лебед. Ръцете му вече я обгръщаха около кръста и тя се притисна към него. След няколко безкрайни минути той много внимателно я отдръпна и я погледна.

— Знаеш ли от колко време искам да направя това?

Тя поклати глава, очите ѝ блестяха.

— Измислих тази ваканция, за да мога да остана сам с теб. Знаеш ли това?

Тя пак поклати глава, нямаше думи.

Той отново я целуна, зарадван от начина, по който устните ѝ откликнаха, казвайки това, което гласът ѝ отказваше да произнесе. После Ван се изправи.

— Да се върнем ли в хотела?

Тя разбра какво има предвид и за миг се почувства, сякаш я обля с ледена вода. Навикът да изживява всеки момент сам за себе си и никога да не гледа напред взе връх в нея. В еуфорията на романтичния миг просто бе отказала да признае естественото развитие на събитията. Обзе я страхотна паника — не защото не желаше да се люби с Ван, напротив — искаше, а защото изведнъж се ужаси, че той

ще разбере в какво положение е. Тялото ѝ беше още забележително стегнато, коремните ѝ мускули бяха здрави и тя носеше бебето високо. Но гърдите ѝ бяха наедрели и напрегнати, зърната ѝ бяха тъмни и обсипани с бели мехурчета. Ако ги види, със сигурност ще разбере.

— Дина?

Любовта я преизпълваше и тя разбираше, че ако изпусне този миг, той може вече никога да не се върне.

— Да — каза тя, — да се върнем.

Той я вдигна на крака и я целуна отново. В тишината около тях Дина чуваше щурците. През целия ѝ останал живот те щяха да станат синоним на идеалното непомрачено щастие.

— Слава богу, че мога да сваля вече тези ужасни обувки — каза Ван, когато стигнаха до колата. Седна на шофьорското място, изрита ги и навлече удобните си боти. — Никой, който е с всичкия си, няма да плати добри пари за тях, ако останат в този вид, уверявам те.

Дина беше прекалено щастлива и затова само се засмя:

— Не разбираш ли, че в момента оплюваш моя дизайн?

— Ще го оправим, ще накарам Джим Прагън да поработи върху него.

— Но аз...

— Не се тревожи. Ти се занимавай с идеите — остави занаятчиите да оправят подробностите.

Имаше нещо покровителствено в начина, по който го каза. Обида жегна Дина за кратко, но веднага забрави за това, когато той стисна ръката ѝ.

Хотелът беше празен, неколцина клиенти пиеха следобеден чай и си приказваха във фойето. Ван взе ключовете за стаите им от рецепцията и я прегърна през кръста:

— В твоята или в моята стая?

Тъмната сянка на реалността пак надникна зад рамото ѝ: — В твоята.

Искаше да е в неговата стая. Искаше да вижда нещата му около себе си, да почерпи сигурност от тях. Нейната стая беше пълна с евтини дрехи, а разнебитеният ѝ куфар изглеждаше съвсем не на място на внушителната етажерка за багаж. Стаята ѝ бе свидетелство за нейното минало и поличба за бъдещето ѝ. Неговата бе по-близка до сегашния миг.

Той отключи вратата, придърпа я вътре, а тя не изпита страх. Чувстваше, че върши това, което трябва. Въпреки че бяха изминали по-малко от два часа, откакто я целуна за първи път, периодът на ухажване бе преминал с безкрайните вечери, в които само говореха.

Тя се огледа. Късното следобедно слънце се процеждаше косо през полуспуснатите пердета и осветяваше една странно анонимна стая. Камериерките явно бяха минали вече, всичко беше почистено, леглото — оправено, но беше ясно, че по принцип Ван е изключително подреден. Всичките му дрехи висяха в гардероба, а не бяха разхвърляни, наоколо като нейните. На тоалетката се виждаха само четката му за коса и чифт златни копчета за ръкавели, които контрастираха върху хотелския справочник и таблата с чайника и чашите.

Ван блъсна вратата зад себе си, хвърли ключовете на тоалетката до четката за коса и прегърна Дина. Тя веднага се изпълни с желание и мисълта ѝ се замъгли. Той я целуна, после започна да разкопчава блузата ѝ и силният ѝ страх отново я налегна.

— Може ли да дръпнем пердетата... моля те? — прошепна тя.

Той я погледна с любов и нега. Беше такова дете, толкова срамежлива! Щеше да я научи да се наслаждава на плътската любов, да се гордее с тялото си и с радостта, която доставя на Ван чрез него. Но това щеше да отнеме време. Засега ще ѝ угажда и ще прави, каквото тя му каже.

Той отиде до прозореца и спусна пердетата. Те бяха дебели, подплатени с плътна материя и възприеха почти цялата светлина. Върна се при нея и я прегърна, сякаш да я предпази от нещо. За миг се подвоуми.

— Дина... сигурна ли си?

Тя кимна. Чувстваше тихото ѝ неравно дишане. Когато плъзна ръце под блузата ѝ и разкопча сутиена ѝ, тя се приближи още повече към него и напълно се скри от погледа му. Той пак се почуди — дори и сега запазваше в тайна някаква много лична част от себе си, до която той не можеше да достигне. Но я желаше прекалено много, за да се тревожи от това. Беше свенлива — това бе всичко. Нямахше опит и вероятно малко се срамуваше.

— Отпусни се, скъпа! — каза той и нежно прокара езика си по такива места, каквито у никоя друга жена преди не бе докосвал. —

Няма да ти причиня болка. Просто ме остави да го направя.

Полата ѝ беше от прост розов памучен плат, украсена с английска бродерия, широка, с набор в кръста. Когато я разкопча, тя се свлече на пода. Под нея носеше фуста от слоеве тюл във всички цветове на дъгата. И тя беше лесна за сваляне. Надипли се около глезените ѝ, а той плъзна ръка зад коленете ѝ, вдигна я и я занесе до леглото.

В мрака видя, че извивките на тялото ѝ са малко по-заоблени, отколкото очакваше. Той бързо се съблече и коленичи до нея. Милваше я и я целуваше, докато усети, че и тя откликва, но дори и тогава беше странно пасивна. Ван бе свикнал да се люби с жени, опитни като куртизанки, които показваха какво искат, насърчаваха го и дори бяха готови да поемат инициативата. Сега той усещаше, че Дина е наелектризирана от желание, но странно защо лежеше напълно неподвижна и чакаше той да направи нещо. Откри, че това му харесва, че за него беше по-възбуждащо да доминира напълно, отколкото да участва наравно, независимо колко опитна е партньорката.

Той легна до нея и я обърна към себе си. Пак я целуна и я притисна плътно, после внимателно я докосна, а тя тихо простена и се изви към него. За известно време се движеше ритмично, докато усети от движенията на тялото ѝ и от учестяването на дъха ѝ, че тя се издига по онази нежна спирала, която води до кулминацията. Чак тогава проникна в нея.

Притиснатата върху възглавницата, Дина почувства, че се пренася в друго измерение. Краткият миг на болка се сля с пълното удовлетворение от това, че той я изпълваше, движеше се в нея, притежаваше я.

— Моля те... о, моля те! — прошепна тя, но не знаеше за какво го моли, защото вече имаше всичко, което можеше да желае. Беше прекрасно... — Не спирай! Не спирай! — Искаше вечно да продължи това щастие, когато тялото, разумът и духът ѝ се възнасяха към звездите.

Ван плъзна ръцете си под нея и я придърпа, за да могат телата им да се приближат още повече. Изведнъж неизпитвано досега удоволствие се надигна в нея, тя не знаеше дали може да го понесе, само осъзнаваше, че това е мигът, който искаше да остане в нея.

После потъна в розовата топлина на удовлетворението, обгърна широкия гръб на Ван и го задържа много дълго. Чак когато той се отдръпна, тя позволи на мига да свърши.

— О, Ван, обичам те — прошепна Дина.

Той нежно я прегърна, но не каза нищо. Притихнаха, унесени в ненадейното си щастие. Следобедът едва преваляше, а тя чувстваше, че очите ѝ се притварят.

След малко, все още прегърнати, те заспаха.

Нещо не беше наред. Ван го усещаше, но не можеше за нищо на света да го разбере.

Почувства го почти веднага след екстаза на първото любене. Когато се събудиха, Дина се притисна към него, сякаш не би могла да понесе да са отделени дори за секунда. Той ѝ предложи да си вземе вана, но щом отиде в банята, тя заключи вратата и когато се върна, изглеждаше някак отчуждена.

По време на вечерята беше същото. Яде малко, потънала в мисли. Сякаш сянката, която вечно надничаше зад рамото ѝ, пак се бе върнала, само че на него му се струваше, че сега е още по-тъмна и по-заплашителна от преди.

После излязоха да се поразходят надолу по хълма до брега на морето. Ван ставаше все по-нетърпелив. Може би така се държаха девствениците, след като са се предали за първи път — раздират се от съмнения, тъгуват за загубената девственост? Реши, че ще изчака, ще я научи.

Вечерта дори не направи опит да се люби пак с нея, но на сутринта, когато я погледна през масата за закуска, тя му напомни изрязан с диамант планински кристал — толкова беше уязвима. Облакът не бе преминал, просто за момента не се виждаше.

Закара я в Порлок. Обядваха в една селска кръчма и след това тръгнаха за мястото, което бе казала, че иска най-много да види — долината на Дуун.

Паркираха на шосето до църквата, в която е умряла Лорна. Той погледна към Дина и видя, че очите ѝ са пълни със сълзи. В този миг нежността му отстъпи на раздражението. Прегърна я и я извърна към себе си.

— Какво има, скъпа? Какъв е проблемът?

— Нищо особено. — Тя поклати глава.

— Не може да плачеш без причина, никой не прави така.

— О, може би е, защото сме на това място.

— Но нали искаше да дойдеш!

— Знам, но е толкова тъжно! Любовта може да бъде и тъжна, нали?

— Вероятно... Но няма защо да плачеш заради това.

Тя седеше безмълвна и се взираше в долината.

— Не плачеш за Лорна Дуун и Джон Рид, нали? — попита той.

— Цял ден се държиш странно. Да не е заради това, което се случи снощи? Но и ти искаше да се случи, нали?

— О, да! — Гласът ѝ бе искрен.

— И двамата го искахме отдавна. Не се притесняваш, че си забременяла, нали? Уверявам те, че не е така.

Той чу как тя шумно преглътна, после каза глухо:

— Не, не е това.

— Тогава какво?

Очите ѝ се пълнеха със сълзи и изведнъж той усети пристъп на ревност.

— Да не би да има някой друг, когото не можеш да забравиш?

— Не. О, моля те, спри да ме разпитваш! Добре съм. Сигурно просто съм уморена — снощи не спях добре.

И повече не каза нищо.

Върнаха се в колата и потеглиха. Той забеляза, че доброто ѝ настроение постепенно се възвръща. Сякаш съзнателно бе решила, че ще остави зад гърба си всичко, което я тревожи.

Тази нощ пак се любиха, но в нейната стая. Тя пак настоя да угасят светлината, но откликна по същия трескав начин, по който се държа цял ден. Когато всичко свърши, лежаха един до друг, а ръката му стоеше върху леко закръгления ѝ корем. Той се изненада, когато тя я взе и я премести върху бедрото си.

— Искаш ли да си тръгна? — попита той, въпреки че това беше последното нещо на света, което желаше.

Тя се притисна в него:

— Не, моля те, остани!

В малките часове на нощта му хрумна, че иска да се ожени за нея. Събуди се и я почувства до себе си, чу равномерното ѝ дишане и я погали. Тя леко помръдна и продума нещо, което той не разбра.

Внезапно като токов удар го осени мисълта, че не иска да я напусне. Никога преди не бе познавал жена като Дина, никога не бе обичал истински.

Оставаше им още един ден, преди да се върнат към реалността, към фабриката и към ежедневието. Непоносима му беше вече мисълта да я гледа как стои зад машината с останалите работници. Забавляваше се, като си представяше колко ще се разгневят другите му приятелки, когато разберат, че са изместени от това малко момиче.

Утре ще ѝ предложи да се оженим, реши той. И въпреки всичко, случило се в миналото ѝ, въпреки съмненията, които предизвикваше тя у него, и през ум не му мина, че може да откаже.

Заведе я в центъра на Ексмуър и по обратния път се отбиха към долината Дуун.

Ван не беше романтик, но като знаеше какво изпитва тя към това място, му се струваше най-подходящо там да ѝ зададе въпроса, който не излизаше от ума му от онези безсънни часове през нощта.

— Лорна никога не стигнала до олтара на църквата — каза той, седейки на билото. Беше я прегърнал през кръста. — Би ли искала да го направиш вместо нея?

Тя го погледна изумена и той усети, че не го е разбрала.

— Би ли искала да се омъжиш там?

Тя се засмя.

— Дали бих искала? Не знам. Смешен въпрос!

— Не се шегувам. Дори не знам дали църквата е още действаща. Но ако е, би ли искала да се омъжиш там... за мен?

Тя все още изглеждаше озадачена, сякаш наполовина бе разбрала въпроса му. Боеше се, че може да греша.

— За бога! — не издържа той. — Аз ти предлагам да се омъжиш за мен, Дина!

Погледът ѝ пак помръкна и тя извърна очи. Призраците бяха още там, какво ли би трябвало, да направи, за да ги прогони? Въпреки че у него кипяха непознати чувства, гласът му бе твърд, почти безизразен:

— Да приема ли тогава, че отговорът ти е „не“?

Тя се обърна към него. Напомняше му на газела, готова за скок.

— О, Ван, нищо друго не бих искала повече, отколкото да се омъжа за теб. Само че...

— Какво?

Тя се поколеба. Погледът ѝ беше някак отнесен. После сведе мигли и поклати глава:

— Нищо.

Никога ли нямаше да му каже? Прииска му се да я сграбчи, да я разтърси, но знаеше, че няма да го направи. Един ден, когато сметне за добре, тя ще му разкрие тайната си. Дотогава трябва да бъде търпелив.

— А след време ще се омъжиш ли за мен?

Тя прислони лицето си към гърдите му:

— О, Ван, толкова много те обичам!

И това беше всичко. Не бе отговорът, който той очакваше, но знаеше, че е най-доброто, на което можеше да се надява засега.

На другия ден се прибраха. Дина беше много мълчалива, но и твърде любвеобилна. Докато пътуваха с колата, ръката ѝ беше подпряна на бедрото му, а главата ѝ — на рамото му.

Повече не споменаха нищо за женитба. Ще ѝ дам време да свикне с мисълта, каза си Ван. Освен това и той би могъл да използва времето да свикне. Ядоха по пътя в една селска кръчма, накрая той я закара до квартирата ѝ.

— Благодаря — каза тя странно официално.

— Аз ти благодаря — отвърна той — за най-щастливите дни в живота ми.

— А на работа...

— Дали ще кажем на някого? Ще им кажем веднага щом си готова.

— А обувките? Мислиш ли, че с тях всичко ще е наред?

Той се намръщи. Обувките в момента бяха много далеч от ума му.

— Сигурен съм, че ще са наред. Дизайнът е добър, а специалистите ще поработят по техническите подробности.

Тя кимна. Стори му се, че изглежда доволна.

— Искаш ли да дойда с теб, за да ти донеса куфара?

— По-добре недей. Госпожа Брукс е странна птица.

— Госпожа Брукс ще трябва да свикне с мен, поне за известно време.

— Да — каза тя замислено. — Предполагам, че е така. Но не и тази вечер.

Той остави куфара ѝ пред вратата, хвана я за раменете и нежно я целуна.

— Лека, нощ, скъпа.

— Лека нощ. — Думите ѝ се отрониха като стон. После изведнъж тя се хвърли в него и го прегърна, като зарови лице в гърдите му. Той се смути. Беше прекалено възрастен и прекалено добре възпитан за такава публична проява на страст. Но преди дори да опита да се освободи, тя го пусна, взе си куфара и се обърна. Отключи вратата си и повече не го погледна. На него обаче му се стори, че тя плаче.

— Дина...

— Лека нощ, Ван — каза тя. Стори му се, че не каза „лека нощ“, а „сбогом“. Но вратата се затвори и на него не му оставаше нищо друго, освен да се качи в колата и да си замине.

На следващия ден Дина не дойде на работа. Ван пристигна по-рано, както винаги, но днес имаше и други причини, за да бърза за фабриката. Искаше да се захване с туристическите обувки и да види Дина. Но мястото, и беше празно, а пропускът оставаше неперфориран.

Ван беше озадачен. Сетне ужасно се притесни. Навън времето се разваляше, беше мрачно и валеше. Няколко повехнали жени, натоварени с пазарски чанти, се ококориха любопитно, когато ягуарът спря пред къщата на госпожа Брукс. Такава кола не се виждаше често в този квартал.

Ван позвъни на вратата. Дълго време никой не отговори, после се чу потракване на чехли в коридора. Вратата се откряна, госпожа Брукс застана пред него с насапунисани ръце.

— Какво желаете? — попита тя сопнато.

— Извинете, че ви безпокоя, госпожо Брукс. Дойдох да видя Дина.

— Ха! Ще ви се наложи доста да почакаете.

— Да не би да е заета в момента?

— Не, замина си.

— Замина ли? — Беше го предчувствал, но пак се шокира от отговора. — Къде?

— Отде да знам? — Жената сви рамене. — Всичко, което мога да ви кажа, е, че си събра багажа и отпътува рано сутринта. Добре че си

взимам наема предварително.

— Имате предвид, че вече няма да се върне?

— Нали това казах? — Тя огледа подозрително Ван. — Знаете ли нещо за нея? Всъщност вие кой сте?

— Аз съм работодателят ѝ — представи се Ван. — Остави ли някакъв адрес?

— Не, питах я какво да правя, ако има писма за нея, но тя каза, че не очаква такива. Е, ако има, просто ще ги оставя в кутията с надпис „Заминали“. Защо да се притеснявам, щом на нея ѝ е все тая!

— Може ли да видя стаята ѝ? — попита Ван.

— За какво? — Жената бе изненадана.

— Да не би да е оставила нещо.

— Не е.

— Бих искал сам да видя — каза авторитетно Ван и госпожа Брукс неохотно се предаде.

— Оправих ѝ леглото, предупреждавам ви — каза тя и го поведе по стълбите. — Точно в момента пера чаршафите и калъфките.

Както бе казала госпожа Брукс, Дина си бе взела всички лични вещи.

Ван седна зад волана на ягуара и се загледа в пространството пред себе си. Къде беше заминала Дина? И защо? Какво криеше? Някоя тъжна тайна? Нещо, от което се срамуваше? От своето семейство ли? Не можеше да, си представи, че ще е чак толкова ужасно. Ще я намери, ще изтръгне тайната ѝ — каквато и да е тя — и ще я увери, че нищо не е по-важно от това да са заедно.

Мери Колбърн, бивша О'Съливан, сложи сина си Патрик да поспи следобед на двора и се върна в къщата. В претрупаната, но уютна кухня Дина току-що бе избърсала измитите чинии от обета и сега стоеше с кърпа в ръка и гледаше разсеяно през прозореца. Мери погледна тъжно приятелката си и поклати глава. Дина беше напрегната — лицето ѝ бе бледо и изопнато, очите ѝ подпухнали, а издутият ѝ корем вече явно си личеше под роклята от евтин памучен плат.

— Дина, трябва да поговорим — каза Мери. — Трябва да решим какво ще правиш.

Беше изминала почти седмица, откакто Дина се появи на прага на къщата им, и само един поглед бе достатъчен за Мери, за да

разбере, че нещо ужасно се е случило с нея. Дина го потвърди — беше напуснала работата и квартирата си и нямаше къде да отиде.

Мери се съгласи да я приеме, докато се оправя. Имаше свободна стая, беше сигурна, че Боб, съпругът ѝ, няма да има нищо против. Знаеше колко е самотна, откакто се затвори вкъщи с детето, а той работеше по цял ден, а понякога и извънредно, за да му потръгне в бизнеса като мазач и да може да изкара достатъчно пари за ипотеката. Но беше озадачена. Последното, което бе чула за Дина, бе, че е зарязала колежа и отишла да работи във фабрика за обувки — нещо много странно за такава талантива студентка като нея. Сега и работата бе оставила. И освен това беше явно притеснена и подозрително напълняла, помисли си Мери. Не ѝ трябваше много време, за да накара Дина да си признае, че е бременна — с този наедрял корем нямаше никакъв смисъл да отрича. Но всички подробности за бедата, в която бе изпаднала, останаха тайна.

— Трябва да поговорим, Дина — повтори Мери, но Дина продължи да се взира през прозореца. Загледала се е в люлката на двора, в която лежи малкият Патрик, осъзна Мери и въздъхна.

— Ще сложа чайника, после, независимо дали искаш или не, ще си поговорим — каза тя решително.

— О, Мери, но не за това, което имаш предвид. Хайде да си бърбим за едно време...

— Дина, ако случайно си забравила, ти очакваш дете. Ако пренебрегваш този факт, той няма да се промени. Ходи ли на лекар?

Дина поклати глава.

— Трябва да отидеш. Може да застрашиш здравето си, да навредиш на бебето.

Дина гледаше с невиждащи очи пред себе си.

— Мислиш ли, че е прекалено късно за аборт?

— Дина! — Мери беше шокирана. — Дори не си помисляй за такова нещо! Това е незаконно, неморално и вероятно опасно. И всеки глупак може да види, че е прекалено късно. В кой месец си?

— В петия.

— Невъзможно е.

— Искане ми се да се бях сетила по-рано.

— Дина Маршал, няма ли да престанеш да говориш за аборт! Грешно е дори да се мисли за отнемане на човешки живот. А ти точно

това ще направиш. Ще убиеш едно бебе, което е точно като малкия Патрик.

— Добре, не ми се карай! Прекалено късно е, както ти каза. Ще трябва да го родя.

— Дина! — Мери взе кърпата от ръцете ѝ, заведе я до стола и я сложи да седне. — Аз съм ти приятелка. Винаги сме били приятелки, нали? Защо не ми разкажеш всичко?

— Няма нищо за разказване.

— Кой е бащата? Знае ли, че си бременна?

— Не. И не искам той да узнае.

— Ами баба ти и дядо ти?

Дина горчиво се изсмя.

— В никакъв случай не искам те да знаят! Можеш да си представиш какво биха казали! До края на живота си не бих искала да виждам дядо си.

— Който край няма да е много далеч, ако продължаваш по същия начин — каза строго Мери. — Не може да не си помислила поне за бъдещето.

— Не съм. Напуснах колежа, намерих си работа, за да се прехранвам, докато реша какво да правя, и тогава спрях да мисля, защото... Срегнах друг човек.

— Кого?

— Казва се Ван. Ван Кендрик. Собственик е на фабриката, в която работех, всъщност — баща му е собственик. — Очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи.

— Предполагам, че той не ти е обръщал внимание.

— О, не, грешиш. Той ми предложи да се омъжа за него.

— Моля!

— предложи ми да се омъжа за него.

— Тогава какво не е наред?

— Ами едва ли мога да се омъжа за него в това състояние, нали? А Не можех и да му кажа. Когато ми предложи, разбрах, че или трябва всичко да прекратя, или да му разкрия тайната си. Но не можах.

— И затова избяга. Какъв е смисълът?

— Не знам. О, боже, не знам!

— Дина, нека да му пиша, да му обясня.

— Не, в никакъв случай!

— Ако те обича и ако ти го обичаш...

— Не! Пишеш ли му, никога няма да ти го простя!

— Добре — съгласи се уморено Мери. — Но все пак трябва да измислим какво ще правиш. Не можеш да останеш тук вечно. Трябва да се срещнеш с лекар, със социален работник. Те ще ти помогнат да намериш място в специален дом за неомъжени майки. Дина! Слушаш ли ме?

Но Дина отново се бе отнесла в мислите си.

— Ще се свържа със Социални грижи, но после ще трябва сама да си помогнеш — каза Мери решително.

Но все пак се чудеше дали тайно не може да разбере къде точно е работила Дина и въпреки волята ѝ, да се свърже с този Ван Кендрик.

В края на краищата трябваше нещо да се направи.

Два дни по-късно Мери переше пелените, когато на вратата се почука. На прага стоеше висок, безупречно облечен мъж. Мери го изгледа въпросително.

— Какво желаете?

— Мери Колбърн?

Тя кимна озадачено.

— Добре, значи съм попаднал където трябва. Дали не бихте могли да ми помогнете? Търся Дина Маршал. Знам, че сте приятелки. Дали имате някаква представа къде мога да я намеря? Между другото казвам се Ван Кендрик.

Мери бе поразена. В началото прие с малко съмнения разказа на Дина. Изглеждаше ѝ пресилено работодателят — заможен светски мъж — да ѝ предложи да се оженят. А Мери знаеше, че Дина е мечтателка и някога често използваше фантазията си, за да се спасява от тежката действителност. Не мислеше, че лъже, просто реши, че на Дина ѝ се е сторило, че работодателят ѝ я ухажва или може би всичко е станало само във въображението ѝ. Но последното нещо, което очакваше, беше той да се появи на прага и да я потърси. Изтри ръце в престилката си и го погледна с дръзките си сини очи, които бяха част от ирландското ѝ наследство.

— Господин Кендрик. Да, Дина ми спомена за вас.

Видя как на лицето му потрепна един мускул.

— Значи знаете къде е?

— Да, знам — кимна тя. — За какво ви е?

По красивото му лице премина сянка от учудване, последвана веднага от раздразнение:

— Що за въпрос?

Мери не се предаваше.

— Питам ви направо. Вижте какво, господин Кендрик, Дина ми е много стара приятелка и аз я обичам. В момента преживява изключително труден период и не искам да се тревожи или разстройва.

— Казвам се Кендрик — прекъсна я той авторитетно. — Крисчън Ван Кендрик. Уверявам ви, че последното нещо, което искам да причиня на Дина, е неприятност. Точно обратното. Така че ако можете да ме упътите къде да я намеря...

Мери го изгледа решително. Не беше сигурна, че го харесва. Да, изглеждаше добре, излъчваше чар и сила, вероятно имаше и купища пари, ако се съди по лъскавия ягуар, паркиран до вратата. Но беше арогантен, мислеше се за много важен и според нея не само държеше на своето, но можеше да направи доста неприятен живота и на този, който се опиташе да го спре. Но какво би могла да стори? Нямаше намерение да го лъже и освен това Дина се нуждаеше от всяка помощ, която можеше да ѝ се окаже, без значение какво твърдеше.

— По-добре влезте, господин Ван Кендрик — каза тя и той я последва в малката всекидневна. — Седнете.

— Благодаря ви, но ще постоя.

— Много добре. — Мери застана до вратата, скръсти ръце на гърдите си и го погледна право в очите. — Нали не сте бащата на детето? — попита тя.

Физиономията му се смени пред нетрепкация ѝ поглед.

— Искате да ми кажете, че Дина има дете?

— Не още. Но очаква. В началото на декември, предполагам, въпреки че не е потвърдено — дори не е ходила на лекар. Щях да се свържа с вас, но Дина ми забрани. Не искаше да знаете. Между другото как се озовахте тук?

— Дина си тръгна ненадейно. Говорила ми е за вас. Реших, че можете най-добре да ме насочите. — Лицето му стана сериозно. — Кой е бащата на детето?

— Един студент от колежа.

— Каза ми, че е напуснала колежа, защото майка ѝ е починала.

— О, това е точно така. — Мери защити приятелката си. — Майка ѝ наистина почина.

— Но очевидно това не е единствената причина. Предполагам, че младежът я е изоставил.

— Изобщо не му е казала. Май е била краткотрайна връзка.

— Дина на никого нищо не иска да казва. Къде е тя сега?

— Пазарува.

— Искате да кажете, че е отседнала тук?

— Засега. Ако искате, изчакайте я, тя ще се върне скоро.

За миг той се поколеба. После нервно поклати глава:

— Не, няма да я изчакам. И може би ще е по-добре, ако не ѝ казвате, че съм идвал.

Той се отпрати към вратата. Мери се вбеси. Страхливец! Сега, когато знаеше в каква беда е Дина, щеше да си счупи краката да бяга. Права е била, като си е мислила, че истината ще го отблъсне.

— Не се тревожете — каза тя хладно. — Няма да ѝ кажа. Не искам да я наранявам повече, вече достатъчно е наранена. Господ да ѝ е на помощ, щом е могла да се влюби в човек като вас. Казах ѝ, че е трябвало да ви признае истината. Ако я обичахте, щяхте да останете с нея, независимо дали бебето е ваше или не. Сега разбирам, че ви е познавала по-добре от мен. О, не се тревожете, няма да разбия сърцето ѝ, като ѝ кажа, че е била права за вас през цялото време, господин Ван Кендрик.

Тя го изпрати, молейки се лъскавият ягуар да изчезне, преди Дина да се върне. После, изпълнена с гняв и неодобрение, се затвори в кухнята.

Ван беше като ударен от гръм. Влезе в колата и светкавично я подкара. Намери Дина, откри и тайната ѝ. Сега вече знаеше какво означаваше сянката в очите ѝ, а повече от всичко му се искаше да не знае. Заблуждаваше се, че Дина е за него всичко, което бе желал — чиста, сладка, невинна. А тя е носела детето на друг мъж през цялото време, през което я познаваше. Беше го излъгала, беше го измамил! Струваше му се, че буквално целият свят се е срутил.

Всичко бе очаквал, но не и това. На 19 години се зарази от заушка. На приятелите му им се стори много смешно — събираха се, за да се шегуват с подутия му врат. И той се смееше заедно с тях. Но не за дълго. Лекарят го предупреди, че е възможно да има сериозни

странични поражения, изследванията после показаха, че страховете му са основателни. Ван не можеше да има деца. Беше абсолютно невъзможно някога да стане баща.

Когато беше на 19, тази новина не го засегна толкова много. Като разбра, че потентността му си остава нормална, само сви рамене и погледна нещастieto от добрата страна — нямаше да се тревожи за извънбрачни деца. Когато обаче възмъжа, усети празнина в душата си. Но нямаше време за губене в съжаление за нещо, което не можеше да се промени. Все пак вътре в него остана една чувствителна струна, която реагираше със злост на всяко напомняне, че е неспособен да изпълни предназначението на мъжа да продължи рода. Но Дина, неговата Дина бе намерила някой, който е способен. Беше спала с този непознат мъж, притежаващ това, което той, Ван, нямаше. И през цялото време, през което бяха заедно, неговото семе растеше в нея.

На Ван му се прииска да повърне. В същото време, въпреки гнева и отвращението си, знаеше, че още желае Дина, дори повече от преди. Обичаше я, нуждаеше се от нея толкова отчаяно, както никога не му се бе случвало. Искаше я като мъж — с тялото и сърцето си. Нуждаеше се от нея и като вдъхновение за всичко, което се надяваше да постигне в работата си. Бяха създадени един за друг, заедно с недостатъците си, затова трябваше да се опитат да ги приемат по най-добрия начин.

Спря колата, отвори прозореца на ягуара и пое дълбоко свеж въздух. Миришеше на лято, на трева. Знаеше, че оттук нататък този мирис винаги ще му напомня за този миг.

Без да вдига прозореца, запали мотора и обърна колата по пътя, от който бе дошъл.

Дина бе горе в малката спалня, в която Мери я покани да живее.

През последните няколко дни се чувстваше ужасно изтощена, затова често се качваше в стаята си да полегне за половин час под предлог, че чете. Но не можеше да се съсредоточи върху книгата. Думите се размазваха пред погледа ѝ и мислите ѝ я терзаеха, докато накрая си помисли, че полудява.

Какво щеше да прави? Когато напусна колежа, се тревожеше, но все още бъдещето бе пред нея. Сега се чувстваше уплашена, паникьосана и безнадеждно изоставена.

А и тази ужасна умора.

„Дали всички бременни се чувстват по този начин?“, чудеше се Дина. Тогава как се справяха жените, които имаха и други деца? Може би само с нея беше така. Още не бе се съветвала с лекар. И изведнъж в изтерзаното ѝ съзнание се зароди крехка надежда. Може би щеше да загуби бебето? Това щеше да реши всичко. Щеше да е свободна и да се върне към предишния си живот.

Само дето нямаше да е същото. Нищо вече не можеше да бъде постарому.

Дина усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Защо не срещна Ван, преди всичко това да се случи? Беше абсурдно, разбира се. Ако не беше забременяла, изобщо нямаше да го познава — все още щеше да е в колежа. Нямаше смисъл да хаби сили в такива размисли. Трябва да се стегне, да отиде на лекар, да се срещне със социалния работник, да реши къде да роди бебето, къде ще живее после, как ще издържа двама им. Но не знаеше откъде да започне, а и вече нямаше желание да опитва.

Дина се надигна от леглото и отиде до прозореца. Седна на пода и подпря лакти на перваза. Чу една кола да преминава по улицата и я погледна разсеяно. Ягуар — като на Ван. Остра болка прободеше сърцето ѝ, точно над мястото, където понякога чувстваше движенията на бебето си.

Колата спря пред къщата. Дъхът на Дина застина. Вратата се отвори и от нея слезе мъж. Ван! Мили боже, това наистина беше Ван! Тя се изправи. Обзе я паника. Ръцете ѝ станаха леденостудени, краката ѝ затрепераха. Трябва да седна, помисли си Дина. Но изведнъж леглото ѝ се стори ужасно далеч. Тя направи една крачка към него. Стаята се залюля. Още една стъпка — чувстваше се, сякаш върви по вода. В този миг краката ѝ се подгънаха и тя се свлече на пода.

Чу, че Мери я вика, но ѝ прозвуча много отдалеч. После чу и друг глас — неговия. Усети, че я държи за ръката. Миглите ѝ потрепаха, мъглата малко се проясни. Отвори широко очи и видя любимото лице на Ван близо до себе си.

Мери държеше чаша до устните ѝ. Бренди. Дъхът му накара Дина да ѝ се повдигне.

— Не... — Отблъсна чашата.

— Пийни малко вода — каза Ван.

— Какво правиш тук? — прошепна тя бавно.

Той избърса с пръст капка вода от брадичката ѝ.

— Дойдох да те взема и да те отведа у дома.

Ожениха се със специално разрешение три седмици по-късно. Сключиха граждански брак, защото така се вдигаше по-малко шум и защото Дина не можеше да влезе в храм в особеното си положение. Дядо ѝ, който беше неин официален настойник, тъй като тя нямаше 21 години, отказа да даде разрешение и те трябваше да обжалват пред съда. Но после старецът отказа да присъства и на церемонията. Само родителите на Ван, Мери, Боб и малкият Патрик видяха как си дадоха обет. Дина изглеждаше прекрасно в рокля в стил 20-те години от кремава коприна, която прикриваше наедряващата ѝ фигура. И въпреки че лицето ѝ беше бледо, носеше отпечатъка на щастието.

Родителите на Ван не бяха толкова щастливи. Те харесваха Дина, но бременна 20-годишна работничка едва ли беше булката, която биха избрали за сина си. Крисчън старши си размени няколко думи с Ван, особено като предположи, че ще живеят в семейния им дом поне на първо време. В резултат на разговора Ван намери подходяща къща под наем близо до фабриката, докато търсеше постоянно жилище. За един ден всички успяха да загърбят съмненията си и да се усмихнат пред фотографите на сватбата. Всъщност докато гледаше сияещото лице на Дина, майката на Ван се зачуди дали е имала основание да се притеснява. Момичето беше красиво и сладко, а Ван изглеждаше като мъж, който е получил всичко, което е искал. Докато целуваше бъдещата си снаха по бузата, тя се молеше той да продължи да се чувства така.

Дина беше в осмия месец, когато Ван разбра със сигурност, че не би могъл да приеме детето на друг мъж като свое.

Щом се върна в къщата на Мери в онзи августовски предобед, нищо друго нямаше значение, освен да си върне Дина. А когато я видя да лежи на пода в схлупената малка спалня, разбра, че независимо от всичко иска да се ожени за нея и да я отведе у дома. Детето, което очакваше, изглеждаше нереално дори и като възможност. И в суматохата по приготовленията за сватбата и намирането на жилище почти не се сети за него. Но когато бременността започна да ѝ личи, колебанията му се върнаха. В началото съвсем слаби, но нарастващи с всеки изминал ден.

Постоянно си мислеше, че е имала и друг мъж в живота си. Дина се бе опитала да му разкаже, но той отвърна доста грубо, че не иска да знае. А мисълта продължаваше да го яде. Започна да се дразни от пълнотата ѝ, от това, че не ѝ беше удобно на стола, в колата, в леглото, както и от постоянната ѝ умора. Вече не искаше да я прегръща и да чувства този чудовищно издут корем да се притиска в него. Не понасяше да я вижда гола. Мислеше си как бе настоявала да се любят на тъмно по време на щастливо откраднатата ваканция и как той възнамеряваше да ѝ покаже как да се наслаждава на гледката и на докосванията. Каква ирония! Сега той желаше тялото ѝ да е скрито.

Започна да работи все по-дълго, но не изпитваше удовлетворение. Баща му се бе съгласил да произведат няколко чифта от туристическите обувки, които бяха проектирали с Дина, но отказваше дори да обсъжда сандалите.

— Няма нищо общо с нашето производство — отсече той. — Не това е посоката, в която искам да вървя.

Ако не се чувстваше толкова напрегнат, Ван би бил доволен, че въвеждането в производство на туристическите обувки беше поне половината от успеха на плана му. Но на него му се струваше, че баща му иска още повече да го потиска.

— Трябва да разнообразим продукцията си, а сандалите са прекрасна възможност. Дори няма да ни струват скъпо, защото ще ги правим от изрезки.

— Но ще заемат времето на хората, които по-добре да се занимават с това, което разбират. Ами подметките? Те не могат да се правят от изрезки. Не искам да правя това, Крисчън.

— Татко, трябва да имаме и друго производство, ако държим някога да се разраснем.

— Да се разраснем ли? Че кой преследва такава цел? Имаме си добър бизнес, достатъчно голям.

— Глупости...

— Моля? Ако мислиш така, Крисчън, предлагам ти да започнеш собствен бизнес. Няма да позволя на никого да ми казва как да управлявам своята работа. Най-малко на сина си, който е имал облаги от нея цял живот.

— Извинявай. — Ван въздъхна.

— Точно така! Ти ме обиди, Крисчън. Може би след време и синът ти ще направи същото, тогава ще разбереш как съм се чувствал. Не е приятно да те критикува и да те наставлява собственият ти син.

Ван преглътна думите му. „Никога няма да имам син — искаше да каже той. — Не моето дете носи Дина.“ Но не каза нищо. Въпросът никога не бе повдиган и знаеше, че родителите му са предположили, че лекарят е сгрешил, когато му е казал, че ще бъде стерилен. Естествено си мислеха, че детето е негово, а той беше прекалено горд, за да ги извади от заблудата. Но забележката на баща му му напомни по жесток начин, че детето не е негово и че той не го иска. Това, че се бе оженил за Дина, въпреки че знаеше за детето, беше без значение. Нямахше да продължава този маскарад повече, отколкото бе необходимо.

Ван се замисли и реши. А когато той вземеше решение, което зависеше от него, нямахше връщане назад.

— Абсурдно е да направя това! — каза Дина. Беше пребледняла от ужас и изненада. — Ван, не говориш сериозно! Не мога да оставя детето си за осиновяване!

— А аз не мога да го приема — отсече студено Ван. — Опитвах се, но не мога. Съжалявам, това е истината. Поне съм честен. По-добре да го преживеем сега, отколкото да разбием целия си живот.

— Но това ще разбие моя живот — детето е мое!

— Но не е мое. А това със сигурност ще съсипе брака ни.

— Ван, не мога! Не мога!

— Дина! — Тонът на Ван стана вразумяващ. — Трябва да разбереш как се чувствам. Достатъчно зле беше през последните няколко седмици, а занапред ще става още по-лошо. Какъв живот ще има детето ти, като знае, че баща му го мрази? Ако го осиновят, ще има двама обичащи го родители, които наистина го искат. Предполагам, разбираш, че това е по-разумно.

— Разбирам само, че си полудял! Отказвам повече да говоря за това!

— Дина...

— Млъкни! — Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Любовта към нея го размекваше, но той погледна към издутия ѝ корем и твърдостта му се възвърна.

— Добре, Дина, щом така желаеш. Но искам да разбереш, че съм непоколебим — няма да приема това дете! Няма да го отгледам като

свое! Ако настояваш да го запазиш, можеш да считаш брака ни за приключен.

Тя отстъпи, сякаш я бе ударил. Ръцете ѝ се стрелнаха към устата ѝ:

— Ван...

— Говоря сериозно. Избирай — мен или бебето. Не можеш да имаш и двете.

— Мислех, че ме обичаш.

— Наистина те обичам. — Гласът му стана по-мек. — Аз те обичам толкова много. Можем да живеем прекрасно заедно, но само ти и аз. Ние сме един за друг, две половини на едно цяло — не само в брака, но и в работата. Доказахме го, като работихме заедно по новите модели. Ти имаш талант и способност да предвиждаш, аз имам бизнес нюх и хъс. Можем да започнем нещо ново заедно, да се отделим и да направим нова компания, наша собствена, която ще е такава, каквато я искаме. Така няма ли да е по-добре, отколкото сама да отглеждаш детето си? Какъв живот ще е това за теб и за него?

— Не мога да повярвам...

Гласът му пак стана твърд:

— Но наистина го чуваш, скъпа. Съжалявам, но съм го решил.

На Дина ѝ призля. Вече знаеше, че когато Ван каже, че твърдо е решил нещо, това означава, че никакви аргументи и молби не могат да го разколебаят. Донякъде го разбираше. Още от самото начало си знаеше, че няма как да приеме това положение. Затова избяга. Ван искаше нея, но не и детето. И точно това щеше да получи.

Тя изтри очите си с трепереща ръка.

— Дотук добре. Но какво ще кажеш на хората? Всички знаят, че съм бременна и си мислят, че детето е твое.

— Помислил съм и за това. — Обърна се привидно да отвори прозореца, но всъщност за да не я гледа. — Ще ти запазя място в частна болница, където мога да си купя пълна дискретност. Там ще уредят осиновяването, сигурен съм, че ще е по най-подходящия начин. А на хората ще кажем, че бебето просто не е оцеляло.

Тя простена. В същото време детето ритна в нея.

— И това се случва, нали? — продължи той. — Някои деца се раждат мъртви или живеят само няколко дни. Никой няма да те

разпитва, ще се боят да не те разстроят. Ще стане, Дина. Трябва да стане. Не можем да играем с живота си.

Беше истински кошмар. Чувстваше се, сякаш някакво гигантско морско чудовище я е задушило. Мислеше си, че е в безопасност, а получи този ужасен ултиматум!

Беше прекалено много да иска подобно нещо от който и да е мъж, особено от такъв като Ван. Но под абсолютната му увереност се криеше някаква ахилесова пета, която тя не можеше да разгадае. И въпреки че държането му я нарани, за нея чувствата на Ван бяха по-важни дори и от детето, дори и от собствените ѝ чувства, от всичко на света. Обожаваше го. Той беше нейният живот. Немислимо бе да го загуби. Дори ако трябваше да се откаже от детето. И колкото и да бе болезнен за нея този избор, тя го направи.

Не обвиняваше Ван, а само себе си. Грешката си беше само нейна. Не очакваше Ван да събира парчетата от счупеното. Само че той щеше да го направи. Ако го оставеше да стори каквото иска, цялото бреме падаше от раменете ѝ. Ван щеше да се погрижи за нея.

Беше красиво бебе. Видя го само веднъж, но никога нямаше да го забрави. Имаше големи сини очи, чип нос, уста като розова пъпка и гъста черна коса, която покриваше малко издължената му глава. Щеше ѝ се да го задържи, искаше го с цялото си сърце, но вече беше прекалено късно. Всичко бе уредено, нямаше връщане назад.

Когато го взеха, тя не протестира. Чувстваше се странно спокойна пред съдбата си, а очите ѝ бяха така замъглени от сълзи, че едва го виждаше. Казаха ѝ, че едно семейство вече очаква Стивън, както го бе кръстила. Но повече от това не знаеше, дискретността беше пълна.

Когато закрепна достатъчно, Ван я отведе у дома и тя трябваше да понеса състраданието на тези, които си мислеха, че бебето е мъртвородено. Тя наистина тъгуваше и всички уважаваха нейното мълчание, сълзите ѝ. И не я насилваха да говори, когато не ѝ се искаше. Известно време си мислеше, че болката никога няма да утихне, но после тя започна да намалява. Ужасните пристъпи на потиснатост ставаха по-редки, въпреки че никога не изчезнаха през годините.

Сега други неща запълваха живота ѝ. Ван намери за тях нов дом — една ферма, която преустрои — и Дина се потопи в проектирането

на интериора и избора на мебели. Средствата им съвсем не бяха неограничени, заплатата на Ван беше доста скромна, но Дина разполагаше с повече пари от когато и да било през живота си и отпусна юздите на въображението си. Когато обзавеждането бе готово и те се нанесоха, за известно време се чувстваше като изгубена. Но не за дълго. Крисчън старши все още се опъваше за производството на сандалите и Ван започваше да става нетърпелив.

— По дяволите старецът, време е да се отделим! — каза той на Дина.

— Да се отделим, но как?

— Ако не позволи да разширим производството в проклетата му фабрика, ще го направим сами тук.

— Къде тук? — попита развълнувано Дина.

— Можем да преустроим стария хамбар в цех. Покривът е здрав. Ако сложа осветление, пейки за работниците и една-две машини, ще започнем, поне с малки количества.

— Със сандалите имаш предвид?

— Да, и всичко друго, което можеш да измислиш. Може би някакви аксесоари. Но не обувки. Да не настъпваме стареца по мазола.

Дина се засмя:

— Ако носи работни обувки от „Кендрик“, никога няма да забележи.

Ван се намръщи. Чувството за хумор не беше сред качествата, които притежаваше.

— Знам, че отказва да прави всичко, което му намирисва на мода, но няма защо да го разстройваме. Виж какво можеш да измислиш.

— Ще си помисля — обеща тя. Чувстваше се като пред прага на ново вълнуващо приключение.

— Добро момиче. Ела тук.

Ван протегна ръка към нея и тя се приближи. Положи глава на гърдите му. Толкова беше хубаво, че нещата между тях пак бяха наред.

Ван сякаш бе изтрил Стивън от ума си. Никога не го споменаваше. Веднъж или дважд Дина изрече името му и видя, че лицето на Ван се промени — потъмня и посърна.

— Всичко вече свърши — каза той. — Най-добре е просто да го забравиш.

Дина знаеше, че не може да го забрави толкова лесно, но усещането за загуба я накара още по-отчаяно да търси любовта и одобрението на Ван.

Отвращението, което той чувстваше по време на бременността ѝ, бе изчезнало. Любеха се често, той я учеше да се наслаждава в леглото. Но въпреки че беше любознателна ученичка, предишното му отдръпване я бе засегнало дълбоко и тя не можеше да се отърси от страха, че един ден ще я отблъсне отново. Дина се молеше да не забременява пак и до този момент молитвите ѝ бяха чути.

Но несигурността ѝ се задълбочи. Чувстваше някаква тъга, която не можеше да си обясни, освен с факта, че веднъж бе загубила Ван и очакваше това да се случи отново. Въпреки че бяха много близки и дълбоко влюбени един в друг, част от него тя не можеше да достигне и знаеше, че никога няма да го притежава напълно.

Когато Ван я помоли да предложи идеи за „пилотния проект“, за Дина това беше не само вълнуващо предизвикателство, но и прекрасна възможност да го впечатли с уменията си и да му покаже, че не е просто едно глупаво момиче. Този път не беше като със сандалите и туристическите обувки. Ван ѝ предложи да прави аксесоари и отвори един съвсем нов свят пред нея.

Когато му показа скиците си, реакцията му в най-добрия случай можеше да се нарече липса на ентузиазъм.

— Не са достатъчно оригинални.

— Оригинални са!

— Не си забелязала. Такива колани има на всяка сергия в града.

— Никога не съм ги виждала!

— Иди в Португалия или на някой гръцки остров. И техните са същите и с добро качество.

Дина опита да не се чувства наранена. Затвори се и се насили пак да отпусне фантазията си. Но следващия път реакцията на Ван бе още по-обезкуражителна.

— Господи, Дина, какво ми носиш?

— Нали каза да са оригинални — оправда се тя.

— Да, но тези преминават всякакви граници. Къде ще намериш за тях пазар, по дяволите — освен на Карнаби Стрийт може би? Можеш ли да си представиш някой наистина да тръгне с такава чанта? Трябва ни нещо просто, но уникално. Като отличителен знак, който да

отпечатата нашата самоличност в съзнанието на хората от самото начало. Разбра ли?

Дина кимна, беше разбрала. Само дете започваше да губи вяра в способността си да направи това, което той иска. Дни наред новите идеи, които ѝ трябваха, отказваха да дойдат в главата ѝ. Тя ходеше като насън, плачеше, удряше челото си с юмруци. Мислеше, че ще полудее или ще получи нервна криза.

След това винаги си спомняше онзи миг с всички подробности, защото като че ли той бе началото на всичко. Веднъж, когато се задушаваше от безпомощност, тя погледна надолу и видя една змия, движеща се грациозно в ниската трева. Беше пред погледа ѝ съвсем за кратко, после изчезна, но тя все още я виждаше — шарките по кожата ѝ, меките ѝ движения. Дина прехапа устни. Идеята не просто се оформи, тя направо, експлодира в ума ѝ, стана толкова бързо, че не бе сигурна дали ще може да я улови.

За първи път от седмици наред бе излязла без лист и молив. Забърза към къщи, въображението ѝ кипеше. Когато Ван се върна от фабриката в шест вечерта, всички врати бяха широко отворени, с изключение на предназначенията за детска спалня, която Дина вече използваше като ателие.

— Дина, добре ли си? — извика той тревожно.

Тя седеше насред пода, обградена с листове от скицника си. Вдигна глава и се усмихна — онази прекрасна сияйна усмивка, която караше сърцето му да подскача.

— Измислих го — каза тя и той разбра по категоричния ѝ тон, че този път май наистина беше така. Но въпреки всичко остана предпазлив. — Ела! — Дръпна го на пода до себе си. — Виждаш ли тази малка водна змия? Тя е нашият отличителен знак. Виждаш ли колко е красива? Тя ще се извива по токата на колана, а опашката ѝ ще отива на гърба. Може да украсява и чанта, дори може да се сложи вместо закопчалка. Знам, че не искаш да правиш обувки, но ако все някога решиш, може да я сложиш около тока. А ако някога си проектираме собствени платове, ще я включа в модела на копринен шал. Е, какво мислиш? Нали съм гениална?

На свой ред той се усмихна. Идеята наистина беше гениална, точно каквото търсеше. Но не искаше тя да се самозабрави.

— Добра работа — каза той по-сдържано, отколкото се чувстваше. — Мисля, че това вече може да се използва.

Ван реши да съчетаят имената си за названието на фирмата — „Вандина“. Техен знак стана водната змия, а мотото им — „Докосване до традицията“. Започнаха да правят колани в хамбара, който Ван преустрои в работилница, и като начало наеха един човек.

Фред Локиър работеше при семейство Кендрик, откакто го демобилизираха от армията през 1945, докато се пенсионира преди шест месеца на 65 години. Беше стабилен занаятчия, на когото можеше да се разчита, макар че малко му липсваше въображение. Той с удоволствие откликна, когато Ван отиде у тях и му предложи да отложи пенсионирането си и да поработва по няколко часа седмично за новото начинание.

При рязане и шиене ръката на Фред беше уверена, както винаги. Дина се зае с емблемите с водната змия. Ван се занимаваше с пазара. Нямаше как да започнат масово производство на колани, но във всеки случай той и не искаше това. Уникалността беше най-продаваемото им качество. Всеки беше правен на ръка и малко по-различен от другите. Ван отиде направо в големите универсални магазини в Лондон и се върна с доста поръчки. Фред и Дина работиха неуморно, за да ги изпълнят и след седмица магазините отново поръчаха същото количество. Поискаха и информация за нови стоки на „Вандина“.

Като предусетиха успеха, Ван изпрати Дина в малкото ѝ ателие да поработи още върху идеите си, а Фред доведе дъщеря си — Манди, която бе работила за Кендрик, преди да се омъжи. Сега тя с радост помагаше по няколко часа на ден заедно с една братовчедка, която беше шивачка на ръкавици.

— Усещам, че семейство Локиър ме обгражда отвсякъде — довери Дина на Ван, но всъщност нямаше нищо против. Бяха добри занаятчийци, а предишната работа на братовчедката даде нова идея на Дина — защо не ръкавици? С помощта на пълничката Мариан, веселата братовчедка, тя направи модели за ръкавици, а емблематичната змия бе защита на китката.

Но производството им изискваше други машини. Ван отиде при банковия си мениджър и уреди кредит, след което започнаха да правят и ръкавици. Започнаха да дават надомна работа на външни хора по предложение на Мариан.

Сега часовете на деня не ѝ стигаха. Дина ставаше призори и си лягаше среднощ. Нямаше нищо против тежката работа, така не ѝ оставаше време да се сеца за Стивън. Но понякога си мислеше, че бе откъсната от това, което най-много обичаше — планирането и дизайна. „Вандина“ ѝ приличаше на чудовището на Франкенщайн — започваше да живее свой собствен живот и обсебваше тялото и душата ѝ.

Крисчън старши също бе започнал да се озадачава. Както всички останали, и той си мислеше, че бебето е родено мъртво и отначало гледаше на начинанието на сина си като на безобидна аматьорска акция, чрез която Дина да забрави за трагичната загуба. Но когато „Вандина“ взе да се разраства и да просперира, а Ван все още ръководеше сам продажбите и счетоводството, той започна да се отнася не толкова благосклонно към нея.

— Прекалено много време губиш за глупости — каза той на Ван. — Напоследък никакъв те няма в кабинета ти. Мислиш само за занимавките на Дина.

— Занимавките на Дина, както ги наричаш, всъщност вървят много добре.

Старецът изсумтя:

— Гониш вятъра! По-добре да спреш да мислиш как да преоткриеш велосипеда.

— Точно това ме занимава в момента. Гледам в бъдещето и ми се струва, че то не е в работническите обувки.

— Тези обувки ти плащат заплатата.

— И колко още ще продължи това? От години ти казвам: начинът на живот се променя. Но ти не ме слушаш, много си упорит. Отказа да одобриш промените ми във фабриката, така че аз взех нещата в свои ръце.

— За сметка на това, за което ти плащам! — Крисчън започваше да се ядосва. Неохотно, си призна, че за първи път имаше съмнения, че Ван може и да е бил прав. Поръчките за работнически обувки наистина намаляваха — все още не катастрофално, но не бяха толкова много, колкото когато машините им работеха на пълен капацитет. Но той реагира по начина, по който винаги реагираше, когато се съмняваше в нещо — ставаше още по-голям инат. — Що се отнася до мен, имаш два избора — изръмжа той. — Или ще отделяш цялото си внимание на моята компания, или се махай.

Ван беше шокиран, не очакваше да се стигне дотук. Но и той можеше да бъде упорит като баща си и точно толкова убеден, че е прав.

— Много добре — отвърна невъзмутимо. — След като така си наумил.

— По дяволите, Крисчън, не това искам! Знаеш го. Направих фирмата от нищо. Ти ще я поемеш, когато се пенсионирам.

— Тогава позволи ми да правя каквото сметна за добре.

— Семейство Ван Кендрик произвежда работни обувки. С това сме известни.

— Поправка — с това ти си известен. Аз ще бъда известен с висококачествена мода, направена по дизайн на Дина.

Търпението на стареца най-накрая се изчерпа:

— Тогава върви и го направи!

— Ще го направя — каза хладно Ван.

— Но не идвай при мен, когато банката ти спре кредита и не можеш да си намериш покрив над главата. Няма да те измъквам, така да знаеш. И не си мисли, че можеш да реализираш безумните си проекти на мой гръб. Уволнен си!

— Много добре — каза Ван. — Но запомни, че ти взе това решение, не аз.

Отиде веднага в кабинета си и разчисти бюрото. Скандалът остави неприятно усещане у него, но в същото време бе опиянен от прекрасното чувство, че е свободен. Дълго беше принцът, който чака да стане крал. Много време трябваше да работи в сянката на баща си и дълбоко в себе си знаеше, че това никога няма да се промени. Старецът нямаше да се пенсионира и да го остави да работи както си знае. Дори и да предадеше формално властта във фабриката, пак той щеше да държи юздите. Ван вече се чувстваше съвсем свободен и това го опияняваше. Отсега нататък щеше сам да си е господар.

Но не беше толкова лесно и безпроблемно, колкото изглеждаше на пръв поглед.

Производствено предприятие само с шепа работници, които се помещаваха в преустроен хамбар, можеше да бъде само странична дейност. Но да го направи печеливш бизнес, който да им позволи с Дина да живеят така, както бяха свикнали, беше съвсем различно. Ако искаше да оцелее, трябваше да се разраства, да увеличава производството и оборота многократно, да се развива правилно. Но не

беше за „Вандина“ принизяването до масовия пазар. Силата ѝ беше в уникалността.

След дълги безсънни нощи Ван измисли стратегия с две опорни точки.

Първо тръгна да търси помещение, което можеше да побере доста по-голямо производство, а после започна да проучва пазара.

Проблемът с помещението се реши по-бързо, отколкото се бе надявал. Местна фирма за електрически части наскоро бе обявена в ликвидация и Ван успя на разумна цена да наеме цеха и склада. Трябваше да се прокара канализация и да се преоборудва. За да събере необходимите средства, от Ван изискваха да предостави планове и прогнози за доста увеличен оборот и печалба.

Испадна в класическата ситуация за яйцето и кокошката, но на Ван му харесваше предизвикателството. Остави Дина да направи необходимите контакти с най-изисканите магазини и предприе светкавично пътуване из търговските столици на света, като взе само една чанта с мостри и книгата за поръчки.

След седмица се върна. Купувачите във всички големи магазини се бяха въодушевили от идеята за „Докосване до традицията“. Беше взел важни поръчки от Ню Йорк, Бостън, Далечния изток, Хонконг, Пхенянь, Сингапур, Филипините. Ван се бе свързал и с лъскави списания за реклама — поръча една ужасно скъпа в американския „Вог“, която бе по-добра от цяла дузина в малотиражни издания. И резултатите вече се виждаха. Рекламата беше заинтригувала редакционния екип и в списанието се появи статия за уникалната английска фирма „Вандина“.

Дойде времето да се работи денонощно. Трябваше да се съберат пари, да се оборудва новото помещение, да се наемат работници, да се поръчат материали. Ван се справяше прекрасно с напрежението — беше истински генератор на енергия, който можеше да живее лесно с четири часа сън, но Дина не бе толкова издръжлива. Недоспиването я направи нервна. Като се прибавеше и стресът — понякога чувстваше, че психиката ѝ е пред рухване. Започна да слабее. Но не искаше да притеснява Ван, затова трябваше да се държи.

Към края на първата година, точно когато изглеждаше, че успехът е на една ръка разстояние, Дина претърпя нервна криза. Лекарите ѝ предписаха пълна почивка. Ван я изпрати на дълга

ваканция в Южна Франция, но се погрижи тя да вземе и скицника със себе си.

Това беше спасението ѝ, но също така беляза нов етап за „Вандина“. Докато седеше на сенчестата тераса на апартамента си, Дина бе осенена от нови идеи, които разшириха полето на действие на „Вандина“ — дамски и пътни чанти, малки кожени рамки за снимки, около които се виеше водната змия. Накрая дори направи няколко проекта за допълващите копринени шалове, които, разбира се, трябваше да се изработят от специалист.

Когато дойде време да се връща във фирмата, тя беше почти напълно възстановена, но все още взимаше лекарства. В нейно отсъствие Ван бе удвоил усилията си — вече имаше 30 работници на цял ден плюс допълнителни, които работеха вкъщи, директор по продажбите, счетоводител и качествен контролор. Но мъжът ѝ все още държеше всичко под око. Само той взимаше важните решения, като се вслушваше повече в инстинктите си, отколкото в съветите на другите. Все още лично наблюдаваше всичко. Сега имаше властта, която винаги бе искал, и я използваше също така деспотично като баща си. „Вандина“ стана целият му живот. Не възнамеряваше да позволи на никой да отнеме и най-малка частица от нея, както не възнамеряваше и да дели заслугата за създаването ѝ — дори и с Дина, чието вдъхновение беше тя.

Бяха женени почти пет години и „Вандина“ вече бе реална приказка за успеха, когато майчинските инстинкти на Дина отново се събудиха. Наближаваше Коледа. Магазините бяха пълни с играчки и развълнувани деца се тълпяха да видят Дядо Коледа. Атмосферата на еуфорично семейно щастие събуди у нея пак силния горчив копнеж по малкия Стивън и я накара да се замисли къде ли е той. Искаше да му купи подаръци и да види как лицето му се озарява, докато ги разопакова.

Това, разбира се, беше непостижима мечта, знаеше го. Но заедно с нея една друга мечта все повече я гложеше с всеки изминал ден — искаше пак да забременее, този път с бебето на Ван. Друго дете нямаше да може да замести Стивън в сърцето ѝ, но поне щеше да познае радостта да го гледа как расте, поне щеше да има нещо, което да запълни огромната зейнала дупка в душата ѝ.

Имаше и друга причина. Дина си мислеше, че ако има син или дъщеря, при които да се връща вкъщи, Ван щеше да вдигне глава и да разбере, че и извън стените на „Вандина“ има живот.

Една вечер през декември Ван се прибра по-рано вкъщи. След вечеря Дина се сви в едно кресло, подпря брадичката си и погледна към Ван, изтегнат на другото, с чаша бренди и с пура в ръка.

— Ван, напоследък сме финансово стабилни, нали?

Той я погледна озадачено.

— Не мисля, че сме пред прага на фалита. Бизнесът върви добре, а и така трябва, за да си връщаме кредитите. Но какъв е този внезапен твой интерес към финансите? Да не би в еуфорията покрай Коледа да си прекалила с харченето?

Тя поклати глава и страните ѝ порозовяха.

— Нищо подобно. Само се чудех... не ти ли се струва, че е време да помислим за дете?

Видя как лицето му се промени, очите му се присвиха, бръчките, които бяха започнали да се появяват между носа и устата му, станаха по-дълбоки. Сърцето ѝ се сви.

— Не прави такава физиономия, Ван, моля те! Не искаш ли да имаш син или може би дъщеря? Аз искам. Нека станем истинско семейство. Знам, че никога не говорим за това, но...

— Не — каза Ван. Тонът му беше твърд и безкомпромисен.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? — попита шокирана Дина.
— Все някога ще бъдем истинско семейство, нали? Защо не сега?

Той смачка пурата в пепелника.

— Нямам никакво желание за семейство — нито сега, нито когато и да било. Децата не са нищо друго, освен бреме.

— Преди не си казвал такава нещо!

— Никога не съм обичал децата. Повечето са разлигавени хлапета, които само те изсмукват и не ти дават нищо в отплата.

— Никой не иска отплата. Радостта идва от това просто да ги имаш...

— Не и за мен, нямаме нужда от деца. Имаме си нас и работата. Защо да нарушаваме хармонията? Искаш ли още едно питие?

Той изпи чашата си и стана да я напълни пак, като така сложи категоричен край на разговора. Дина го гледаше, вцепенена от покруса.

— Но аз искам деца! — повиши глас тя. — Нищо не мога да направя против това!

Той се обърна към нея, погледна я и се зачуди дали трябва да ѝ каже истината. Но безплодието му си беше негова тайна, не искаше да я споделя с никого. А всъщност бе казал и истината — не искаше деца. Вече не. Толкова дълго бе живял с мисълта, че никога няма да бъде баща, че не само я бе приел, но я беше и осмислил. Нищо не му липсваше, имаше късмет, че се освобождаваше от една грижа.

— Без значение ли е това, което аз желая? — попита Дина.

Задрямалото чувство за непълноценност у Ван изби в гняв:

— Мислех си, че имаш всичко, което можеш да поискаш — каза той ядосано. — Добър дом, пари за харчене колкото искаш, а и Бог ми е свидетел, че не се боиш да харчиш. Имаш възможност да упражняваш дарбата си в дизайна и да те ценят заради нея. Само за това много млади дизайнери с повече талант от теб биха дали какво ли не. Аз те направих известна, Дина, а ти ме питаш дали това, което искаш, има някакво значение! Има си дума за такова отношение. И тази дума е неблагоприятност.

— Не е честно! — отвърна тя и още повече почервения. — Според теб излиза, че нямам нищо общо с нашия успех!

— Първоначалната идея беше твоя, признавам, но нямаше да можеш да направиш нищо от нея, ако не бях аз. Без мен си нищо, Дина! Не се заблуждавай, аз те направих това, което си, и най-добре е да не го забравяш.

Тя се извърна, сълзи на унижение опариха очите ѝ. Искаше ѝ се да спори, но не можеше. Не щеше да се кара с него. Всичко, което винаги бе желала, беше любовта и одобрението му. Ван беше целият ѝ свят. Щом не искаше бебе, повече нямаше да поставя въпроса.

Изтича при него като дете, притисна се до тялото му, опитвайки се да порасне отново чрез прошката му. Сякаш пак беше потиснатото малко момиче, уплашено от всевиждащите очи на Джон Бъниън и неговото ново превъплъщение — дядо ѝ. Винаги когато нещо не беше наред, Дина си мислеше, колкото и нелогично да изглеждаше, че тя е виновна.

— Съжалявам, Ван. Съжалявам!

Той я прегърна и след малко тя усети, че напрежението се изпарява от тялото му.

— Няма нищо. Успокой се, Дина.

— Обичам те, Ван. И си прав, нямаме нужда от нищо друго, освен един от друг, нали?

— Да — отвърна той.

Но не казваше истината.

Ван се запозна с първата си любовница, когато Дина беше в Южна Франция да се възстановява от нервната криза.

Връзката им беше кратка. Ван взе каквото му трябваше и когато се насити, я освободи и от работата ѝ — тя беше временна секретарка във „Вандина“, — и от живота си. Но авантюрата събуди отново вкуса му към разнообразието в секса. Вече му бе омръзнало да е само женен за Дина и бе започнал да осъзнава, че моногамията не е за него.

През годините имаше прекалено много жени, повечето за еднократни връзки, но и няколко по-дълготрайни, които Ван прекратяваше решително, както правеше и с всичко останало. Когато той се отегчеше, въпросната дама биваше изхвърляна категорично и безмилостно като фас от пура. Един-два пъти имаше усложнения, но той винаги намираше най-подходящия начин да си уреди сметките. Учудващо добре успяваше да държи Дина в пълно неведение за забегките си. За нея неведението беше блаженство и каквото и да правеше Ван, то никога не се обсъждаше.

С годините „Вандина“ трупаше все повече и повече успехи. Превърна се в малка империя, която имаше за клиенти богатите хора с вкус по целия свят, докато фирмата за работни обувки продължи да поддържа едно и също равнище и накрая не ѝ остана нищо друго, освен да бъде затворена.

— Може би все пак имаше нещо в думите ти — каза Крисчън старши на Ван в седмицата, преди да умре. Това беше единственото изречение, което се приближи до признанието, че синът му е бил прав, а той е сбъркал.

Ван се сдоби с разрешително за частен самолет — за бизнес цели, както казваше, но след като купи аероплана, често летеше и за удоволствие.

Дина живееше малко по-скромно. Работата ѝ беше нейната радост. Към нея прибави и страстта си към операта и балета. Научи се да кара ски и ходеше през зимата на почивка в Гстаад и Сейнт Мориц.

През лятото обикновено прекарваше един месец в Южна Франция, където се възстанови от нервната криза.

Всичко това беше отдавна зад гърба ѝ, последните рецепти така си стояха неизпълнени.

Повече никога не спомена за желанието си за семейство, както не споменаваше и за Стивън, въпреки че постоянно го мислеше.

Ван беше целият ѝ живот. Той беше всичко, което някога наистина бе искала. Никой, мислеше си Дина, не може да има всичко. Както ѝ беше казал Ван в онази далечна декемврийска вечер, тя имаше по-голям късмет от повечето хора — повече, отколкото изобщо имаше право да очаква.

После Ван загина и за известно време сигурният ѝ свят се разпадна. Но още веднъж съдбата беше на нейна страна. Напълно неочаквано Стивън се върна при нея и появяването му запълни зейналата празнина.

Странно, но чувстваше, че Ван е още с нея. Когато бе разтревожена или разстроена, отиваше в кабинета му и усещаше присъствието му — силно и властно, както винаги.

И в живота, ѝ в смъртта.

Само че сега и Стив беше с нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта, когато Маги беше на вечерята у Дина, Майк отиде у Брендън.

Когато се прибра след училище, приготви си вечеря и седна пред телевизора. Хвана края на местните новини, но нямаше нищо интересно. Картините се сливаха пред очите му и той се канеше да загаси телевизора, когато започна повторението на най-важните новини накратко. Съобщаваха, че е намерен труп в гората. Майк замръзна, нервите му се изопнаха.

Роз! Мисълта изникна в главата му заедно с думите на говорителя. След секунди чу обяснението — трупът е на мъж, който още не е идентифициран официално, но от полицията мислят, че е на пиян заспал скитник. Майк почувства огромно облекчение, но сянката на ужаса, появила се с първите думи на новината, остана. Намерен е труп в гората! Майк остави ножа и вилицата и бутна настрана чинията. Вече не беше гладен. Занесе остатъците от вечерята си в кухнята и ги изхвърли в коша. После се качи, взе си душ и облече чисти дрехи.

„Брендън, ах, ти, копеле, идвам при теб! Имам да ти задам някои въпроси и по-добре да отговориш както трябва“, закани се мислено той.

Майк никога преди не бе ходил в апартамента на Брендън, но го намери лесно по описанието на Роз и натисна звънеца до пластмасовата табелка с името му. Мина известно време, докато домофонът заработи.

— Кой е?

— Майк Томпсън. Искам да говоря с теб, Нюман.

— Скапаният Майк Томпсън. Ами пък аз съм повече от сигурен, че не искам да говоря с теб.

— Става въпрос за Роз.

— Не ме интересува за какво става въпрос. Излизам и вече съм закъснял.

— Няма да ти отнема повече от пет минути.

Но Брендън вече го нямаше. Майк пак натисна звънеца и го задържа. След минута домофонът пак изпращя и Брендън изрева:

— Я се разкарай, Томпсън! Остави ме на мира.

— Не и преди да говоря с теб.

— С боклуци не общувам.

— Ще видим — каза Майк.

Трудно се ядосваше, но сега кръвта му бе кипнала. Ще чака цяла нощ, ако трябва. Но след като Брендън излизаше, това нямаше да се наложи. Майк се върна при ситроена си, паркиран в задния двор на блока, влезе в него и зачака. След около десет минути Брендън излезе.

Майк веднага го позна, въпреки че бе доста напълнял, откакто напусна радиото. Днес не изглеждаше толкова пиян. Лъскавочерната му коса бе намазана с гел и сресана на модерна прическа. Беше с бяло сако и черна риза. Черни очила покриваха постоянно зачервените му очи. Майк слезе от колата и отиде при него.

— Брендън, приятелю, казах ти, че ще почакам.

— А аз те предупредих, че нямам какво да ти кажа. — И той тръгна към колата си — БМВ, което някога бе символ на успеха му, но сега не беше в най-добра форма. Майк го последва.

— Опитвам се да разбера какво се е случило с Роз. Знаещ ли, че е изчезнала?

Брендън гадно се изхили:

— Напуснала те е, така ли? Както заряза и мен? Да, чух. Майк овладя изкушението да се хване на въдицата му. — Не искаш ли да разбереш какво се е случило с нея? Била ти е съпруга в края на краищата.

— Може би някой трябваше да ѝ го напомни. — Брендън търсеше из връзката си ключове този на колата. Майк се чудеше как да го задържи.

— Тревожа се за нея, Нюман.

— Мамка му, не е ли очевидно? Избягала е с друг мъж.

Майк пак потисна желанието си да му отговори грубо.

— Какво те кара да мислиш така?

— Когато една жена изчезва, винаги е замесен мъж. Особено ако се случи жената да е нашата сладка Розали. Никога не е могла да си държи гащите вдигнати. Още ли не си го разбрал? Значи не я познаваш, както я познавам аз. И не си ли ти късметлията?

Майк овладя порива си да удари ирландеца.

— Казал си на Маги, че си видял Роз с някакъв мъж в бар в Клифтън — рече той през стиснати зъби.

— Маги?

— Сестрата на Роз.

— О, тази Маги...

— Кой беше той?

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Добре де, как изглеждаше?

— Не помня, просто обикновен мъж. Сигурно добре надарен, че, как иначе? Роз не би си направила труда, ако не е.

— Само веднъж ли го видя?

— Да, и никога преди това не съм го срещал. Доволен ли си?

— Не, не съм. Какъв беше — тъмен, светъл, червенокос?

— Виж какво, Томпсън, не можа ли да ти влезе в главата — не помня. Беше бял, ясно ли е? Около трийсетте, добре изглеждащ. Това е.

— Добре — каза Майк. — Не помниш. Предлагам ти да започнеш да си спомняш, Нюман. Защото ако не намерим Роз, нещата не изглеждат добре за теб.

— Че какво общо имам аз с това, по дяволите?

— Ако нещо ѝ се е случило, ти си заподозрян № 1. Достатъчно често си я заплашвал и тя се страхуваше от теб до смърт. Маги ще свидетелства. И си излъгал кога си я виждал за последен път.

— Къде се целиш?

— Маги е изпратила на Роз шал за рождения ѝ ден, който, както и двамата знаем, е през май. Намерила е шала в апартамента ти. Така че не ми кавай, че си я видял единствено в бара в Клифтън.

Последва тишина. Брендън спря да търси ключа.

— Това е самата истина — отрони той накрая, но Майк забеляза, че по челото му изби пот.

— И как попадна шалът ѝ при теб?

Брендън извади тъмносиня носна кърпа и попи потта си, като успя да бутне и очилата си. Майк си помисли, че изглежда напълно разнебитен.

— Забрави го в бара онази вечер — изломоти той.

— Колко удобно обяснение!

— Беше на облегалката на стола ѝ, след като тя си тръгна. Взех го, за да ѝ го върна някой път.

— Но не си го направил.

— Защото не съм я виждал. За бога, какво е това?

Ръката на Майк се стрелна и прилепи Брендън до колата. Брендън беше едър мъж, но Майк беше във форма от спорта и затова беше по-силен.

— Чуй ме сега, Нюман. Ако Роз не се появи скоро жива и здрава, ще кажа в полицията за шала. Така че най-добре се пригответи какво ще им отговаряш. А още по-добре ще е, ако започнеш да си спомняш с кого си я видял. Ясен ли съм?

— Я се разкарай от мен, Томпсън! — Но потта вече се стичаше на вадички по месестото лице на Брендън. Майк остана с впечатление, че го е страх, и то не само от заплахата от побой. Паниката в гласа му беше по-голяма. Майк беше сигурен, че крие нещо, но не знаеше как да разбере какво е то.

Една кола влезе в двора, Майк отпусна хватката и Брендън се измъкна, оправи сакото си и се озъби:

— Ако още веднъж го направиш, ще те обвиня в нападение.

— Ако нещо лошо се случи на Роз, ти ще бъдеш обвинен в много по-сериозни работи.

Брендън отключи колата си и влезе вътре.

— Забрави я, Томпсън, просто не си заслужава. — Запали мотора, включи рязко на скорост и потегли. Майк изруга. Може би беше най-добре да отиде пак в полицията. Но те, изглежда, не се интересуваха много от случая. Ако някой успееше да разбере какво се е случило с Роз, това бяха той — и Маги.

Постоя известно време, потънал в мисли. Може би щеше да е най-добре да покаже снимката ѝ насам-натам, на гарата например. Някой може да си спомни, че я е виждал. Върна се вкъщи, взе една хубава снимка на Роз и отиде до гарата. Но никой не си спомняше за подобно момиче. Разходи се по баровете и ресторантите в Клифтън със същия въпрос. Там имаше малко повече успех. Няколко сервитьорки и бармани като че ли я разпознаха, но не можаха да се сетят с кого са я виждали. Накрая, с отмаляло сърце и обезкуражен, Майк изпи едно питие в някакъв бар. Беше късно, когато се прибра. Забеляза, че е

забравил да включи телефонния секретар и нямаше как да разбере дали някой се е обаждал.

Изпи чаша мляко и си легна.

Когато на следващия ден Маги се събуди, първата ѝ мисъл, освен непрекъснатите притеснения за Роз и за несигурния си брак, беше, че не може повече да отлага да се види с майка си. Освен това тя можеше да знае нещо, без да го осъзнава. Маги ѝ се обади и я предупреди, че ще ѝ гостува за обед.

— Тогава ще се видим по-късно, Маргарет. Ако, разбира се, дотогава не ти се случи нещо, което да те отклони от пътя.

— Ще дойда, мамо — каза търпеливо Маги. — Обикновено правя това, което казвам.

— Така ли, скъпа? Значи много си се променила. Може би приятелите ти могат да разчитат на теб, но виж, със семейството ти винаги е било друго нещо.

— След няколко часа ще съм при теб — заяви мрачно Маги.

Направи си закуска, взе душ и се облече. Качи се в колата и потегли за Уилтшър, надявайки се да намери пътя.

Заради лошото време днес Дулси не беше в градината. Маги спря пред портата, отиде в задния двор, натисна звънеца и отвори.

— Мамо, аз съм!

Дулси се понесе насреща ѝ. Беше в светли панталони и риза и според Маги изглеждаше абсурдно млада. Само внимателно фризираната ѝ коса и бръчките около устата издаваха, че е преминала шейсетте. Тя целуна Маги, после я отдръпна от себе си и леко се намръщи.

— Скъпа, какво си направила? Отслабнала си. Добре ли се храниш наистина?

Маги потисна една въздишка. Всеки път, когато я видеше, майка ѝ казваше това.

— През последните десет години теглото ми не е мръднало, мамо.

— Хм, не знам. Но аз толкова рядко те виждам.

— Изглеждаш много добре, мамо — каза Маги, за да смени темата.

— Така ли? Сигурно защото знам как да изтъкна най-доброто от себе си. Въпреки че съм истинска мъченица на артритата и гърбът ме

боли почти без повод.

Проблемът с гърба, изглежда, винаги се появяваше, когато майка ѝ искаше да избяга от нещо, но артритът беше новост.

— Не знаех, че имаш и артрит.

— О, скъпа, да! В ръцете.

Дулси ги разпери, за да ѝ покаже. Маги не виждаше никакви признаци на артрит — крехките ѝ китки и тънките издължени пръсти с идеално оформен маникюр ѝ изглеждаха непроменени.

— Понякога едва държа ножа и вилицата — продължи да се оплаква Дулси. — Но гледам да не говоря за това. Хари ми се сърди, ако го правя. Е, няма да обсъждаме бележките ми, нали? Влез във всекидневната, скъпа, сложила съм кафето.

Всекидневната беше малка, но приветлива и както винаги — идеално подредена. Възглавниците бяха бухнали, на масата бяха сложени малко претенциозно лъскави книги за градинарство. Хари седеше до прозореца с чаша кафе пред себе си и четеше „Дейли Телеграф“. Когато Маги и Дулси влязоха, той сгъна вестника внимателно и го сложи на една полица, разположена до масичката за кафе. Постара се движенията му да изглеждат малко негостоприемни.

— Маргарет! Знаеш ли, че майка ти те чакаше вчера!

— Не съм обещавала точно за вчера — протестира Маги. — И освен това имах мигрена.

— О, скъпа, и ти ли получаваш мигрени? — попита Дулси. — Някога страхотно страдах от тях — предполагам, че си спомняш. Но твоите май не са толкова сериозни.

— Не, не са — каза Маги.

Дулси наля кафе в чашите от костен порцелан и подаде на дъщеря си, която седна неудобно на ръба на един стол.

— Е, как е Ари? — попита Дулси по всички правила на любезния разговор, но в същото време успя да предаде и неодобрението си към него.

— Добре е, работи, както винаги. — Маги нямаше ни най-малко намерение да обсъжда проблемите на своя брак с майка си, която щеше да им се зарадва, въпреки че щеше да се направи на загрижена.

— А неговото семейство?

— Добре са.

— Не знаят какви късметлии са — въздъхна Дулси. — Сигурно е чудесно, когато семейството е толкова сплотено.

— О, мамо, знаеш, че няма да ти хареса да си постоянно заедно с мен и Роз. — Сърцето на Маги се сви и тя се зачуди дали изобщо някога ще види вече сестра си. — Мамо, много съм притеснена за нея — каза тя.

Хари нетърпеливо изръмжа нещо, а Дулси въздъхна.

— Все това казваш. Боя се, че не мога да разбера за какво е целият тоя шум. Розали е самостоятелна. Винаги е била.

— Не и до такава степен, дори и Майк не знае къде е.

Дулси изсумтя недвусмислено:

— Имаш предвид физкултурника. Надявам се, че Розали е намерила някой по-подходящ. Никога не съм смятала, че е за нея. Дори и Брендън, който за нещастие не се оказа това, което очаквахме, имаше нещо повече от него. В края на краищата беше човек от шоубизнеса. Но учител по физкултура от онова ужасно училище...

— Не ти ли е споменавала за някой друг? — попита Маги.

— За бога, не! — Дулси елегантно отпи от кафето си. — Само онзи мъж от „Вандина“. Постоянно говореше за него. Но това беше преди години.

— Какъв мъж от „Вандина“?

— Някакъв шеф — Ван или нещо такова. Звучеше ми като чужденец. Но мисля, че вече е мъртъв. Много жалко — щеше да подхожда на Роз.

— Ако имаш предвид Ван Кендрик, той вече е бил женен.

— Така ли? Е, това май днес не възпира младите.

— Той й е бил шеф — каза Маги. — Нищо повече.

— Щом ти казваш, скъпа, добре. Но аз си мисля, че имаше и нещо друго.

— Мамо, знаеш колко е отдадена Роз на работата си — възрази Маги раздражена. — Няма как да не споменава Ван Кендрик в разговорите си с теб.

Дулси сви рамене.

— Е, след като е мъртъв, да не спорим. И си права, че Роз беше много отдадена на работата си. Не знам откъде се взе това качество у нея!

„Не и от теб, това е сигурно!“, помисли си ядосано Маги.

— Знаеш ли дали Роз се е виждала напоследък с Брендън? — попита тя, сменяйки темата.

— Не ми е казвала. Онзи ден си мислех, че не съм чувала скоро Брендън по радиото. Знаеш ли защо?

— Мисля, че си е загубил работата.

— Мързеливец — вметна полковникът.

— Какво каза, скъпи?

— Името му беше включено в списъка на гостите на един обяд на Ротъри клуб преди няколко седмици. Старият Форсайт каза, че е кандидатствал за работа при тях, но естествено не я е получил. С такава репутация — не биха се доближили и на метър до него.

Алън Форсайт от Ротъри клуб беше сред звездите на местното комерсиално радио.

— Не си ми казал за това! — тросна се Дулси.

— Не исках да те разстройвам, момичето ми. Мислех, че е по-добре да не ти го съобщя, след като чух какви неща се наприказваха за него.

— Какви неща?

— О, ужасни, Форсайт мисли, че съвсем се е чалнал, най-вероятно от пиене. Каза, че е станал много раздразнителен и май започвал да забравя какво прави. Според Форсайт не можел да си спомни и името си.

— О, не!

— Е, знаеш какво имам предвид. Виждал съм такова нещо в армията. Когато някой пие прекалено много, започва да забравя. Алкохолът разрушава мозъчните клетки. След това черния дроб, помни ми думите. Ще умре от цироза, преди да навърши 40.

— О, не, скъпи, надявам се, че няма! Може би е добре, че Розали се отърва от него.

— Повярвай ми, така е.

— Той наистина се държеше отвратително с Розали — призна Дулси. — Нали не мислиш, че ѝ е направил нещо лошо? — попита тя притеснено.

— Не знам, мамо — въздъхна Маги. — Но според мен е способен.

— О, боже! Мислиш ли, че трябва да отидем в полицията?

— Ти вече говори с тях, не помниш ли?

— О, да, разбира се, те бяха тук. Но знаят ли за Брендън? Може би ти трябва да им се обадиш, Хари. Да им обясниш що за човек е той. Ако споменеш какво казва за него Алън Форсайт, със сигурност ще обърнат внимание.

— Форсайт каза само, че напоследък е кръгла нула като водещ. Няма закон срещу това за съжаление — отговори полковникът сприхаво. — Не се разстройвай, скъпа. Какво си мислиш, че правиш, Маргарет, като плашиш майка си така?

— Но ако Розали... Само че Хари е прав, мамо, няма какво ново да кажеш на полицията. Те, изглежда, са убедени, че Роз е заминала някъде по собствено желание, точно както и ти мислиш. Няма смисъл да се тревожиш. Сигурно има много обяснения за изчезването ѝ.

Дулси пак се замисли за малко, после лицето ѝ светна:

— Прави сте! Хайде да забравим и да говорим за нещо друго. Толкова рядко те виждаме, че няма смисъл да разваляме срещата с това погребално настроение.

Дулси насочи разговора към ежедневни и жизнерадостни неща и най-вече към себе си. Когато Маги си тръгна, вече беше късен следобед. Повече не споменаха за Роз.

Щом се върна в къщата на Роз, Маги намери в пощата един плик, адресиран до сестра ѝ. Отвори го още преди да стигне до кухнята. Вече не се притесняваше да преглежда пощата на сестра си. В плика имаше съобщение от банката. Изведнъж Маги замръзна. Съобщението беше за последните два месеца и от него ставаше ясно, че в началото редовно са теглени суми с дебитна карта, но след това сметката не бе пипана. Маги погледна датата на последното теглене — два дни преди Роз да изчезне. После — нищо.

Призля ѝ от ужас. Ако Роз бе заминала, досега вече да са ѝ потрябвали пари. Последния път не бе теглила много — само 50 паунда, както винаги, за харчене през седмицата.

Възможно беше да е с човек, който поема разноските ѝ! Но Роз беше много независима и обичаше да си плаща сама. Предчувствията на Маги станаха по-мрачни. Погледна към часовника си. Майк трябва вече да се е прибрал от училище, освен ако няма пак мач по крикет. Отиде в коридора, но преди да вдигне телефона, той започна да звъни. Телепатия, помисли си, Майк ми се обажда. Тя сграбчи слушалката.

— Ало?

— Маги? Стив Ломакс е.

Мислите ѝ бяха другаде и за момент не можа да се сети кой е Стив Ломакс. Но после си спомни.

— Стив, здравей. — Трудно беше да скрие разочарованието в гласа си.

— Чудех се дали няма да излезеш с мен тази вечер да пийнем по нещо.

— Тази вечер ли? — Тя започна да мисли трескаво. Надяваше се сега да се види с Майк, но Стив все пак беше някаква връзка към Роз и към „Вандина“. Ако Брендън няма нищо общо с изчезването на Роз, тогава единствената друга възможност беше то да е свързано с фирмата.

— Може би вече имаш други планове — каза той спокойно.

— Не... не, нямам планове за тази вечер.

— Тогава мога ли да те убедя да я прекараш с мен?

— Добре. Защо не?

— Идеално! Да те взема ли? Да кажем — в осем?

— Добре. Ще те чакам.

Тя затвори телефона, но после пак го вдигна и набра номера на Майк. Отговори ѝ само телефонният секретар.

— Трябва да говоря с теб — каза тя. — Ще излизам към осем. Ако се върнеш по-рано — обади ми се.

Постави обратно слушалката и чак тогава усети, че трепери.

— Какво беше това, скъпи?

Стив Ломакс затвори телефона и се извърна в креслото си, тапицирано в синя кожа. Джейн Питърс-Браун бе застанала на вратата на кабинета му.

Джейн бе несравнима любовница, но това не ѝ даваше право да се бърка в живота му. Не можеше да влиза в кабинета му без покана и да го разпитва за частните му телефонни разговори, които случайно е подочула.

— Искаш ли нещо? — попита той хладно.

За миг тя изглеждаше леко шокирана, но после изражението ѝ отново стана решително.

— Всъщност да, исках да те питам какви са плановете на Дина за „Рубенс“.

Той се облегна в креслото и присви очи:

— Защо?

Забеляза, че тя пак се почувства неудобно от краткия му въпрос, и се усмихна наум. Джейн започваше да му става прозрачна. Вече показваше първите признаци на уязвимост, които идваха с емоционалното ѝ обвързване. Но тя тъй бързо се съвзе, че той се зачуди дали моментната ѝ слабост не беше само плод на въображението му.

— Много си сърдит тази сутрин, скъпи. Какъв е проблемът?

— Кабинетът ми има врата, ако не си забелязала. Ще ти бъда признателен, ако чукаш на нея, както всички други, работещи във фирмата.

Този път тя наистина се разгневи:

— Но аз не съм като другите, работещи във фирмата!

— По време на работа си точно това.

— Не съм съгласна! Ако оставим настрана личните ни отношения — въпреки че не виждам защо трябва да го правим, — напомням ти, че съм старши дизайнер! Не знаех, че трябва предварително да се запиша за среща с теб.

— Няма защо да се сърдиш, Джейн. Моля те само да не влиташ така, когато говоря по телефона. Мисля, че имам право на известна самостоятелност.

— Добре, господин Ломакс — каза тя натъртено. — Бихте ли искали да изляза и да вляза отново, за да започнем разговора си по-прилично?

Той пак се извърна в стола си с лице към бюрото. Желанието към нея отново започваше да кипи в кръвта му. Тя наистина беше красива, когато се ядосаше. Но нямаше никакво намерение да ѝ го показва. „Бягай, за да те гонят“, гласеше стара поговорка, а Стив беше уверен в мъдростта ѝ.

— Няма нужда, стига да не се повтаря. Влез и седни. Та за какво ме питаше?

— За плановете на Дина. Не мога да си върша работата както трябва, ако не знам какво е намислила.

— Боя се, че не мога да те осветля по този въпрос. Ще трябва да говориш с Дина.

— Тя днес е в Лондон. Трябва да знам незабавно какво има предвид. Ако смятаме да въвеждаме цяла производствена линия до

пролетта, няма време за губене.

— Не мисля, че един ден е от такова значение — каза Стив безгрижно. — И още повече — не смятам, че това те засяга. Държа да отбележа, че засега и аз съм в неведение като теб. Доколкото знам, Дина лично се занимава с дизайна и реализацията на идеята си.

— Но Дон Кенеди ясно показа, че иска и аз да участвам!

— Не каза точно това. Предположи, че мнението ти може да е полезно. Но Дон не трябва да се меси в дизайна, той чисто и просто движи парите. Дина има последната дума.

— Това е абсурдно! — избухна Джейн. — Наета съм като шеф на дизайнерите. Имам право да знам!

Той усети, че желанието пак кипва в кръвта му. Но железният му самоконтрол скриваше от нея всичко.

— Може би трябва да ти напомня, Джейн, че каквито и да са условията на договора ти, „Вандина“ — това е майка ми. Оригиналната идея е нейна, първите модели са нейни и на никой друг. Тя направи тази компания от нищо и ако иска да контролира еднолично новия проект, тогава нито ти, нито който и да било друг може да я спре.

— Мислех си, че тя вече няма време да се занимава с дизайн и затова има нужда от мен. Не може да върши всичко, а освен това трябва да управлява и компанията...

— Напоследък поех част от този товар от раменете ѝ, за да оставя на Дина възможност да се занимава с това, в което е най-добра — дизайна.

— Да не би това да е намек, че положението ти в компанията става все по-важно? — попита Джейн. — Да не би моето да е подкопано?

Той сви рамене:

— Не е моя работа да го казвам. Но ако не ти харесва — знаеш какво да направиш, нали?

— Не мога да повярвам на ушите си!

Той се усмихна, това го забавляваше.

— О, на твоето място не бих се тревожил. Още дълго време няма вероятност да останеш без работа. Добра си, признавам, другите компании биха се редили на опашка за теб. И „Рубенс“ ще са първите, сигурен съм.

Видя как тя се изчерви от гняв и замалко да се засмее на глас. Прекали, но беше съвсем сигурен, че Джейн няма да напусне. Щеше прекалено много да загуби.

— Добре — каза той, като смени тона, след като показа превъзходството си. — Ще кажа на Дина, че искаш копия от моделите, въпреки че съм сигурен, че тя и без това възнамерява да ги обсъди с теб.

Джейн не отговори. Ясно му беше, че още е ядосана.

— А що се отнася до нас... остави ме за един час да свърша малко работа, после ела, ако искаш — каза той. — Заседателната зала е празна, а на вратата ѝ има ключ. Мисля, че не сме се любили там, нали?

Джейн вече бе тръгнала да излиза, ала се обърна:

— Майната ти, Стив!

Но след час се върна, а той не се беше и съмнявал в това. Заведо я в заседателната зала, заключи вратата и пушна щорите, за да не се вижда отвън. После се любиха два пъти върху тъмносиния килим, а разпратата им от по-рано само добави повече страст.

— Идеален край за напрегнат работен ден — каза той след първия път.

Джейн седеше и си закопчаваше блузата.

— С какво си бил напрегнат?

— Проверях документите, опитвах се да открия предателя.

— И намери ли нещо?

— Още не, но ще го хвана...

— Все още си мисля, че Роз трябва да е главният заподозрян.

— Така ли? О, не съм толкова сигурен.

И с типичната си ненаситност той пак посегна към нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги беше под душа, когато телефонът иззвъня. Тя се уви в хавлията и излезе да вдигне слушалката.

— Маги? Майк е. Намерих съобщението ти, когато се прибрах.

— Слава богу! — Олекна ѝ. — Започнах да си мисля, че и ти си изчезнал! Опитах се да се свържа с теб снощи, но те нямаше.

— Да. — Не каза къде е бил, а и тя не попита. — Как беше вечерята?

— Мисля, че добре. Нищо не открих, ако това ме питаш. Но, изглежда, наистина има предател във „Вандина“ и снощи всички се съмняваха в Роз.

— За какво, по дяволите, намекваш?

— И аз така реагирах, поне в началото. Но сетне започнах да се чудя дали наистина не е възможно. Станало огромно изтичане на информация — конкурентна компания е публикувала пролетна колекция, която, по всичко личи, е открадната от „Вандина“. Другата компания е представила моделите тази седмица, а това поставя Роз в шахово положение. Те смятат, че тя е изчезнала в много удобен момент.

— Маги, нали не предполагаш, че сестра ти?...

— Не предполагам нищо, те предполагат. Но аз наистина се чудех дали да не погледнем на това поне като на вероятност. Но сега пък нещо друго се случи — нещо много тревожно. — Тя му разказа за банковото съобщение. — При всички положения вече ѝ трябват пари, където и да е.

— И аз така си мислех — каза мрачно Майк.

— Толкова съм уплашена!

— Ще се обадя в полицията и ще им съобщя за това. — Гласът му също звучеше тревожно. — После веднага ще дойда при теб.

— О, Майк, съжалявам, но излизам. — От все сърце искаше да не е така. Щеше ѝ се само да види Майк, но вече беше късно да отменя уговорката.

— Тогава утре? Събота е, а и нямам нито един мач по крикет. Изглежда, никой не иска да играе с нашите момчета — много са груби! Но в неделя имам тренировки, така че ще съм зает.

— Добре, но сега трябва да тръгвам. Стив ще дойде да ме вземе, а аз не съм готова. Бях под душа, когато ти се обади.

Последва кратко мълчание, после Майк каза:

— Стив, така ли?

— Стив Ломакс, синът на шефката на Роз.

— О, да — каза той. Гласът му беше хладен. — Знаем кой е Стив. Е, внимавай, Маги.

— Ще внимавам. — Но като затваряше, се почуди защо беше толкова ядосан, какво знаеше за Стив Ломакс и защо не го харесваше.

Към края на вечерта Маги реши, че каквито и да бяха основанията на Майк, той беше прав — и тя не харесваше много Стив.

Беше чаровен наистина, дори прекалено чаровен, като намазан със сироп. Беше внимателен и кавалер — идеалният джентълмен. Беше интелигентен и добър събеседник. Но на Маги ѝ се стори, че също така е надменен, а в него имаше и нещо опасно. Но, от друга страна, това го правеше по-привлекателен и Маги си мислеше, че за много жени навярно е неустоим.

— Няма ли новини от Роз? — попита Стив и предложи на Маги цигара „Камел“.

Тя поклати отрицателно глава. Отказа цигарата и запали една от своите „Силк Кът“.

— А във „Вандина“ все още нищо ли не знаят?

— Не. Съжалявам, че Джейн те разстрои снощи. Тя обича да театралничи.

— Наистина малко ме ядоса — призна си тя. — Но познавам сестра си достатъчно добре, за да обръщам внимание на подобни обвинения.

— Някой във „Вандина“ наистина предава информация на конкуренцията. А това не е нещо, към което можем да се отнесем несериозно.

— Със сигурност не е Роз — каза твърдо Маги. — Започвам да се чудя дали тя не изчезна, защото е разбрала кой е предателят.

Той присви очи зад цигарения дим:

— За какво говориш?

— Шпионажът е сериозно нещо, нали така? Ако Роз е открила кой стои в дъното на тези много скъпи игри и го е заплашила да го разкрие, може... да ѝ се е случило нещо.

Тъглчетата на устата му леко се присвиха. Изглежда, не само не вярваше, но направо се забавляваше от предположението, ѝ.

— Като какво например?

— Не знам, но може да е сериозно.

Той откровено се изсмя:

— Гледаш прекалено много шпионски филми.

Маги нервно изтръска пепелта от цигарата си.

— Може и да греша за индустриалния шпионаж. Но наистина мисля, че нещо ужасно се е случило с Роз. Има следи, които ми го подсказват.

— Какви следи по-точно?

Тя му разказа. Извади и последното доказателство — банковото съобщение.

— Да — замислено рече той, когато тя свърши. — Започвам да разбирам защо си толкова притеснена. Ако мога някак да помогна...

Ръката му се плъзна през масата и покри нейната. Леко сконфузена, тя я отдръпна.

— Има и още нещо. Бившият ѝ съпруг Брендън твърди, че я е видял с някакъв мъж в Клифтън, който не е бил приятелят ѝ Майк. Да имаш някаква представа кой би могъл да бъде?

Той поклати глава.

— Ако ме питаш дали знам за друг мъж в живота на Роз — отговорът е не. Въпреки че тя беше много хубаво момиче. Брендън каза ли ти как изглеждал онзи?

— Бял, около трийсетте — само това каза.

— Хм, това описание отговаря на голяма част от мъжкото население.

Маги въздъхна:

— Знам, безнадеждно е.

— Още едно питие?

— Да, добре.

Наблюдаваше го как отиде до бара, как барманката реагира на привлекателната му външност, как я заговори — и повече от всякога ѝ се прииска да не беше идвала. Не научи нищо ново, а и незнайно защо

Стив я караше да се чувства неудобно. Когато се върна с питиетата, той смени темата и започна да я разсмива с анекдоти от живота си на нефтената платформа. Беше забавен, но малко се хвалеше. Той бе героят във всеки разказ и Маги усети, че е преместил стола си по-близо до нейния.

— Мисля, че трябва да се прибирам — каза тя.

— Наистина ли? Едва минава десет.

— Знам, но очаквам телефонно обаждане. От съпруга ми — добави тя. Беше лъжа, но изведнъж си помисли, че би могла да се обади на Ари. Надяваше се той да ѝ позвъни, така поне щеше да покаже, че мисли за нея, но мъжът ѝ не го направи.

— Значи си омъжена? — Стив изглеждаше изненадан.

— Не си ли забелязал халката ми?

— Забелязах я, ала не мислех, че означава нещо. А и доста хора са семейни но какво от това?

— Дойдох тук, за да видя дали мога да разбера какво се е случило с Роз, но съпругът ми не можа да ме придружи. Трябва да мисли за работата си.

— Разбирам. — Но отношението му се промени и на раздяла не ѝ предложи да се срещнат пак.

Маги отново си помисли да се обади на Ари, но вече беше 11 без 15. Като се прибавеше и часовата разлика, на Корфу щеше да е почти един през нощта. Ако си е вкъщи, трябва отдавна да е заспал. А ако не беше... Маги реши, че не иска да знае дали си е вкъщи.

Направи си чаша от какаото на Роз и седна за малко, докато го изпие. После си легна.

По някое време през нощта Маги се събуди. Беше излязъл вятър, един клон удряше ритмично по прозореца, но тя не смяташе, че той я е стреснал. Мислите ѝ гонеха нещо, което тя не можеше точно да определи.

Легна по гръб и се опита да разбере какво я тревожи. После изведнъж се сети...

Сякаш чу в тъмнината провлачения американски акцент на Стив: „Ако ме питаш дали знам за друг мъж в живота на Роз — отговорът е не. Въпреки че тя беше красиво момиче...“

Беше красиво момиче. Дали това означаваше, че Стив мисли Роз за мъртва?

Вятърът пак блъсна клона в прозореца и зашумоля в градинските храсти, сякаш отвън някой се спотайваше. Маги потрепери и се зави презглава с юргана. Никога не се бе чувствала по-самотна.

Майк пристигна малко след десет часа. Маги беше на крак от зори, бледа от безпокойство и с тъмни сенки, които подчертаваха умората в очите ѝ. Майк я погледна и каза решително:

— Излизаме.

— Къде? Да нямаш някаква следа?

— Не е свързано с Роз. Излизаме, за да се разведриш.

— Но не можем просто да не правим нищо. Не и след като Роз още липсва.

— Нищо не можем да направим. Абсолютно нищо. Снощи ходих в полицията и им казах за банковото съобщение. Стори ми се, че проявиха малко повече интерес. Те трябва да продължат, Маги, ние свършихме каквото можахме. И ние самите се свършихме. Ако не си починеш и не се отпуснеш, ще се разболееш. На кого ще помогнеш така? Със сигурност не и на Роз.

— Може да вземем снимката ѝ с нас и да я покажем на още някого.

— Няма да стане така, тя не е изчезнала тийнейджърка, която да спи някъде на открито. Сетих се! Можем да се обадим на вестниците да напишат за нейното изчезване и да публикуват снимката ѝ!

— Мислиш ли, че ще го направят?

— Не знам. Само че...

— Какво?

— Ако наистина е заминала с някой друг, ще изглеждаме пълни глупаци — особено аз. Тогава ще ни се ядоса много.

— Ако е така, тя трябва да обвинява само себе си. Хайде, Майк, да го направим! Да отидем до някоя редакция. Бездействието ме докарва до лудост.

Той въздъхна.

— Добре, Маги, ще те закарам.

„Уестърн Дейли Прес“ и свързаният с него „Бристъл Ивнинг Поуст“ се помещаваха във внушителна сграда на улица „Темпъл“ в центъра на Бристъл. Посрещна ги младa репортерка, между 25 и 30

години, която се представи като Шийна Рос. Докато ги изслушваше, химикалът и бързо драскаше по бележника неразбираеми завъртулки, които можеха да минат и за стенографски сигли. После разгледа снимката на Роз. Каза им, че историята трябва внимателно да се проучи и представи. Щяла да говори с редактора как да стане това и щяла да им се обади най-вероятно в понеделник. Но за първи път на Маги ѝ се стори, че някой я слуша и ѝ вярва.

— Ако вестникът публикува снимката, може би в полицията най-накрая ще решат, че трябва да ни приемат насериозно — каза тя на Майк, когато си тръгнаха.

— Мисля, че вече може и да са се заели. — Той я хвана за лакътя и я поведе към дневния паркинг. — Вчера ми се стори, че вече не ме гледат като пълен глупак.

Тя кимна, но това не я накара да се почувства по-добре. Това не означаваше, че Роз е в безопасност. Започваше да се страхува още повече.

— Какво да правим сега? — попита Майк.

— Нищо. Чудя се как ти се ще да се забавляваме при тези обстоятелства.

— Не ти предлагам да правим купон. Само си мисля, че е важно и за двамата да се опитаме да се отпуснем малко, за да не рухнем напълно. Ако времето беше хубаво, можехме да заминем на пикник в Аштън Корт, но сега ще отидем до Уотършед, ако нямаш по-добра идея.

— Знаеш, че нямам! — сопна му се тя.

Той не обърна внимание на резкия ѝ отговор. Разхождаха се до късно следобед. Въпреки всичко Маги трябваше да признае, че е отморяващо. При други обстоятелства даже много би ѝ харесало.

— Да потърсим ли някоя кръчма, в която да вечеряме? — попита Майк привечер.

— Не, да ядем къщи.

— Искаш да кажеш — да си купим храна отнякъде?

— Аз ще сготвя. Но нека да не ходим в къщата на Роз, там всичко ми напомня, че я няма. Можем ли да отидем у вас?

— Щом искаш. Но малко е разхвърляно...

— Обещавам Да не обръщам внимание.

Майк купи от магазина продукти и бутилка вино и закара Маги в своя приземен апартамент в стара къща срещу един от най-мръсните участъци на реката. Беше учудващо светъл и просторен и не чак толкова разхвърлян, колкото тя очакваше.

— Една жена идва два пъти седмично да чисти — каза той, за да се оправдае. — Тя държи всичко под контрол. Ако остане на мен, за нула време ще затъна в мръсотия.

— Не ти вярвам — каза Маги. — Сега ми покажи кое къде е и остави всичко на мен.

— Искаш ли едно питие?

— Какво имаш?

— Бира и остатъци от уиски... Може да започнеш и от виното, ако искаш, но още не е изстудено. Чакай малко, трябва да има червено вино някъде — подариха ми го на някакво парти и още не съм го изпил.

Майк извади бутилката и наля от нея една чаша за Маги, а за себе си взе бира.

— Сега те оставям — каза той и отиде във всекидневната да гледа състезание с мотори.

„Голяма късметлийка е Роз!“, помисли си Маги, щом остана сама в кухнята.

Когато вечерята беше готова, Майк сложи на масата две големи салфетки и прибори от неръждаема стомана и отвори виното.

— Мога ли вече да разбера какво ще ядем? Или ще трябва да изчакам? — попита той.

Храната беше обикновена, но вкусна — филе от съомга с картофи и салата от свежи зеленчуци. За десерт имаше пудинг с плодове и млечен сладолед.

— Разкажи ми за Корфу — каза Майк след вечерята, наливайки кафе в чашите. — Никога не съм бил там.

— Мислех, че всички са ходили в Корфу. През лятото на острова преобладават англичаните, има, разбира се, и германци и италианци.

— Но да живееш там трябва да е по-различно, отколкото да си на почивка. В началото сигурно ти се е сторило странно.

— Мисля, че донякъде още е така. Най-вече в отношенията с хората. Не ми харесва, че Ари не ми позволява да работя, а

сплотеността на семейството ми се струва задушаваша. Те направо си дишат във вратовете.

— Но сигурно се разбираш с тях?

— Доста добре. Но ако трябва да бъда честна, те не умряха от радост, че Ари се жени за чужденка. И освен това нямам зестра. Добрата снаха трябва да донесе със себе си поне няколко маслинови горички. Аз, като нямах нищо, получих черна точка. Боя се, че беше първата от цяла поредица черни точки.

Той я погледна изненадано и тя продължи, леко сконфузена:

— Като че ли ги разочаровах: Въпреки че семейната солидарност е най-важното нещо, изглежда, това се отнася само за неговото семейство. Голям шум се вдигна, когато тръгнах за Англия да търся Роз.

— Не знам дали да го обвинявам. Ако си ми съпруга, едва ли ще съм много доволен, че се разкарваш по света без мен.

Нещо в начина, по който го каза, я накара да се изчерви. Но преди да отговори, телефонът иззвъня и Майк отиде в коридора.

— Странно — каза той, като се върна.

— Кой беше?

— Никой. Само пукане. После прекъсна.

— Сигурно е грешка.

— Но сякаш беше отдалече, като че ли от чужбина. Нали не си дала на съпруга си този номер?

— Разбира се, че не.

Отнесоха мръсните чинии в кухнята, Маги ги изми, а Майк ги избърса и ги прибра. Но беше замислен и те мълчаха неловко.

— Много си тих — каза Маги, изпразвайки мивката от водата.

— Мисля си.

— За какво?

— Ами... чудех се дали не беше Роз. Може би аз съм виновен. Вероятно е заминала с друг мъж и се опитваше да ми се обади. Нали Брендън каза, че я е виждал с някого.

— Не може да се вярва на Брендън. Той е патологичен лъжец и освен това е прекомерно ревнив. Когато бяха женени с Роз, постоянно я обвиняваше, че има любовници.

— Може да му е давала поводи. — Той се облегна на печката със скръстени ръце, сякаш изобщо не го засягаше. Но очите му бяха

присвити, а лицето — изопнато.

— Не и Роз! — защити Маги сестра си. — Тя не би го направила!

— Но го е правила. — Тя се учуди колко спокойно го каза. Тонът му не търпеше възражение.

— Роз... е имала любовници? Откъде знаеш?

— Ами да кажа, че просто знам. Единият е бил собственикът на „Вандина“ — самият голям шеф Ван Кендрик.

— Те са били любовници? — учуди се Маги, но си спомни как майка ѝ също бе намекнала подобно нещо.

— Със сигурност. Връзката им е била много бурна.

— А Дина знае ли?

— Ван беше женкар. Ако е знаела, Дина се е направила, че не го забелязва. Но това свърши, Ван загина в самолетна катастрофа. Но фактът си е факт — имаха връзка.

— Разбирам. И ти мислиш, че...

— Не знам какво да мисля вече. — Майк изведнъж тръгна, като хвърли кърпата за съдовете на кухненския плот. — Ела да поседнем.

— Трябва да тръгвам... — въздъхна тя, макар че не ѝ се искаше.

— Къде си се разбързала?

— Никъде. — Много лесно успя да я убеди.

Върнаха се във всекидневната. Майк пак сложи кафе.

Маги забеляза един много стар грамофон, прибран под масивния дъбов шкаф.

— Да пуснем ли малко музика?

— Добре, щом искаш. Щях да ти предложа и по-рано, но не се сетих. Предпочитам тишината и спокойствието.

— Какво имаш?

Седнали на пода, започнаха да разглеждат плочите и да си спомнят мигове, свързани с тях. Пак се смееха и се чувстваха добре. Изведнъж Майк посегна към нея.

Беше бързо, инстинктивно движение, но Маги го видя като на забавен каданс. В един миг се оказаха един срещу друг, в следващия устните му бяха върху нейните. И тя отвърщаше на целувките му с непозната за самата нея жажда, потопена в пристъпа на желание, който внезапно я връхлетя и замъгли целия ѝ разум, всички усещания, освен това, че го иска до болка. Приятно ѝ беше да я прегръща, мирисът му беше упойващо чувствен, вкусът на устните му я възбуждаше така,

както бе забравила, че е възможно. Отдавна не бе желала някого толкова отчаяно.

Изведнъж мигът свърши. Ръцете на Майк вече не бяха около нея, устните му не докосваха нейните. Усети, че той се отдръпва, отвори очи и го видя да се отдалечава.

Чувството за загуба беше непоносимо, липсата на докосването му ѝ причиняваше физическа болка. Тя се сви и се почувства странно уязвима и измамена.

— Извинявай — каза Майк тихо. — Не трябваше да го правя.

— Но аз го исках — прошепна тя. Признанието я направи по-уязвима за изгарящите я емоции и за болката.

— А не трябва. — Беше ядосан. — Ти си омъжена жена, за бога. Имаш съпруг, който те чака в Корфу. Нищо чудно, че не те е пускал сама. Всички жени сте едни и същи.

Не беше честно и я заболя. Идеше ѝ да се разплаче.

— Ти не разбираш...

— Много добре разбирам. Достатъчно добре, за да знам, че няма да направя това, което едно копеле направи на мен. Хайде, ще те заведа вкъщи.

Тя не се помръдна, само обви ръце около себе си. Трепереше, а очите ѝ се бяха налели със сълзи.

— Майк, недей, моля те! С Ари... не е така, както си мислиш.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. Знам, че не е редно, но... — Млъкна. Срамуваше се от чувствата, които я завладяха и които замалко не я накараха да изневери на съпруга си. — Прав си — каза тя тихо. — Сигурно съм уморена и превъзбудена и май пих повече, отколкото трябва. Съжалявам.

— По дяволите, Маги, спри да се извиняваш! — Все още беше ядосан, но по различен начин, сякаш вече не се сърдеше на нея, а на себе си. — Аз съм виновен. Хайде да изпием по още едно кафе и да забравим.

Но и двамата знаеха, че не могат. Маги го погледна и почувства, че още я привлича. Сега го искаше повече, отколкото някога бе искала мъж в живота си. Нито срамът, нито мисълта, че не е редно, можеха да я спрат.

Тя остана да седи на пода, обвила с ръце коленете си, а Майк отиде до кухнята да направи още кафе. Донесе го и го сложи на килима до нея, а той седна на дивана.

— Какво имаше предвид, като спомена, че между вас с Ари не всичко е наред? — попита Майк. Каза го небрежно, но скритото напрежение в думите му ѝ подсказа, че вероятно го е премислял, докато правеше кафето.

Тя прехапа устни.

— Точно това. Но изобщо не трябваше да го споменавам. Беше много нелоялно от моя страна.

— Нелоялно?

— Към Ари. Не е хубаво да обсъждам с други хора връзката си с него. Това е нещо само между нас двамата.

— Да разбирам ли, че не си щастлива?

— Майк... — Тя пак започна да се бори със съвестта си. Този път желанието да сподели надделя. — Не е точно така — каза. — Но си имаме проблеми.

— Имаш предвид културната бариера?

— Отчасти. Но не е само това. Има и... други неща.

— Като например?

— Просто... други неща. Не ми се говори за тях.

— Друга жена ли?

Тя рязко вдигна поглед:

— Откъде знаеш?

Той сви рамене.

— Не е трудно да се отгатне. Заради собствения си горчив опит очаквам жените да бъдат неверни, но не съм толкова наивен да смятам мъжете за безгрешни. — Той наля кафе в чашата ѝ. — Извинявай за това, което казах. Не вярвам, че си от жените, които бързо се съгласяват на авантюри. Всъщност сигурен съм, че не си. Бях ядосан на себе си, че се възползвах от теб.

Тя го погледна и почувства, че копнежът ѝ отново се връща.

— Ти не си се възползвал от мен, Майк, честно ти казвам. Може би не е редно, но ми се струва, че цял ден исках това да се случи, дори още по-отдавна. — Млъкна, защото гласът ѝ се разтрепери. — И със сигурност искам да се случи пак.

После му разказа всичко — как се е влюбила в Ари, как се е омъжила за него и е отишла в Корфу, напук на всички съвети, изпълнена с надежда и решителност да запази любовта им; как семейството му не я харесва; как не може да забременее и Ари изцяло я обвинява за това; за връзката му с Мелина и отказа му да си признае.

— Най-ужасното е, че той сигурно ще се чувства добре с нея. Тя навярно ще му роди и дете, местните жени, изглежда, са много плодовити. — Каза го без горчивина, но все пак малко тъжно. После си наля от кафето, което беше изстинало, докато говореха. — Разкажи ми сега за себе си. Изповедите не трябва да остават едностранчиви.

— За себе си? Няма нищо за разказване.

— Сигурна съм, че има.

— Добре.

Той ѝ разказа за Джуди, която бе разрушила вярата, а и живота му, като го бе напуснала заради друг мъж, и пак повтори, че се страхува Роз да не е направила същото.

— Гордостта е ахилесовата пета на мъжа — каза той, иронизирайки себе си.

Накрая тя се изправи:

— Наистина трябва да тръгвам.

— А искаш ли? — В гласа му имаше някакъв скрит смисъл. Тя знаеше какво има предвид. Но след разговора им разумът ѝ вече контролираше тялото и ѝ казваше, че е омъжена за Ари, а Майк принадлежи на Роз.

— Да — каза тя. — Мисля, че за тази вечер това беше достатъчно.

— Добре. — Той ѝ помогна да си облече сакото. Ръцете му докоснаха раменете ѝ и тя замалко да се размекне, но се овладя. Може би... може би когато всичко това свърши, ще бъде различно. Ако каже на Роз, че се влюбва в приятеля ѝ, ако напусне Ари, ако оправи всичко това, ще има и друг случай, в който Майк ще ѝ каже да остане и тя няма да откаже. Но не и тази вечер. А може би и никога...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шийна Рос, репортерката от местния ежедневник, се отби у Брендън около три часа следобед.

Беше млада и амбициозна, мечтаеше да работи за някой национален вестник, когато свърши с чиракуването в провинцията. След като говори с Майк и Маги, тя си направи кафе, запали цигара, седна в голямата пуста редакция и се замисли за това, което ѝ бяха разказали. Шийна имаше нюх, а сега ѝ намирисваше на сензационна история. Това може да е големият ѝ пробив, а и имаше късмет, че беше събота, когато практически само тя следеше новините. В нейна полза беше и фактът, че телефоните бяха странно тихи — нямаше пожари, нямаше аварии, нищо, което да я разсейва.

Прегледа записките си, разшифрова някои от тях, в случай че паметта ѝ ѝ изневери и не може да разчете стенографските сигли. Изчезнала жена — можеше да се окаже фалшива тревога, но можеше и да е доста важно. Най-драматичното развитие на случая можеше да доведе и до убийство. Шийна бе работила върху подобни истории, следвайки обществения интерес, но те не бяха предложили кой знае какво. Ако този сюжет се разработеше, щеше да е различно — жертвата имаше високопоставена работа в света на модата, приятелят ѝ щеше да е известен в града заради децата, на които е преподавал, а сестрата бе от Корфу. Като се прибавеше и фактът, че Роз Нюман е била омъжена за местния радиоводещ Брендън Нюман, историята можеше да върви на първа страница дни наред. Шийна смачка цигарата, предчувствайки вече триумфа, и тръгна към архива, за да види какво може да разбере за Брендън Нюман.

Телефонът звънна няколко пъти, докато се ровеше в папките с изрезки, и тя изруга. Никоя новина сега не беше интересна, нито пък важна за нея. Секретарката на местна театрална труппа се притесняваше за отразяването на предстояща премиера, обадиха се да кажат, че дългогодишен президент на някой си футболен клуб е починал. Шийна се справи добре с тях, но беше нетърпелива. Водеше

си възможно най-кратки записки и ги превръщаше в кратки информации на компютъра, но не можеше да дочака да се върне към историята, която я бе заинтригувала.

Яде сандвич за обяд, прие още няколко скучни обаждания, после си взе чантата, сакото и ключовете за колата и излезе от редакцията. Тръгна към дома на Брендън Нюман, който беше в края на крайщата фокусът на общественото внимание в историята. Папките не ѝ казваха какво се е случило с него, но тя се канеше да го разбере.

Както обикновено, Брендън имаше махмурлук. Измъкна се от леглото към обед, взе си редовната доза алка зелцер, последвана от няколко чаши силно кафе и цигара. В устата му имаше неприятен вкус, а цигарата предизвика болезнени пулсации в главата му, но той въпреки всичко я изпуши. Дремеше пред телевизора, по който вървеше спортно предаване, когато на вратата се позвъни. Смачка цигарата в препълнения пепелник и отиде да отвори.

— Полицай Никълс от участъка в Редланд.

Брендън изруга. Какво ли е направил снощи? Повечето вечери плуваха в мъгла в объркания му мозък.

— Какво искаш?

— Става въпрос за жена ви.

— Жена ми? Имате предвид Роз?

Точно това, господине.

— Не ми е жена, разведени сме.

— Няма значение, искам да говоря с вас.

Брендън се поколеба. Не искаше да говори за Роз с никого, най-малко с полицай. Беше му писнало да го разпитват за нея. Искаше да я забрави заедно с болката, която тя му причини. Но ако кажеше на полицая да се разкара, само щеше да усложни положението си.

Беше същото ченге, което идва и предишния път.

— Сега пък какво има? — попита Брендън грубо от вратата.

— Виждали ли сте бившата си съпруга, след като разговаряхме?

— Не.

— Да ви е писала или да ви се е обаждала по телефона?

— Нали ви казах — не. Но в това няма нищо необикновено. С Роз вече сме скъсали.

— А да знаете къде е или с кого може да е?

— Вижте какво, защо не питате приятеля ѝ или сестра ѝ?

— Питахме ги. Никой не е чувал нищо за нея. Всъщност започваме да се отнасяме към изчезването ѝ много сериозно.

— Какво искате да кажете, по дяволите?

— Искам да кажа, господине, че изглежда много подозрително и ние се тревожим за безопасността на госпожа Нюман. Вече се чудим дали тя е жива.

— Разбира се, че е жива! Тя е млада жена, за бога!

— Но това нищо не означава, нали? — Полицаят направи една крачка навътре. — Имате ли нещо против да поразгледам?

Брендън му препречи пътя:

— Да, мамка му, имам! От къде на къде?

— Искам само да се уверя, че не живее тук. Няма да се бавя.

— Разбира се, че не живее тук!

— Тогава значи няма да имате нищо против да се уверя.

— Добре, щом трябва, обаче бързо. — Той отстъпи и отиде до кухнята да си вземе цигарите. Чуваше как полицаят се движи из апартамента, отваря и затваря врати. Запали цигара, ръката му трепереше.

След няколко минути ченгето се появи на външната врата.

— Доволен ли сте? — попита Брендън.

— Е, явно не е тук. Засега това е всичко. Ако чуete нещо за госпожа Нюман, ще се обадите, нали? — Преди да излезе, той спря и се обърна към него: — Нали нямате намерение да пътувате?

— Това пък за какво е?

— Ако имате намерение, бихме искали да знаем. Приятен ден, господине.

Когато той си тръгна, Брендън затвори с ритник вратата и заключи. После, — въпреки болките в главата и гаденето в стомаха — си наля едно голямо уиски и го изпи наведнъж. После пак си наля.

Алкохолът беше най-добрият му приятел. Помагаше му да забрави, а той точно това искаше. Само дето през последните дни мозъкът му бе прекалено замъглен, за да има някакви мисли в него. Болката и ужасните предчувствия оставаха, въпреки че не можеше да си спомни какво ги бе причинило. Понякога си мислете, че трябва да си спомни. Наистина трябва да си спомни всичко...

Когато около три часа пак се позвъни, първата му мисъл беше, че полицаят се е върнал и си помисли дали да не се направи, че го няма.

Но звъненето не преставаше и само за да се отърве от шума, който отекваше в пулсиращата му глава, той гневно извика:

— Кой е?

— „Уестърн Дейли Прес“. Може ли да поговорим, господин Нюман?

— Ако е за жена ми — не. Нямам какво да кажа.

Последва кратко мълчание, после един приятен глас каза:

— Не, не е за жена ви. Искам да ми дадете интервю. За вашата кариера.

Брендън почувства облекчение, обхвана го някакво егоистично удоволствие. Мъглата в мозъка му малко се разсея. Автоматично погледна към отражението си в огледалото — смачкани панталони, беше навлякъл ризата от снощи, защото му беше подръка. Не този образ искаше да представи пред публиката.

— Моментът не е подходящ. Можете ли да дойдете по-късно?

— Предпочитам да е сега, господин Нюман. Трябва да спазвам сроковете.

Сроковете! Господи, не можеше да я остави да си тръгне! Може да премисли и да реши да не идва повече.

— Добре, дайте ми малко време.

Отиде в спалнята, изпразни шкафа, за да намери прилични панталони и риза, и среса косата си. Нямаше време да се бръсне. Слава богу, че тридневната брада беше модерна.

— Готово, отварям вратата.

Когато тя се появи на стълбите, той видя, че е млада и не изглежда никак зле. Опитното му око премина по фееричното ѝ лице, малко скрито в дългата до раменете накъдрена коса. Носеше свободно ленено сако и пола, достатъчно къса, за да покаже хубавите ѝ крака. Брендън беше доволен, че се преоблече. Забрави махмурлука и се усмихна. Заговори ѝ, както някога пред микрофона, и прочутият му чар започна да действа.

— Значи ме намерихте, изкачвайки всичките тези стълби? Повечето ми гости се отказват на първата площадка. Приятно ми е, Брендън Нюман.

— Шийна Рос. Много мило, че ме поканихте, господин Нюман. Съжалявам, ако съм ви притеснила.

— Никак даже — каза той, забравяйки за проблемите си. — Да ви донеса кафе?

— С удоволствие, благодаря. — Набитото ѝ репортерско око оглеждаше наоколо. — Много е хубаво у вас, прекрасна гледка.

— Не е лоша. — Той заровичка за чаши. Като по чудо имаше две измити на мивката. — Захар? Мляко?

— Не, черно, без нищо.

— Тук ли да поговорим или да отидем в другата стая?

— Тук е добре. — Тя остави чантата си на кухненската маса, извади бележник и молив и портативен касетофон.

— Всъщност за какво ви е интервюто? — попита Брендън, поставяйки чаша кафе пред нея.

— Искам да представя местните личности. Нещо като портрети. — Каза го спокойно, времето, през което той се преобличаше, ѝ даде възможност да обмисли атаката си.

— И какво ви накара да изберете точно мен?

— Вие сте голямо име в местното радио. И освен това, ако мога така да се изразя — сте интересна личност. — Млъкна и го погледна съучастнически. — Повечето прочути хора имат доста скучен живот.

Брендън се засмя, егото му бе поласкано.

— Права сте, да не би да не знам!

— Значи нямате нищо против да ви задам няколко въпроса?

Брендън седна срещу нея:

— Давай.

— Как започнахте в радиото? Журналист ли бяхте?

— Аз? Не, не съм толкова последователен. Бях музикант — свирех на саксофон. Местното радио искаше да направи рубрика за джаза. Познавах продуцента, той ме покани като водещ.

— И веднага имахте успех.

— Може и така да се каже. Аз съм ирландец, притежавам дар слово. Хората, изглежда, ме харесаха. Рубриката стана постоянна и преди още да се усетя, имах собствено шоу.

— Това го знам. Документирано е в архива ни, господин Нюман.

— Наричай ме Брендън, говори ми на „ти“.

— Брендън, исках просто да проверя дали информацията ми е вярна. Сега, ако нямаш нищо против, ще ти задам няколко лични

въпроса. Каза, че като всеки ирландец имаш дар слово. Какво друго мислиш, че се харесва на слушателите ти?

Брендън се замисли.

— Според мен това, че казвам каквото мисля. Дори да е малко неудобно. Обичам да демонстрирам неуважение към авторитетите. Хората харесват да ги провокираш, нали? Те казват: „Искаме да слушаме Брендън Нюман. Никога не знаеш какво ще изтърси всеки момент.“

Тя се засмя, а моливът ѝ скърцаше бързо по листа.

— Смяташ ли се за привлекателен мъж, за сексимвол?

— Аз ли? — Брендън се облегна назад, преструвайки се на скромнен. — Ами какво толкова привлекателно имам?

— Според мен — много. Очевидно не съм единствената, която мисли така. Не се ли смяташ поне за малко чаровен?

— Никога не обръщам внимание на външността. Красотата е повърхностна, казваше старата ми майка.

— Не всеки е толкова проникателен. Трябва да е имало жени, които да са ти казвали, че те намират за привлекателен.

— Е, да. Мога да ти разкажа една-две истории... — Брендън започна да разказва изтърканите си анекдоти. Опиваше се от себе си, беше забравил за лошото си настроение, докато съживяваше моменти от славното си време. Толкова се отпусна, че не забеляза как Шийна започна да насочва разговора към истинската цел на посещението си.

— На жена ти трябва да ѝ е било трудно с всичките тези жени, които те преследват.

— Имаш предвид Роз ли? О, тя не се занимаваше с тях.

— Значи не е имала нищо против?

— Твърдеше, че те са потвърждение за добрия ѝ вкус. Така си и беше. — Той улови погледа ѝ и ѝ намигна.

— Значи не това е причината за разпадането на брака ви?

— Не, не е. — Болката моментално се върна и замъгли усещането му за благополучие. — Нали не трябва да говорим за Роз?

— Мисля, че това ще заинтересува читателите ни. В края на краищата тя е била щастливката, която е станала твоя съпруга, повечето ще смятат, че положението ѝ е завидно.

— За съжаление тя не смята така.

— Нима?

— Повярвай ми! — каза той, имитирайки сърцераздирателна откровеност. — Затова предпочитам да не говоря за нея.

— Но това разкрива съвсем непозната страна от личността ти. И освен това... Мисля, че е изчезнала. Какво е мнението ти?

В главата на Брендън светна предупредителна лампичка.

— Казах ти, че не искам да говоря за Роз.

— Явно държиш на нея. Не се ли тревожиш какво би могло да ѝ се е случило?

— Кой казва, че държи на нея?

— О, хайде, Брендън. Бил си женен за нея. Не можеш да изгониш толкова лесно някого от живота си. Особено ако нещо ужасно го е сполетяло.

— Като какво например?

— Да предположим — каза хладнокръвно Шийна, — че е убита.

Внимателно го наблюдаваше. Видя как в погледа му се появи паника, по челото му изби пот. За миг лицето му го издаде напълно, той се обърна и посегна за цигара.

— Кой твърди, че е убита?

— Сестра ѝ май мисли така. А също и приятелят ѝ.

— Скапаният Майк Томпсън! Да не си говорила с него?

— Ами да си призная — да...

— Да си признаела! Майтапиш ли се? Значи затова си тук?

— Не точно...

— О, точно така е! Изобщо няма да пишеш статия за мен, нали? Че кой, по дяволите, би искал да пише? Държиш да говориш с мен за Роз — скапаната Роз! Сигурно мислиш, че аз съм я убил, а?

— Господин Нюман... Брендън...

— Тя беше мръсница, гадна мръсница! — извика Брендън. Беше се изправил и напълно бе излязъл от контрол. — Нали разбираш какво ти казвам? Как да не разбираш? Е, това беше Роз, въпреки преструвките ѝ. И ще ти кажа — получи си, каквото заслужаваше. А сега се махай, да не свършиш като нея!

— Добре, Брендън, няма защо да се държиш така! — Шийна се опитваше да го успокои, но и последната капка кръв се бе отдръпнала от лицето ѝ. Беше пъхнала бележника и молива в чантата си, така че Брендън сграбчи касетофона.

— Взимам това. А сега — изчезвай! — И той блъсна вратата.

Тя се опита поне привидно да изглежда спокойно. Протегна ръката си.

— Искам си собствеността!

— Не си играй с късмета си! Изчезвай, преди да съм...

Тя си тръгна. И преди беше изпадала в трудни положения, но не чак такива.

— Ще си имаш работа с правния ни отдел — извика тя от стълбите, когато се отдалечи на безопасно разстояние. — Не си мисли, че ще ти се размине!

— Кучка! — ревна той след нея. — Глупава нахална кучка! Защо си пъхаш носа, където не ти е работа?

Чу вратата на стълбището да се затръшва, а след това и звук от много бързо потегляща кола. Върна се в апартамента си и запрати касетофона ѝ в стената. Никога няма да може да използва тази лента, мамка ѝ, а ако напишеше нещо за него — една-единствена дума, ще съди вестника за клевета...

Брендън напълни отново чашата си с уиски и го изпи, все едно беше вода. Главата пак го болеше, имаше киселини. Лошото, му настроение се върна. Значи не само полицията си мислеше, че Роз е мъртва. Взе чашата и отиде във всекидневната, отвори нова бутилка уиски и се просна на дивана. Хвана главата си с ръце и се замисли за живота си. Имаше всичко — пари, кариера, красива съпруга — и остави това да се изплъзне между пръстите му. Бог му беше дал толкова много, а той какво направи? Пропиля го, захвърли го на боклука. Кариерата му приключи и Роз беше мъртва. И лешоядите вече кръжаха.

Само ако можеше да си спомни какво се случи последния път, когато видя Роз! Но не можеше. Може би защото не искаше. Но сигурно скоро ще му се наложи да се изправи лице в лице с нещата, които би предпочел да забрави.

Над града се спускаше нощ. Изведнъж Брендън не можа да понесе тази вечер да остане сам. Не и тази вечер! Взе сакото си и излезе. Вървеше из града като насън. Присънваше му се кошмар... Подпря се на парапета над реката. Едно падане от тази височина щеше да свърши работа.

Бавно, в пълно съзнание, Брендън се покатери на оградата. Чувстваше се съвсем спокоен. Щеше да е лесно, много лесно. Нямахше

да има повече нито провали, нито болка, нито вина. Но дочу един вик, проникнал през транса му. Погледна в посоката, откъдето идваше, и видя силует на човек, който тичаше към него и му крещеше нещо. Но вече никой не можеше да го спре. Беше решил и този път нямаше да промени намеренията си.

Брендън събра целия си кураж.

— Прощавай, Роз — каза той.

И скочи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майк чу новината, докато закусваше, преди да тръгне към училище.

Мъж паднал от висиящия мост предната нощ. Полицията открила тялото. Трупът още не е разпознат.

Горкият нещастник, помисли си Майк. Заради парични проблеми или жена — каквото и да беше, не си струваше да се самоубива. Нещата се подреждаха по собствена логика. Изключи радиото и сложи в раницата си закуски и термос с кафе. Пред него се очертаваше ден в компанията на дванайсетгодишни момчета. То бе част от работата, знаеше го, но днес му тежеше.

Това, което наистина искаше да направи, бе да прекара деня с Маги.

Тази сутрин Маги не включи радиото и не чу за падналия от моста мъж. Спа до късно, ужаси се, когато видя часовника, но си спомни, че няма закъде да бърза. Майк беше на излет, а ако трябваше да бъде честна, вече нищо не можеше да направи за Роз.

Откакто Майк ѝ се обади и ѝ съобщи, че Роз я няма, откриването на сестра ѝ се бе превърнало за нея в идея фикс. Сега, преуморена и обезнадеждена, мислеше само за Майк, а тялото ѝ помнеше с поразителна яснота как се бе чувствала, когато снощи той я целуна.

Въпреки вината пред Роз и Ари, тя бе неизмеримо щастлива. Затвори очи и си представи докосването на устните му и нейната реакция. Обви тялото си с ръце и си представи, че Майк я прегръща. Но трябваше да стане, независимо дали имаше планове или не, и да спре да се рее в сладката илюзия. Може да се обади на Ари или поне да опита — след като е неделя, той най-вероятно е в дома си в Касиопи. Някоя жена, дори и Мелина, не може да промени навици, създавани цял живот. Даже обещанието за най-страстната любовна нощ не може да компенсира неодобрението на майка му. Но още не беше готова да го направи. Искеше да помечтае още малко...

Най-накрая се бе освободила от стреса и напрежението на изминалата седмица. Започна отново да се унася. Присъни ѝ се Майк. Стоеше насред пътека в гъста гора. Беше разперил ръце срещу нея и се усмихваше.

— Идвам, скъпи — каза тя. Но клоните на дърветата я шибаха през лицето и краката ѝ сякаш затъваха в плаващи пясъци. Опитваше се, но не можеше да го стигне.

— Не е ли прекрасен денят днес? Ще обядваме на открито. Всъщност си мисля, че дори можем да направим скара на двора — каза Дина. — Ти как мислиш, Дон?

— Сигурен съм, че и двете перспективи са много приятни.

— Ще изпечем пържоли, Стив умее да ги прави страхотни — продължи тя, щастлива. — Значи решено е! Ще помоля госпожа Брант да приготви някакви интересни салати.

Тя тръгна да търси икономката, движейки се с пъргава грациозност, която винаги го очароваше. Като газела е, помисли си Дон, крехка светлокоса газела, красива за гледане, но много лесно наранява. Той никога не би я наранил, както бе правил Ван, никога не би ѝ причинил болка. И би убил с голи ръце всеки, който се опита. Но положението му не му позволяваше да се грижи за нея, както би му се искало. Тя го харесваше, знаеше това. След смъртта на Ван бе започнала все повече да разчита на него. Но само дотук. Никога не го бе насърчавала да станат по-близки, а той се страхуваше да поеме инициатива — да не би да премине някаква невидима граница и да разруши приятелството им. По-добре Дина да бъде негова добра приятелка, отколкото въобще да я загуби.

Гуми на кола изскърцаха по чакъла под прозореца. Дон погледна и видя да спира колата на Стив. След миг дотича и Дина. Лицето ѝ бе порозовяло от щастие, в ръката си стискаше увит в целофан букет.

— Виж, Дон, не са ли прекрасни? От Стив са. Колко мило!

— Чудесно — каза Дон и си помисли малко завистливо, че Стив наистина знае как да достави удоволствие на Дина. — Може ли да се видим насаме за пет минути? — попита той. — Искам да поговорим за плановете ти за спасяването на провала с „Рубенс“.

— О, да, но нека само да натопя цветята. Дай ми две секунди, Дон, веднага се връщам.

Чу я да говори със Стив в кухнята, докато пълнеше вазата с вода. Надяваше се синът ѝ да не се натрапи през краткото време, което им оставаше да прекарат насаме с Дина — знаеше, че Джейн и Дрю се очакват за обед. За негово облекчение, Дина се върна сама.

— Какво искаше да ми кажеш, Дон?

— Направих разчетите за твоите модели. Много ще е скъпо. Трябва да се разгледа и от борда на директорите, разбира се, но искам да ти призная, че малко се тревожа. При такива инвестиции не можем да си позволим да сбъркаме. Струва ми се, че търговският отдел трябва внимателно да проучи пазара, преди да започнем.

— Няма време за това, Дон. Трябва да действваме бързо, за да вкараме колекцията в производство.

— Страхувам се, че дори и пълна книга с поръчки няма да убеди банковия мениджър, че не поемаш риск. И освен това — сигурна ли си, че имаме капацитет да разширим асортимента? Консултира ли се с производствения, отдел?

— Не още, но знам, че ще направят каквото е необходимо. Утре ще говоря с тях, обещавам. Но искам колкото може по-малко хора да знаят. Още повече че има и шпионин.

— Все още ли не знаеш кой е? — попита той.

— Не, но Стив работи по въпроса. Той мисли, че вече го е открил.

Увлечени в разговора, те не бяха забелязали, че Стив е застанал на вратата. Влезе в стаята, елегантно облечен, както винаги, но тази сутрин бе в по-спортен стил.

— Открил си кой е предал информацията за нашата колекция? — попита Дон.

— Така предполагам.

— Е, и кой е той?

— Бих предпочел да не казвам засега. Трябва да направя още някои проучвания.

— Не може ли поне да ни разкриеш какво си научил?

— Не бих желал. — Стив погледна към Дина. — Няма да ти хареса. Аз съм на прав път, новините наистина са много лоши. Затова искам да съм сигурен във фактите, преди да започна да хвърлям обвинения.

Дина изведнъж беше станала много бледа.

— Какво искаш да кажеш?... — попита тя.

— Моля те, не ме притискай повече.

— Стив, трябва да знаем — настоя Дон. — Искам да сме наясно на кого можем да се доверим, преди да започнем обсъждането на новата колекция.

Чу се колата на Джейн и Дрю, които пристигаха за аперитива преди обяда. За първи път идват точно когато ми трябва, помисли си Стив. Дон го мразеше и бе направил всичко, за да спре пътя му към сърцето на компанията. Сега той вече се чувстваше по-силен. Усещането бе опияняващо. Постоя малко на вратата, после отиде да посрещне Джейн и Дрю.

Дина се обърна към Дон, цялата трепереше.

— Какво ли искаше да каже той, Дон? Кого ли има предвид?

— Не знам. Ще трябва да почакаме, докато реши да ни каже.

— Нали не мислиш, че е... Роз?

— Няма смисъл да гадаем. — Дон я докосна по рамото. — Боя се, че ще трябва да изчакаме Стив сам да ни каже.

— Прав си — рече Дина. Отвън Стив посрещаше Джейн и Дрю. Целуна Джейн, хвана я за ръката и се наведе да ѝ каже нещо. — Как мислиш?... — каза тя внезапно.

— Какво?

— Дали Стив и Джейн са... — Тя се поколеба. Челото ѝ беше леко смръщено. — Понякога изглеждат много... интимни.

Дон сви рамене, умът му още беше зает с работата.

— Разбира се, че не, тя е омъжена.

— Бракът не спира хората...

— Знам, Дина — каза Дон, малко нетърпелив. — Но едва ли млад и перспективен мъж като Стив ще си губи времето с жена, която вече има съпруг. Освен това... аз си мислех, че се интересува от Роз.

Дина се оживи веднага:

— Знаеш ли, че и аз си мислех същото. Но сега Роз... О, Дон, понякога се чувствам толкова безпомощна — сякаш съм огледална зала, където нищо не е такова, каквото изглежда. Нали е голяма глупост?

— Не, Дина, това се нарича живот. Но на мен можеш да се довериш, обещавам.

— О, Дон — каза тя, — знам, че мога да ти се доверя.

Когато най-после стана и лениво закуси, Маги реши, че повече няма да отлага разговора с Ари. Международните линии бяха много натоварени, но най-накрая успя да се свърже. Обади се свекърва ѝ.

— Ари? Не, няма го, излезе с лодката. По-късно може би...

— Кажу ми, че съм го търсила.

— Добре. — Но звучеше недружелюбно и Маги се замисли. Кого ли бе извел Ари с лодката? Може би Мелина? Въпреки емоционалните ѝ лутания, съмнението я жегна.

След още едно кафе Маги реши да прекара остатъка от предобеда, като почисти къщата. В отсъствието на Роз всичко бе потънало в прах. След като свърши, реши да отиде в градината да набере цветя за празните вази. Докато се колебаеше какво да откъсне, телефонът започна да звъни и тя бързо се върна в къщата.

Може би е Ари, помисли си тя с надежда. Но линията не пропукваше, а гласът от другата страна бе непознат.

— Роз Нюман?

— Не, сестра ѝ е, Маги Веритос.

— Мога ли да говоря с Роз Нюман? — Гласът като че ли беше на лондончанин.

— Съжалявам, но не е в града. Мога ли да ви бъда полезна аз?

— Не мисля така. Искан да говоря лично с Роз или по-точно — тя е искала да говори с мен. Казвам се Дес Тейлър. Ще ѝ предадете ли, че съм се обаждал? И че ще съм тук още една седмица.

Маги се поколеба дали да каже на Дес Тейлър, че Роз е изчезнала, но реши да не го прави. Не можеше да рискува.

— Знае ли къде да ви намери? — попита тя.

— Да, но може би няма телефонния ми номер. Бихте ли го записали? — Маги взе молив и лист. Както си и мислеше — централен лондонски номер.

— А какво е искала да говори с вас? — попита Маги. Но Дес Тейлър не бе настроен за откровения.

— Мисля, че това трябва да си остане между нас с Роз отсече той.

Маги усети, че косата ѝ настръхва.

— Моля ви... — започна тя тревожно. Но Дес Тейлър бе затворил.

Е, поне имаше номера му. Ще говори е Майк и ще решат дали да му се обадят.

В къщата на Дина обядът на открито бе приключил, но всички още седяха навън и се наслаждаваха на хубавото време.

Стив се умори от бездействие и стана.

— Отивам да плувам.

Джейн също моментално скочи.

— И аз ще дойда с теб! — Хвърли поглед към съпруга си. Дрю?

— Не, върви. Водата не ме обича.

Джейн се усмихна, точно този отговор ѝ трябваше.

Стив я чакаше на пътеката. Тя го настигна и го хвана за ръката в момента, в който буйните храсти ги скриха от погледа на Дина.

— Джейн, искам да говоря с теб — каза ѝ Стив.

— За какво?

— По-късно, първо ще поплувам.

До големия открит плувен басейн на Дина имаше малка постройка, в която Джейн — като честа гостенка на къщата — държеше банския си костюм. В дамската съблекалня тя свали бялата рокля без презрамки, с която дойде за обяда, и облече червения бански на жълти цветя. После влезе в басейна и заплува. След като излезе от водата, Стив се насочи към нея.

— Добре — каза той. — Да поговорим.

Пулсът ѝ се качи в гърлото.

— Звучиш много загадъчно — отвърна тя от басейна.

— Така ли?

— Аз още няма да излизам — каза тя, опитвайки се да запази някакъв контрол върху положението.

— Прави каквото искаш, мога да почакам.

Тя направи още едно кръгче с ясното съзнание, че стилът ѝ не е шампионски, но Стив така или иначе не я гледаше. Лежеше на шезлонга с разперени ръце и съхнеше. Джейн доплува бавно до стълбичката, покатери се и отиде при него.

— Ето ме.

— Седни. — Той придърпа още един шезлонг. Тя си взе хавлията, избърса лицето си и седна. Леко трепереше, но дали защото беше мокра, или по някаква друга причина — не беше много сигурна.

Той все още лежеше със затворени очи. Лицето му бе извърнато в другата посока. Но когато проговори, привидно отпуснатата му поза не можа да намали въздействието на думите:

— Аз знам, Джейн.

Шокът премина по цялото ѝ тяло. Нервите ѝ се опънаха докрай.

— Какво знаеш? — попита тя, привидно разсеяно.

— За теб, разбира се, скъпа.

— Стив, за какво говориш?

Тогава той обърна глава и я погледна. Леко се усмихваше, но очите му бяха хладни.

— Не се прави на невинна. Знаем с какво се занимаваш.

— Стив...

— Ти си шпионката във „Вандина“, нали? Може Дина да те е наела за главен дизайнер, но това е само прикритие. Всъщност, любов моя, ти си индустриален шпионин.

Сега вече тя цялата трепереше. Но правеше всичко възможно той да не забележи.

— И защо реши така?

— Направих някои проучвания. Започнах със списъка на евентуалните заподозрени, който не се оказа толкова дълъг, колкото си мислех. Всички приближени на Дина работят от много години с нея. Освен теб. После, предателят би трябвало да има и други контакти с модния свят. Открих, че някой си Ланс Питърс-Браун е инвестирал много пари в „Рубенс“. А тази фамилия не се среща толкова често, нали? Това е бащата на Дрю. Той стои зад „Рубенс“.

Джейн придърпа хавлията плътно около себе си. Нямахше смисъл да отрича. Стив знаеше прекалено много.

— Ще кажеш ли на Дина?

— Още не съм решил.

— За бога! Разбира се, че ще го направиш. — Тя стана и понечи да тръгне, но той я хвана за ръката.

— Не съм много сигурен. Не искам да я разстройвам, а и Дина много те харесва. Трябва да избира най-подходящия момент. Освен това — нали няма да има повече изтичане на информация?

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото, Джейн, ще бъде много неразумно да си усложняваш положението. „Рубенс“ още не са пробили, а може и никога да не го

направят. Ако се държиш глупаво, вероятно ще останеш с празни ръце. А ти не си глупава.

— Приятно ми е, че мислиш така.

— О, да, аз имам високо мнение за много твои качества. —
Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и въпреки стресовата ситуация, тя усети, че желанието пламва в нея. Но се овладя и погледна хладно ръката му, безмълвно му заповяда да я махне от нейната.

— Ако си свършил, предлагам да се върнем при останалите.

— О, не съм свършил. Както казах, ценя много твои качества, ти си невероятна жена. Можем много хубаво да си живеем двамата, ако работиш за мен, а не против мен.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш ли какво е двоен агент?

— Разбира се.

— Може да помислиш как да използваш дарбите си в тази посока. Продължавай да даваш информация на „Рубенс“. Когато му дойде времето, ще ги подведем по грешна следа и ще ги унищожим.

— Искаш да помогна на бащата на Дрю да се разори?

— Бащата на Дрю има прекалено много пари, за да се разори така лесно. Но да мислим положително. Ти и аз ще управляваме „Вандина“ заедно. Как ти се струва?

— Но... Дина...

— Дина няма да е вечно начело. И вече не е толкова млада, колкото изглежда, остави я на мен.

Тя се усмихна. Страхът ѝ се беше изпарил и на негово място идваше вълнението. Как успяваше Стив да ѝ въздейства така?

— Ти си въплъщение на дявола — каза тя. — Отивам да се облека.

Тръгна към съблекалнята и без да се обръща, усети, че погледът му я проследи. Свали мокрия си бански и пусна душа. Тъкмо се канеше да се мушне отдолу, когато го чу да идва. Влезе под душа, а той застана зад нея и се притисна плътно. Коленете ѝ пак омекнаха. Стив — сила и опасност. Обичаше го и го мразеше едновременно.

Той я извърна към себе си, тя се изви и той влезе в нея. Когато свърши, тя извика, но той рязко се отдръпна и тя разбра. Този път беше дошъл не само защото я желаше, а и за да покаже превъзходството си.

— Обличай се — каза той. — Време е да се връщаме при другите.

— О, не мисли, че винаги ще правя това, което ми наредиш.

— Мисля, че винаги ще го правиш.

— Може би този път ми е изгодно. Но всички си имаме слаби места, не само аз.

По изражението му Джейн разбра, че е засегнала чувствителна струна.

— На умна ли се правиш?

— Не, не се правя на умна, само изтъквам факти. Всички крием по нещо, нали?

Каза го по инстинкт, но видя, че в очите му блеснаха предупредителни искри.

— „Криеш нещо — помисли си тя победоносно — и мислиш, че аз го знам!“

Стив я сграбчи за рамото.

— Не си пъхай носа в неща, които не разбираш! Просто прави, каквото ти казвам, ясно ли е? А сега се обличай! — Той се обърна и излезе от съблекалнята.

Когато Джейн се върна при другите, те стояха точно така, както ги бе оставила. Дина и Дон бяха на люлката. Дрю дремеше по корем в един шезлонг. Стив стоеше до Дина и ѝ говореше. „Държи я в ръцете си, но и неговото време ще дойде“, помисли си Джейн.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майк се прибра малко след шест. Направи си вечеря, взе я и седна във всекидневната пред телевизора. Централните новини започнаха, но той почти не им обърна внимание. За негов ужас мислите му бяха заети с Маги, която някак си бе успяла странно да го заинтересува. В началото беше само сестрата на Роз, но постепенно балансът се промени. От известно време имаше съмнения за връзката си с Роз. Откакто изчезна, тя не му липсваше много. Поне не както би липсвала на един наистина влюбен мъж. Беше разтревожен, разбира се, но намирането на Роз ставаше все по-маловажно, докато накрая престана да бъде самоцел — превърна се в повод да се среща по-често с Маги.

Централните новини свършиха и сега предаваха прогнозата за времето. Появи се познатото лице на местния водещ. Майк все още слушаше с едно ухо, но изведнъж долови думите на говорителя.

Мъжът, който скочил от висящия мост предната нощ, е бил идентифициран като Брендън Нюман, музикант и водещ в местното радио.

Майк замръзна. За миг си помисли, че не е чул правилно, но тогава показаха снимката на Брендън.

Брендън беше мъртъв, беше паднал от висящия мост. Не, не беше паднал, беше скочил. Но защо, по дяволите, го е направил? Освен ако...

Роз, помисли си Майк. Брендън наистина има нещо общо с изчезването на Роз. Разбрал е, че са по петите му и е постъпил като страхливец. Майк остави вилицата, вече не беше гладен.

Дали Маги знаеше? Той отнесе остатъците от вечерята в кухнята, изхвърли ги в кофата за боклук и остави чинията в мивката. После си взе якето и ключовете за колата и затръшна вратата зад себе си.

Маги не бе чула новините.

— Какво?

— Мъртъв е.

— Брендън?

— Да, паднал е от висящия мост.

— О, господи! — Беше шокирана. — Нали не мислиш, че?...

— Че се е самоубил? Според мен е очевидно.

— По дяволите!

Майк я погледна загрижено. Още не се, бе досетила. Той отиде във всекидневната и се върна с бутилка уиски и две чаши. Наля големи дози и сложи лед от хладилника. Тя изпи уискито наведнъж и се закашля, когато то опари гърлото ѝ.

— Майк, мислиш ли, че Брендън е направил нещо ужасно на Роз и не е могъл да го преживее? — попита тя след малко.

Значи все пак се досети.

— Хрумна ми подобна мисъл.

— О, боже, ако е така, може никога да не разберем какво се е случило с нея.

— Може и да няма връзка.

— Какво ще правим сега?

— Господ знае. Честно казано, мисля, че сторихме всичко, което можахме. Може би трябва да оставим случая на полицията.

Тя трепереше — първо съвсем леко, но после цялата започна да се тресе. Той стана.

— Виж какво, Маги, мисля, че трябва да те изведе отгук.

— Къде?

— Не знам — където и да е. На разходка, да пийнем по нещо. Вечерта е хубава, да подишаме малко чист въздух.

Отидоха до едно езеро в долината Чу и се настаниха на ниския зид до него. Седяха дълго, без да говорят, само гледаха как слънцето се снишава, докато не изчезна зад един облак. Над водата повя студен вятър. Тогава Майк стана.

— Да пийнем по нещо.

— Защо не?

Намериха една селска кръчма и влязоха. Маги извади портмонето си:

— Аз ще купя питиетата. Какво искаш?

— Лимонада. Пих достатъчно, не искам да ме хванат полицаите.

Тя се усмихна.

— Е, аз няма да карам, затова ще си взема чаша вино.

Седнаха на една маса в ъгъла. Разговаряха и се смееха, докато собственикът не обяви, че приема последни поръчки. Лицето ѝ помръкна. Вечерта и отпускането, което тя ѝ донесе, бяха свършили. Трябваше да се връщат в реалността.

Навън бе пълен мрак, нарушаван само от блещукащите в небето звезди и фаровете на колата.

— Защо не влезеш за едно последно питие? — попита Маги, когато той спря колата пред къщата на Роз.

Майк се поколеба. Да остане насаме с нея означаваше да се подложи на изкушение, а не беше сигурен дали ще може да му устои.

— Не — каза той. — Някои от нас трябва да стават рано за работа.

— Разбира се. — Каза го весело, но той усети разочарованието в гласа ѝ. — Майк, сетих се нещо. Може и да не е важно, но днес един мъж търси Роз по телефона.

— Спомена ли нещо? — Майк застана нащрек.

— Само това, че името му е Дес Тейлър. Остави си телефона, от Лондон беше. Записах го.

— Добре — решително рече Майк. — Сега ще отида и ще се обадя на господин Дес Тейлър, за да видим за какво става въпрос.

Той понечи да слезе от колата, вбесен незнайно от какво — вероятно от факта, че не му харесваше непознати мъже да търсят Роз вкъщи.

— Не сега, Майк.

— Не виждам по-подходящ момент.

— О, моля те! Не тази вечер! Не издържам повече... Замалко да се разплаче. Гневът му утихна. Наистина ѝ дойде много, обаждането на Дес Тейлър можеше да почака до утре.

Той я прегърна с една ръка и усети, че е напрегната.

— Всичко е наред, скъпа, не се тревожи. Искаш ли да те изпратя до вратата?

Тя кимна, после без предупреждение облегна глава на рамото му.

— Маги? — каза той.

— Не искам да оставам сама, Майк — призна тя приглушено.

— О, Маги...

— Знам, че се държа глупаво, но просто не искам да оставам в тази къща сама. Не и днес.

О, боже, помисли си той, колко ли още можеше да се въздържа?
— Знам как се чувстваш, но не мога да остана с теб — каза той нежно. — Трябва да ме разбереш.

Тя вдигна глава. Очите ѝ бяха пълни с толкова много копнеж... Стори му се, че може да се удави в него. Устните ѝ бяха леко разтворени, сякаш се канеше да го помоли отново. Повече от всякога му се прииска да я целуне.

И последното му съпротивление се стопи. „По дяволите!“, помисли си той и впи устни в нейните.

Малко преди да влязат вътре и двамата знаеха какво ще последва. Но беше толкова неизбежно, че Маги усети как сянката на вината изчезва и вече не я плаши. Ари и Корфу бяха на другия край на света, напрежението и шокът на изминалия ден бяха изтласкани в периферията на съзнанието ѝ.

Притисна се към него, докато той отключваше вратата и светваше лампите. Обичам го, помисли си тя и искаше да му го каже, но той пак започна да я целува. Устните му се отделиха от нейните и той ги плъзна надолу по шията и брадичката ѝ, а кожата ѝ под тях пареше. Вдигна я леко като дете и я отнесе във всекидневната. Сложи я на дивана и коленичи до нея. Целуваха се със страстта на хора, които не са искали нищо друго от първия миг, в който са се видели.

Скоро усети ръцете му върху гърдите си, после те се плъзнаха под памучния пуловер и тя се изви, за да му помогне да я съблече.

След това, когато си спомняше за този първи прекрасен път, Маги се учудваше, че мъгляво се сеца как се е озовала напълно гола на килима пред камината. Предполагаше, че той трябва да я е занесъл или може би е тръгнала сама. Но съвсем добре си спомняше тялото му, когато се отпусна на килима до нея, тежестта му, която я караше да се чувства едновременно покорна и свободна, бурната им страст, която повече нито миг не можеше да чака да получи удовлетворение.

Свършиха бързо. Ари, Роз, Брендън бяха само сенки, единствено Майк беше от плът и кръв и още я държеше в, прегръдките си.

— Маги — прошепна той нежно.

— Нали няма да си тръгнеш, Майк? Нали няма да ме изоставиш? Гласът му беше дрезгав, но много успокоителен:

— Няма, Маги, няма да те изоставя. Нито тази вечер, нито когато и да е.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спаха в тясното легло в стаята за гости. Не беше много удобно. Майк беше едър мъж, но не можеха да легнат заедно в леглото на Роз. Любиха се още два пъти. На сутринта, след като си взеха душ, седнаха да закусват.

— Искан ми се да не трябва да ходя на работа — каза Майк и отпи кафе от стилните керамични чаши на Роз.

— И на мен.

— Ще тръгна от училище веднага щом мога и ще се видим вечерта у нас. — Бяха решили Маги да се пренесе в неговия апартамент. Една нощ в тясното легло може и да беше романтична, но останалите биха били изтощителни.

Когато той тръгна, тя разчисти масата, взе чаршафите и ги пусна в пералнята. Докато се въртяха, Маги започна да си събира багажа. Почти беше свършила, когато телефонът иззвъня. Надяваше се да е Майк, въпреки да знаеше, че в момента има часове.

— Маргарет? Майка ти е.

Сърцето ѝ се сви.

— Маргарет, видя ли вестниците?

— О! — Пак я върнаха в реалността. — Искаш да кажеш за...

— Брендън. Маргарет, това е ужасно. Никога не съм го харесвала, но... Цялата първа страница на „Уестърн Дейли Прес“ е за него. Споменават и Розали.

— Какво по-точно?

— Че е изчезнала. Цитират и теб, че се тревожиш. Изглежда, дори знаят, че си дошла тук от Корфу. Как ли са разбрали?

— Дълго е за разправяне. Ние с Майк мислехме, че...

— Да, и Майкъл е споменат. Сегашният приятел на Розали, така го наричат. Много е конфузно! Надявам се не всичките ни приятели да го прочетат. Хари казва, че това е пълен позор. Според него намекуват, че Брендън е свързан с изчезването на Роз. Това е абсурдно, да не кажа клеветата...

— Не мисля, че мъртвите могат да се клеветят, мамо.

— Няма нужда да ми държиш такъв тон, Маргарет. И аз наистина мисля, че е абсурдно да се твърди, че нещо ужасно се е случило с Розали. Бих искала и ти да си избиеш тези щуротии от главата.

— Мамо...

На вратата се позвъни.

— Някой идва, ще трябва да го посрещна. Ще ти се обадя по-късно — каза Маги и затвори телефона.

Беше Шийна Рос, репортерката от „Уестърн Дейли Прес“. В съзнанието на Маги светна предупредителна лампа. В събота публичността ѝ изглеждаше добра идея, но сега не знаеше какви духове могат да изпълзят от отворената бутилка.

— Може ли да ми кажете някои подробности за сестра ви? — попита Шийна, след като влезе и Маги ѝ поднесе кафе. — Какъв човек е била? За работата ѝ във „Вандина“?

Маги се стараяше да отговаря на репортерката колкото може по-сдържано.

— Ами приятелят ѝ? — попита Шийна.

— Майк?

— Да, разбираха ли се?

— О, да... — Маги леко се изчерви. — Доколкото знам.

Но набитото око на репортерката веднага улови колебанието ѝ.

— Да не би да имаше някакви проблеми между него ѝ бившия съпруг на Роз? Ревност може би?

— Брендън винаги е бил ревнив. Но Роз е разведена, има право на нови връзки. Не виждам с какво може да ви бъде полезна тази информация. — Тя погледна към часовника си. — Интересува ли ви нещо друго?

— Засега не. — Репортерката затвори бележника си. — Отивам в полицията. Ако ми трябва още нещо, ще ви се обадя. Очаквам и вие да ме държите в течение, нали?

— Да. — Маги се почуди дали да ѝ каже, че ще може да я намери у Майк, но се отказа. И най-малката грешка може да нанесе много поразии, когато си имаш работа с пресата.

След като Шийна си тръгна, Маги реши да простре чаршафите. Нямаше закъде да бърза. Майк щеше да е на училище до четири часа.

Около обед телефонът пак иззвъня. „Отново мама!“, помисли си Маги. Но този път беше Майк.

— Още ли си там?

— Разтребвам. Дойде и репортерката от „Уестърн Дейли Прес“. Май смъртта на Брендън е вдигнала доста шум.

— Видях вестника. Добре ли си?

— Да.

— Просто исках да се уверя. О, и нещо друго. Роз често движеше личните си дела от работата си. Може да е оставила някои... неща. Трябва да съберем вещите ѝ от „Вандина“. Репортерите могат да бъдат много настойчиви понякога. Още повече след шума, който се вдигна. Ще се погрижиш ли?

— Добре.

— Ще се видим към четири.

— До скоро! — Тя затвори телефона. Не можеше да си представи, че Роз е оставила нещо поверително във „Вандина“. Но все пак вдигна слушалката и предупреди Лиз Кристофър, че ще отиде да събере вещите ѝ. Секретарката ѝ се стори учудена и малко разстроена.

Разбирам — каза Лиз. — Дайте ми около час и ще ги събера, госпожо Веритос.

— Благодаря — отвърна Маги. Надяваше се по-скоро да свърши с това, защото бе нетърпелива да се види с Майк. Погледна часовника и реши, че е време за обяд. Отиде в кухнята да си направи сандвич. След като дни наред нямаше апетит, изведнъж се почувства ужасно гладна. Какво ли не можеше да направи любовта?

Лиз Кристофър затвори телефона и погледна към Джейн Питърс-Браун, която бе седнала на ръба на бюрото ѝ.

— Беше сестрата на Роз, Маги. Искане да прибере личните вещи на сестра си. Казах, че ще ги приготвя, но се чудя дали е редно да ровя в нещата ѝ...

— Що за скрупули? Ако се чувстваш неудобно, аз ще ги събера.

— Но вие сте заета...

— Няма нищо. Имаш ли ключове от шкафа ѝ?

— Отворен е. Трябваше да вземем някои неща оттам, докато я няма.

Джейн слезе от бюрото, оправи полата си и отиде в кабинета на Роз. След неколкominутно търсене започна да се чувства малко

разочарована. Бележка от електротехника, две писма от приятелка в Скарбъро, картичка от някой на почивка, списания... Взе ги и ги сложи в един кафяв плик. После отвори последното, най-малко чекмедже.

Там имаше папка с кореспонденция. Най-горното писмо бе адресирано до дома на Роз и носеше печата на базирана в Абърдийн компания — „Ексел Ойл“. Вниманието ѝ веднага бе приковано — не беше ли това компанията, за която бе работил Стив, преди да дойде във „Вандина“? Прелисти бързо книжката. Усети, че кожата ѝ настръхва и започна да чете внимателно.

Щом свърши, Джейн едва сдържаше вълнението си. Когато предложи да подреди вещите на Роз, просто искаше да потършува от любопитство. Но сега в ръцете си държеше информация, която беше като буре с динамит.

— Е, Стив! — каза тя на глас. Тихо, но победоносно.

Стив беше в кабинета си и се опитваше да съпостави движението на производството с датите на предвидените поръчки, но трудно се съсредоточаваше. Мислите му постоянно се отклоняваха към Джейн.

Когато разбра, че тя е шпионинът във „Вандина“, не се ядоса, а по-скоро му стана забавно. Дързостта и двуличието ѝ само я направиха по-привлекателна за него. Връзката му с Джейн от самото начало приличаше на игра, сега към нея се прибавяха и нови правила. Изобщо не се притесняваше за компанията. Той не изпитваше същото като Дина. Ако беше някой друг, а не Джейн, щеше веднага да го уволни, но не и нея. С нея можеше да се справи. Каквато и да беше сделката ѝ с „Рубенс“, той бе ѝ предложил много повече.

Вратата се отвори и Стив вдигна поглед. Очакваше да види Дина, защото само тя можеше да влиза в кабинета му без предварително разрешение. Но не беше Дина.

— Джейн! Мисля, че ясно ти казах: трябва да чукаш, преди да се втурваш в кабинета ми.

Джейн само се усмихна и влезе. Затвори вратата и се облегна на нея.

— Не се дръж така, скъпи! Само се отбих да се договорим за обедното ни рандеву.

— Нямаме обедно рандеву. Смятах да прекарам почивката с майка ми.

— А, майка ти! — Гласът ѝ беше мек като коприна, но изпълнен с подтекст. — Сигурна съм, че ще разбере, като ѝ кажеш, че нещо непредвидено се е появило. Тя е толкова внимателна към теб, нали?

— И защо да го правя?

— Защото аз те моля, скъпи.

Той почти се изсмя — почти, но не съвсем. Имаше нещо много обезпокоително в самоувереното ѝ държане.

— Съжалявам, Джейн, но не си познала.

— О, не, скъпи, мисля, че съм познала. — Тя пак се усмихна, отиде до него и сложи собственически ръката си върху рамото му. Стив усети, че по дланите му избива пот. — Както ти казах вчера, всички крием по нещо. Аз съм индустриален шпионин, а ти си... е, и двамата знаем кой си, нали? Но ще е жалко, ако и Дина научи. Изобщо няма да се зарадва, ако разбере как си я измамил. Така че, скъпи, май не можеш да си позволиш да не изпълниш желанието ми. В края на краищата ти имаш много повече да губиш.

Сякаш го поляха с ледена вода. Не беше блъф — тя знаеше. Но както винаги в кризисни моменти, мозъкът му работеше с удвоен капацитет. Всяко сетиво беше нащрек — като на приклещено животно, което се бори за живота си.

— Джейн, да не би да се опитваш да ме изнудваш? — каза той, за да спечели време.

Тя се засмя гърлено.

— Хайде да не се наричаме изнудвани! Не, ние сме общество за взаимна защита, нали така? Ти ще пазиш моята тайна, а аз ще пазя твоята. Но си мисля, че бихме могли да поговорим за това на бутилка шампанско... — Пръстите ѝ се плъзнаха по врата му и предизвикателно се заровиха в косата му.

— Не — рече той по-спокойно, — имам по-добра идея. Нали Дрю каза, че днес ще бъде в Лондон? Това означава, че у вас няма никой. Ще е забавно да се любим в твоето легло. Не се тревожи за шампанското — имам една бутилка в хладилника. Все още ще е студено, когато го донеса у вас.

Тя се замисли. Не беше точно това, което искаше, но имаше нещо възбуждащо в идеята.

— Заедно ли ще отидем?

— По-добре не. Вземи си свободен ден, Джейн, отиди си до вкъщи и пригответи всичко. Ще дойда, като се оправя с Дина.

— Добре. — Тя се усмихна. — Толкова се радвам, че и ти мислиш като мен. — Тя тръгна към вратата, беше грациозна като добре гледана котка. — До скоро, любовнико!

— Да. — Стив успя да се усмихне в отговор, но когато вратата се затвори, усмивката падна като маска. Глупавата кучка наистина си мислеше, че ще ѝ позволи да го държи в ръцете си. Това само означаваше, че не го познава достатъчно.

След малко той се обади в кабинета на Дина.

— Съжалявам, но нещо непредвидено се случи и малко ще закъснея за обяда. Ще се видим там, става ли?

— Добре. Да го отложим, ако ще те затрудня?

— Не, ще дойда.

— Сигурен ли си...

— Да, сигурен съм.

Затвори телефона, взе бутилката шампанско и я сложи в един кафяв плик. После отиде в малката стаичка до кабинета си, среса се, изми си ръцете и порови в джобовете на намиращите се там сака. Накрая намери каквото търсеше и го извади — беше фин копринен шал. Идеално, щеше да е рисковано, но залозите бяха големи.

Джейн беше в спалнята, когато чу колата на Стив да спира. Погледна през прозореца и се усмихна, като го видя да влиза. Оправи се пред огледалото и слезе да го посрещне.

— Виждам, че си донесъл шампанско — каза тя и погледна към бутилката, която вече беше без кафявия плик.

— А аз виждам, че си готова и ме чакаш.

Тя му се усмихна и донесе две чаши.

— Да вдигнем наздравица за новото ни споразумение.

— Да вдигнем наздравицата в леглото.

— Нетърпелив си, така ли?

— Защо не? Животът е прекалено кратък, за да губим ценно време, особено когато изглеждаш толкова прелестна.

— Добре, този път ще направим, както ти искаш, но за последно.

Тя го поведе по стълбите към спалнята си. Когато влязоха, вдигна покривката, нагласи възглавниците и легна в съблазнителна поза.

Стив си свали сакото, праметна го внимателно на стола до леглото, отвори бутилката и наля шампанско в чашите. Подаде едната на Джейн.

— За нас, скъпи! — Тя вдигна чашата, усмихвайки му се над нея.

— За успеха на начинанията ни — каза той. Почти не докосна чашата, остави я на тоалетката до леглото и се нагласи до нея.

Облада я набързо, без нито за миг да ѝ даде възможност да вземе инициативата. После се изправи на лакът и я погледна отгоре.

— Как разбра, Джейн?

Въпросът я изненада.

— Това си е моя тайна. Достатъчно е да знаеш, че наистина съм разбрала. Каква ирония, като си помисля — никой от нас двамата не е това, на което се преструва.

Стив не отговори. Тя остави чашата си и се наведе към рамото му:

— Кажеш нещо, скъпи.

— Какво?

— Ами знам вече, че не си синът на Дина. Но бих искала да ми кажеш кой си всъщност.

Той посегна към джоба на сакото, което нарочно бе нагласил до леглото, и бавно извади копринения шал.

— Това, мила моя — каза Стив нежно, — никога няма да узнаеш.

Стив

Стив беше роден във Вермонт, Ню Ингленд, в малък град до канадската граница. Беше третото от шестте деца в семейството. Баща му беше работник и живееше на неприветлива улица с малки неподдържани къщи, всички населени с работнически семейства.

Като малък той не бе недоволен от съдбата си. Не се притесняваше, че панталоните му бяха един номер по-големи, защото износваше дрехите на батковците, че обувките му често бяха с разпрани ходила. Имаше достатъчно за ядене и никога не му хрумваше да поглежда със завист семействата, които живееше на спретнатите улици в по-добрите квартали. Растеше висок за възрастта си, силен и здрав и имаше успех във всички спортове, с които се захващаше.

Упоритостта му спечели завистта на връстниците му, но на Стив тя му бе приятна и го караше да полага още по-големи усилия във всичко.

Чак когато навлезе в пубертета, започна да разбира, че животът има и други, недостъпни страни. Колкото в по-горен клас отиваше, толкова по-важни ставаха кожените якета, обувките, колите на бащите. Стив започна да мрази факта, че семейството му не можеше да си позволи нищо от това.

— Бъди благодарен, че не трябва да ходим в приют за бедни — казваше майка му, когато той се оплакваше, че му трябват нови джинси. — Бъди благодарен на това, което имаш. — Но Стив не беше. Не го радваше, че джинсите му бяха станали толкова тесни, че момичетата от класа се кискаха, когато виждаха очертаната под тях мъжественост, и му хвърляха любопитни, а често и възторжени погледи.

За да компенсира лишенията на произхода си, Стив удвои усилия и бе най-добър във всички спортове, дори вложи повече енергия в учението. Беше природно интелигентен и до момента успяваше да се справя с уроците без много труд. Но сега се нареди между първите десет по всеки предмет. За известно време успехът го задоволяваше, но не за дълго. На петнайсет години изпита унижение, което болезнено му напомни, че в малък град като Върмонт не беше важно какво правиш, а кой си.

Унижението дойде от едно момиче. Казваше се Лиса-Мари Форд и според всички момчета беше най-хубавата в града. Дребна блондинка със сладък чип нос и дълга до раменете коса, завита в краищата. Въпреки че не бе едра, бе доста добре развита, имаше тънка талия и големи гърди. Както и всички останали момчета, Стив си плакнеше очите с Лиса-Мари и си представяше какво би направил с нея, ако останеха насаме. Освен че бе много красива, Лиса-Мари беше известна и с това, че отрязва жестоко всеки, който дръзне да я покани на среща. Но един ден Стив я погледна и по очите ѝ позна, че и тя изпитва към него същото, което и той — към нея. Това му стигаше.

Беше средата на лятото. Връстниците му се събираха край езерото, плуваха и се забавляваха във водата. Както винаги, той бе надплувал всички момчета. Излезе от водата, погледна към съперниците си, които бяха на двацет метра зад него, обърна се и отиде към групата момичета, които го гледаха с възхищение. Само

Лиса-Мари се правеше, че не го забелязва. Но когато Стив стигна до тях, тя го погледна и той видя в очите ѝ това, което му трябваше. Гледа я, докато тя се изчерви. После седна на пясъка и ѝ обърна гръб. Вече знаеше, че ако я покани на среща, няма да му откаже.

В късния следобед, когато всички се приготвиха да си ходят, той тръгна след нея. Тя го погледна — наполовина срамежливо, наполовина кокетно — и той направо я попита:

— Какво ще правиш утре?

— Същото, което и днес. Ще плувам, ще се пека на слънце.

— Но можем и да не сме с останалите, нали? Защо не отидем някъде сами?

— Къде?

— Знам един залив. Малко по-надолу е. — Гърлото му се стегна. Сега не беше толкова уверен, както преди малко.

Тя го накара да чака цели трийсет секунди, преди да отговори. Точно когато той се канеше да свие рамене и да си тръгне, тя каза:

— Добре.

Срещнаха се на главната улица пред банката — по средата на пътя между работническите къщи и приличния квартал, в който живееше Лиса-Мари. Заведе я до един залив, скрит от останалите, които се къпеха на езерото. Денят беше прекрасен и бедността остана само сянка на хоризонта. Пекоха се на слънце и си говориха. По едно време започнаха да обсъждат бъдещето. Лиса-Мари щеше да продължи образованието си. Въпреки че беше не по-малко способен от нея да направи същото, Стив знаеше, че от него се очаква, като завърши училище, да си намери работа, за да помага в издръжката на семейството. За кратко сянката пак стана реалност, но бързо изчезна, защото той се съсредоточи върху успеха, който бе решен да постигне, след като напусне отвратителната мизерия на работническата улица.

Доста по-късно я целуна. Малкото ѝ стегнато тяло, облечено само в бански костюм, го накара да забрави за социалното неравенство, за срама от избелелите шорти, дори за съмненията му, че ще може да се държи с нея като истински мъж. Въпреки популярността си сред момичетата и хвалбите, Стив нямаше никакъв опит, с изключение на бързите целувки и опипвания зад физкултурния салон. Въпреки че беше чел много от секссписанията, които стояха на горната полица в гаража, в който работеше, понякога се чудеше как ще

се справи, когато му дойде времето. Но с Лиса-Мари в прегръдките му съмненията се стопяваха. В този ден той не направи нищо повече, само се целуваха. Малко по-горещо от бързите ласки зад физкултурния салон. Но тялото му откликваше така, че той бе сигурен, че когато се наложи, инстинктивно ще знае какво да направи.

Лежаха настрани с лице един към друг. Ръцете му бавно и чувствено се движеха по загорелия ѝ от слънцето гръб. Той усещаше естествената реакция на тялото си и се чудеше как да се въздържа, а не какво да прави по-нататък.

Целуваше я е устни, език и зъби, притискаше я все по-плътно от кръста нагоре, но никога не позволяваше бедрата им да се докоснат, защото не беше сигурен, че ще може да се контролира. Имаше време. Всеки ден отиваха малко по-далеч. Беше трескав от очакване и желание и забрави за всичко останало, освен за Лиса-Мари и начина, по който тя го караше да се чувства.

След като една седмица ходеха на езерото всеки ден, те се любиха, защото той повече не можеше да чака. Беше похарчил част от безценните си спестявания от гаража за пакет презервативи, които купи малко засрамен, но носеше гордо в джоба на панталоните си. Стана много по-лесно, отколкото си бе представял. Лиса-Мари бе нетърпелива колкото него, притискаше се все по-плътно, но когато той плъзна ръката ѝ в панталоните си и тя за първи път почувства плътта му, веднага се отдръпна и прошепна:

— Не, не трябва!

— Всичко е наред, взел съм нещо.

— Взел ли си? — Едва си поемаше дъх. Беше изпълнена с възхищение и страхопочитание.

— Искаш ли да го сложа?

— Не знам...

Той се притисна по-силно до нея и тя простена:

— Да... о, да...

Отдръпна се, обърна ѝ гръб, извади един презерватив и въпреки че се притесняваше да не се забави и тя да размисли през това време, успя да го сложи бързо. Върна се при нея, ръцете ѝ го обвиха и го придърпаха отгоре. Беше влажна и той лесно проникна в нея. Тя стенише, но той бе прекалено възбуден, за да забележи.

Най-лошото дойде след това. Той свърши и знаеше, че трябва да изхвърли презерватива, но Лиса-Мари искаше още. Той направи каквото трябва и след малко тя спря да се гърчи. Лежеше Неподвижна и се усмихваше доволно. Той завря лице в шията ѝ. Соленият вкус на мократа ѝ кожа беше приятен. Тя прошепна нещо в ухото му. Той вдигна глава:

— Какво каза?

— Обичаш ли ме?

Думите ѝ малко го шокираха. Любов? Тази дума не влизаше в речника му. Никога не бе мислил за това, още по-малко бе говорил. Но когато искаш някого толкова много, колкото той — Лиса-Мари, това сигурно беше любов. Да, сигурно я обичаше.

— Да, предполагам.

— Кажете го, моля те, кажете го!

Не можеше. Както и да се опитваше, думите отказваха да излязат от устата му.

— Стив, кажете го, моля те!

— По дяволите, Лиса, ако не беше така, нямаше... Нали?

Това започваше да става уморително. Ако не изглеждаше толкова крехка, както лежеше там, ако не я искаше толкова много, ако беше едно от момичетата от работническата улица, а не Лиса-Мари Форд, щеше да ѝ каже да си гледа работата. Но не искаше да разваля мига. Не още.

Тази вечер се чувстваше като крал. Но не знаеше, че приближава моментът, в който щяха да му припомнят кой е и откъде идва.

Той я изпрати до тях, защото тя така искаше. Вървяха пеша до озеленения квартал, където живееше с баща си — главен касиер в местната банка, с майка си, която изобщо не трябваше да работи, ако не се брой грижата за къщата и семейството, и с по-малката си сестра Джоди, която скоро щеше да стане прекрасна като самата Лиса-Мари.

Когато стигнаха до спретнатата улица, обградена с дървета, той видя, че повечето къщи са като на Лиса-Мари. Започна да се чувства неудобно, без да знае по каква причина. Но защо? Не беше по-лош от хората, които живееха тук. Дори може би по-добър. Един ден ще има къща и кола, пред които това ще бледнее.

— Искаш ли да отидем на кино довечера? — попита той решително. Киното щеше да стопи останалите му пари, но сега това

нямаше значение.

— Добре — съгласи се тя.

— Ще те взема около седем — каза той.

— Нека да е седем и половина. Мама не обича да прекъсвам вечерята.

Вечеря! Господи!

— Добре — съгласи се той.

Когато пристигна пред къщата в уговореното време, от Лиса-Мари нямаше и следа. Не му се искаше да минава през двора и да чука на вратата. Седеше на тротоара и се опитваше да изглежда спокоен. Открехнатата врата се отвори напълно и той се изопна в очакване. Но не беше Лиса-Мари, а баща ѝ.

— Хей, ти! — извика той на Стив.

— Аз ли?

— Да, ти! — Тръгна към него. Изглеждаше заплашителен. — Няма смисъл да висиш тук.

Той преглътна:

— Чакам Лиса-Мари.

— Точно това ти казвам. Няма смисъл да чакаш, тя няма да излезе.

— Но ние ще ходим на кино...

— Не и с Лиса-Мари. Тя остава вкъщи тази вечер. И повече да не си припарил тук да я безпокоиш.

Стив усети, че кипва.

— Аз не я безпокоя, тя иска да е с мен.

— А на мен това не ми харесва, синко. — От устата му обръщението звучеше като обида. — Тя е прекалено малка да излиза с момчета. Особено с такива като теб.

— Какво искате да кажете с това?

— Знам те откъде си, момче — от работническата улица. Не искам такива да се навъртат около дъщеря ми. Ясно ли е?

— Не, господине, не е ясно — каза Стив. — Така е, живея на работническата улица, но не виждам какво лошо има в това.

— Колко пъти да ти повтарям? Тук е приличен квартал, ние сме почтени хора. Лиса-Мари е получила добро възпитание. Не искам да се пилее по такива като теб.

Кръвта на Стив кипеше. Беше толкова гневен, толкова обиден, че искаше да фрасне банковия касиер по ченето.

— Винаги ли избирате приятелите на дъщеря си? — попита той. — Ами Лиса-Мари? Тя няма ли думата?

— Не ми отговаряй, синко. — Касиерът се вбеси. — Щом ти казвам да стоиш настрана от Лиса-Мари, ще стоиш. И тя ще бъде далеч от теб. Не искам дъщеря ми да се събира с бедни боклуци. И никакво измъкване на езерото повече, ясно ли е? Тя ще прекара остатъка от ваканцията с приятели от своята класа.

Стив не се предаваше:

— Искам да говоря с Лиса-Мари.

— Изключено. И ще ти кажа още нещо, момче. Знаем ви какви сте вие — само за едно нещо мислите. Ако само с пръст докоснеш дъщеря ми, дори само да се опиташ, ще те дам под съд. А сега се омитай!

Стив си тръгна. Последната забележка на касиера попадна в целта. Гневът му се превръщаше във вина. Обърна се и видя как пердетата на предния прозорец на къщата потрепнаха. Не разбра дали беше Лиса-Мари или майка ѝ. Пакетът с два липсващи презерватива прогаряше дупка в джоба му. Беше на петнайсет години, но се чувстваше като на пет, както когато го хванаха да краде ябълки. Само дето тогава изпитваше единствено страх — от наказанието, от боя с колана на баща му, — а сега беше преди всичко вина и срам.

На следващия ден сам отиде на езерото. По принцип беше единак, нямаше желание да споделя с приятелите си. Унижението бе прекалено дълбоко и болезнено.

Всички бяха на брега и Лиса-Мари беше сред тях. Сърцето му заби силно. Отиде и седна до нея.

— Здравей, Лиса-Мари.

Тя се обърна настрана, без да го погледне.

— Лиса... добре ли си?

Тя кимна, но все още не го поглеждаше. Чувстваше се неловко, не му достигаха думи.

— Снощи...

— Съжалявам за това — каза тя. Гласът ѝ беше сподавен, а раменете — напрегнати. — Баща ми понякога... е много строг.

— Да, така е.

После се обърна и очите ѝ подозрително светнаха:

— Много ли противно се държа?

— Много. — Не можеше да спре възмущението си, което се надигаше пак. — Мисли, че не съм достатъчно добър за теб.

— Да. — Млъкна. — Дори ми забрани да говоря с теб.

— Но ти говориш. Той няма да ни попречи, нали, Лиса?

— Не знам. Ще ме убие, ако разбере, че сме били заедно. А ако знае за...

— Но той не знае, нали?

— Не, по дяволите! Ако знаеше...

— Обичам те, Лиса! — каза той отчаяно. Не беше го казал, когато го помоли, но сега стана, без да се замисля. — И ти ме обичаш, нали?

— Мисля, че вече трябва...

— Нали пак ще се виждаме?

— Ами да, но трябва да внимаваме.

— Разбира се. Той никога няма да разбере.

— Добре. — Но го каза нервно и несигурно.

— Да идем на разходка?

— Не, не сега. Тук ми е добре.

— Тогава утре?

— Може би.

Той разбра, че всичко е свършило. Не знаеше какво е казал банковият чиновник на Лиса, но се досещаше — същото, което каза и на него. Каквото и да правеше, Лиса-Мари вече го гледаше с очите на баща си.

Оставаха насаме още няколко пъти, но не беше същото. Стив не знаеше дали сърцето му е разбито, или гордостта му наранена. Но с времето започна да мрази Лиса-Мари, че не го е приела такъв, какъвто е. Понякога лежеше буден през нощта и замисляше как да отмъсти на семейство Форд. И неговият ден ще дойде. Ще спипа бащата и чрез него ще нарани и Лиса-Мари.

Но отношението на стария Форд събуди у Стив нещо повече от омраза и желание за мъст. То го амбицира да се измъкне от люлката на бедността, в която беше роден. Скоро, обеща си той, ще се махне от това място, където го знаеха като син на работник от бедните квартали, и ще има голяма кола, ще носи копринени ризи и велурени обувки, ще има пари и ще ходи в най-добрите ресторанти, ще се среща с жени от

най-висока класа. И никоя от тях няма да го гледа отвисоко и бащите им няма да му казват да стои настрана от дъщерите им.

В деня, в който завърши гимназия, Стив си отиде вкъщи и събра багажа си в стария сак. Не му отне много време — вещите му не бяха много. На другия ден тръгна на стоп на юг. Имаше само бегла представа къде отива, но за него Югът означаваше благоденствие и вечно лято. Пое към Флорида, като по пътя се хващаше на работа, за да спечели пари за храна и понякога за стая за през нощта.

Във Флорида си намери работа в туристическия бизнес, за известно време забрави за амбициите и се втурна след удоволствията. След като имаше някакви пари в джоба на джинсите си, богатството не беше важно. Животът преди всичко — а животът във Флорида беше само море, слънце и секс. Стив беше висок, як и красив, плуваше добре и гордостта му го поставяше няколко стъпала над останалите. Момичетата, които идваха на почивка там, се надпреварваха за вниманието му и той разбра, че трябва само да намигне и да каже няколко приканващи думи, за да получи веднага каквото иска. Беше златното време на 80-те, президентът Рейгън от Белия дом обещаваще край на трудностите от последните години, бъдещето беше на смелите и Стив гребеше с пълни шепи от удоволствията. Тук нямаше значение откъде идва, кой е, а и никой не знаеше произхода му, нито пък се интересуваше. Той можеше да бъде каквото си пожелае и който си пожелае.

Стив работеше по малко — ако това можеше да се нарече работа. Плуваше и се печеше на слънце, а когато паднеше мрак — ядеше и пиеше, забавляваше се и се любеше със загорелите момичета. Всичките бяха дългокраки, разхождаха се по бански и лудееха по него.

В началото беше непохватен, липсваше му финес, но бързо се учеше и скоро маниерите му станаха изискани. Практиката е най-добрият учител, казват хората, а тук, във Флорида, той практикуваше много.

Но не изкуството на любовта изучаваше Стив. Повечето от момичетата, с които се срещаше, бяха от заможни семейства. Стив избираше само тези от каймака на обществото. Бащите им имаха яхти и имения, бяха бизнесмени, политици, търговци на недвижимо имущество, на оръжия, издатели, работеха за губернатори и конгресмени просто за удоволствие. А някои от тях бяха и

конгресмени, и губернатори на щати! Това удовлетворяваше Стив, защото в сравнение с тях старият Форд беше една провинциална тиква, издута от самоувереност.

От тези момичета Стив научи всичко за поведението в обществото. От време на време правеше гафове, но му прощаваха. Учеше се бързо и лесно, попиваше начина им на говорене, маниерите, имената на питиетата, екзотичните ястия, стила на обличане. Но в същото време запази решителността, придобита от живота в лошия квартал, както и необузданата си природа. Комбинацията беше убийствена и той го знаеше.

Но дойде моментът, в който Стив се умори от лекия безцелен живот, колкото и невероятно да изглеждаше това. Един ден наблизко спря презокеанска яхта, собственост на международен магнат, и се пусна слух, че търси екипаж. След като се запозна с двайсетгодишната дъщеря на богаташа, Стив реши да се кандидатира и след седмица отплава с яхтата.

Работеше в машинното отделение. Беше горещо, нямаше никакъв блясък, но за компенсация получи дъщерята на магната — Мери Джейн. Беше красива, забавна и отегчена до смърт от спретнатите капризни колежанчета, с които се срещаше. Скоро Стив започна да се среща с нея в луксозната ѝ стая, която тя малко нелогично наричаше „каюта“, а ако баща ѝ бе разбрал, предпочиташе да се прави, че не знае.

След двумесечно пътешествие Мери Джейн слезе от яхтата и се върна в колежа, а интересът на Стив към морския живот си замина заедно с нея. Може би беше време да започне да прави пари, помисли си той, но все още не се сещаше как може да стане това. Отиде в Ню Йорк, започна работа като охранител, нае апартамент, взе да се ослушва и да чертае планове. У него се появиха съмнения, че може да натрупа богатство законно, след като нямаше образование, а само чар и остър ум. Но без никакви пари, от които да тръгне, нямаше да стане. Мислите му все по-често се насочваха към щедрите плячки, които можеше да получи по криминален начин. Тогава съдбата се намеси.

Въпреки че не се бе връщал във Върмонт, откакто си събра багажа и тръгна по света, Стив поддържаше връзка със семейството си. Един ден научи, че майка му е болна и ѝ остават само няколко месеца. Стив се прибра вкъщи да я види. Омерзението на предишния

му дом, гледката, която представляваше майка му — изтощена сянка, само кожа и кости, след години трудности и лишения, отново разпалиха решимостта му да натрупа пари, за да не може никога повече да попадне в месомелачката на бедността.

Една вечер попита сестра си за семейство Форд. Тя му каза, че са се преместили. Бащата получил повишение и сега бил директор на малък клон на банката в градче на около 65 километра на юг. Лиса-Мари отишла с тях, после се омъжила.

— Можеш ли да си представиш стария глупак като банков директор? — каза сестрата на Стив. — Няма да се учудя, ако са го повишили, за да се отърват от него. Но той създава само неприятности. Чух, че имало два въоръжени грабежа. Сигурно всяка банка, която той ръководи, е лесна плячка.

Стив не каза нищо, но мозъкът му трескаво започна да работи. Да обереш банка беше банално, но от това можеше да падне голяма печалба, достатъчна, за да му осигури добър незаконен бизнес, като търговия с наркотици например. А и идеята да ограби стария глупак Форд му харесваше. Стив научи всичко, което му трябваше, и по пътя към Ню Йорк се отклони към малкия град, където Форд беше директор на клон, за да провери подробностите.

Семейство Форд живееха в спретната малка къща на края на града, удобно отдалечена от съседите. Явно никое от момичетата не си беше вкъщи, защото за времето, в което ги наблюдаваше, Стив видя само стария Форд и жена му — Джоан. Джоди сигурно бе в колеж, а Лиса-Мари живееше другаде със съпруга си. Учуди се, че стомахът му все още се свива при мисълта, че тя е с някой друг, но това само усили желанието му за мъст. Върна се в Ню Йорк и започна да крои планове.

След месец пак пристигна в градчето. Много рано сутринта отиде в къщата на Форд и почука на вратата. Отвори му Джоан. Стив, който беше с мотоциклетен шлем за прикритие, опря пистолет в ребрата ѝ и ѝ нареди да влезе вътре. Старият Форд закусваше. Когато разбра какво става, започна да трепери и да бръщолеви, а Стив усети как във вените му победоносно се разлива адреналин.

— Иди в банката и изпразни касата! — заповяда му той. — Донеси ми парите тук. Ако го направиш, нищо няма да се случи. Ако не — жена ти обира пешкира. И никакви номера, ясно ли е? Дръж се

нормално. Ако те попитат нещо, кажи, че трябва да се върнеш, защото жена ти не се чувства добре. Ще гледам дали идваш сам.

— И ще ни оставиш, нали?

— Взимам жена ти с мен и я оставям в покрайнините на града — каза Стив. — За да се уверя, че не си насъскал полицията да ме чака зад ъгъла.

Когато форд тръгна, Стив се разходи из къщата и разгледа снимките на Лиса-Мари и Джоди, каквито ги помнеше като деца, но за всеки случай държеше пистолета насочен към главата на госпожа форд, за да не се опита да избяга.

— Направи кафе! — каза ѝ той след известно време. Тя отиде в кухнята и той тръгна след нея. Хвана чашата внимателно с ръце в ръкавици и опита да я пъкне под шлема. Тогава чу предната врата да се отваря. Веднага застана нащрек. Вдигна предпазителя на пистолета и заповяда на госпожа форд да остане на място. После огледа коридора. Млада жена сваляше шала от врата си. По раменете ѝ се разсипа руса коса.

— Здравей, мамо! — извика тя. — Аз съм!

Беше Лиса-Мари. Под шлема му изби пот. Какво, по дяволите, правеше тя тук? Това не беше предвидил.

Точно в този момент тя го погледна и веднага го позна, въпреки шлема.

— Стив? — каза тя учудена. После очите ѝ се спряха на пистолета и се разшириха от ужас и недоумение. — Какво правиш?

Знаеше, че е притиснат в ъгъла и има само едно нещо, което може да направи, за да избегне затвора. Трябваше да застреля Лиса-Мари и майка ѝ, да ги убие и двете, защото госпожа Форд стоеше зад него и чу какво каза дъщеря ѝ.

— Влизайте вътре! — заповяда той и им махна с пистолета.

Госпожа Форд изтича към Лиса-Мари, прегърна я и зариде. Изглеждаше абсурдно трагично в пенъоар и нощница, развяващи се около краката ѝ. Щеше да е направо удоволствие да пусне един куршум в нея. Но Лиса-Мари то гледеше с високо вдигната глава.

— Ти си полудял! — каза тя. Гласът ѝ звучеше като преди. Той си спомни усещането от тялото ѝ под неговото и разбра, че няма да може да го направи. С част от душата си, върху която нямаше контрол, той все още я обичаше.

— Не мърдай! — заповяда ѝ той. Оставаше му само да бяга. По дяволите парите! Точно когато стигна до вратата, чу една кола да спира отпред. Старият Форд се връщаше. Щом застана на прага, Стив грабна чантата от ръката му и излезе заднешком с насочен пистолет.

— Не правете нищо! — предупреди ги той. — Който помръдне, ще го застрелям!

Но знаеше, че няма да го направи. Особено ако Лиса-Мари откажеше да се подчини.

Затича по пътеката, но не стигна далеч. Семейство Форд трябва да се бяха обадили в полицията още преди колата му да потегли, защото не бе изминал и няколко километра, когато чу сирените. Караше като луд, но като видя полицейските коли, препречили пътя му, разбра, че всичко е свършило. Извика и спря. Когато полицаят дойде при него, той свали стъклото на прозореца, махна шлема от главата си и каза театрално:

— Да, господин полицай? С какво мога да ви бъда полезен?

Изпратиха го за кратко в нюйоркския щатски затвор и това беше повратната точка в живота му. Там имаше програми за обучение и ресоциализация на престъпници и Стив бе избран за една от тях. Заради това, че беше добър плувец, го изпратиха на курсове за водолази. Откри, че обучението е завладяващо и предизвикателно. Учеха ги не само да се гмуркат, но и на подводно инженерство, а обещаните възнаграждения бяха големи. Така може би щеше да успее законно да натрупа необходимите пари, които да му позволят да сложи крак на първото стъпало на стълбата на успеха.

Когато го освободиха, той подписа договор с международната петролна компания „Ексел Ойл“, която разработваше големи находища в Северно море. Тежките условия там го изненадаха, но амбицията се бе съживила у Стив през времето, прекарано в затвора. Сега го изгаряше повече от всякога и той прекарваше по-голяма част от времето си, кроейки планове.

Но нямаше как да знае, че всички тези планове са излишни. Защото когато съдбата се разпореди той да започне работа, на нефтената платформа, тя му даде и печелившата карта.

Печелившата карта беше Мак Макелрой.

Мак Макелрой беше един от водолазите от екипа на Стив.

В клаустрофобичната атмосфера на нефтената платформа нямаше приятели, а само врагове. Рядко беше водолази от един и същ екип да се срещат и на брега, но Стив и Мак бяха изключение, въпреки огромните им различия, които правеха дружбата им невероятна.

Мак беше израснал в Глочестършир, където баща му бе многоуважаван адвокат. Беше учил в частно училище за момчета, но на 18 години бе предпочел да се захване с инженерство, вместо да отиде в университет.

След като работил няколко години в една компания като инженер, Мак започнал да става неспокоен. Не виждал перспектива в работата си. Обичал да се гмурка в свободното си време и решил да направи това своя професия. Записал се на курсове и се научил да прави и ремонти под вода. Увлъкъл се по новото си поприще, защото било трудно, опасно и изисквало много умения.

Мак беше слаб, но жилав. Косата му бе светлокафява, очите му — малко по-тъмни. И той като Стив беше единак, но не го прикриваше. Живееше тихо, но под на пръв поглед мекушавия му вид имаше огнен темперамент. Малко хора бяха виждали Мак да изпуска нервите си, но които го бяха видели, никога нямаше да го забравят.

Със Стив имаха само едно общо нещо — първото име. Но той от години не го използваше. Вече само родителите му го наричаха Стивън. За всички той беше просто Мак.

Може би те никога нямаше да преминат границата между партньорството и приятелството, ако веднъж не се случи нещо, докато се гмуркаха.

Двамата проверяваха оборудването в дълбоките, леденостудени води под платформата, а третият от техния екип, един веселяк лондончанин на име Дес Тейлър, ги контролираше от специална подводна камера. Стив откри, че една от клапите се беше разхлабила — обичайна повреда. Той започна да затяга вентила. Когато пренесе тежестта си върху масивния винтов ключ, инструментът се изплъзна и се удари в маската на Мак, който беше зад лявото му рамо. Аквалангът се счупи и през него веднага нахлу ледена вода. Тя заслепи Мак и той загуби ориентация.

Стив реагира светкавично. Сграбчи Мак, завлече го до резервния акваланг и му го сложи, а Дес ги издърпа в Камерата и сигнализира, че иска веднага да ги вдигнат на повърхността. Стив се опитваше да спре

кървенето от лицето на Мак. Инцидентът беше рутинен и понеже работеха в екип, Мак не попадна в смъртна опасност, но това бе достатъчно, за да скрепи приятелството им.

Когато започна работа на платформата, Стив бе наел квартира в Абърдийн, а Мак, заради по-големия си опит и по-стабилното си финансово положение, живееше в къща. След приключването на последния престой в открито море Мак предложи на Стив да се пренесе при него.

— Сигурен ли си, приятелю? — попита Стив.

— Сигурен съм — отвърна Мак. — Жилището е прекалено голямо за сам човек като мен. — Не му каза, че навремето се ужасяваше от мисълта да живее с някой от другите мъже от платформата, които се впускаха в разгулен живот, когато се спасяваха от трудностите в открито море. Достатъчно добре познаваше Стив и бе ясно, че той не е такъв. Но нямаше представа за опасните тайни, които се криеха под привидно кроткия му нрав.

„Какво, по дяволите, правя в тази дупка?“ — помисли си Стив с раздражение.

В този ден се бяха гмуркали дълго и горещата вода в костюмите им беше изстинала. Бяха измръзнали до мозъка на костите си. Стив започна да се чуди от къде на къде бе решил, че ще му хареса да работи като водолаз и защо продължаваше да стои при тези кучешки условия. Но поне му плащаха добре. И едно нещо беше сигурно — нямаше да пропилее парите за пиене, жени и веселби. Прекалено трудно ги припечелваше.

След като приключиха със задачата си, Стив, Мак и Дес се прибраха в каютите си да се преоблекат в сухи и топли дрехи — дебели вълнени пуловери, ватирани джинси, които носеха върху дълги гащи, и фланелки, каквито баща му имаше за снежните дни във Върмонт. Но пак му беше студено. Не помогнаха и топлите напитки и силната храна. Затова когато тримата мъже седнаха в столовата на платформата и започнаха тайно да си подават бутилка бренди — алкохолът в открито море беше забранен, — напрежението изби отново.

— Какво, по дяволите, правя в тази дупка? — Въпросът не беше насочен към никого определено.

Един дребен жилав мъж, познат като Тигъра, се засмя. Беше дочул разговора им от съседната маса.

— Аз много добре знам какво правя тук — храня две съпруги и шест деца, и то по начин, по който вече са свикнали! — каза той на шотландски диалект.

— Ти си си виновен, Тигре — отвърна приятелят му, един мускулест северняк. — Да не си пръскал така семето си.

Тигъра се ухили самодоволно — всички знаеха, че все беше без пари заради шумните си разводи, двете съпруги, приятелката му в Абърдийн и котилото деца.

— А като не можеш да се сдържаш, трябва да се измъкваш навреме — каза севернякът, чието име беше Дерек Бродли. — Бог знае колко копелета съм направил, но не искам и да ги знам за нищо на света. Никога не се застоявам на едно място.

— Малко неприятно за жените, а? — каза Дес.

— Защо? Повечето са курви. Виждат ни, че идваме с пачките и искат да се забавляват. Добре, щом искат! Но ако получат нещо повече от това, за което сме се договорили — лошо!

— Ами какво ли е станало с всичките ти деца тогава, Дер? — попита Тигъра.

Севернякът сви рамене:

— Откъде да знам? Реват около полите на майките си й ги спират да излизат и да си го получат от някой друг. Или може би са ги пробутали на някой достатъчно глупав, за да ги иска. Ако питат мен, да ги давят, като се родят.

— За бога! — каза Мак. Гласът му беше тих, но пълен с гняв и отвращение. Стив го погледна и видя, че един мускул трепка на бузата му.

— Какъв ти е проблемът, Макелрой? — попита грубо севернякът.

— Това, което казваш! Толкова е обидно.

— Според кого?

— Според мен. Много ти е голяма устата, Бродли...

— И не само това ми е голямо!

— И трябва да се научиш да си я затваряш!

— О, така ли? — Бродли се ухили. — Да не би да ме удариш?

— Може. Ако не спреш да дърдориш.

Брадли наклони стола си на двата задни крака и се ухили. На платформата често ставаха караници, дори и сбивания. Когато затворят на едно място толкова мъже в разцвета на силите им, търканията са неизбежни. Но Мак беше известен като кротък и тих човек и никога не участваше в спречкванията.

— Майната ти, Мак! — каза Брадли. — Я иди се гръмни!

— Ах ти, сквернословен кучи син! — Мак скочи още преди Стив и Дес да успеят да го спрат. Юмрукът му се стовари върху ченето на северняка и той отхвърча заедно със стола. — А сега стани и повтори това, което каза преди малко!

Брадли беше втрещен за известно време и остана да лежи там, където бе паднал, после с рев се изправи на крака. От разцепената му устна течеше кръв и един от предните му зъби стърчеше под неестествен ъгъл.

— Ах ти, копеле! — Все още леко зашеметен, но як като бик, той се втурна към Мак и двамата мъже се заблъскаха из столовата, а мебелите, в които се удряха, се разхвърчаваха на всички страни. Първоначално се чуха няколко насърчителни възгласа, но после, като разбраха, че смятат да се бият докрай, Стив, Дес и още неколцина мъже се намесиха и с усилие ги разтърваха.

Лицето на Мак беше вече кърваво като на Брадли. От една цепнатина над веждата му се стичаше кръв, а мястото се бе подуло и посиняваше. Кокалчетата на ръцете му бяха ожулени, пуловерът бе изпоцапан в кръв, джинсите му се бяха сцепили на бедрото. Но по лицето му все още бе изписан безумен гняв.

— Дръж си мръсната уста затворена за в бъдеще! — извика той, докато Стив и Дес го издърпваха настрана.

— По дяволите, Мак! Защо ти беше да правиш това? — попита Стив, когато го завлякоха до каютата, която деляха с него. — Този е голямо дрънкало, никой не му обръща внимание.

— Значи беше крайно време някой да се погрижи за него — каза Мак през подутите си устни.

Стив и Дес се спогледаха. Те бяха най-изненадани от агресивната реакция на Мак. Изобщо не се връзваше с това, което знаеха за него. Но в момента причината за гнева му беше на заден план, защото трябваше да му окажат първа помощ, и то бързо. Ако не го бяха

възпрели, на другата сутрин Мак щеше да има сериозна причина да съжбялява за избухването си.

— Не биваше да го правя, приятели — каза Мак.

Гневът му се бе уталожил и сега бе кротък, както винаги. Лицето му представляваше жалка гледка — цялото покрито с йод и лепенки.

— Не съжбялявай, това беше най-страхотното забавление от седмици наред — каза Дес. — Но за какво, по дяволите, го нападна?

— Този мръсник ме ядоса. — Мак седеше на койката си с наведена глава, в ръката му имаше кафе с малко от скритото бренди. — Как говореше само! Мисли се за много хитър. Ядоса ме това, което каза за незаконните деца. Аз съм осиновен. Сигурно е глупаво да се засегна, по принцип не съм чувствителен на тази тема, но не мога да кажа, че съжбялявам, задето го ударих. Той си го изпрочи.

— Щом си осиновен, значи не знаеш кои са истинските ти родители, нали? — попита Стив. На него идеята му харесваше, беше прекарал по-голямата част от съзнателния си живот в опит да заличи произхода си.

— Всъщност знам — поне истинската ми майка знам коя е. Поисках да ми дадат оригиналния акт за раждане.

— И какво?

Мак поклати глава.

— Представях си едно бедно момиче, което не е могло да си позволи да ме отгледа. Бях си измислил това, за да я оправдая, че ме е изоставила.

Той млъкна и отпи от питието.

— Чували ли сте за „Вандина“? — попита след малко.

Дес не реагира, но Стив бе чувал.

— Значи знаеш и за жената, която стои зад нея — Дина Маршал?

— Някои неща.

— Дина Маршал е моята майка.

Стив леко подсвирна:

— Дина Маршал ти е майка?

— Това пише в акта ми за раждане.

— А баща ти?

— Не пише. Сигурно някое копеле като Бродли.

— Коя е тая Дина Маршал? — попита Дес.

Стив Му обясни.

— Мамка му! — Дес поглади оредяващата си коса. — Ти ни занасяш, нали, Мак?

— Бих ли се шегувал с такова нещо? — Мак остави питието си, бръкна в джоба и извади от портфейла си лист хартия. — Ето го, черно на бяло, щом не ми вярвате.

Той го подаде на Дес. Стив надникна над рамото му, за да се увери.

— О, боже! — възкликна учудено.

Мак прибра акта за раждане в портфейла си и тримата известно време мълчаха. Просто нямаха какво да коментират.

— Мислил ли си някога да се свържеш с нея? — попита Стив.

Двамата с Мак се бяха изтегнали на койките си и разглеждаха лениво списанията „Водолаз“ и „Плейбой“.

— Да, мислил съм.

— Но нищо не си направил.

— Не.

— Защо?

— Не ме е искала тогава, защо ще иска да ме вижда сега?

— Обстоятелствата може да са се променили. Вероятно вече съжалява, няма как да те намери. Тя не може да научи кой те е осиновил. Значи инициативата трябва да дойде само от теб.

— Така е.

— Е, защо не го направиш?

— И да поема риска да ме отхвърли повторно?

— На твое място бих рискувал. Може да е имала много основателна причина да те остави.

— Може би. Само дето не се сещам за такава — освен че съм й бил бремене.

— Но ако не й дадеш възможност да ти обясни, никога няма да разбереш, нали? А може да иска да компенсира това, което ти е сторила. Ако те прибере до любящата си гърд, никога повече няма да се наложи да работиш.

— Нищо не искам от нея. Тя не ми дължи каквото и да било.

— Ти си луд! Тя е червива с пари!

— Не ме интересува. Щом не ме е искала тогава, сега не й ща парите. Ще се задавя с тях. И то само при положение че иска да й простя, а тя сигурно не ще.

— Ти наби Бродли, за да я защитиш.

— Не е задължително. Той просто ме вбеси. Забрави за това.

Стив поклати глава и си помисли, че на Мак му хлопа дъската. Бе прочел някои неща, след като Мак издаде коя е майка му. „Вандина“ беше наистина известна и печеливша компания. Дина и съпругът ѝ Ван Кендрик нямаха деца. Но Мак винаги отказваше да се възползва от привилегиите си.

— Поне не си ли любопитен? Какво губиш? Иди я виж или поне ѝ пиши. Обясни ѝ, че знаеш кой си.

— Не знам...

— За бога, Мак, ако ти не си, аз съм любопитен! Иди да я видиш, като слезеш на брега. Аз бих го направил!

— Ще си помисля. — Това беше всичко, което Мак каза.

Той наистина си помисли и реши, че може би Стив е прав. Не очакваше нищо от Дина, но беше любопитен защо го е изоставила. За него само това имаше значение, а не успехът и парите ѝ. Искаше да научи истината за миналото, което го изпълни с такава неувереност, когато на 16-годишна възраст родителите му обясниха, че е осиновен. Все още с абсолютна яснота си спомняше шока и неверието, които изпита след закъснялото им признание.

Бяха мълчали толкова дълго по-скоро заради самите себе си, отколкото заради него. Скоро след като осиновиха Мак, те се преместиха в друг град, където никой не знаеше, че той не е техен син, и ревниво пазеха тайната си. Понякога се тревожеха, че той не знае истината, понякога сами започваха да вярват в лъжата. Но когато Мак порасна, те осъзнаха, че приближава денят, в който ще му потрябва актът за раждане, ще види, че е по-различен от на другите и ще поиска обяснение.

Решиха да му кажат на 16-ия му рожден ден. Купиха му скъпи подаръци, защото се чувстваха виновни, за това, което се канеха да му съобщят, и се надяваха, че щедростта ще е доказателство, че много го обичат.

Мак изслуша нервния им разказ, вцепенен от неверие. Сред обръканите му мисли най-напред изплува презрението. После неочаквано се почувства ужасно засрамен и искаше само да избяга в стаята си, където можеше да остане сам. Изтича нагоре, като взимаше по две стъпала наведнъж, затръшна вратата зад себе си и се хвърли на

леглото. Всичко наоколо му изглеждаше чуждо. Той не беше Стивън Макелрой. А кой беше тогава? Целият му свят се беше срутил.

Защо бяха мълчали толкова дълго? Почувства първите искри на гнева. Трябваше да му кажат, имаше право да знае. Бяха го оставили да живее в лъжа, а сега с няколко внимателно подбрани изречения се опитваха да продънят земята под краката му.

„Мразя ги!“, помисли си Мак, но това не го утеши. Винаги се бяха държали добре с него, нищо не му бе липсвало. Грешно беше да ги ненавижда. Те го бяха прибрали и му бяха създали дом. Но трябваше да му кажат!

На вратата се почука, после някой отвори. Беше майка му:

— Стив, добре, ли си?

— Защо не ми казахте?

— Не искахме да те тревожим.

— Кой съм аз тогава?

Тя поклати глава и обгърна тялото си с ръце, сякаш ѝ беше студено.

— Не мога да ти кажа.

— Защо?

— Защото не знам. Всичко е много поверително. Казаха ни само някои общи неща. Майка ти е била студентка по рисуване. Била е много млада, нямала е семейство, което да ѝ помага. Предполагам, че заради това те е дала за осиновяване, но през всичките години аз бях толкова благодарна, че те имаме...

— А баща ми?

— Нищо не знам за него. Предполагам, че е искала да го запази в тайна. — Гласът ѝ трепереше. — Стивън, трябва да ни разбереш. Ние сме твоето семейство, ти си с нас от първите дни на живота си. За нас ти си нашият син. Това, че не ние сме те създали, няма никакво значение.

— Има, и още как! — каза той горчиво. — За вас може би не, вие винаги сте знаели. А аз не съм — през всичките тези години. За мен това променя всичко!

Така за Мак започна годината на неговия бунт. Поставяше под съмнение всяко нещо, което го караха да прави. Накрая напусна училище против желанието им ѝ започна да учи инженерство. Бунтуваше се срещу тях, защото бе наранен и гневен, защото бе

загубил чувството си за самоличност и имаше нужда да се създаде отново. Старият му образ вече не бе достатъчен, не се оказа този, за когото се мислеше. Дори и името не беше негово. За първи път не искаше приятелите да му викат Мак — Мак бе съкратеното на Макелрой, а Макелрой беше тяхното име.

След известно време раната започна да заздравява. Предишният му сговорчив нрав започна да се проявява отново, само че в него се бе появила твърдост, която преди отсъстваше. Сдобри се с родителите си и те благодариха на Бога, че е приел положението си и няма нужда да живеят повече в лъжа. Искрено повярваха, че спокойствието е възстановено. А той наистина ги обичаше и не искаше да ги нарани, като им покаже, че все още не се чувства цялостна личност или че понякога през нощта копнее да разбере коя е майка му и защо го е изоставила.

Когато го налегнеше подобно настроение, той си представяше бездомно момиче, изоставено, уплашено и бременно. А когато навърши необходимите години, подаде молба да получи оригиналния си акт за раждане.

Дина Маршал беше неговата майка, името ѝ бе много известно. Той гледаше листа хартия и не можеше да повярва. Може ли да е съвпадение. Но адресът на родилния дом сочеше към нея, а и възрастта ѝ съвпаднаше. Освен това Дина също е била студентка по рисуване.

Тогава се почувства още по-нежелан. Дина Маршал не беше бедна бездомница. И все пак по неznайно каква причина го бе оставила на непознати и си живееше живота, сякаш той никога не е съществувал. От главата му се изпариха всякакви мисли за среща с нея. Не би искал да познава такава жена, можеше да мине и без това.

Сега обаче, докато лежеше на койката си на нефтената платформа и прелистваше списание за мода, си мислеше дали Стив Ломакс не е прав.

Може би трябва да съобщи на Дина за съществуването си. Дори само за да задоволи собственото си любопитство и да се опита да помогне на дълбоката рана да заздравее. Може би следващия път, когато слезе на брега, ще се срещне с нея. И после ще я заличи от ума си завинаги.

Но последното нещо, което Мак искаше да направи, беше просто да се изтърси на прага на Дина и да заяви, че е изгубеният ѝ син. За

нея това би било прекалено голям шок, помисли си той. Ситуацията щеше да е конфузна и за двамата. Затова седна и написа писмо, в което обясняваше кой е, как е разбрал, че Дина е истинската му майка, и питаше дали не могат да се срещнат.

Отговорът дойде с хеликоптера, който носеше пощата всяка седмица, но не беше това, което очакваше. В най-смелите си мечти се надяваше на някакъв израз на радост от жената, която му бе дала живот. А когато мислеше реалистично, очакваше пълно отхвърляне. Не беше нито едното, нито другото. Писмото бе напечатано на фирмена бланка и подписано не от Дина, а от съпруга ѝ, Ван Кендрик. В него се казваше съвсем официално, че ако господин Макелрой се обади на съответния телефон, — биха могли да се споразумеят за подходящо време за среща.

Мак беше изненадан и озадачен, но писмото разсея поне едно от притесненията му — че Дина е запазила в тайна незаконното си дете дори от най-близките си и че разкритието може да причини неприятности и да разбие нечия съдба. Ван Кендрик явно знаеше за него и което беше по-озадачаващо — беше му писал да се срещнат. Мак инстинктивно усети, че това не вещае нищо добро.

По време на следващия двуседмичен престой на сушата Мак отпътува от Абърдийн за Бристъл с един пощенски самолет, с чийто пилот се бе сприятелил. Беше посред ужасно студена зима. В Абърдийн бе паднал дебел сняг, а по на юг времето беше мрачно и облачно. Пилотът, загрижен за безопасността на полета в трудните условия, говореше малко и Мак беше доволен от това. Въпреки привидното си спокойствие, той се страхуваше от предстоящата среща, а това, че не му се налагаше да води безсмислени разговори, беше истинско облекчение.

Двумоторният самолет кацна на летище „Ийст Мидланд“ точно в 11 часа вечерта и щеше да потегли отново след двучасов престой. Мак слезе на пистата, на която самолетът се разтоварваше, изломоти някакви благодарности и се зачуди къде да прекара остатъка от нощта.

— Най-добре ела у нас — каза му пилотът. — Ще трябва да спиш на дивана, но е по-добре от нищо. Да тръгваме, измръзнал съм и съм много уморен.

На сутринта отиде в първия хотел и си взе стая. Подкрепи се с една кана чай и чиния яйца с бекон и телефонира във „Вандина“.

Поиска да говори с Ван Кендрик.

— Обажда се Стивън Макелрой — каза той, когато го свързаха.
— Писах ви за евентуална среща с Дина Маршал.

— А, да. — Гласът беше плътен и съвсем не приветлив. — Значи дойдохте.

— Да, в Бристъл съм — каза Мак. — Снощи долетях от Абърдийн.

— Къде сте отседнали?

— В хотел „Юникорн“. Почти в центъра.

— Знам къде е. С кола ли сте?

— Не, но ще се оправя. Мога да хвана такси.

— Много добре. Ще се срещнем тази вечер. Запишете си адреса. Той е апартамент в Котъм. Ще успеете ли да го намерите?

— Предполагам — каза Мак с раздражение. — В колко часа?

— Седем и половина.

— Ще бъда там. — Мак затвори и се ядоса на себе си, че оставяше този човек да го разиграва. Ако не искат да се виждат с него, да му го кажат. Нямаше да идва чак от Абърдийн за нищо.

Няколко минути преди седем и половина той застана пред сградата на посочения от Ван Кендрик адрес. Постоя на тротоара и разгледа къщата — висока внушителна сграда, достойна за основателите на „Вандина“, но Ван Кендрик бе споменал апартамент. Мак разгледа звънците и намери името. Значи това не е семейната резиденция, трябва да е някакво скрито убежище.

Погледна часовника си, потъпка малко с крака на място, пак погледна часовника си, после реши, че няма да чака точно до седем и половина и натисна звънеца. След миг беше сигурен, че чува гласа на Ван Кендрик.

— Кой е?

— Стивън Макелрой. Имаме уговорка.

Последва пауза.

— Много добре. Качете се. — Вратата се отвори и Мак влезе. В къщата витаеше атмосфера на викториански разкош — витражи, гипсови орнаменти по таваните, извити стълби. Помисли си, че би предпочел да е двеста метра под водата, вместо тук, но тръгна нагоре по стъпалата.

Когато се качи, вратата на площадката се отвори и Мак застана за първи път лице в лице с Ван Кендрик. Първото му впечатление, което не го напусна до края, беше, че това е един много властен човек.

— Макелрой — каза Ван, — влезте.

— Благодаря. — Мак го последва навътре.

Стаята беше учудващо голяма и просторна. По прозорците също имаше витражи, а по таваните — гипсови орнаменти. Мебелите пред красивата камина бяха малко, но подбрани с вкус. По всичко личеше, че това е мъжки апартамент. Не се виждаше никакво женско присъствие. Нямаше и следа от Дина. Мак се огледа, очаквайки тя да се появи, отнякъде, но това не стана.

— Да преминем направо към въпроса — каза Ван Кендрик. — Какво точно искате?

Кръвта на Мак кипна, но си каза, че няма право да очаква майка му и съпругът ѝ да го посрещнат с отворени обятия.

— Както ви съобщих в писмото, наскоро се сдобих с оригиналния си акт за раждане и реших да се срещна с истинската си майка.

— Разбирам. — Тъмносините очи не се откъсваха от неговите. — Да не увъртаме, Макелрой. Не мога да спра да се питам дали щяхте да искате толкова много да се срещнете с истинската си майка, ако бяхте открили, че тя е никоя и живее в общинско жилище на социална издръжка?

Мак едва сдържаше надигация се у него гняв.

— Това няма нищо общо, просто исках да се срещна с нея.

— Хм. Дали? Е, да оставим това и да се съсредоточим върху по-важното. Въпреки че вие толкова искате да видите майка си, майка ви не иска да види вас.

Мак усети, че му прилява.

— Искате да кажете, че съм изминал целия този път напусто?

— Боя се, че е така. Опитайте се да я разберете, Макелрой. Случило се е нещастие, но то е било толкова отдавна, тогава Дина е била почти дете. Това е много тежък период в живота ѝ, но тя го е преодоляла. Не иска да влачи миналото със себе си, не иска да ѝ се напомня за нейните някогашни грешки. Ако размислите, ще я разберете.

— От самото начало предполагах, че може да се чувства по този начин — каза Мак. — Но не разбирам защо ме накарахте да измина целия този път само за да ми го кажете.

Ван отиде до една масичка, върху която на старинен сребърен поднос бяха поставени гарафа и чаши.

— Вземете си от това уиски, Макелрой, аз също пия от него.

Той отвори гарафата и подканящо я вдигна. Мак почувства, че едно питие ще му дойде добре и махна с ръка:

— Може.

— Добре. — Ван наля уискито, добави лед и подаде едната чаша на Мак. — Не искам да изглеждам негостоприемен. Просто трябва да ви представя фактите ясно. Затова ви накарах да дойдете до Бристъл, за да ви кажа лично какво мисли Дина по въпроса.

Мак отпи от уискито. Повторното отхвърляне сякаш още не бе проникнало в мозъка му.

— Надявах се, като ви обясня, да ви убедя да не я безпокоите пак — каза Ван спокойно.

— Не мисля, че съм я обезпокоил, господин Ван Кендрик. Едно писмо едва ли може да се сметне за тормоз. И ви напомням, че съм тук по ваша покана.

— Това е вярно. — Ван Кендрик кимна. — Но благоденствието на Дина е най-голямата ми грижа. Тя не е много стабилна емоционално. Може би случилото се е оставило своите отпечатъци, може би просто е чувствителна по природа — не знам. Дина не би могла да се справи с подобен стрес. Затова ви помолих да пристигнете, за да ви обясня какво е положението. И сега ви моля да се върнете в Шотландия и да забравите за възможността да се срещнете с нея.

— Тя ли ви накара да ми го кажете?

— Говоря от нейно име.

— Ясно. — Мак допи на един дъх остатъка от уискито. — В такъв случай няма да отнемам повече от времето ви. — Тръгна към вратата, но после се спря и се обърна. — Има още едно нещо, което бих искал да знам, господин Ван Кендрик. Кой е баща ми?

Ван се вкамени. Остави чашата си на малката осмоъгълна масичка за напитки. Когато вдигна поглед, изражението му бе отново делово, както обикновено:

— Боя се, че не мога да ви кажа това. Никога не сме го обсъждали. А сега пък се боя, че трябва да ви помоля да ме извините.

Точно в този момент вратата на апартамента се отвори. Нито един от двамата не бе чул стъпките по стълбите. На вратата застана млада жена. За един безумен миг Мак се почуди дали това не е Дина, която е размислила и идва да се срещне с него въпреки всичко, но после осъзна, че не е възможно.

Дина трябва да е минала вече 40-те. Тази жена беше много по-млада, вероятно на неговата възраст. Косата ѝ беше черна, късо подстригана и леко влажна от мъглата. Имаше правилни черти и алени устни, които ѝ придаваха свежест и колорит. Облечена бе в яркочервено сако, чиято яка бе вдигната заради студа към будното ѝ, озарено лице.

— О, извинявайте! — каза тя. — Не знаех, че има някой.

— Всичко е наред, Роз. Гостът ми точно си тръгваше. — Ван се приближи към нея и я въведе. Едната му ръка лежеше собственически върху рамото ѝ. — Личната ми асистентка Роз Нюман. Трябва да довършим някои неща за една среща утре и да придвижим спешната кореспонденция.

„Как ли пък не! — помисли си Мак. — Ако тя идва в градското му убежище по работа, аз съм Летящият холандец! Нищо чудно, че беше толкова нетърпелив да се отърве от присъствието ми.“

— Простете за безпокойството — каза Мак хладно. — Изобщо не се притеснявайте от мен. Утре сутринта хващам влака за Шотландия. Предайте на майка ми, че последното нещо, което съм искал, е било да ѝ причиня неприятности. А може би ще иска и да знае, че живея добре и без нейната помощ.

Видя как Ван примигна, видя озадачения поглед на момичето и почувства удовлетворение. Не трябваше да го казва, но му дължеше един удар на раздяла.

Когато слизаше по стълбите, чу, че вратата на апартамента се затвори. Навън го обгърна студена гъста мъгла и той потрепери. Тогава усети, че е напълно вцепенен.

Дина не искаше да го види и кой би могъл да я вини? Беше част от живота ѝ, която тя искаше да забрави. Той също трябва да я забрави. Мак реши твърдо да се върне в Абърдийн и да остави зад гърба си целия този епизод от живота си.

— Е? — Стив го посрещна в къщата, която поделяха в Абърдийн.
— Какво стана?

— Нищо.

— Какво имаш предвид? Как изглеждаше тя?

— Не съм се срещал с нея. Ван Кендрик, съпругът ѝ, ме прие в ергенския си апартамент и съвсем категорично ме предупреди да стоя настрана от нея.

— О, боже!

— Точно така — напълно излишно пътуване. Е, това вече, предполагам, е краят на историята.

Стив Помълча известно време. После каза:

— Сигурен ли си, че тя така мисли?

— Какво искаш да кажеш?

— Дали е знаела, че си отишъл?

— Разбира се, как да не е знаела?

— Писмото, което получи, беше подписано от него, нали? Може би тя никога не е виждала твоето писмо. Може би той го е скрил.

— И защо му е да го прави?

— Нямам представа. Но понякога хората заплитат странни неща и си имат причини за тях. Може би той е човекът, който не иска да се разравя миналото.

— Възможно е. Но ясно ми каза, че тя не желае да ѝ се припомнят старите грешки. Държеше се много закрилнически.

— Как не, особено ако иска никога вече да не се опиташ да се свържеш с нея.

Мак поклати глава. Чувстваше се потиснат и изтощен от цялата случка.

— Хайде да забравим за това, Стив. Каквито и да са основанията, посланието беше съвсем ясно. Дина не иска и да знае. А аз нямам ни най-малко намерение да се натрапвам там, където не ме щат. — Той взе портфейла си, извади от него акта за раждане и го погледна за миг. — Това вече е за боклука.

— Не ставай глупав! — каза Стив. — Не прави такава нещца!

— И защо не? Какво добро ми донесе?

— Може някой ден да ти потрябва.

— Представа нямам за какво. Но сигурно си прав. По-добре да не го унищожавам. — Той намери писмото на Ван и сложи в плика му

и акта за раждане. После отвори едно чекмедже в шкафа и го пъхна дълбоко вътре. Видя в чекмеджето колода карти и за да смени темата, каза: — Добре, какво ще кажеш за една игра джин рум? Който падне, купува първите питиета в кръчмата.

Когато договорът му с „Ексел Ойл“ изтече, Мак реши, че иска да смени пейзажа.

— Заминавам за Южна Америка — каза той на Стив и Дес.

— Южна Америка? Трябва да си мръднал! Там има много каубои!

— Не каубои, а гаучоси! — поправи го Мак.

Дес го погледна неразбиращо, а Стив се засмя.

— Шегичка! Без значение е, Дес, забрави го. Както и да е, знам какво ще кажете. Няма да имам същата сигурност там. Но компанията, за която ще работя — „Трайстар Ю Ес“, — сигурно знае какво прави, а се надявам и да е по-топло от тук.

Мак не можеше да им обясни как се чувства. След срещата му с Ван Кендрик нещо все го глождеше да замине. Тя го бе засегнала по дълбоко, отколкото бе предполагал, че е възможно. Беше наранен дълбоко в душата си, както когато осиновите му казаха, че не е тяхно дете. Все още поддържаше връзка с тях, все още ги обичаше, но лъжата бе поставила дистанцията. Отчаяно се нуждаеше да започне друг живот, да се създаде отново. Само тогава щеше да постигне мир със себе си и с тях. Искаше да опознае света. Южна Америка го мамеше — непозната дива страна, където никой не го познаваше и нямаше предразсъдъци за произхода му. В Южна Америка можеше да започне отначало.

— Защо това чекмедже не може да се затваря? — попита Бил Тинън с раздразнение. Сега Бил живееше със Стив в къщата, която някога дяляха с Мак.

— Не съм забелязал такова нещо — каза Стив.

— Заяжда. — Бил дръпна чекмеджето и бръкна отзад. — Там има нещо. — Извади един плик. — Май че предишният ти съквартирант си го е забравил. Адресирано е до него.

— Мак ли имаш предвид? — Стив погледна плика и веднага го позна. Отвори го и извади писмото на Ван Кендрик и сгънатия акт за раждане. Мак очевидно го бе забравил, не ползваха често това

чекмедже. — Ще го прибера — каза той. — Все някога ще му го дам, надявам се.

— Бяхте приятели, нали? — попита Бил.

— Може и така да се каже — отвърна Стив.

След шест месеца на платформата пристигнаха новини за Мак. Донесе ги един водолаз, току-що върнал се от Рио.

— Чух, че станало ужасно нещастие в залива Мар дел Плата. Пострадалият работел някога на тази платформа, Мак някой си.

— Да не е Макелрой? — попита Стив.

Точно така, Макелрой. Скъсала му се тръбата за въздух. Партньорът му нищо не могъл да направи. А и екипажът бил само от чужденци — знаете как е на такива места. Германците и французите са цвете, но ако работиш с местните — забрави! Та екипажът бил от аржентинци и те нищо не разбирали, а и да са разбирали не им пукало.

Въпреки че в живота на водолазите такива инциденти не бяха необичайни, Стив бе шокиран. Едно е да слушаш за застрашения живот и ужасната смърт на непознати, но когато ставаше въпрос за близък човек като Мак, бе съвсем различно.

— Искаш да кажеш, че и двамата са се удавили? — попита той.

Водолазът сви рамене.

— Без въздух на две хиляди метра дълбочина? Ти как мислиш?

По дяволите, помисли си Стив. Горкият Мак. Е, поне в едно нещо беше сигурен — никога вече няма да му потрябва актът за раждане.

Изминаха шест месеца. Стив вече рядко се сецаше за Мак, въпреки че когато си спомняше, се изпълваше със съжаление. В живота си бе имал малко истински приятели и сега съжаляваше, че Мак е мъртъв. Но това беше всичко. Първият шок отдавна бе отминал и Стив свикна, че Мак вече го няма.

Често, когато се връщаше, премръзнал до кости и уморен до смърт, Стив си мислеше да се махне. Един ден и това щеше да стане, щеше да постигне целта си, но не сега. Банковата му сметка нарастваше, но все още не бе сигурен по кой път иска да поеме, нито как да осъществи амбициите си.

Докато един ден не прочете за смъртта на Ван Кендрик. Тогава веднага разбра.

Първоначално идеята беше смътна и неоформена, но колкото повече я премисляше, толкова повече вълнението му нарастваше и го караше да забравя за трудностите на платформата.

Мак беше син на Дина, но Мак беше мъртъв. Никой не знаеше, че е неин, син, освен той и Дес, а Дес не беше никаква заплаха. Никога не четеше вестник, а и представа нямаше, че актът за раждане на Мак е у Стив. „Това е моят шанс — помисли си Стив, — да започна нов живот с нова самоличност, и то каква самоличност!“

Стив не преставаше да се съмнява, че Ван бе говорил с Дина, когато отпрати Мак. Ван изцяло доминираше над съпругата си, решаваше вместо нея, манипулираше я, но сега беше мъртъв и Дина оставаше сама. В Бристъл Мак се бе срещал единствено с него и ако Ван го е запазил в тайна, никой нямаше представа как изглежда тайнственият син.

Възможно беше, разбира се, и Дина да го отпрати. Може да откаже дори да се срещне с него. Но може и да го посрещне с отворени обятия. Стив бе готов да поеме този риск.

Написа й писмо, в което много внимателно подбра думите си, и докато чакаше отговор, отиде в Абърдийн и си набави нов гардероб. Харчеше щедро пари, като ги считаше за инвестиция.

Отговорът беше точно такъв, какъвто се надяваше. По нейна покана пое към Бристъл — и то не към безличния апартамент, в който Ван прие Мак, а към семейната къща сред декари прекрасна земя. Свят му се зави, докато стоеше на алеята и оглеждаше това, което можеше много лесно да стане негово — само трябваше правилно да изиграе картите си. После звънна на вратата.

Отвори тя самата. Крехка блондинка, не в първа младост, но все още много красива. Беше бледа и нервна и в първия момент той не можеше да каже дали щеше да се засмее, или да заплаче.

— Стивън? — каза Дина. Гласът й трепереше.

— Да — отвърна той.

Тя разтвори ръце и го прегърна още там, на прага.

— О, Стивън, Стивън! — Сега вече сълзите й се стичаха, той ги чувстваше по бузите си. — Наистина ли си ти? Мислех, че никога повече няма да те видя!

— Ето ме, тук съм — каза той.

Стана лесно, толкова лесно, че дори нямаше нужда да ѝ показва акта за раждане. Дина никога не поиска да го види. От радост, че се среща със сина си, когото бе изоставила като бебе, тя го прие без резерви.

Разбира се, питаше го за много неща — въпроси, въпроси, безкрайно много въпроси. Но не защото не му вярваше, а защото искаше да научи всяка подробност за пропуснатите години. А той ѝ даваше това, което иска. Лъжите винаги се бяха отдавали на Стив. Каза ѝ, че семейството, което го осиновило, имигрирало в Канада, но и двамата загинали при автомобилна катастрофа, когато бил на петнайсет години. Тя плака и го прегръща, казваше му колко ужасно според нея е това, но поне сега имаше нея, бяха се намерили един друг.

Умоляваше го да остане.

— Не си тръгвай пак, моля те. Не бих понесла да те загубя втори път!

Той се поколеба. Нямаше намерение да отива много далеч в отказа си, но не искаше тя да разбере.

— Трябва да си изкарвам някак прехраната. Гмуркането е единственото нещо, което мога да правя.

— Вече няма нужда да работиш за прехраната си. Виж какво, знам, че си горд и не искам да те покровителствам, но всичко, което имам, е и твое.

— Не мога да го приема, няма да се чувствам добре.

— Тогава работи за мен! Ела в компанията! Разбирам как се чувстваш и уважавам това, но моля те, не си отивай пак!

— Аз съм водолаз, не съм бизнесмен.

— Можеш да станеш, знам, че можеш! А и гмуркането е толкова опасно. Ако нещо ти се случи, няма да го понеса.

Замалко да се усмихне иронично на думите ѝ. Остави я да продължи, съпротивлявайки се привидно, докато реши, че е направил достатъчно, за да си помисли тя, че това е нейна идея, и тогава капитулира. Премести се да живее в Съмърсет и всичко вървеше толкова гладко, че направо го избиваше на смях. Той беше синът на Дина, наследникът на бизнеса, който щеше да му даде удобства до края на живота му. Имаше всичко, което някога бе желал. И беше в безопасност — или поне така си мислеше.

Но когато сигурността му бе застрашена, Стивън не се колебаеше. Безмилостната същност на характера му, добре скрита под чара и обаянието, веднага се задействаше. Нямаше намерение да позволи на нищо и на никого да го лиши от новия живот, който си бе измислил.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги беше нервна, но не можеше да разбере защо. Изтичаше времето, което Лиз Кристофър поиска, за да приготви вещите на Роз. Когато пристигна във „Вандина“, момичето в приемната веднага я позна.

— Идвате за вещите на Роз. Лиз ми каза, че Джейн ги приготвя и ще ми ги остави, но още не го е направила.

— Джейн? Тя тук ли е?

— Не, отиде на обяд. Почакайте, ще проверя.

След няколко минути момичето се върна с кафяв плик, розова картонена кутия и един шал. Роз много обичаше шаловете си!

— Джейн сигурно е забравила да ми ги донесе. Но мисля, че вече можете да ги вземете.

Тя ги подаде на Маги, която погледна мижавото количество с разочарование.

— Благодаря. И моля ви, благодарете на Лиз и Джейн от мое име.

Занесе вещите в колата. Паркингът беше пуст — явно всички бяха на обяд. Върна се в къщата, разхвърли съдържанието на плика и кутията на кухненската маса и започна да чете.

Стив изскочи от вратата на Джейн, по всичко личеше, че от обичайния му самоконтрол не бе останало много. Докато отиваше през двора към колата си, все още закопчаваше ризата си, а вратовръзката му висеше разхлабена. Потегли с грохот, но не към ресторанта, където го чакаше Дина, а обратно към „Вандина“.

Как можа всичко така да се обърка точно когато изглеждаше толкова добре? Преди час си мислеше, че само Джейн знае истината за него и бедата все още му се струваше поправима. Без никакви скрупули щеше да я убие, за да ѝ запуши устата, и въпреки че играта би загрубяла, не се съмняваше, че ще му се размине. Кой би го заподозрял, ако намерят Джейн удушена? Ще каже, че е бил на обяд с Дина, тя ще го потвърди, освен това не очакваше да правят много прецизна съпоставка на интервалите от време. Първоначално му се

искаше да прикрие следите си по-добре, да се отърве от тялото. После реши при тези обстоятелства да я убие колкото може по-бързо. Джейн бе имала и други любовници, в които полицията щеше да се усъмни. Самият Дрю със своето буйно минало и употребата на наркотици също щеше да бъде между заподозрените. Но не стана така, както го искаше.

Посегна към шала, с който възнамеряваше да я удуши — там, в спалнята ѝ, но тя го видя. Отговорът му вече я бе озадачил и в мозъка ѝ светна предупредителна лампичка: „Това, мила моя, никога няма да научиш.“

— Какво си мислиш, че правиш?

— Съжалявам за това, скъпа — каза той между другото. — Но се боя, че не мога да те оставя да разпространяваш гадни слухове за мен.

— Дори и ако случайно са верни?

— Особено ако са верни.

— Ти си се побъркал! — Тя присви очи. — Или това е някаква нова любовна игра?

Той почти се изсмя на глас. Тя наистина беше ненаситна! И разбира се, че точно така трябваше да го направи. Джейн не беше дребна, можеше да се окаже доста силна. Ако успее да сложи шала на врата ѝ, без тя да разбере защо, щеше да е много по-лесно. Иначе трябваше да се бори здраво.

— Точно така, малка игричка — каза той невъзмутимо, въпреки че сърцето му биеше силно. — Ти обичаш игрите, нали?

Тя се изчерви, очите ѝ заискриха.

— Знаеш, че обичам, но не и връзване. Ако нещо се случи, няма да е добре и за двамата.

Нещо в тона ѝ го накара да застане нащрек.

— Какво искаш Да кажеш?

— Само че ако нещо се случи с мен, всички ще научат малката ти тайна.

— Защо? — Шалът ставаше все по-хлъзгав в мокрите му пръсти.

— Защото в кабинета ми има доказателства, че не си синът на Дина.

— Доказателства ли? Какви доказателства?

Тя се засмя. Обичаше, когато везните на превъзходството сменяха посоката си. А точно в този момент те се бяха наклонили към нея.

— Такива, които доказват, какви други?

— И къде по-точно в кабинета ти са тези... доказателства?

Тя поклати глава, гледайки към шала, който той държеше над нея.

— Ти наистина ли мислиш, че ще ти кажа? За да можеш да увиеш този шал около шията ми, да го стегнеш и после да отидеш и да се отървеш от доказателствата? О, не съм толкова глупава! Сега просто ще трябва да ми се довериш, скъпи. И не нарушавай малкото ни споразумение.

— Какво споразумение?

— Не вярвам да си забравил толкова бързо. Аз пазя твоята тайна, а ти — моята. Няма да изплюя камъчето, Стив.

По лицето му се стичаше пот.

— Как да съм сигурен, че имаш доказателства? — попита той.

Джейн лениво се протегна и взе нощницата си.

— Обличай се, скъпи. Ще отидем да ти ги покажа.

— Хайде, но побързай — каза той притеснено. — Дина ме чака за обяд.

Когато стигнаха до кабинета ѝ, Джейн погледна полупразното си бюро и в очите ѝ се появи тревога. Не можеше да повярва на това, което вижда или по-точно на това, което не вижда.

— Е? — каза той рязко. — Къде са доказателствата ти?

— О, боже! — каза тихо Джейн. Посегна към вътрешния телефон и се обади в приемната. Момичето отговори почти веднага.

— Случайно да знаеш къде са папките от бюрото ми? — попита тя сопнато.

Стив не чуваше какво отговори момичето. Джейн остави обратно слушалката и се обърна към него.

— Май сме загазили, Стив — каза тя. В гласа ѝ имаше паника. — Доказателствата ми вече не са тук. Някой ги е взел.

— Кой?

— Сестрата на Роз, Маги.

— Маги? Но защо?

— Вече няма значение. — Гласът на Джейн бе изпълнен с напрежение. — Ако не искаш никой да разбере това, което аз знам, препоръчвам ти веднага да вземеш тези папки. Те са като динамит, Стив. И са в ръцете на Маги Веритос.

Маги седеше на кухненската маса, книгата бяха разпръснати пред нея, но тя се взираше в пространството. Не можеше да повярва на това, което бе прочела. Сега вече парчетата на мозайката започваха да се наместват.

Значи това е тревожело Роз в последните дни, преди да изчезне, а не шпионинът във „Вандина“.

Стив — натрапник! Никога не би могло да ѝ мине през ума. А Роз някак си се бе досетила. Но защо не бе казала на никого? И къде, по дяволите, беше сега? Дали Стив нямаше нещо общо? Дали не бе разбрал, че Роз го е разобличила и не се бе погрижил да ѝ затвори устата?

Маги запали цигара и пое дълбоко дима, но това никак не я успокои. Дали да се обади първо в полицията, или да позвъни във „Вандина“? Искаше ѝ се Майк да е тук. Той щеше да знае какво трябва да се направи. Но чак след няколко часа щеше да получи подкрепата му. Набра телефона му и гласът от телефонния секретар малко я успокои. Остави съобщение, просто го молеше да ѝ се обади, когато се върне, ако дотогава още не е пристигнала в апартамента му. Отиде в кухнята и събра книгата в розовата папка. Реши да ги отнесе в полицията. Съжаляваше, че Дина щеше да го научи от служебно лице, а не от близък човек, но не позволи това да сломи решимостта ѝ. Чу една кола да спира, но не ѝ обърна внимание.

На вратата се позвъни. Дали не идват ченгета, помисли си тя. Отвори, насреща ѝ стоеше Стив.

— Маги. — Гласът му беше плътен, както винаги, но ѝ се стори, че долавя напрежение под спокойния му тон. — Мога ли да вляза? Искам да ми върнеш това, което взе от „Вандина“.

— Съжалявам, но не мога, Стив. То принадлежи на Роз.

— Принадлежи на компанията. — Той мина покрай нея и влезе в кухнята. Видя папката на масата и посегна към нея. — Мисля, че точно това ми трябва.

Маги се спусна към него, сграбчи папката и я притисна към гърдите си.

— Моля те, Стив, върви си.

— Боя се, че не мога да го направя. Не и без папката.

— Късно е, Стив. Няма да ти помогне, ако я вземеш. Аз я прочетох.

Погледът му бе леденостуден, очите — присвити.

— Така ли? А каза ли вече на някого какво си научила?

— Не, аз самата току-що го научих.

В момента, в който думите излязоха от устата ѝ, тя разбра, че не трябваше в никакъв случай да ги произнася. Устата му се изкриви в лека доволна усмивка, но очите му останаха леденостудени.

— В такъв случай, Маги, не ми оставяш никакъв избор.

— Какво искаш да кажеш?

Но знаеше отговора. Колкото и невероятно да беше, под приятния външен вид на обикновеното американско момче, под елегантността и небрежния чар се криеше опасен човек. Той бе използвал, манипулирал, лъгал и мамил тези, които заставаха на пътя на неговите амбиции. Според нея беше и убивал. Сега тя застрашаваше положението му. Прибърза в отговора си и сбърка. А беше съвсем сама. Майк можеше да ѝ се обади, като се върне, но тогава щеше да е твърде късно.

Почти хипнотизирана, тя видя как той изважда един копирен шал от джоба на самото си и го увива около ръцете си.

— Наистина съжалявам за това, Маги — каза той. В напълно спокойния му глас се прокрадна едва доловимо напрежение.

— Ти си полудял!

— Не е точно така. Но много, много твърдо съм решил. Е, как ще го направим — по лесния или по трудния начин?

— Ти си луд! — Маги трескаво мислеше какво да направи. Не можеше да го остави да я убие, без да се бори. Но как? В кухненския шкаф имаше ножове, но не би могла да се справи с него дори и въоръжена с нож. Можеше да се защити само по един начин — с думи. Но какви? Ужасът помогна на инстинктите ѝ да намерят вдъхновение. Не му хареса да го нарича луд, значи може би суетата бе неговата ахилесова пета?

— Много умно си го измислил — каза тя. — Как успя?

Той се усмихна самодоволно и тя с облекчение разбра, че е била права.

— Не бих казал, че беше лесно.

— Разкажи ми.

Той пак се усмихна самодоволно и изведнъж му се прииска да ѝ разкаже. Джейн бе попитала, но той отказа, защото ако я беше убил, времето щеше да е много важно — тогава бързаше да се добере до Дина и алибито си. Но сега това нямаше значение. Джейн щеше да му осигури алиби, независимо колко ще се забави.

Джейн — радваше се, че не я уби. Тя беше точно като него, двамата бяха добър екип. Засега. Докато му бе изгодно. После щеше да се отърве и от нея.

Малко самохвалко Стив започна да ѝ разказва. Докато говореше, умът на Маги продължаваше да работи трескаво. Изведнъж се сети. Мисълта ѝ бе отворителна, но в нея имаше надежда.

— Наистина ти се възхищавам — каза тя нежно, когато той свърши. После с крайно усилие на волята се застави да се приближи към него и да го целуне. По красивото му лице се появи лека изненада, но после бавно се усмихна и тя разбра, че е налучкала — суетата бе неговата слабост. Оставаше ѝ само да се надява, че ще успее да го изиграе. — Хитри и безмилостни хора като теб понякога са много привлекателни — продължи тя. Протегна внимателно ръка и я сложи на рамото му. За миг мускулите отдолу се стегнаха, но после пак се отпуснаха.

— Така ли мислиш? Радвам се, защото и ти си много чаровна жена, Маги.

— Така ли? — Пръстите ѝ се плъзнаха по рамото към врата му, после го погалиха по тила. Събра целия си кураж и отново го целуна.

За миг той не реагира, но след това изведнъж се нахвърли върху нея. Сега той беше агресорът — целуваше я, притискаше се в нея, ръката му пълзеше под блузата ѝ. Тя се стараеше да показва очаквания от него ентузиазъм, въпреки отвращението си.

— Маги — прошепна той, нежно като любовник. — О, Маги, Маги...

Тогава на вратата се позвъни.

Усети как той застина и инстинктивно разбра какво трябва да направи. Когато ръката му се стрелна нагоре, за да запуши устата ѝ, тя се извъртя и го ритна в слабините с цялата си сила. Видя го как се преви и отново го блъсна, после побягна с разтреперани колене към вратата. Ръцете ѝ се заплетоха в ключа, измина цяла вечност, докато отвори, но най-накрая успя.

На прага стояха двама души — мъж и жена. Маги дори не забеляза, че жената беше репортерката на „Уестърн Дейли Прес“ и че мъжът имаше фотоапарат и фотографска чанта на рамото. Не им проговори, дори не ги погледна. Мислеше само как да избяга.

Те ѝ направиха път, крайно учудени, и се обърнаха след нея все още озадачени, докато тя бягаше надолу по пътеката. Маги зави по алеята и продължи да тича презглава.

Майк се прибра малко след четири часа. Учуди се, но не се притесни особено, че колата на Маги не е отпред.

Влезе, хвърли чантата си и натисна копчето на телефонния секретар, който лъщеше насреща му от малката масичка в коридора.

Първо чу как Маги го моли да ѝ се обади в къщата на Роз. Странно, помисли си той. Последва обаждането на Брайън Прайс, с когото понякога играеше скуош. Предлагаше му да се срещнат за един-два гейма. Майк свали ципа на якето си, докато слушаше секретаря, после пак го изключи и се обади в къщата на Роз. Никой не вдигна. Маги сигурно току-що е тръгнала, реши той, навярно щеше да пристигне всеки момент. Направи си чай и докато го пиеше, започна да си гледа часовника и да се чуди защо Маги закъснява.

Боже, ами ако и тя изчезне като Роз? По челото му изби пот. Как я обичам само! Рядко използваше тези думи, но сега бе сигурен, че става въпрос за любов. Някога си мислеше, че обича и Роз, но вече осъзнаваше, че чувствата му към нея бледнееха пред това, което изпитваше към Маги.

Изведнъж телефонът извънтя и го изтръгна от мечтанията му. Гласът от другата страна на линията беше рязък и официален:

— Полицай Дъгдейл. Бихте ли дошли в участъка?

— Защо? Какво се е случило?

— Ще ви обясним, когато пристигнете, господин Томпсън. При нас е госпожа Маги Веритос. Много е разстроена и поиска да ви се обадим.

— Да не се е случило нещо?

— Ще е най-добре да дойдете колкото можете по-бързо.

Майк изтръпна. Значи прав беше да се тревожи.

— Веднага идвам — каза той.

— Не мога да повярвам — каза Маги. — Истински кошмар.

Тя седеше в най-голямото кресло в апартамента на Майк, увита в одеяло, и пиеше уиски, като държеше чашата с две ръце, защото цяла трепереше. Майк виждаше, че тя е в шок, но и той бе потресен от разказа на полицаия още в участъка.

— Копеле! — ядно изрече той. — Само да го пипна! Ще съжалява, че се е родил!

— Чудя се къде ли е сега? — Маги беше вцепенена от това, което ѝ причини Стив, и от предположението, че може би е убил сестра ѝ. — Той е луд.

— Разбира се, че е луд, но това не е причина да се измъкне безнаказано. Само като си помисля какво се е канел да направи с теб...

— И какво може би вече е направил на Роз... — Замълча за малко, защото отново я обзе ужас. — Не мога да спра да мисля, че сигурно той стои зад изчезването ѝ. Как не се досетихме?

— Щом Дина не е могла да разбере, как ние бихме могли? — попита Майк.

— Горката Дина, чудя се как ли ще го понесе?

— Според мен — много тежко.

— Трябваше да се сетя! Знаех, че според Роз нещо странно се случва във „Вандина“, но се вкопчих в този индустриален шпионаж. Подозирах кого ли не, дори горкия Брендън, но не и Стив. А сега Брендън е мъртъв, може би и Роз...

Тя простена почти без глас, тялото ѝ се затресе. Той я прегърна, докато премине пристъпът, после изтри сълзите от лицето ѝ.

— Ще ти донеса още едно питие.

Тя сграбчи чашата.

— Не, не ме оставяй, Майк. Само ме прегърни!

— Всичко е наред. Успокой се...

Риданията ѝ полека-лека стихнаха.

— По-добре ли си?

— Да, малко. Няма да му се размине, нали, Майк?

— Сигурен съм, че ще го спипат. А сега, скъпа, трябва да се опиташ малко да поспиш.

— Не съм си взела нещата, още са в къщата.

— Няма да имаш нужда от тях. Ще ти дам една тениска за нощница.

— Не е достатъчно, Майк. Там е бельото ми, четката за зъби, всичко.

— Искаш ли да отида да ги взема?

— Да, куфарът ми е приготвен, но и аз ще дойда с теб.

— Сигурна ли си, че няма да ти е по-добре тук?

— Щом съм с теб, няма страшно. Не мога да понеса да остана сама.

Той спря колата пред къщата, угаси мотора и разкопча колана си.

— Чакай ме в колата.

— Не, ще дойда с теб.

— Маги, няма нужда. По-добре недей.

— Искам да се изправя лице в лице със случилото се.

— Защо? Няма нужда да го правиш. Дори не трябва да влизаш в къщата.

— Не, това беше къщата на сестра ми. — Гласът ѝ потрепери. — Не искам разни непознати да се ровят в нещата ѝ, Майк. Аз трябва да го направя. Ако не ми стигне куражът, ще ми помогнеш.

Той отключи, вътре ги посрещна тишина. Като влязоха, Маги пусна ръката на Майк и тръгна из стаята като насън.

След малко се върна, прегърна го и облегна глава на гърдите му.

— Добре ли си? — прошепна той.

— Да. Ще тръгваме ли?

От коридора се чу звук. И двамата застинаха и се спогледаха.

— Какво, по дяволите, става? — попита Майк.

— Сякаш беше вратата. Като че ли някой влезе...

— Има ли някой тук? — попита един глас от коридора.

Маги и Майк пак се спогледаха невярващи.

— Боже...

Вратата откъм коридора се отвори. Влезе млада жена в елегантни маркови джинси и копринена риза. Изражението ѝ беше толкова учудено, колкото и тяхното.

Маги пристъпи напред, по лицето ѝ не бе останала капка кръв. За миг си помисли, че ще припадне, а когато проговори, гласът ѝ беше тих, почти шепнеше:

— Роз!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Маги? — Гласът на Роз беше също толкова озадачен. — Маги, какво правиш тук?

Но тя сякаш не чу въпроса. Радостта и облекчението преминаваха през нея като електрически ток.

— Мислехме, че си мъртва!

— Мъртва? — повтори Роз. — От къде на къде?

— Не знаехме нищо за теб. Мислехме... а той каза... — Тя млъкна. Невъзможно бе с няколко изречения да обясни всичко, което се бе случило. Като гледаше сега Роз да стои пред нея от плът и кръв, Маги си мислеше, че е било само кошмар, че ей сега ще се събуди и ще се намери у дома, в Корфу, а Ари ще похърква до нея.

Но Майк наруши мълчанието и я увери, че не сънува. Гласът му беше малко ядосан:

— Къде, по дяволите, беше?

— Какво искаш да кажеш с това? — отвърна троснато Роз. — Бях заминала, не е ли очевидно?

— Без да кажеш на никого? Умряхме от притеснение за тебе, Роз.

— Не виждам защо. Няма нужда да ти докладвам за всичко, нали? А и тебе те нямаше, когато тръгнах. Опитвах се да ти се обадя всеки път, когато намирах телефон, но международните линии са толкова лоши, че не можех да се свържа.

— Откъде?

— От Южна Америка. — Роз хвърли чантата си на един стол. — Боже, как добре ще ми дойде едно питие! Струва ми се, че пътувах цяла вечност. А когато слязох на гарата, не можах да си намеря колата. Дежурният ми каза, че са я откарали, представяте ли си?

Майк и Маги се спогледаха за сетен път. Явно полицията най-сетне бе проявила някакъв интерес и я бяха вдигнали за експертиза.

— Обади ли се в полицията за това? — попита Майк.

— Разбира се, че не! Утре ще им звънна. Тази вечер копнеех само да се прибера и да си взема вана.

Докато говореше, Роз отвори барчето си и извади бутилка и чаша.

— Ще пия водка — каза тя безгрижно. — Някой от вас иска ли? После Маги ще ми каже какво прави в Англия, а двамата ще ми обясните защо сте в къщата ми.

— Според мен най-добре е да си налееш голяма водка, Роз, ще имаш нужда — каза Майк.

Тя го погледна и вдигна изящно извитите си вежди:

— Така ли?

— Да. Дай и на Маги. Не, по-добре ѝ дай уиски, вече пи от него.

— А ти?

— Благодаря, ще карам. А и утре съм на работа. Господи, Роз, ти нямаш ни най-малка представа какви страхотни неприятности ни причини.

Роз наля уиски в една чаша, подаде я на Маги, после вдигна своята малко на шега.

— Не, но според мен вие се каните да ми кажете.

— Роз, това не е шега. Не знам къде си била, нито защо си ходила там, но днес замалко не ме убиха.

Ръката на Роз застина, преди да поднесе чашата до устата ѝ.

— О, Маги! Сериозно ли говориш?

— Гадният Стив Ломакс! Който между другото си помислихме, че е убил и теб.

— Мен!

— Да, Роз, теб. Виж какво, историята е ужасно дълга, но в основата ѝ е фактът, че той е натрапник, изобщо не е синът на Дина. Научихме го днес.

— Как разбрахте? — попита Роз рязко.

— От папката ти във „Вандина“. И когато Стив откри, че знам истината и се каня да я разпространя, беше готов на всичко, за да ми затвори устата. Помислих си, че е направил същото и с теб, Роз. Той знаеше ли, че ти си го разкрила?

Роз поклати глава:

— Исках да го запазя в тайна, докато не съм сто процента сигурна. Това щеше да унищожи Дина, при положение че ми повярваше. Затова обиколих половината свят. Вижте, наистина съжалявам, ако сте се тревожили, няхах намерение да заминавам за

толкова дълго. Опитвах да ти се обадя, Майк, веднъж дори се свързах. Чух гласа ти и връзката прекъсна.

— Онази вечер — кимна Майк. — Имах странното усещане, че си ти, но си помислих, че се заблуждавам. Откъде се обаждаше?

— Казах ви — от Южна Америка. По-точно — от Аржентина.

— Мисля, че разбирам — продума замислено Маги. — Там е работил истинският син на Дина и е загинал, нали?

— Да, освен дето... — Роз млъкна. — Какво стана със Стив? Къде е той сега?

— Не знаем — отговори Майк. — След като Маги е успяла да се изтръгне от него, направо побягнала. Сигурно и той е направил същото. Но можеш да се обзаложиш, че полицията е по петите му.

— Значи Дина вече... знае?

— Предполагам. Честно казано, Дина Маршал в момента е последната ми грижа.

Роз остави чашата си.

— О, горката Дина! Трябва да отида при нея.

— Може и да почака. Не мислиш ли, че сега сестра ти би трябвало да е по-важна?

Роз му хвърли кос поглед.

— На мен ми се струва, че тя има теб.

— Роз, не е това, което си мислиш... — започна Маги притеснено, но Майк нямаше да я остави толкова лесно да се измъкне.

— След всичко, което преживяхме, ти ни дължиш много подробно обяснение, Роз.

Роз се усмихна широко.

— Точно затова те обичам, Майк. Толкова си любезен! Пристигам вкъщи, след като съм пътувала цяла вечност, а ти започваш да се разпореждаш с мен. Добре, да пийнем още нещо и ще ви разкажа. Но ви предупреждавам, че историята е много дълга и не знам откъде да започна.

— Може би — каза Майк, все още сърдит — от това, което те накара да подозираш, че Стив Ломакс е натрапник. И защо не ми каза нищо за подозрението си?

Роз срещна гневния му поглед, но след миг сведе очи и седна, въртейки празната чаша между пръстите си. Чудеше се как да му признае, че не е искала да му каже, защото не желаше той да знае

неща, които тя предпочиташе да запази в тайна. Това означаваше да признае, че е била в апартамента на Ван, когато е видяла първия млад мъж, който е претендирал, че е син на Дина. Въпреки че не знаеше защо толкова се притеснява да запази в тайна дългата си връзка. Може би защото ѝ бе внушено от Ван, който настояваше за пълна дискретност.

— Няма да позволя Дина да страда — каза ѝ той веднъж, когато тя го попита защо никога не я води на ресторант или на бар, защо се срещат само скришом в градския му апартамент. — Не знаеш на кого можеш да се натъкнеш, а след това злите езици ще започнат да говорят.

— Ако толкова искаш да предпазиш чувствата ѝ, защо въобще започна връзката си с мен? — ядоса се Роз.

— Защото, скъпа моя, ти си млада, красива и много, много сексапилна.

— Но не и защото ме обичаш.

Ван я погледна хипнотизиращо, но все пак доста хладно.

— Никога в живота си не съм се влюбвал. Не смятам сега да започвам.

— Изглежда, че обичаш Дина.

Нещо в погледа му трепна. Някога, много отдавна, бе оставил сърцето да диктува на разума му, но не задълго. Осъзна грешката си и се погрижи безкомпромисно тя повече да не засегне начина му на живот.

— Дина работи най-добре, когато е щастлива — каза той нагло.

— Копеле! — отвърна му Роз, шокирана от безсърдечието му. Но трябваше да си признае, че точно тази негова страна го правеше така привлекателен за нея. Понякога го презираше, друг път презираше себе си, но в двата случая нямаше голяма разлика. Беше обсебил душата ѝ, както никой друг. Харесването и нехаресването нямаха нищо общо със страстта ѝ.

Връзката им започна скоро след като постъпи във „Вандина“. Завладя я от първия миг, в който го видя. В началото си мислеше, че изобщо не я забелязва, но не беше така. Той я дразни дълго, докато ѝ подхвърляше трохи на внимание. И когато беше сигурен, че няма да го отблъсне, направи своя ход и тя дойде при него веднага, забравяйки за скрупули, за вярност, теглена от странната сила, която той излъчваше.

От време на време се чувстваше виновна, че изневерява на съпруга си Брендън, на Дина — своята работодателка, но и това нямаше значение. Когато Брендън се държеше лошо с нея, тя почти се радваше, защото чувстваше, че по някакъв начин трябва да плати за удоволствието си. Що се отнася до Дина — компенсираше вината си, като работеше още по-усърдно за нея.

Ходеха в апартамента на Ван, но не толкова често, колкото ѝ се искаше. И точно онази зимна вечер, когато дойде синът на Дина, не бе започнала по-различно от останалите.

— Имам среща по-рано — беше ѝ казал той, без да ѝ обяснява кого очаква и защо.

Роз защитаваше независимостта на думи, но всъщност беше доста ревнива. Реши да отиде в апартамента на Ван достатъчно рано, за да види кой ще си тръгне оттам. Още си спомняше облекчението, което изпита, когато отвори със собствения си ключ и видя, че там има мъж, а не жена, която би могла да ѝ го отнеме.

Стана ѝ любопитно от края на разговора, който дочу, но реши да не пита. По-късно, когато лежах в леглото между черните му копирени чаршафи и Ван пушеше пура, а тя се бе облегла на гърдите му, Роз се реши:

— Кой беше човекът, когото заварих?

— Не го познаваш, скъпа. Беше тук по работа.

— На мен не ми се стори така. „Кажете на майка ми...“. Бизнеспартньорите не говорят такива неща.

— Така ли, скъпа?

— Точно така. Е, добре, ако не ми кажеш, ще трябва да разпитам, докато сама разбере.

Усети, че тогава той се стегна и през него премина мощна вълна от гняв.

— Няма да казваш на никого, че е бил тук.

Тя се направи на невинна:

— И защо не?

— Защото аз така искам.

— О, Ван, сега не сме на работа и няма нужда да ми казваш какво да правя! — Роз се засмя. — Ще питам когото си пожелаея.

— Добре — каза той изведнъж. От тона му разбра, че това не е шега, а много сериозен проблем. — Ще ти кажа, Роз, но трябва да

разбереш, че е много поверително.

— Мога да пазя тайна.

— Знам, че можеш. Иначе нямаше да имаш тази работа. — В гласа му имаше някаква заплашителна нотка. — Този млад мъж беше или поне твърди, че е синът на Дина.

— Какво! — Тя не можеше да повярва. — Не знаех, че Дина има син.

— Никой не знае. Затова не исках да се раздрънкваш. Дина е родила незаконно дете, когато е била много млада. Тогава се е смятало за голям срам. Бебето е било осиновено веднага след раждането, после с Дина се оженихме и тя приключи с този нещастен случай. И сега като гръм от ясно небе идва този младеж и твърди, че е синът ѝ.

— А дали има нещо вярно в това?

— Той има копие от акта си за раждане, законът вече даде достъп на осиновените деца до оригиналните им актове за раждане. Но аз го убедих да не тревожи Дина, той се върна в Шотландия и не мисля, че пак ще дойде. Работи като водолаз на някаква петролна платформа в морето. Моля те, Роз, нали няма да кажеш на никого?

Не можеше да повярва на ушите си — идеалната непорочна Дина има извънбрачно дете. Още по-невероятно беше, че видя този син със собствените си очи. Искаше ѝ се да беше го запомнила по-добре как изглеждаше, не ѝ направи впечатление особено да прилича на Дина, но това не бе задължително. Тя пак се сети за онази част от разговора им, която дочу, като влезе.

— Значи Дина не иска да го вижда? — попита тя.

— Не.

— На нейно място не бих устояла на желанието да видя какъв е станал синът ми.

Ван рязко се изправи и смачка пурата в огромния кристален пепелник, който държеше на тоалетката до огледалото.

— Дина не знае, че той е бил тук. Много ще съм ти задължен, ако не направиш нещо, за да разбере. Взех писмото му и сам му отговорих. Не искам Дина да се разстройва от това. Няма да позволя да е нещастна, разбра ли ме?

Роз кимна, без да знае дали да се шокира от произволното решение на Ван, или да се зарадва, че е разбрала нещо, което Дина не знае и вероятно никога няма да научи.

Не след дълго вълнението от това посвещаване в тайната избледня. Всяко чудо за три дни, както казваха, и скоро Роз забрави за сина на Дина. Беше погълната в работата си, запозна се с Майк Томпсън, но връзката ѝ с Ван продължи въпреки това. Влиянието му над нея беше прекалено силно, за да позволи да се разделят — нито заради Майк, нито заради когото и да било друг.

Една нощ, когато се любеха с Ван, се случи нещо ужасно.

Както си лежеше върху нея и дишаше тежко, което на тези години, изглежда, му беше необходимо, за да стигне до края, той замря и се отърколи настрани. Едва си поемаше дъх и се държеше за гърдите.

— Господи, Ван, добре ли си? — Роз се надигна на лакът и го погледна. Лицето му бе посивяло и внезапно остаряло, погледът му бе странно далечен. Той не ѝ отговори, просто лежеше по гръб и се съсредоточаваше, за да си поеме въздух. Роз стана, облече халата си и се засуети. Не искаше да вика помощ, щеше да е ужасно конфузно.

Коленичи до леглото и взе ръката му.

— Ван? Чуваш ли ме?

Клепачите му потрепнаха.

— Ван, какво става? Чувстваш ли болка?

Клепачите му отново трепнаха. Най-трудно май му беше да диша. Гърдите му се повдигаха, докато се бореше за кислород.

— Ван, ще потърся помощ.

— Не! — събра сили да каже той. Въпреки състоянието си, имаше авторитет над нея, както винаги.

Тя изчака и постепенно дишането му се нормализира, цветът на лицето му се възвърна. Накрая той седна и посегна към нея, а тя го прегърна.

— Господи, Ван, изплаши ме до смърт! Какво беше това — сърцето?

— Възможно е.

— Възможно ли? Какво искаш да кажеш? Случвало ли ти се е така?

— Няколко пъти.

— И какво казва лекарят?

— Нищо. Не съм ходил при него.

— Ван, трябва да отидеш! Изглеждаш наистина зле.

— Не искам никой да знае. Ще ми вземат разрешителното за пилотиране, а това няма да ми хареса.

Беше получил разрешителното скоро след като основа фирмата, а сега имаше собствен самолет и летеше с него за удоволствие винаги когато имаше време. Мисълта, че може да го загуби, му бе непоносима.

Роз разбра, че няма смисъл да спори. Когато след време пак му прилоша, тя отново се опита да го убеди да потърси лекарска помощ. Тогава пътуваха по работа. Както си караше колата по шосето, той млъкна. Тя го погледна и видя, че по челото му е избила пот.

— Премести се, ще те закарам в болницата!

Когато тя с бясна скорост приближаваше, той започна да се оправя и веднага взе да се разпорежда:

— Хайде, Роз, да си тръгваме към къщи.

Когато паркираха пред „Вандина“, тя го погледна настойчиво.

— Ван, трябва да направиш нещо за тези пристъпи, не можеш да ги оставиш просто ей така да ти се случват.

— Не се опитвай да ми казваш какво трябва да правя, скъпа.

— Ти си болен, Ван.

— Снощи пих прекалено много, това е всичко. Ако реша, че има нещо сериозно, тогава ще потърся помощ. Ясно ли е?

Тя не отговори. Какъв беше смисълът? Не каза и на никого. След няколко седмици горчиво съжаляваше за решението си. Ван вече бе катастрофирал със самолета си. Веднага щом чу, разбра какво се бе случило и започна жестоко да се обвинява. Плака горко за мъжа, който бе успял така да я обсеби, плака и от вина, че не можа да направи нищо. Успокояваше съвестта си, доколкото можеше, като утешаваше и подкрепяше Дина, която бе разбита от мъка.

Роз винаги бе харесвала жизнената си шефка. Всички, които познаваха Дина, я обичаха. Роз не правеше изключение. Понякога се чудеше как това е възможно след дългата ѝ връзка с нейния съпруг. Но фактът, че не само подозираше, а знаеше откъде идва уязвимостта ѝ, я възпираше да ѝ причини болка. След смъртта на Ван това чувство се усили. Въпреки че собствената ѝ мъка беше на моменти непоносима, депресията на Дина я правеше силна и тя започна да се грижи за нея, да я предпазва, точно както бе правил Ван. Правя го заради него, помисли си Роз. И това решение ѝ помагаше да преживее болката от загубата.

Вече отдавна бе забравила за младежа, когото срещна в апартамента на Ван. Спомни си го, когато една сутрин влезе в кабинета на Дина и я видя да грее от радост и да трепери от вълнение.

Нямаше и помен от покосената от мъка измъчена жена, в каквата се бе превърнала след смъртта на Ван. Това така поразя Роз, че тя само гледаше, без да може да каже нищо. Тогава Дина ѝ съобщи, че е получила писмо от сина си, който е бил осиновен като бебе и когото никога не се бе надявала да види отново.

Роз се направи на изненадана, но радостта ѝ се стори подозрителна. Ван бе казал, че не е позволил на младежа да се срещне с Дина, за да не я разстрои.

Когато обаче Стив най-накрая пристигна и Роз се запозна с него, тя беше едновременно поразена и озадачена. Беше видяла сина на Дина за много кратко, но младият мъж, който сега стоеше пред нея и собственически държеше Дина за ръката, изобщо не приличаше на момчето от апартамента на Ван. Не си спомняше как точно изглеждаше, но бе сигурна, че не бе като Стив. Тогава чу онзи младеж да казва само едно изречение и вече можеше да се закълне, че, има обикновен английски говор, а Стив говореше определено с американски акцент. Беше казал на Дина, че семейството, което го осиновило, емигрирало в Канада и той бил отгледан там. Но Роз въпреки това чувстваше, че съмненията я глождат.

Един ден тя внимателно спомена за апартамента на Ван.

— Имаше късмет, че беше на първия етаж — каза тя и затаи дъх. — Ако трябваше да тича по стълбите нагоре и надолу, може би сърцето му нямаше да издържи и толкова.

А Стив каза, без да му мигне окото:

— Така е. Въпреки че ако нещо го бе предупредило по-рано, можеше да е жив и сега.

Тогава Роз се увери, че е била права — той никога не е ходил в апартамента на Ван. Значи един от двамата младежи, които твърдяха, че са синове на Дина, беше натрапник. Но кой? Роз се надяваше с цялото си сърце Стив да е истинският. Ако Дина разбереше, че е измамена, това щеше да я доубие.

Когато Дина започна да го налага в компанията като явния наследник на бизнеса, Роз започна още повече да се притеснява. Убедена бе, че нещо не е наред, но лоялността към работодателката ѝ

поставяше нерешима дилема. Ако Стив е измамник, значи не можеше да му позволи да се възползва така безобразно от чувствата на Дина. Но подобно разкритие би било ужасен шок за нея. Роз се измъчваше в продължение на седмици, съгласи се да излезе няколко пъти със Стив, като се опитваше да го опознае по-добре и да разбере истината. Но не можеше да проникне зад образа, който той си бе изградил. Най-накрая тя взе решение — трябва да научи точно какво се е случило. Чак тогава щеше да избере как да постъпи.

Сега, докато въртеше чашата от водка в ръцете си и говореше с Маги и Майк, тя пак се изправи пред дилемата, която я бе тормозила. За да обясни как се е досетила, трябваше да признае за връзката си с Ван, а на нея още не й се искаше. Но след като бе проучила всичко, осъзнаваше, че е настъпило времето да бъде откровена. Поне до известна степен.

— Не ти казах, защото исках да бъда напълно сигурна — каза тя. — Не разбираш ли колко сериозно обвинение е това, Майк?

— Не ми ли вярваш?

— Сигурно трябваше да ти вярвам. Но реших, че по-добре да го запазя в тайна, докато не се, убедя докрай.

— Не ти ли хрумна, че можем да се притесним? Да тръгнеш за Аржентина, както си тръгваш за Върмонт!

— Не исках да ходя до Аржентина. Имах намерение да отида само до Лондон. Свързах се с компанията, за която е работил Стив в Северно море. Дадох ми адреса на един човек, с когото са били близки на платформата, един лондончанин, казва се Дес Тейлър. Реших да отида и да се срещна с него.

Маги и Майк се спогледаха — човекът, който я търси по телефона.

— И какво стана?

— Този Дес Тейлър беше заминал. Грешката е моя, трябваше първо да му се обадя. Но говорих с родителите му. Те ми показаха снимка на техния син и още двама водолази, с които е бил в един екип. Единият беше Стив, а другият — младежът, когото видях в апартамента на Ван.

— Как така си го... видяла? — попита Майк.

Роз леко се изчерви.

— Веднъж работехме с Ван в неговия апартамент, когато този младеж дойде. Ван го отпрати, като каза, че Дина не иска да го вижда. Както и да е, веднага го познах на снимката. Родителите на Дес Тейлър казаха, че му викали Мак и че е отишъл в Аржентина да работи за друга компания. Скоро обаче бившите му колеги научили, че е загинал при инцидент във водата. Предполагам, че тогава Стив е решил да приеме самоличността му.

— Копеле! — избухна Майк.

— Горката Дина — каза Маги с насълзени очи.

— Горката Дина — повтори и Роз. — Доста й се е насъбрало, не мислите ли? Много хора й завиждат, но представа нямат какво е преживяла.

— Само не разбирам защо си отишла веднага в Аржентина, след като са ти казали, че е мъртъв? — попита Майк. Гласът му беше хладен, за да прикрие напрежението от днешния ден и обърканите си емоции.

— Познаваш ме, Майк — каза жизнерадостно Роз. — За мен желязото се кове, докато е горещо, а и за миг не съм предположила, че ще причиня толкова неприятности. Защо пък вие сте решили, че съм умряла?

— По много причини! — сопна й се Маги. След облекчението от добрия край бе започнала да изпитва гняв, че след като ги бе подложила на толкова изпитания, Роз изглеждаше необикновено спокойна. — Да речем, заради банковата ти сметка. Не беше теглила пари. Как си отишла в Аржентина без пари?

— Използвах новата си кредитна карта. Какво толкова?

— Ами колата — шофьорската седалка беше дръпната прекалено назад. Да не би някой да те закара до гарата? — попита Майк.

— Разбира се, че не! Седалката е била изтеглена назад ли? Не разбирам как е станало... О, да, изпуснах си обещата. Сигурно съм я мръднала, за да я вдигна. Но не разбирам защо сте се ровили в банковата ми сметка и в колата ми?

— Ако беше помислила малко, преди да тръгнеш, нямаше да го правим, Роз.

Роз реши да отговори нещо рязко, но премисли.

— Отивам у Дина.

— Тази вечер?

— Да, трябва да ѝ кажа нещо, което може да омекоти удара. Смятах да го направя утре, но при тези обстоятелства се налага да побързам. Мога ли да взема колата ти, Майк?

— Сега, тази вечер?

— Ако не може, ще трябва да повикам такси.

— Но защо ще ходиш веднага при Дина? Не мисля, че ще е в състояние да се среща с когото и да било. След като предизвика цялата тази бъркотия, какво успокоително би могла да ѝ кажеш?

— Единственото нещо, което ще ѝ даде надежда.

— Какво е то?

Роз поклати глава.

— Задължена съм да го съобщя първо на Дина, преди да го обсъждам с когото и да било. Повярвайте ми, щом ви казвам, значи е важно.

Маги и Майк не продумаха. Но Майк бръкна в джоба си, извади ключовете си и ги подаде на Роз.

— Надявам се, че Роз няма да се бави — каза Майк, когато тя тръгна. — Не ми изглеждаш добре, Маги. Бих искал да те заведа къщи да си легнеш и да ти дам нещо топло за пиене.

Маги изглеждаше поразена.

— Майк, ти сигурно разбираш, че ще трябва да остана тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно каквото чу. — Чувстваше се изтощена. Усещаше страхотно облекчение, че Роз се върна, но заедно с него се промъкваше и някакво съжаление, което не искаше да анализира засега, но което ѝ се струваше, че има нещо общо с тях двамата с Майк. — Трябва да остана тук с Роз. Едва ли бих могла да дойда сега в апартамента ти?

— Защо не?

— О, Майк, всичко се промени, не мислиш ли? Роз се върна, аз се радвам... разбира се, че се радвам! Само че... — Разпери безпомощно ръце.

Той посегна към нея, но тя се отдръпна. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Моля те, не го прави по-трудно, отколкото е. Всичко свърши, трябва да го разбереш.

— Наистина стана по-сложно, но не означава задължително, че ние не можем да... се виждаме.

— Не бих могла да причиня това на Роз!

Сега бе изпълнена със срам, чувстваше се ужасно объркана.

— Роз не изглежда толкова загрижена за чувствата на другите — каза Майк. Гласът му беше хладен.

— Но тя ни обясни. Главната ѝ грижа е била да защити Дина от нещо, на пръв поглед неизбежно. О, не гледай така неодобрително, Майк. Ако ти не разбираш, аз знам защо го е направила. Не трябва да я виниш, Роз си е Роз. И тя те обича, Майк. Много тежко ще го преживее, ако разбере за нашата връзка. А и не става въпрос само за Роз, не забравяй Ари.

— Струва ми се, че не те е направил много щастлива.

— Той ми е съпруг, Майк. Все пак му дължа някои неща. Според мен ти трябва да простиш на Роз, а аз да се върна на Корфу и да се опитам да се сдобря с Ари.

Един стон я задави. Майк понечи да отиде при нея, но се спря.

— Добре, Маги, щом така си решила. Но мисля, че реагираш прекалено необмислено.

— Не, Майк, за първи път виждам нещата ясно.

— Добре, няма да споря с теб. За днес ми стига да се разправам с непостоянството на жените. Тръгвам си.

— Не можеш... Роз взе колата ти.

— По дяволите, така е. Е, Маги, щом ще оставаш тук, предлагам да си легнеш, а аз ще изчакам Роз да се върне.

Гласът му беше студен и не търпеше възражение. Щеше да е толкова лесно да го прегърне и да му каже какво е в сърцето ѝ: че го обича отчаяно, че повече от всичко иска да е с него тази нощ и до края на живота си. Но така нямаше да постигне нищо. Обичаше го, но го бе срещнала прекалено късно. За да остане с него, трябваше да нарани двама души, които също обичаше, а знаеше, че щастие на гърба на чуждо нещастие се плаща прекалено скъпо. Най-добре беше да остави нещата такива, каквито са. Да го остави, докато е гневен и докато тя все още има сили да си тръгне.

— Лека нощ, Майк — каза тя. Обърна се и се заизкачва по стълбите.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дон Кенеди крачеше нервно пред вратата на някогашния кабинет на Ван. Ужасен ден, мислеше си той, и още не е свършил. Поколеба се, послуша се какво става в кабинета, но не чу нищо.

— Дина! — извика той настойчиво. — Дина, аз съм, Дон. Добре ли си?

Отговор пак не последва. Вече минаваше час, откакто госпожа Брант, икономката на Дина, го повика по телефона в колата му да дойде веднага, и цели три часа, откакто Дина се бе прибрала вкъщи от фабриката и се бе заключила в кабинета на Ван.

Той веднага бе спрял колата и се бе обадил във „Вандина“, за да разбере какво става. Обърканата Лиз му бе казала за случилото се следобеда и той незабавно тръгна към къщата на Дина.

По дяволите, знаеше, че нещо у Стив не му харесва, защо не послуша интуицията си и не го провери? Но беше много лесно да се правиш на мъдър, след като колата се обърне. На моменти си мислеше, че неприязънта му се дължи на ревност към този, който дойде и монополизира любовта на Дина. И тази сурова откровеност го бе карала да се срамува. Но това я правеше щастлива и затова той не се намесваше. Не искаше да разруши блаженството ѝ. Сега — изправен пред бедата — от все сърце му се щеше да е бил по-решителен.

— Къде е тя, госпожо Брант? — попита той, когато пристигна.

— Все още в кабинета си. Когато влизаше вътре, изглеждаше така, сякаш е видяла призрак — бяла като платно. Каза само: „Искам да остана насаме с Ван.“ Имах чувството, че изобщо не ме забелязва. Какво става, господин Кенеди?

— Заради Стив е — каза Дон. — Ще разбереш скоро. Но сега най-важното е състоянието на госпожа Маршал. Ще говоря с нея.

— Затова ви повиках, господин Кенеди. Вие сте единственият, когото би забелязала. И Стив, разбира се, но когато се обадох във фирмата, ми казаха, че го няма...

Тя следваше Дон по коридора и не спираше да говори, като явно се надяваше да разбере какво става. Но Дон нямаше намерение да се впуска в приказки. От Лиз разбра, че Стив е нападнал сестрата на Роз и после е избягал, но тя също така му намекна, че е хвърлена сянка върху самоличността му.

Той почука на вратата, повика я, почака и пак почука.

— Дина, за бога, отвори ми!

Отново тишина.

— Дина! — извика той пак. — Ако не отвориш тази врата, ще трябва да я разбия!

— Не! — Гласът от кабинета беше толкова слаб, толкова немощен, че първоначално му се стори, че му се е чуло. — Моля те! Просто искам да съм сама!

— Не можеш да останеш тук завинаги — опита се да звучи по-авторитетно, но и същевременно успокоително. — А сега отвори ми, моля те.

Докато чакаше, той изтри избилата по челото му пот. За голямо свое облекчение чу ключа да щраква в ключалката. Изчака Дина да отвори вратата, но тя не го направи. Натисна бравата и тя поддаде. Дина стоеше под портрета на Ван и се взираше в него безмълвно. Стори му се, че е остаряла с десет години.

— О, Дон! — каза тя. Беше наполовина въздишка, наполовина стон. — Предполагам, чул си какво ме сполетя?

— Само това, че Стив е изчезнал. Не разбрах много подробности.

— Изчезнал е, защото го търси полицията. Май е нападнал сестрата на Роз и те си мислят, че това има нещо общо с изчезването ѝ. И знаеш ли какво стои зад всичко? Роз открила, че той ни е мамил. През цялото време. Той не е моят син. Той е американец, който е познавал сина ми — истинския. Работили заедно на нефтената платформа в Северно море. И когато синът ми загинал... — гласът ѝ затрепери, — той взел акта му за раждане и самоличността му. Толкова е ужасно, че не мога да го повярвам.

— Дина, скъпа... — Последната дума се изплъзна неволно. — Дина, толкова съжалявам.

— О, недей. Сама съм си виновна. Каква глупачка бях! Каква ужасна глупачка!

— Нямах как да знаеш — каза Дон нежно. — Всички сме измамани. Той играеше много правдоподобно ролята си.

Дина кършеше ръце.

— Толкова исках той да е моят син! Толкова бях тъгувала за него през всичките тези години! Но най-странното е, че аз наистина подозирах. Някакъв тих глас в мен ми подсказваше, че е прекалено хубаво, за да е истина. И не виждах нищо от мен и баща му в него, колкото и да се вирах. Нищо от мен и Ван. Ето това не можех да разбера. Все си мислех, че трябва да има нещо от Ван. Мъж, като него, толкова жизнен, толкова властен... би трябвало да е предал нещо и на сина си.

„Боже мой, тя се е побъркала!“ — помисли си Дон.

— Дина — предупреди я той. — Мисля, че въображението ти се е поразвихрило.

— Не — каза тя. — Тогава си въобразявах. Помислих си, че Ван се е върнал — или това ми се искаше да мисля. Сега знам, че е било лъжа. Ван е мъртъв и нашият син е мъртъв, а аз повече няма да видя нито един от тях.

Облегна се на стената, после започна да се люлее напред-назад като в треска.

— Дина... — Дон се чувстваше безпомощен. — Скъпа, не се измъчвай така.

— Той ме накара да го направя, знаеш ли? — проплака Дина. — Той ме накара да оставя нашето дете и да излъжа, че се е родило мъртво. Той не искаше да ме дели с никого. Толкова ме обичаше, и аз го обичах. Но не трябваше да го правя! Как можа да причини това на мен и на собственото си дете?

Дон чак сега разбра докъде е стигнала Дина в заблудите си, как е започнала да вярва не само че Стив е нейният син, но че и част от Ван се е върнала заедно с него.

— Ван не е бащата на твоето дете, Дина — каза той нежно. — Знаеш го не по-зле от мен. Направил е, каквото е сметнал за най-добро и за двама ви.

Тя постоя малко, вирайки се в пространството, после изведнъж лицето ѝ се изкриви, сякаш викаше, само че без глас. Ръцете ѝ сграбчиха нещо във въздуха.

— Не искам да работя! — простена тя. — Не искам да се виждам с приятелите си. Не разбираш ли?... Искам си само сина!

Той изчака, докато пристъпът премине. Тя обви ръце около себе си и заплака.

— О, Дон, никой няма да ме разбере. Продължаваш да живееш, всички мислят, че е отдавна забравено, но човек не забравя, о, не! Вътре болката остава завинаги! Когато той се върна, аз си мислех... мислех си... — Гласът ѝ се снижи до шепот. — Не искам да живея повече. О, Дон, какво да правя сега?

Страданието ѝ го разкъсваше и той направи единственото нещо, което можеше, което бе искал да направи през всичките тези години, откакто я познаваше. Отиде при нея, взе я в прегръдките си и тя заплака до рамото му.

— Дина, скъпа Дина, позволи ми да се грижа за теб.

И не повярва, когато за огромна своя радост и объркване я чу да шепне:

— О, моля те, Дон. Моля те, направи го.

Светлините на колата на Майк разцепваха тъмнината покрай къщата на Дина. Беше непрогледен мрак, усилян от надвисналите над пътеката дървета и безлунната нощ. Смразяващ ужас от предстоящия разговор тежеше в гърдите на Роз. Каква ирония, че цялата тази бъркотия настана, когато тя замина толкова далеч, за да се опита да я оправи.

Слезе от колата, токетата ѝ затракаха по чакъла. Госпожа Брант отвори вратата.

— Роз, нали? — каза тя, надничайки в тъмнината. — Мислех, че сте заминали.

— Върнах се, сега искам да се видя с Дина.

— Тя е с господин Кенеди вътре. Чувстваше се ужасно, но мисля, че сега той я успокои.

Роз почука на вратата на кабинета и отвори. Дон и Дина стояха до прозореца, той я бе прегърнал. Когато видя Роз, вдигна поглед и се изчерви. Изражението му показваше пълна изненада.

— Роз! Какво правиш тук? И къде беше?

Дина вдигна лице от рамото на Дон, беше плакала.

— Роз! О, Роз, извинявай... Нямах представа какви ужасни неща се случиха тук.

— Не можеш ли да почакаш до утре, Роз? — попита Дон направо.

Роз не му обърна внимание.

— Дина, трябва да ти кажа нещо — рече тя внимателно. — Знам, че си преживяла ужасен шок. Но не е точно така, както си мислиш. Стив открадна самоличността на твоя истински син, защото го мислеше за умрял. Но докато стигне дотук, новината малко се е изопачила. Наистина е имало нещастен случай, но не синът ти се е удавил, а партньорът му, другият водолаз от екипа. Синът ти е жив и здрав и работи на нефтена платформа в Аржентина. Там бях миналата седмица. Успях да го намеря и той ми обеща, че ако ти искаш да се срещнеш с него, ще дойде тук веднага щом изтече договорът му.

Дина вдигна ръце до устата си:

— Ти ме лъжеш! Не вярвам! Не може да е вярно!

— Вярно е, Дина! Затова ме нямаше на работа толкова време. Съжалявам, но просто не можах да се въздържа. Знам, че се чувстваш предадена и след такова преживяване сигурно няма да искаш да го видиш, но...

— Да не го видя? Да не видя сина си? О, Роз, как изглежда?

Роз се усмихна. Тя с удоволствие си спомни за мъжа, с когото се срещна в Аржентина — истинския син на Дина. Веднага ѝ хареса, а по време на разговора им го харесваше все повече и повече. Дори беше нещо повече от харесване. Тогава ѝ се стори, че Мак е много особен човек. Брендън бе първата ѝ любов, необуздана и разрушителна. Ван я беше обсебил, с Майк си мислеше, че е намерила връзката, с която би могла да живее цял живот, но я нямаше дълбоката емоционална искра. Мак събуди в нея емоции, които бе забравила, а и съзнателно не търсеше заради миналия си опит. Но в него имаше някаква сила, която ѝ подсказваше, че може да му се довери. А защо не и да свали защитната си маска и да обича истински отново!

— Той няма нищо общо със Стив — каза тя на Дина. — Доста по-въздържан е, но и много по-истински.

— О, разбирам. — Дина стоеше и мислеше, ръцете ѝ още покриваха устата ѝ. — Какъв цвят са очите му? — попита тя.

— Очите му ли? — изненада се Роз. — Мисля, че са кафяви.

— Кафяви, да, кафяви. — И двамата с Дон я гледаха озадачени, но тя очевидно си спомняше нещо, за което те не знаеха. Дон взе

ръката ѝ.

— Много се радвам за това, Дина, но този път ти заявявам, че няма да гледам отстрани как някой те разиграва. Доста дълго време съм бил безучастен зрител.

Той впери очи в Роз и по погледа му тя разбра, че е знаел винаги за тях с Ван. Извърна се нетърпеливо:

— Искях веднага да ти кажа за сина ти, Дина, но най-добре е подробностите да почакаат до утре.

Но Дина поклати глава, през насълзените ѝ очи сега грееше радост:

— О, не, Роз, моля те! Искам да знам всичко веднага!

Роз въздъхна. Очертаваше се дълга нощ.

— Мислех си, скъпи — каза Джейн на Дрю, — дали да не напусна „Вандина“ и да работя само за „Рубенс“. Ако ме искат.

— Дали те искат! Много добре знаеш колко те желаят! — Дрю се протегна мързеливо на коженото кресло, на което се бе излегал и пушеше небрежно марихуана.

Джейн се усмихна. Дрю нищо не подозираше за делата ѝ. Всичко бе уредено между нея и баща му и тя не сметна за необходимо да го информира за плановете си. Когато пийнеше повечко, той можеше да се изпусне и да развали всичко.

— По-добре ще си в „Рубенс“ — каза ѝ той. — Няма да си в сянката на онази проклета жена.

— Така е.

Краденето на идеи означаваше бедно въображение. Джейн бе започнала да си мисли, че струва повече. И освен това — не искаше да вижда Стив, докато е жива.

Когато той си тръгна в онзи следобед, тя не можа да се успокои цял час. Джейн беше само една актриса и тогава изигра представлението на живота си.

Доста често си бе играла с огъня, но никога не бе стояла толкова близо до него. Чувствата ѝ не можеха да я отклонят от целта. Стив бе готов на всичко, за да запази тайната си, а тя му даде да разбере, че я знае. Имаше късмет, но не искаше да става жертва на последствията.

Време бе да напусне „Вандина“, да отиде в „Рубенс“ не само с идеите, които открадна, но и със собствения си талант.

— Значи си съгласен с мен?

— Разбира се, скъпа. Много се заседяхме тук, готов съм да се местя.

Почувства леко презрение към него — кога най-накрая Дрю щеше да се установи? Но това беше въпрос на бъдеще и тя щеше да се справи с него, когато му дойдеше времето.

— Тогава ще се обадя на агента по недвижима собственост, че напускаме и ще отидем да си потърсим нещо хубаво до „Рубенс“. Става ли?

— Става.

Тя се усмихна. Нервите ѝ се бяха стабилизирали напълно, самоувереността ѝ се възвръщаше.

— Ние сме добър екип, Дрю. Нестандартни сме, но си подхождаме.

Той дръпна от тревата и ѝ се усмихна в отговор.

Стив караше по шосето на север без ясна представа къде отива и какво ще прави.

Какъв провал! Как можа да развали най-страхотната клопка, която можеше някога да измисли! Но нямаше смисъл да си губи времето в хленчене за нещо, което не можеше да се промени. Трябваше да се измита колкото може по-бързо оттук и да започне някъде отначало.

Когато журналистите дойдоха в къщата на Роз и Маги побягна, той я последва, осъзнавайки, че да остане, значи доброволно да се предаде на полицията. Отиде в къщата на Дина, взе каквото можа от вещите си и известен брой малки ценни предмети, които можеше да продаде — бижута, златния часовник на Ван, малък античен съд за розово масло, оригинални миниатюри и още няколко леснопреносими вещи, за които Дина му бе казвала, че имат стойност. Предполагаше, че тя може и да не повярва, че я е лъгал, но не можеше да се разчита на това. Все нещо щеше да измисли пак. Но каквото и да е, трябва да е нещо голямо. Бе вкусил от живота, който харесваше, и нямаше никакво намерение да се отказва от него.

Стив натисна газта, искаше да се отдалечи максимално от Съмърсет, преди да потърси къде да спи тази нощ. Колите покрай него се размазваха в безкрайна светла ивица.

Изведнъж в нея видя сини отблясъци. Погледна в огледалото за обратно виждане и разбра, че идват отзад. Прекалено късно — трябваше да кара по-бавно и да не привлича внимание. Може би го гонеха само за превишена скорост, но ако го стигнат, много скоро ще се усетят, че полицията го търси. Може би вече бяха разпространили описанието му. Той правеше впечатление. Колата му — също.

„Мамка му!“, изруга Стив и натисна газта с все сила. Караше все по-бързо и по-бързо, но полицейската кола продължаваше да го следва по петите. Вътре сигурно имаше и радиовръзка с централата. Единственият му шанс бе да се отклони от магистралата. Продължи да кара с бясна скорост, докато не видя знак за отклонение. Влетя бързо в страничния път, профуча покрай другите коли и се завъртя рязко наляво. Натисна силно спирачката, но усети, че колата се изплъзва от контрол. Стори му се, че борбата с волана продължи безкрайно дълго, но въпреки всичко автомобилът се носеше свободно настрана. Предницата му излезе от шосето, изведнъж се преметна и започна да се търкаля. Накрая застана на покрива си. За известно време Стив бе вцепенен и не можеше да направи нищо, после отчаяно замъчи да се освободи. Безрезултатно. Почти не се бе наранил, но беше здраво заклещен от колана и смачканата ламарина и не можеше да направи нищо друго, освен безпомощно да гледа как сините лампи се приближават. Полицайте спряха наблизко като пратеници на съдбата, от които повече не можеше да се изплъзне.

ЕПИЛОГ

Маги седеше на ниския зид до морето и гледаше как слънцето се потапя в потъмняващата вода. На хоризонта небето се сливаше с нея в светлосиня ивица мъгла, която очертаваше брега на Албания. Хармонията се нарушаваше само от далечното лаене на куче и от първите зловещи писъци на совите в маслиновите горички.

Тръгна си от Англия на другия ден след завръщането на Роз. Сестра ѝ я молеше да остане още малко, но тя отказа. Не искаше да се вижда с Майк, не искаше да ѝ се налага да се прави на силна повече, отколкото беше абсолютно наложително. Запази си място в самолета и си тръгна, без да се сбогува с него. Болката, която изпита на заминаване, беше едновременно остра и натежала от безнадеждност.

Мислеше си, че като се върне на Корфу, споменът за Майк малко ще избледнее, ще се размъти по краищата и ще бъде погълнат от ежедневието. Ще остане само сладката болка от мисълта за това, което е могло да се случи. Може би щеше да успее да трансформира част от енергията, която събра в Англия, за да спаси брака си с Ари. Трябваше да го спаси! Но не се оказа толкова лесно.

— Значи реши да се върнеш — подхвърли ѝ Ари хладно и саркастично. — С какво съм го заслужил?

Какво си направил ли? Сигурно си прекарвал нощите си с Мелина в мое отсъствие. Но не каза нищо. Какво право имаше вече да подлага на съмнение верността му? Нали и тя бе постъпила по същия начин?

— Ари, моля те, не можем ли да се опитаме да се одобрим? — умоляваше го тя.

Отговорът му не беше окуражителен:

— Винаги съм се опитвал, Маги. Ще продължа да се опитвам. Какво ще правиш ти си е твоя работа.

Животът ѝ бързо се върна в познатите релси. Понякога се улавяше, че чака нещо, не можеше да каже точно какво, но подсъзнателно усещаше, че е някаква вест от Майк. Той нямаше да се

обади, разбира се. Получи писмо от Роз и от написаното ѝ се стори, че те пак се виждат. Научи, че Стив е бил арестуван, след като колата му се преобърнала край магистралата. У него открили много ценни вещи от дома на Дина. Щели да повдигнат и други обвинения, ако Маги дойде и свидетелства. Дина се чувствала по-добре. Говорело се, че с Дон Кенеди щели да се женят. Роз се надяваше, че когато Мак се върне от Южна Америка, тя съвсем ще забрави ужаса от преживяното. Джейн Питърс-Браун внезапно напуснала „Вандина“ и отишла да работи за конкурентната фирма „Рубенс“.

„Подозирам, че имаше нещо общо с изтичането на информация — пишеше Роз, — но и така да е, само направи услуга на «Вандина». Новата колекция пътни принадлежности има голям успех и работата върху нея изцяло погълна Дина напоследък.“

Маги се радваше за нея, но това бе само тънък светъл лъч в постоянната ѝ тъга. Как ми се иска да запаля цигара, помисли си тя, докато седеше на зида на плажа. Но не трябваше. От години се мъчеше да спре да пуши, а сега се налагаше да го направи не само заради собственото си здраве. Маги бе разбрала, че е бременна!

В началото не можа да повярва. Толкова дълго бе мислила, че е неспособна да зачене, че почти бе спряла да се надява. Сега чувстваше някаква смесица от объркване, радост и паника. Защото инстинктът ѝ подсказваше, че детето не е от Ари, а от Майк.

Какво щеше да прави? Не бе казала още на Ари и не знаеше как да се застави да го направи. Той ще се зарадва, ще се зарадва и семейството му. Нали това искаха от толкова дълго? Но не можеше да си представи как ще приеме поздравленията им, не можеше да се преструва, че бебето е на Ари. А истината означаваше край на брака ѝ.

Няма никакъв изход, помисли си Маги и си спомни за Дина, която преди доста години е стояла пред същата дилема. Дина е решила проблема, като е дала детето за осиновяване, а Маги чувстваше, че за нея разрешението може да дойде само с аборт. Но такова нещо дори не можеше да си помисли. Тя искаше детето си, искаше го отчаяно — не само за себе си, но и защото бе част от Майк.

Стана и тръгна обратно към къщата. По пътя чу телефона да звъни. Веднага си спомни как Майк се обади, за да каже, че Роз е изчезнала. Възможно ли беше?... Дали ако вдигне слушалката, ще чуе гласа на Майк? Изтича към къщата и когато чу припукванията, които

винаги се появяваха при международните разговори, започна да трепери.

— Ало?

— Маги! Ти ли си? Нищо не чувам!

Не беше Майк, а Роз. Маги се почувства разочарована.

— Роз! Здравей! Каква изненада. Как си?

— Виж какво, Маги, да не си губим времето в любезности, защото всеки момент могат да ни изключат. Звъня, за да ти кажа, че с Майк скъсахме.

Маги усети, че краката ѝ се подкосиха.

— Ти и Майк? Но защо?

— По много причини. Една от тях е, че съм влюбена в друг.

— Кой?

— Сина на Дина — истинския, Мак. Не мога да спра да мисля за него.

— Ами Майк?

— Честно казано, точно за това ти се обаждам. Мисля, че и Майк е влюбен. В теб.

Сърцето на Маги тупкаше много бързо и неравномерно.

— Защо? Какво ти каза?

— Не много, но знам как изглежда всеки път, когато спомена името ти. Какво си му направила, Маги?

— Нищо. Сигурна съм, че грешиш...

— Абсолютно сигурна съм, че съм права! Не се преструвай, че нищо не се е случило, докато си била тук. Няма да ти повярвам. Отдавна не си щастлива с Ари. Ако изпитваш към Майк това, което аз изпитвам към Мак, ще направиш нещо. Той не ти се е обаждал, нали?

— Не.

— Няма и да го направи. Кражбата на чужди съпруги не е в неговия стил. Не го оставяй да ти се изплъзне, Маги. Такива неща се случват веднъж или два пъти в живота, повярвай ми. — Линията започна да пука. — Трябва да затварям. Надявам се скоро да те видя.

— Да, благодаря ти, че ми се обади, Роз.

— Няма проблеми — каза тя и връзката прекъсна.

Маги остави слушалката. В душата ѝ се бореха различни чувства. Изненада от скъсването на Роз и Майк, радост, че Роз най-накрая си бе позволила да се влюби отново, и необуздало вълнение, че

може би сега ще се получи нещо между нея и Майк. Но трябваше да помисли и за Ари.

„По дяволите, ще запаля цигара! Една не би могла да ми навреди.“ Взе пакета и отиде да седне във вътрешния двор. Беше още там, когато след час чу колата на Ари.

Той зави, олюлявайки се, край ъгъла на къщата и тя веднага позна, че е пил.

— Какво правиш тук, навън? Защо не си в леглото?

— Ще седя тук, докато ми харесва — отвърна Маги. — И като стана въпрос, че е късно — ти къде беше?

— Маги, надявам се, няма пак да повтаряме едно и също. Какво ти става, само натякваш!

— Бил си с онази, нали? Мелина! И не отричай, Ари. От сто километра миришеш на нея.

— И така да е, тя поне не ми натяква постоянно.

— Няма как — не ти е съпруга!

— За голямо съжаление. — Каза го под носа си, но тя го чу.

— Какво спомена?

— Казах „за голямо съжаление“ — отвърна той враждебно. — Ти си прекалено много англичанка, Маги, това ти е проблемът. Гръцките момичета знаят как да се държат с мъжете си. А ти само мънкаш. Искаха да се ожения за някоя като Мелина, а аз реших, че съм съвременен мъж и бракът ни ще бъде също съвременен.

— Но не е, нали? Ние сме типично гръцко семейство. Твоите традиции се оказаха по-силни. Ари, и аз не мисля, че мога да се справя с тях.

— Хайде стига, така няма да постигнем нищо. Да си лягаме.

— Не — каза тя, — не можем пак да се направим, че всичко е наред. Кажи ми истината, Ари, би ли предпочел да си женен за Мелина?

— Що за въпрос?

— Много прост въпрос и искам много прост отговор. Щеше ли да си по-щастлив, ако беше женен за Мелина?

— Откъде да знам! — избухна той. — Ти си моя съпруга.

— А ако не бях, щеше ли да се ожениш за нея? Семейството ти ще я хареса. Добро момиче, ще ти донесе зестра. Сигурно ще ти... — Тя млъкна и ръцете ѝ инстинктивно се стрелнаха към корема. Ари

твърдеше, че не могат да имат деца заради нея. Тя се люби с Майк само веднъж и беше бременна. Това означаваше, че причината е другаде. Пак се поколеба какво да направи. Но докато се чудеше, черните очи на Ари заблестяха — беше разбрал погрешно жеста ѝ.

— Да — изръмжа той. — Ако се канеше да кажеш, че ще ме дари и със син, много си права. Не знам какво ти е, Маги. Не направих ли всичко, за да забременееш? И накрая — нищо. Знаеш ли какво си мисля? Че си ялова! А това е най-лошото, което може да се случи на една жена. Аз съм мъж и заслужавам да имам син. А след като питаш, ще ти кажа: да, Мелина може да ми роди син. И родителите ми ще са доволни да знаят, че внукът им е чист грък!

Избухването му засегна Маги много надълбоко. Канеше се да му каже нежно, че може би наистина трябва да потърсят лекарска помощ, но сега осъзна, че той е безнадежден случай и се вбеси. Как си позволяваше да я нарича ялова?

— Е, щом искаш дете от Мелина, предлагам ти да направиш нещо по въпроса! — каза тя.

Той се стъписа.

— Маги...

— Не, не се шегувам — каза тя. — Може би отдавна съжаляваш за лекомислието си да се ожениш за мен. Честно казано, и аз съм съжалявала. Опитах се, наистина положих всички усилия да спася този брак, защото не исках да се призная за победена. Но се боя, че хората са прави. Никога няма да се разберем, Ари, никога няма да бъдем взаимно щастливи. И затова ти предлагам да сложим край сега, преди да се нараним още повече.

Ари не каза нищо, после нервно махна с ръка.

— Маги, аз си лягам. Ще поговорим пак утре.

— Да — каза тя. — Но вече знам какъв ще е краят на този разговор.

Той я погледна ядосано и влезе в къщата. Когато и тя се прибра, той вече беше в спалнята. Маги отиде във всекидневната и като се огледа, стори ѝ се, че всичко наоколо ѝ е чуждо. Запъти се към телефона, вдигна слушалката и набра кода на Англия. Телефонът от другата страна сякаш звъня цяла вечност и тя започна да се чуди дали си е вкъщи. Но чакаше отчаяно, докато не чу гласа му. Коленете ѝ омекнаха. Господи, колко го обичаше!

— Майк? — каза тя. — Майк, Маги е. Току-що реших: прибирам се в Англия.

Тя затаи дъх, страхуваше се от отговора му. Думите му бяха, както винаги, бавно произнесени, но дори през хилядите километри тя долови неподправена емоция в гласа му:

— Слава богу, Маги. Ще те чакам.

Издание:

Автор: Джанет Танър

Заглавие: Съблазън

Преводач: Елена Кодинова

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Главен редактор: Виктория Петрова

Редактор: Красимир Димовски

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-491-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8378>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.